cezayir son durak

Mishka Ben-David

%100 Koton Kitap

ÇEVİRİ: ALP SANLI

CASUS ROMANI

Evimizde Soykırım'ı ve savaşları tartışmak mümkün olmadığından büyürken bunlarla herhangi bir şekilde ilgilenmekten kaçındım ve büyükbabalarıma ya da babama karşı bir duygudaşlık geliştiremedim. Okuldaki "Köklerim" projesinde annemin ailesine odaklandım. Bu tutumum ancak ben kendim somut bir ölüm olasılığıyla yüzleştikten, dahası ben birisini öldürdükten sonra değişti.

cezayir son durak

Mishka Ben-David

%100 Koton Kitap

%100 OKUNAN KİTAPLAR

www.kotonkitap.com

Orijinal adı: **FINAL STOP ALGIERS**
Telif hakkı © **Mishka Ben-David**

Yazan: **Mishka Ben-David**

İbrani Edebiyatı Çeviri Enstitüsü'nün onayıyla yayımlanmıştır.

Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayına hazırlayan: **Işıl Ölmez**
Redaksiyon: **Aşkın Olgun**
Düzelti: **Gürsel Caniklioğlu**
Kapak tasarım: **Emel Kumbur**
Grafik tasarım: **Sevgi Aslan**

1. Baskı: **Ekim 2016**
Türkçe yayın hakları © **Koton Kitap, 2016**
ISBN 978-605-83567-5-7

Baskı: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

KOTON KİTAP YAYINCILIK BASIM VE TANITIM HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.
Keresteciler Sitesi, Kestane Sok. No: 14 Kat: 3
34010 Merter, Güngören - İSTANBUL
Tel: +90 (212) 553 46 95 - Fax: +90 (212) 554 25 38
www.kotonkitap.com Sertifika No: 22711

Cezayir
Son Durak

MISHKA BEN-DAVID

Çeviren: **Alp Sanlı**

%100 Koton Kitap

Giriş
Torontolu Samuray

Bu ilişki hem gözlerim hem de hislerim yer seviyesindeyken başladı.

Tokyo, Shibuya'daki metro durağının dışında, küçük bir meydanda bir bankta oturmuş, elimdeki baştan sona Japonca yazılı haritaya bakıyordum ki bakışlarım ayak başparmakları neredeyse birbirine değen ve topukları hafifçe birbirinden ayrık duran bir çift ayağa kaydı. Sivri uçlu siyah ayakkabılardan açık tenli, sırım gibi ve biçimli iki baldır yükseliyordu ve arkasından gözlerim hafif şaşılaşarak dizlerine takıldı. Bunların üzerinde benzer şekilde ince ve kaslı, seksi minik şortun altında aralarında bir boşlukla yukarıda nasıl kavuştuklarını anlamadığım uylukları geliyordu.

Daha başımı yukarı çevirmeden ne göreceğimi tahmin ediyordum: Hoş bir Japon kızı. Birkaç haftadır Japonya'da dolaşıyordum ve beni şaşırtan ve hoşuma gitmeye başlayan şeylerden bir tanesi kadınların bacaklarının birbirine bakacak şekilde içe dönük olmasıydı. Soracak kimsem yoktu fakat bu duruşun tevazudan kaynaklandığını ve kesinlikle genetikle bir ilgisi olmadığını sanıyordum. Bu Japon kadınlarının ayakları, yürüdüklerinde, sanki her adımları yere çizilmiş bir çizgiye değmeliymiş gibi aynı dar hat üzerinde kalıyordu. Çocukluğunuzdan itibaren, tüm hayatınız boyunca o şekilde durup yürüdüğünüzde görünüşe göre bir şeyler sonsuza dek değişiyor. Fakat yine de bu ince, son derece pürüzsüz, hafif kaslı ve hafif çarpık bacakların cezbedici bir yanı vardı. Ve şimdi açıkça Japon usulüne uymayan bir mesafede, yalnızca bir adım ötemde duruyorlardı.

Sokakları hiçbir şekilde haritadakilerle eşleştiremediğim meydan çevresindeki bir yürüyüşü yeni tamamlamıştım. Tokyo'da kaybolmaktan sıkılmıştım. Askerlikten sonra Japonya'ya gitmeye karar verdiğimde bu kadar karmaşık görünmemişti. Hatta bazı seferler *Yalnız Gezegen* rehberimde tarif edilen yerlere ulaşmayı bile başardım. Dakik, son teknoloji tren sistemi ana ada boyunca beni nereye istediysem götürdü ve ziyaret ettiğim çoğu yer buraya göre etrafımı kolayca bulabileceğim kadar küçüktü. Sorun bu devasa büyüklükteki Tokyo

şehrindeydi, özellikle de rehber yazarlarının kullanmamı istedikleri çıkıştan farklı bir tanesini kullandığımda. Bu muazzam büyüklükteki duraklarda farklı bir çıkışı kullanmanız sizi olmanız gereken yerden yüzlerce metre uzakta, semtin tamamen farklı bir noktasına çıkarabilir, yani nerede olduğunuzu varın hesap edin. Şu anda başarısız bir şekilde yapmaya çalıştığım şey buydu ve bu ilk kez olmuyordu.

Etrafımdaki devasa cam ve taş binaların hepsi aynı görünüyordu, İngilizce olan marka isimleri bile kitaptaki dükkânların isimlerine uymuyordu, meydana çıkan yiyecek tezgâhları ve giysi dükkânlarıyla dolu dar sokaklar kesinlikle birebir aynı gözüküyordu. Nerede olduğumu bulmama ancak bir pusula yardım ederdi. Fakat ne bir pusulam, ne de daha fazla gücüm vardı.

Ara sokakların başlarında ve meydanda haritada gitmek istediğim yeri işaret ederek yardım istediğim Japonlar ya sorumu anlamadıklarından dehşete kapıldılar ya da anlayıp nasıl yardım edeceklerini bilemediklerinde çok utandılar. Sadece bilmiyorum demek yerine karmaşık bir pantomimle karşılık verdiklerini anlayabiliyordum. Ayrıca utançtan sakınmak için benden koşarak kaçanlar da olmuştu.

Meydana geri dönüp oturmuştum, planımdan vazgeçmeyi ve meydanı çevreleyen yüksek binaların ardındaki hoş ve davetkâr görünen ara sokaklarda gezmeyi düşünüyordum. Meydanın ortasında duran üzgün bir köpeğin küçük heykeline baktım; her gün sahibini istasyonun önünde karşılayan bir köpek, diye devam ediyordu hikâye, bir gün işinden dönmeyen sahibini öldüğü güne kadar orada beklemişti. Ve bildiğimiz gibi Japonlar ölüm karşısında böylesi sadakate büyük hayranlık duyarlar. Etrafımda devamlı telaşla istasyona giren ve çıkan binlerce insandan bir kaleydoskop vardı ve onlardan yardım istemenin bir anlamı yoktu zira İngilizce konuşan birini bulma olasılığım neredeyse sıfırdı. Gözlerim aşağı inip o siyah ayakkabılar görüş alanıma girdiğinde, bütün isimlerin ihmal edildiği, en iyi ihtimalle bir taslak harita olabilecek haritaya anlamsızca bakıyordum.

Mahcubiyetim yeni başlamıştı. Daha ben bilerek ince vücudunda ve küçük göğüslerinde oyalanmadan başımı kaldırmaya çalışırken hatasız bir İngilizce'yle güçlü bir ses işittim:

"Yardımcı olabilir miyim? Kaybolmuşa benziyorsunuz."

Bir Japon yardımcı olmak istese, tamam. Fakat bir yabancı, benim gibi? Hem de kadın bir yabancı?

Az daha safkan bir Japon'a ait olabilecek bir yüzden haylaz bir bakış geldi: sivri çene, ince dudaklar, ufak bir burun, çıkık elmacıkkemikleri – fakat sonra, gözler, koyu renk ve badem şeklinde olmak yerine yeşildi, son derece Batılıydı ve neşeyle gülümsüyorlardı. Yüzümdeki afallamayı görünce gülümseme yayıldı.

Karşımdaki kız bütün standartlara göre çok güzeldi. Hem de kaybolduğumu görmemiş olsaydı ve beni kurtarmak için kahramanca bir arzu duymasaydı bile, güvenimi sarsmaya yetecek kadar güzeldi. Önceden Japonya'da farklı kavimler ve halklar olduğunu, bazılarının Moğollara, bazılarının biraz Hintlilere ya da Filipinlilere benzediğini, kimilerinin Edo dönemi çizimlerini anımsatan uzun, sivri burunlara ve bazılarının da narin, güzel yüz hatlarına sahip olduğunu fark etmiştim. Fakat daha önce hiç yeşil göz görmemiştim.

Ne kadar utandığımı fark etmeden çok önce yaşadığım kafa karışıklığını anlamıştı. Çevreye uyum sağlarken yoldan geçen birinden yardım almaktan hoşlanmayan İsrailli eski bir subay olduğumu nereden bilebilirdi? Şaşkınlığımı giderdi: "Ben Kanadalıyım," dedi kusursuz aksanını izah ederek. Bu tabii ki an itibariyle sormaktan kaçındığım farklı sorular doğurmuştu. Bana elini uzattı ve dostane, yapmacıksız bir şekilde kendini tanıttı, "Niki. Japon babamla Kanadalı annemin kızlarına isim koyarken vardıkları bir nevi uzlaşma."

Ona kendi adımı söyledim, Miki Simhoni ve haritada aradığım yeri gösterdim –Japonca bana her açıdan aynı göründüğü için ters tuttuğum ortaya çıktı–, o da bana orasının yolunun üstünde olduğunu ve beni oraya götürmekten memnuniyet duyacağını söyledi. Burası bisiklete binerken nabzınızı ve tansiyonunuzu ölçen bir alet ve bisikletin arkasına takılan, yanıp sönen bir ışık gibi henüz İsrail'de bulunmayan bazı aksesuarları almak istediğim uzmanlaşmış bir bisiklet dükkânıydı. Terhisimden sonra bisiklete binmeyi bir hobi haline getirmiştim. Uzun mesafe koşabilecek kadar formda değildim ve hoşlanmıyordum da; fazla kiloluydum. Fakat eski silah arkadaşlarım bir nevi fitness çılgınlığının pençesindeydi ve bisiklete binmenin beni de resme dahil edeceğini düşündüm.

Niki beni restoranların ve türlü dükkânların bulunduğu hoş bir ara sokak labirentinde gezdirirken ona yetişmek için çaba sarf etmem gerekti. Berbat askeri eğitimimden mi yoksa daha da berbat olmuş erkeklik hormonlarımdan mıdır bilmem fakat bir kadının arkasında kalmak

canımı sıkmıştı. Japonya'da başıma gelen tuhaf şeyleri ona esprili bir şekilde anlattım, çıngırak gibi gürültülü ve tiz bir kahkahayla karşılık verdi. Niki benimle konuşmaktan utanıyor gibiydi ve konuşma sırası ona geldiğinde tatlı ancak mesafeli bir şekilde gülümsedi. Bunu yaparken dudaklarını büzmesi karşı konulamaz derecede hoş görünmesine yol açan bir şeydi. Birdenbire dudaklarından gözlerine yayılan baş döndürücü bir gülümsemeyle tamamen bisikletlere ve bisiklet aksesuarlarına adanmış üç katlı bir yapı olan dükkânı işaret etti.

Ondan henüz ayrılmak istemiyordum. Dükkânın karşısında küçük bir İtalyan restoranı vardı ve bir dilim pizza yemek isteyip istemeyeceğini sordum.

"Japonya'ya bunca yolu pizza yemek için mi geldin?" dedi gülerek ve kabul etti.

Yakınlarda başka restoranlar da vardı fakat yemek çubuklarıyla yemek zorunda kalarak beceriksizliğimi ifşa etmek istemedim. Japon yemekleriyle aram oldukça iyiydi. Mönülerde yiyeceklerin resimleri ve kapının yakınında da ne yiyeceğinize dair iyi bir fikir veren plastik modelleri vardı. Asla İngilizce mönü olmadığı ve kimse bu dili konuşamadığı için istediğim yemeğin resmini ya da plastik modelini işaret ederdim ve çoğunlukla da hayal kırıklığına uğramadım. Ne çeşit et yediğimi bilmiyordum fakat deniz mahsullerinin bazıları ayırt edilebiliyordu ve yanında her zaman doyurucu miktarda pirinç ya da erişte desteği olacağını biliyordum. Yemek çubuklarıyla yemeyi öğrenememiştim, bu yüzden bir çatal isterdim, Japonca bildiğim nadir kelimelerden biriydi ve zor da değildi: *forku.* Yumuşak "r" ve Japonca "u" son ekiyle doğrudan İngilizce'den geliyordu.

Güzel Kanadalı Japon kızla geçirdiğim zamanı uzatmak istedim. Uzun günlerden beri ilk kez özgürce ve uzun uzun sohbet ediyordum ve bir sebeple Niki'den ayrılmak istemiyordum. Bariz "çekiciliği" haricinde bunu henüz kelimelere dökememiştim fakat daha sonra hayatımdan çıkıp gittiğinde tanımladım: Yaydığı sıcaklık ve şefkat, konuşmasındaki ve hareketlerindeki zarafet, dudaklarını ya da gözlerini hiç terk etmeyen utangaç gülümseme, bana çok yeni olan açıklığın ve alçakgönüllüğün karışımı, bunların tümü içinde yatan gizli hazinelere işaret eden kurnaz bir haylazlık havası veriyordu ona.

Bir tabak spagettiyi aşkla emdiği sırada –şaşkınlığım onun sesli bir şekilde gülmesine sebep oldu– bana geçmişimi sordu ve bu ka-

dar uzun süre askerlik yapmış olmama hayranlık duydu.

"Tıpkı büyükbabamın gençliği gibi," dedi. "Eski bir samuray soyundan geliyor."

Geçmiş yüzyıllarda ülkenin askeri valisi olan bir şogunun kalesini ve onun savaşçıları olan samurayların evlerini gezmiş olduğumdan konuştuğu şey hakkında biraz fikrim vardı. Bu evler samurayların şoguna yakınlığına ve şogunun bu savaşçılara duyduğu minnettarlığa bağlı olarak büyük derebeylik malikânelerinden ufak kulübelere kadar değişiklik gösterebiliyordu. Ahşap zemini ve ahşap çerçevelere gerilmiş pirinç kâğıdından iç duvarlarıyla bu evler ahşaptan yapılmıştı. Çatıları uçları oymalı gri seramiktendi. Ziyaretçilerin ayakkabılarını çıkarması gerektiğinden ve ben arazi botlarımın bağcıklarını çözüp bağlamaktan usandığımdan, çoğunun içine girmesem de bu manastırlara özgü temizliklerinden ve ahenkli mimarilerinden etkilenmiştim. Bunlar ziyaret ettiğim her şehirdeki inşaat patlaması sırasında koruma altına alınmış birkaç binadan bazılarıydı.

Bu yükselen modernleşmenin ortasında korunmuş eski adetlerin ilgi çekici karışımı beni büyülemişti. İtibar ve saygı her yerde belirgindi. Örneğin, vagon kapılarının nerede açılacağını belirtmek üzere platformun üstüne boyanmış çizgilerin her iki tarafında treni bekleyen iki sıra insan. Oraya santimetresi santimetresine çizilmiş. Hiç kimse vagondaki insanlar inene kadar harekete geçmiyor ve sonra hepsi muntazam bir sıra halinde sağlı sollu içeri giriyorlar. Kimileri bilgisayar oyunları oynamakla meşgul yolcuların ifadesiz yüzleri, kimsenin gözlerinin başkasının özel alanına girmemesini sağlıyor. Kondüktör hızlı trenin –hızlı tren alanında en yeni model– girdiği her vagonunda saygıyla eğilerek selam veriyor, tüm biletleri kontrol ettikten ve vagonun diğer ucuna vardıktan sonra devam etmeden önce arkasına dönüyor ve tekrar eğilerek selam veriyor.

Samuray ilkeleri ve onların sonsuz sadakatleri konusunda çok şey okumuştum ve Niki "B." dediği şeyden sonra büyükbabasının Kanada'ya göç ettiğini söylediğinde şaşırdım. Anlamadım ve o bakışlarını yere çevirerek açıkladı: "Bomba." İmparator Japonya'nın Amerikalıların istediği gibi teslim olduğunu ve kendisinin artık bir tanrı olmadığını açıkladığında büyükbabasının inandığı her şey çökmüştü. Amerikan istilasının getirdiği aşağılanmaya dayanamadığında düşman hatlarına değil de ona vize vererek minnettar kalmasını sağlayan yakın komşuları Kanada'ya

kaçmaya karar verdi ve ailesiyle birlikte Toronto'ya yerleşti. Güçlerine, dinlerine ve yöneticilerine dair inançlarının yıkıldığı bu krizin büyükbabası ve onun nesli için ne kadar ağır olduğunu anlatmaya çalışırken bombadan bahsederken olduğu gibi Niki'nin gözü daldı ve yüzü ciddileşti.

Niki'nin babası, bana anlattığına göre, Toronto'da ait olma ve reddedilme duyguları arasında gidip gelerek, babasının ilticasına öfke duyarak büyümüş ancak eşine âşık olduktan sonra sakinlemişti. Niki, özellikle annesinin etkisiyle her açıdan Kanadalı bir kız ve "beşinci nesil bir Torontolu" olarak yetişmişti.

"Anne tarafından dördüncü nesil Kudüslü, baba tarafından da üçüncü nesil Auschwitzliyim," dedim ona fakat anladığını sanmıyorum.

Daha anaokulundayken, dedi, anne ve babasının, Doğu ve Batı'nın bir karışımı olduğunu kavramış ve kimliğinin Kanadalı olduğunu fark ettikçe babasının kültürel mirasına daha da ilgi duymuş ve babasından onunla Japonca konuşmasını istemişti. Hatta yaşlı büyükbabası ona bir iki samuray kılıcı talimi öğretmeyi bile başardı. Büyükbabası öldükten sonra kızının kocasının uzaklardaki anavatanıyla bağlarının zamanla yok olmasını umut eden annesini sıkmasına rağmen babası buna devam etti. Şimdi, üniversiteden mezun olduktan sonra Niki süresiz olarak burada kalmaya gelmişti. Kanadalı olduğu kadar Japon olmayı da istiyordu. Hat sanatı, çay merasimi ve çiçek düzenlemesi okuyordu. Ayrıca bazı samuray sanatlarını da öğreniyordu: kılıç kullanma, karate ve judo ve silahsız mücadelede kimin yukarıda kalacağını da merak ediyordu, o mu benim üstümde yoksa ben mi onun üstünde?

Küçük vücuduna, narin ellerine, kemikli omuzlarına hayretle göz gezdirdim. Ciddi miydi? Açıklayıcı biçimde kolumu onunkinin yanına koydum. Ön kolum onunkinin iki katıydı, pazılarım ondan da fazla ve omuzlarım belki üç kat daha genişti. İsrailli standartlarına göre iri kıyım değildim. İsrailli bir kızın fiziğimden etkileneceğini sanmam. Sahilde erkeklerin çoğu benden uzun ve daha kaslıydı. İstihkâm subayı olarak askerlik yapmak belki çok fazla güç değil ama cesaret ister, bazı arkadaşlarımın aksine omuzlarım, bacaklarım ve göğsüm eğitim sırasında çok gelişmemişti. Buna rağmen temel eğitimi pek zorlanmadan atlatmıştım ve arkasından manga komutanlığı kursunu, arkasından subaylık kursunu da. Kendimi güçlü hissediyordum ve güçlüydüm de

ve ortalama bir Japon'un yanında oldukça iriyarı görünüyor olmalıydım. Bu küçük şey epey cesurdu.

"Bir ara bunu deneyelim," dedim ve cevap verdi: "Olur."

Heyecanlanmıştım. Bu akşamı ayarladım, diye düşündüm. Aramızda bir judo maçı bizi yataktan başka bir yere götüremezdi. Fakat arkasından hayatını nasıl kazandığını sorduğumda spagettiyi çiğnemeden yutma sırası bendeydi. "Konsomatrisim," diye yanıtladı.

Seyahatimden önce Japon işadamlarının ve ofis çalışanlarının gece hayatı hakkında bazı şeyler okumuştum. Tokyo'nun belirli kısımlarında onlara hitap eden özel kulüplerin olduğunu biliyordum. Maaşlı çalışanların çoğu bu mekânların sunduğu hizmetleri karşılayamazdı fakat bazen şirketleri ikramiye ya da takım kurma programının bir parçası veya Batılı konuk işadamlarına ev sahibi olarak dışarıda bir gecenin masraflarını karşılarlardı. Niki geyşa kültürünü öğrenmek istemiş fakat bunu yapabilmek için saf bir Japon olması ve yıllarca eğitim görmesi gerektiğini hemen öğrenmişti. Akasuka semtindeki işadamlarının gittiği modern bir kulüpte konsomatrislik yapmakla yetinmek zorundaydı. Orada işadamları için geleneksel çay merasimini sergiliyordu fakat işadamlarının asıl istediği bozuk İngilizceleriyle onun üstünde pratik yapmaktı. Özellikle seyahat eden Batılıları eğlendirdiklerinde çok değerliydi: Hem Japonca hem de İngilizce'yi ustalıkla konuşması sohbetin çok daha rahat akmasına yardımcı oluyordu.

Görünen o ki Niki şaşkınlığımı fark etti ve oldukça eğlenerek açıkladı. Benim gibi o da geyşaları fahişelerle karıştıran insanların olduğunu biliyordu ve bunu bilenler bile yine de konsomatrislerin geyşalardan daha düşük seviyede olduklarını düşünürdü. Fakat kesinlikle savunma yapmıyordu.

Yemeğini ödememe bile izin vermedi. "Sen sırt çantalı bir turistsin ve fazla paran olamaz," dedi son bir aşağılamayla ve üç yıllık zorunlu askerliğimin ardından ordu mensubu olarak epeyce para biriktirmeyi başardığımı söylememe fırsat bırakmadan. Tekrar buluşup buluşamayacağımızı sorduğumda o akşam çalışacağını ve asla ertesi gün için plan yapmadığını söyledi. Ertesi gün onu nereye savurursa oraya götürecekti, tıpkı onu bir süreliğine bana getiren bugün gibi ve buna minnettardı.

Şimdiye kadar tanıştığım kızların hepsi gibi Niki'de de kalıcı bir izlenim bırakmayı başaramadığımı itiraf etmek zorundaydım. Fakat o beni büyülemişti ve peşini bırakmaya niyetim yoktu.

Bisiklet parçaları ve umut ve beklentilerle dolu çantamı taşıyarak akşamın erken saatlerinde Asakusa bölgesine vardım. Bu bölge aslında çok büyük değildi fakat Tokyo'da her semtte yüz binlerce insan yaşıyordu. Gece kulüplerinin ofis binalarına yakın olacağını ve çevredeki konaklama alanlarına taşmayacağını düşünüyordum. Bu kez metro durağından modern şirket binalarıyla çevrelenmiş bir meydandan çıktım. Gece kulüpleri muhtemelen ofis saatlerinin sonunda, öğleden sonra beş civarında canlanır, diye düşündüm.

Baş döndürücü bir süratle akan seri üretim montaj hattından çıkmış gibi görünen çalışan yığınları çelik ve camdan gökdelenlerin kapılarından dışarı akıyordu. Herkes beyaz gömlek, pamuklu pantolon ve siyah deri ayakkabılar giyiyordu. Çoğu ceket giymişti ve kravat takıyordu. Durdum ve bu insan nehrini izledim. Montaj hattı hepsinin aşağı yukarı bana yakın aynı boyda ve hepsinin düz siyah saçlı olmasını sağlamıştı. Arkadan hangilerinin erkek hangilerinin kadın olduğunu söylemek güçtü.

Çoğu benim geldiğim noktaya doğru aktılar ve metro durağının girişi tarafından yutuldular. Farklı yönlere doğru süzülen bir insan serpintisini takip ettim fakat bunun beni gitmek istediğim yere götürmeyeceğini fark ettim. Bazıları taksi duraklarına ya da çeşitli park alanlarına doğru ilerledi, diğerleri de karanlığın çökmesiyle yanmaya başlayan neon tabelaları onları tamamen farklı bir şehre –tüm barları, küçük restoranları, seks kulüpleriyle her işletmenin önünde iyi malları olduğunu iddia ederek geçenleri içeri çekmeye çalışan çığırtkanların olduğu gece vakti Tokyo'suna– dönüştüren ara sokaklarda kayboldular. Her köşede dikkatimi kollu kumar makineleri çekti ve özellikle de, tepelerindeki raflarda evrak çantaları, ayaklarının dibinde küçük demir top kutuları, üstlerinde hiçbir kontrollerinin olmadığı topların hareketleriyle büyülenmiş ve ödül –daha çok top– kazandıklarında sevinçle haykıran, yüzleri makinelere dönük uzun sıralar oluşturan adamların bulunduğu paçinko salonları.

Burasının Niki'nin çalıştığını düşündüğüm saygın kulüplerin bulunabileceği bir yer olmadığını düşündüm ve böylesi bir yerle karşılaşma umuduyla başıboş dolanmaya devam ettim.

Binaların çoğunun eski olduğu sessiz bir sokakta oraya ait olmayan modern, cam bir yapının zemin katındaki öne çıkan, İngilizce "Karaoke" tabelası gözüme çarptı. Yanına gittim ve –şaşırtıcı biçimde İngilizce

olan– üst katlardaki başka kulüpleri işaret eden bir levha buldum.

Bina boştu. Asansörle bir kat yukarı çıktım. Dar, eğri ve kasvetli bir koridor vardı. Solda ve sağda yanlarında iyi bakımlı bitkilerin bulunduğu ağır ve oymalı üç kapı vardı. Her bir kapının yanında İngilizce ve Japonca olarak açılış ve kapanış saatlerinin ve fiyatların bulunduğu bir tabela vardı. Erken geldiğimi fark ettim. Kulüpler saat akşam sekizde açılıyordu ve ilk saat için giriş ücreti yedi bin yen civarındaydı – yani o zamanın döviz kuruna göre yaklaşık birkaç düzine dolar. Bir saat sonrasında fiyat on bin yene fırlıyor ve saat başı artmaya devam ediyordu.

İkinci ve üçüncü katlara da çıktım ve aynı tablo orada da karşıma çıktı. Yalnızca kapılardaki süslemeler ve fiyatlar farklılık gösteriyordu. Kalbime bir vida gibi amansız bir şekilde saplanan bu Niki belki de burada çalışıyordu. Aşağı sokağa indim ve yakındaki sokaklarda dolandım, hatta başka bir kulübe daha rastladım. Saat sekizden hemen önce kulüp binasına döndüm, kapının karşısında yerimi aldım ve bekledim. Niki'nin daha başka birçok yerde çalışıyor olabileceğini biliyordum fakat buradaki kulüp fazlalığı şansımı artırıyordu.

Zifiri karanlıktı. Sağdan soldan taksiler geliyordu. Bazılarından iyi giyimli Japon kadınları, bazılarından da hem Japon hem de Batılı gürültücü erkekler indi. Karanlıkta gözlerim zorlanıyordu, iki kez Niki olmayan birilerine "Niki" diye seslendim. Üçüncü sefer seslendiğim Niki'ydi. Şaşırmış bir halde döndü ve yüzünde sert bir ifadeyle bana doğru geldi.

"Burada olmaman gerekiyor," dedi, ciddiyetle ve hatta biraz solgun bir halde. "Benim için iyi değil ve senin için çok kötü." Sesinde bir uyarı vardı.

"Yakuzalar mı?" Komik olmaya çalıştım.

Bir parmağını dudaklarıma götürdü. "Bunun şakasını bile yapayım deme," diye fısıldadı.

Binanın kapısında genç bir adamın durduğunu ve bize baktığını gördüm. Niki bakışlarımı takip etti ve o da adamı gördü

"Şimdi git ve geri gelme."

Ona baktım ve ona hafifçe sarılmaya çalıştım. Sırtı açık koyu mavi bir gece elbisesi giymişti ve kolunda ince bir mont vardı. Sırtı ellerimin altında titredi. Makyaj yapmıştı, koyu kırmızı ruj sürmüş, gözlerine onları çekik gösterecek şekilde kalem çekmişti ve yüzü pudralıydı ve daha uzundu – uzun elbisesinin altına yüksek topuklu ayakkabı giymiş

olmalıydı. Saçı örülüydü, büyük bir saç iğnesiyle başının üstünde toplanmıştı, halen nemliydi ve taze şampuan kokusu yayıyordu.

"O kadar güzelsin ki," dedim kendimi tutamayıp. Yoğun bir onu öpme arzusu duydum fakat doğru uzandığımda "Artık git," diye mırıldanarak geri çekildi ve kısa, hızlı adımlarla sokağın karşısına döndü.

Kapı girişindeki adam bana doğru yürümeye başladı ve bir diğer fedai onun yerini aldı. Köklü bir samuray soyundan gelmesine ve judoda uzmanlaşmasına rağmen küçük bir Kanadalı Japon kızıyla mücadele etmeye hazırdım ancak eğitimli bir yakuza haydutuyla değil. Dövüşken biri değildim ve kavga etmekten hoşlanmıyordum, mümkün olduğunca bundan kaçınıyordum; bu benim kendi özgür irademle seçeceğim türden bir tecrübe değildi. Ve şimdi bunun için gerçek bir sebep bile yoktu ve ihtimal de vermiyordum. İkinci adam ilki zor durumda kalmadıkça müdahale etmezdi ve eğer birinci adamın biraz yeteneği varsa bu hiçbir zaman gerçekleşmezdi.

Arkamı döndüm ve ölçülü bir süratle sokağın ilerisine doğru yürüdüm. Ardımda duyduğum ayak sesleri, çelik uçlu botların ağır adımları, neyse ki kısa süre sonra kesildi ve kendimi tekrar normal nefes alırken buldum.

Bir sonraki sokakta küçük bir Japon restoranına girdim. Birkaç saat içinde Niki'nin mesaisinin biteceğini varsaydım ve o dışarıya çıktığında orada olmak istiyordum. Kendimi tuhaf hissetmediğime şaşırdım. Restoranın başkalarının mahremiyetine saygı duyma arzusu içindeki hepsi yerli diğer müşterileri bana bakmıyordu bile. Yemek boyunca oyalandım, sonra geldiğim yoldan geri dönerek sokağın ilerisinde, kulüp binasını net olarak gören fakat fedainin göremeyeceği bir evin dibinde konumlandım. İsrail'in Lübnan sınırında pusuya yattığımız uzun geceler beni karanlıkta hareketsiz durmak ve gözlerimi açık tutmak konusunda eğitmişti. Binanın kapısının önündeki kaldırım şeridine odaklandım. Gelecek yıllarda bunun dünya çevresinde beni bekleyen sayısız kentsel gözetleme ve pusulardan ilki olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Gece ilerlerken çoğu küçük gruplar halinde gelen erkek seli arttı. Daha başka kadın gelmedi ve önce gördüklerimin konsomatris olduklarını anladım. Gece yarısına doğru sallanan ve gülen, birbirlerinden abartılı selamlarla ayrılan adamları toplamaya gelen taksilerle akıntı tersine

döndü. Görünüşe göre kadınlar son erkek ayrılana kadar bekliyordu.

Sıcak ve nemli bir yaz gecesiydi, akşam olmasıyla gökyüzü çoktan bulutlanmıştı ve birdenbire muson benzeri bir sağanak başladı. Sığındığım binanın kapısına mümkün olduğunca yaklaştım fakat kısa süre sonra bu şekilde dışarı çıktığında Niki'yi tanıyamayacağımı anladım. Böylece kulüp binasının kapısından bir kadının çıktığı her seferinde saklanma yerimden çıktım ve kadın için gelen taksiye doğru küçük adımlarla hızla ilerledim. Niki'yi binadan çıkarken gördüğümde sırılsıklamdım. Şimdi ne yapacaktım?

Niki taksinin arka koltuğuna bina tarafından yerleşti ve benim koşup taksinin diğer tarafındaki kapıyı açıp kendimi onun yanına atmaktan başka çarem yoktu. Şoför, şaşkın ve sinirli bir şekilde bana döndü, Niki de afallamıştı fakat hemen toparladı ve şoföre Japonca bir şeyler söyledi. Adam gönülsüzce önüne döndü ve yoğun yağmura rağmen neler olup bittiğini görüp binadan çıkan kapı görevlisinden tarafa baktı. Niki tekrar bir şeyler söyledi ve şoför hareket etti.

"Deli olduğunu biliyorsun, değil mi," dedi beklendiği üzere, fakat şaşkınlık ve tedirginlik yerine yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ona doğru uzanmak istedim fakat eliyle beni hemen engelledi. Onun da bir sınırının olduğunu anladım ve bu sınırlar kesinlikle burada geçerli olan davranış kurallarının bir parçasıydı.

"Senin yerin mi, benimki mi?" Daha önce herhangi bir kıza karşı olduğumdan çok daha cesaretli bir şekilde atıldım. Niki ya da Tokyo onlarla karşılaşmadan önce olduğum her şeyi birbirine karıştırmıştı.

"İkisi de değil," diye cevapladı ve şoföre başka bir şeyler söyledi. Bir kez daha nerede duracağımı bilemiyordum. Taksi durdu, Niki dışarı çıktı ve beni peşinden çekti. Kesin bir şekilde taksiciye yürümesini söyledi ve sonra başka bir taksiyi çevirdi.

"Onların şoförlerinden biriydi. Onunla kalamazdık," dedi açıklama yapmadan ve işverenlerinin onu takip etmediğinden emin olmak için ardına baktı. Tedirginliği bana da geçti.

İkinci taksi bizi neon ışıklarıyla kaplı bir muhitte indirdi. Yağmur durmuştu ve çoğu genç, yüzlerce, belki de binlerce insan sokaklarda dolanıyordu. Hayret verici bir manzaraydı. Deri ve şaşırtıcı kılıklar içindeki erkek ve kızlar, punk rock sever sürüleri ve çeşit çeşit dükkânlar, restoranlar ve barlar vardı, hepsi bir arada baş döndürücü bir manzaraydı.

"Bu şehirde hiç kimse uyumaz mı?"

"Burada, Shinjuku'da değil. Ama merak etme. Herkes yarın sabah saat sekizde takım elbisesi içinde işe gidecek. Ama gel biz ne yapacağımıza bakalım." Bir kez daha dizginleri eline almıştı, beni küçük bir bara götürdü.

"Ben içmeyeceğim, çünkü zaten en az on kadeh içtim," dedi, "fakat sana tercihen sıcak bir şeyler ısmarlayacağım. Sırılsıklamsın."

"Sırılsıklam" kelimesi acıma ve hayranlığı birleştiren bir ses tonuyla söylenmişti. Görünüşe göre samuray sadakati devreye girmişti.

Saatlerce onu beklediğimi fark ettikten sonra sanki bana bir açıklama borçluymuş gibi aradan çıkarmak için kulüpte ne yaptığını kısaca tarif etti.

"İşadamları işten sonra oraya gelir. Genellikle hesabı ödeyen patronlarıyla birlikte birkaç çalışandan ibaret gruplar. Bazen yurtdışından misafirlerle. Rahatlamak ve biraz eğlenmek için gelirler. İçmek, dans etmek için. Her bir grup bir masanın etrafında oturur ve patronum onlara erkek sayısı kadar konsomatris yollar. Sohbet ederiz, hepsi bu. Hoş atmosfer onların daha da çok içki sipariş etmesini sağlar ve ayrıca biz de sipariş ederiz, onlar öderler. Yani zaten epey sarhoşum."

"On kadeh," dedim hayranlıkla "ve halen ayaklarının üstündesin. Ben çoktan kendi kusmuğum içinde debeleniyor olurdum."

"Benim içkilerim seyreltilmiş olur," dedi ve bir kez daha beni acınası bir durumdan kurtardı. "Şimdi kendimize bakalım."

Soylu davranışımın sonrasında geceyi birlikte geçireceğimiz barizmiş gibi Niki birdenbire pratikleşti. Son derece hızlı bir şekilde "benim yerim" seçeneklerden çıkartıldı –odamda diğer üç yabancıyla birlikte bir gençlik hostelinde kalıyordum– ve keza onun yeri de; zira yerli bir ailenin yanında kalıyordu. İkimizin de normal bir otel için parası yoktu, bu yüzden Niki bir "aşk oteli"ne gitmemizi önerdi. Bu terimi daha önce duymuştum fakat herhangi birini deneme fırsatım olmamıştı.

Girişteki tabela yalnızca Japonca'ydı ve elbette ki anlayamamıştım fakat mekân bir otel gibi değil de daha çok girişi arkada olan bir apartman dairesi gibi görünüyordu. Küçük lobide bir kanepe ve masa vardı fakat banko yoktu. Duvarda fiyat listesinin bitişiğinde diz yüksekliğinde küçük bir bölme vardı, bu yüzden arkasında kimin olduğunu göremiyorduk. Ve elbette onlar da bizim bacaklarımızdan başka bir şey göremiyordu.

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu bana Niki.

"Sabaha kadar, olmaz mı?"

"Fiyatlar saat başına, sabaha kadar Hilton daha ucuza gelir."

"İki saatle başlayalım," dedim kederli ve umutlu bir şekilde.

Niki hızlıca çantasını açtı ve on bin yenlik bir banknot uzattı. Görünmeyen bir el ona beş bin yen ve bir anahtar verdi. Telafi etmek için cüzdanımı çıkardım fakat elimi geri itti. "Daha sonra hesaplaşırız."

Bölme kapandı ve onu ilk defa öptüğüm asansöre doğru yürüdük.

Niki utangaçlık etmedi ve dili ağzımdayken daha önce hiç tatmadığım bir şeyi tattırdı. Biraz başım döndü fakat sert bir ısırık beni kendime geri getirdi.

Ahşap zeminin üstünde, her birinin üzerinde bir sabahlık ve bir havlu bulunan iki döşeğin olduğu tertemiz ve sade odaya girer girmez onu biraz daha öpeceğimi ve soymaya başlayacağımı düşünüyordum. Fakat Niki öncelikle ayakkabılarımızı çıkarmamız gerektiğini söyledi ve ben ıslak kıyafetlerimi çıkartırken o kendininkilerden kurtuldu. Üstümdekileri çıkarmayı bitirdiğim an altıma kaydı, bir anlığına beni sırtladıktan sonra omzunun üstünden sert döşeğe savurdu.

"İppon!" diye haykırdı sevinçle hafifçe hoplayarak. Düşüşten sırtım acıdı ve ayrıca kafamı vurdum.

"Bu sebep olduğun tüm sıkıntılar için!" diye kızgınlıkla haykırarak yanıma geldi, boğazıma sarıldı ve nefesim kesilene dek sıktı. Loş aydınlatılmış odanın içinde gözleri mutlu yeşil fenerler gibi parıldadı.

Kendimi kıskacından kurtarmayı başardım. Doğada genellikle vücut kütlesi büyük olan kazanır ve benimki onunkinin iki katıydı. Uzun boylu olmasam da ondan bir kafa boyu daha uzundum ve judoya saygı duyuyordum fakat bu yalnızca bir noktaya kadar dengeyi değiştirebilirdi.

Bundan sonra olanlar dışarıdan gözlemleyen birine tecavüz gibi görünebilirdi. Yalnızca kimin kime tecavüz ettiği tam belli değildi. İşimizi bitirip bitkin ve çizikler içinde kaldığımızda Niki, "Benim için daha önce hiç bu kadar güzel olmamıştı," dedi.

"Japon tarafından ötürü daha narin olacağını düşünüyordum," dedim halen nefes nefese.

"Bunun yatakta geçerli olduğunu sanmıyorum. Hele de bir aşk otelinde."

Birkaç dakika önce zevkin doruğuna ulaşırken gözlerinde gördüğüm, bir kediyi anımsatan, neredeyse insani olmayan yarı çılgın bakış

hâlâ yüzündeydi. Halen açtı ve ben de daha fazla istiyordum.

Ancak ikinci seferden sonra biraz yatıştık ve gözlerimizle, parmaklarımızla ve dillerimizle birbirimizin vücudunu narince keşfetmeye başladık. İşte o zaman Niki'nin göğüs uçlarından bir tanesinin çökük olduğunu fark ettim.

"İstersem ufak bir operasyonla düzeltilebilir," dedi utangaç bir şekilde. Ağzımla emerek halledebileceğimi söyledim fakat bu işe yaramadı. Niki'yse sağ omzumun altındaki Lübnan'da mevzimize atılan ve beni sırtımdan vuran havan mermisi parçasından kalan bir hatıra olan yara izini bulmuştu. Çocukça olduğunu biliyorum fakat yaranın sırtımda olmasına gerçekten üzülüyordum. Ön taraftaki bir yaranın çok daha seksi görüneceğini düşünüyordum ve Niki'ye olayı anlatırken biraz mahcuptum. Sonra beni popomdan vuran başka bir parçadan kalan çok daha küçük bir yara izini ona gösterdim.

Üçüncü seferin ortasındaydık ki hafif bir zil çaldı. Yakuzanın çıkageldiği düşüncesiyle kalbim hızlı çarptı. Fakat bu yalnızca iki saatlik süremizin bittiğine dair bir hatırlatmaydı.

Devam edeceğimiz aşikârmış gibi, "Şimdi ben ödeyeceğim," dedim ve bir sabahlığı üstüme geçirerek aşağı, lobiye indim.

Benim bildiğim şeyler ve onun bildiği tüm şeylerle kendimizi bitap düşürmüştük ve bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim. O zamana değin tecrübe ettiğim her şeyden çok farklıydı. Bu seyahatin öncesine kadar süren bir ilişki haricinde şimdiye kadar yalnızca kısa ilişkilerim olmuştu ve seks en iyi ihtimalle idare ederdi. Bu zamana kadar seksi idare ettirmeye o kadar odaklanmıştım ki Niki'nin beni yapmaya sürüklediği şeyleri denememiştim bile. Ve daha önce yalnızca idare eder olduğu için bunun gibi tekrar ve tekrar –her seferinde yenilikler ve keşiflerle, kendimize ait küçük bir karnaval gibi– yaptığım gecelerim hiç olmamıştı.

Sona doğru, ben doymuş fakat Niki halen istekliyken ve her hareketle soluğu kesilerek "Evet" diye mırıldanırken düşüncelerim farklı bir dizi "Evetler"de gezindi. Ordudan ayrılmamın arifesinde askerlerime BM Genel Meclisi'nin, İsrail Devleti'nin kurulmasına yol açan Filistin'in bölünmesine yönelik kararı aldığı zaman, Birleşmiş Milletler'in 29 Kasım 1947 tarihli yasa tasarısı üzerine bir konuşma yapmıştım. O oylamanın Genel Meclis başkanının planı destekleyerek "Evet" oyu veren

her bir ülkenin adını söylediği ve birliğime dinlettiğim bir kaydı vardı. İsrail Devleti'nin kurulmasını sağlayan bu tarihi otuz üç evet her nasılsa Niki her evet dediğinde bana geri dönüyordu. Bu tarihi gecede de bölünme planının geçip geçmeyeceğini görmek için evetleri sayarak kendimi eğlendirdim. Birleşmiş Milletler'de Avustralya ve Belçika'nın lehteki oyları arasında, evetlerde uzunca bir duraksama olmuştu çünkü Afganistan hayır oyu vermiş ve Arjantin çekimser kalmıştı ve halen birinci viteste olan Niki'nin sesi neredeyse BM başkanı kadar monoton çıkıyordu. Fakat duraksamalar giderek kısaldı ve Ukrayna'yla Venezuela'nın evetleri arasında ülkelerin isimlerini mırıldanmaya pek zamanım olmadı. Hassas bir zamanlamayla otuz üçüncü evetin arkasından Niki bitkin bir halde üstüme yıkıldı ve İsrail Devleti'nin tanınması olası en hoş şekilde bir kez daha onaylanmış oldu.

Bunun gibi bir seks için arkadaşlarım Bangkok'a kadar gitmiş ve büyük meblağlar ödemişlerdi, biz burada bize doğal gelen şeyi yapıyorduk. Ancak ikinci iki saatin ve üstüne bir iki saatin daha ardından ücret Hilton'a ödeyeceğimiz miktara geldi.

Kötü haber biz otelin önünde dururken geldi.

"Seni bir daha göremeyeceğim," dedi Niki ve boğazım düğümlendi. Hayatımın aşkını bulduğumu düşünmüştüm, öylesine tatlı, seksi, hassas, vahşi, sevecen ve heyecanlıydı ki, her şey bir aradaydı. Ve çok güzel tabii. Son bir saati neredeyse kımıldamadan kenetlenmiş şekilde, birbirimizin vücutlarına parmak uçlarımızla nazikçe masaj yaparak, Niki omzumdaki yara izini okşayarak ve öperek geçirmiştik ve daha önce başka hiçbir kızla bu kadar mutlu ve huzurlu olmamıştım.

"Bir daha söyle," diye mırıldandım inanamayarak.

Niki'nin gözleri yaşlarla doluydu. "Beni yanlış anlama. Seninle fevkalade zaman geçirdim ve kolaylıkla sana âşık olabilirdim. Fakat bu hayatımla ilgili planlarımın hepsine aykırı. Sen başıma gelen bir kazasın."

"Aşklar bunun gibi başımıza gelen kazalardır," diyebildim her nasılsa. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Kanada'daki evimi terk ettim ve içimde saklanan Japon yarımı tamamlamak için buraya geldim. Seninle birlikteyken tamamen başka yerlere giderim. Bu çok güç. Bunu daha da zorlaştırma, lütfen." Gözyaşlarına boğuldu, uzun topuklu ayakkabılarını eline aldı ve dar mavi

elbisesinin izin verdiğince ufak adımlarla koşarak yol boyunca uzaklaştı. İnanamayarak ve şaşkınlık içinde duvara dayandım ve hayatımın aşkının mavi elbisesi içinde ve ufak Japon adımlarıyla ağlayarak benden uzaklaşmasını izledim.

Subaylık kursunun bitiminden beri kız arkadaşım olan Osnat, Japonya gezimin arifesinde benden ayrılmıştı. Biz askerdeyken ilişkimiz birçok zorunlu ayrılığı atlatmıştı ve Osnat terhis olduktan ve Tel Aviv Üniversitesi'nde sinema okumaya başladıktan sonra ordu maaşımı kullanarak bizim için ufak bir daire kiraladım ve hizmetim sona erene kadar beraber kalmayı başardık. Fakat ben Doğu'ya yapacağım uzun seyahati planlarken Osnat bunun kendisine fazla olduğunu söyledi, ben de buna anlayış gösterdim ve birbirimize darılmadan ayrıldık. Her halükârda onun çeşitli çekim ve yönetmenlik ödevlerini yapan öğrenci gruplarıyla gece gündüz dolu Tel Aviv dünyasının benim dünyam olamayacağını biliyordum.

Acıtmıştı fakat şimdiki gibi değil. Osnat'ı sevmiştim fakat böyle değil. Bir saatlik sohbete ve bir gecelik ilişkiye aşk denebilir miydi bilmiyorum fakat durum buydu. İstemeden sanki bir matkap kullanmış gibi Niki kalbimin derinliklerine kadar işlemişti.

Bütün sabah üzüntü içinde ve bana neyin çarptığını anlamadan dolandım, ta ki bir perküsyon gösterisini duyuran bir reklam panosu görene kadar. Gürültünün ve enerjinin içinde olduğum durumdan çıkmama yardımı dokunacağını düşündüm. Bilet aldım ve kendimi ön sırada buldum. Sahnede tepemde bir adak sunağı gibi yükselen, üzerinde üç büyük çift taraflı davul ve altında daha küçük davullarla devasa çift taraflı bir davulun bulunan bir çekme arabası vardı. Programın ilk yarısında Kodo adındaki topluluk bana İsrailli Mayumana dans ve perküsyon topluluğunu anımsattı ve tüm süre boyunca Niki aklımdan çıkmadı. Fakat ikinci kısımda dev davula ve diğer büyük davullara güçlü darbelerle kendilerini, beni ve tüm izleyicileri gerçekten dinsel, ilksel bir transa soktular. Ufak ve ince yapılı fakat son derece kaslı, terleyen Japonların bir metre uzağımda yaptığı gibi ben de büyük ahşap tokmaklarla aynı güçte ve benzer süre boyunca vurup vuramayacağımı kendime sordum. Toplulukta içlerinden birinin bana Niki'yi anımsattığı üç kız vardı ve pillerimi dolduran enerji beni Niki'nin peşini bırakmamam konusunda daha da kararlı hale getirdi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Gösteri sona erip ayrılmak üzere ayağa kalktığımda bir kişinin bana dik dik baktığını fark ettim. Yalnızca bir yabancı olduğumdan değildi, biliyordum. Burada bulunduğum haftalar boyunca tek bir Japon bile bana dik dik bakmaya cesaret etmemişti; şahsi alanım kadim ve katı bir geleneğin gücüyle korunuyordu. Ben de ona baktım. Kulüpten dışarı çıkıp üzerime doğru yürüyen fedai olduğunu sezdim. Emin olamıyordum ve adam başını çevirdi. Her halükârda bir karara varmıştım ve uygulamaya kararlıydım.

***

Japonya'da her şey pahalıydı fakat yine de seksen litrelik sırt çantamda bulunmayan şeyler için biraz alışveriş yaptım: Öncelikle kendime beyaz bir gömlek ve siyah, pamuklu bir pantolon aldım. Kendi bedenimi bulamıyordum bu yüzden ikisi de fazlaca dardı – gömlek omuzlardan ve pantolon bel bölgesinden. Ayrıca sivri burunlu ve komik görünümlü siyah deri ayakkabılar aldım. Ve dün gece kulübe gelen adamların hepsi ceket giydiği ve kravat taktığı için bunun zorunlu bir giyim kuralı olmasından korkarak ayrıca bir ceket –kolları çok kısaydı– ve bir kravat aldım ve nasıl bağlandığını bilmediğim için satış danışmanından kravatı bağlamasını istedim.

Pek göze batmamak umuduyla kulübe gecenin başında değil de biraz dolduktan sonra gitmeye karar verdim. Binadaki kulüplerden hangisi olduğunu biliyordum çünkü Niki bana adını söylemişti.

Kapıdaki görevli dün geceki ya da davul konserinde gözleriyle beni süzen adamla aynı değildi. Hızlıca beni baştan aşağı süzdü ve saygıyla eğildi. Kıyafetim için ödediğime kıyasla bu akşamın bu saati için geçerli olan on iki bin yenlik giriş ücreti karşılayabileceğim bir giderdi – elbette dışarı atılmamak koşuluyla.

Bir Tel Aviv diskoteği gibi loş renkli ışıklarla, 1960'ların Batı müzikleriyle ve çokça dumanla karşılandım. Yaklaşık yirmi ya da daha fazla adam ve konsomatrisler üç alçak masayla bölünmüş ufakça bir odada oturuyorlardı. Ortam sakindi ve orada oturmuş sohbet eder kahkaha atarken herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Niki orada değildi. Masalardan birine katılmanın doğru olacağını düşünmediğim için çoktan beni bir konsomatrisin beklediği bara gittim. Açık tenliydi ve Fransız

olduğu ortaya çıktı. Niki orada değilse zamanımı boşa harcıyorum demekti fakat giriş ücretine bir içecek dahildi, ben de bu yüzden oturup bir sake ısmarladım. Barmen bana bir şey sordu ve kız tercüme etti: "Sıcak mı soğuk mu, fazladan alkollü olsun mu olmasın mı?" İçkiye "sakai" diyordu ve bozuk İngilizcesiyle içeceğin tarihi ve türleri hakkında bilgi vermeye hazırdı fakat o sırada Niki'yi gördüm.

Odanın bir tarafındaki küçük bir dans alanında, küçük bir caz grubunun çaldığı "Oh Carol" eşliğinde vücutları sımsıkı birbirine değen iki çift dans ediyordu. Kızlardan birisi Niki'ydi. Hissettiğim sancı yoğundu ve acısı içime işledi. Konsomatrisim bir sorun olup olmadığını sordu, hayır dedim fakat derin olmayan kadehimdeki içki hiçbir işe yaramamıştı ve tadı sıradan şarap gibiydi, ben de duble viski sipariş ettim. Barmen hangi marka istediğimi sordu, omuz silktim. İskoç mu İrlanda viskisi mi? Umurumda değildi. Tek malt mı? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Her ne doldurduysa doldurdu, iki yudumda yuttum.

Sahne kesinlikle gerçeküstüydü. Dans eden çiftlerin etrafında dönen aynalı disko küreleri sayesinde çok renkli ışıklar ikiye üçe katlanarak yanıp sönüyordu. Viski çarpmıştı ve zaten korkunç derecede yavaş olan dansı daha da ağırlaştırdı, Niki ve partneri etraflarındaki dünya yavaşça dönerken, gözlerimin önünde süzülen hareketsiz bir tek vücut haline geldiler.

Müzik sona erdiğinde partneri Niki'yi iki kişi için hazırlanmış bir köşe masasına doğru yönlendirdi. Uzun boylu ve yakışıklıydı, Amerikalıya benziyordu ve Niki onun yanında neşeyle kıkırdıyordu. Fransız kız bakışlarımı takip etti.

***

"Eğer hoşuna gidiyorsa, konsomatrislerden birini yemeğe davet etmek adettendir," dedi.

Bunun müşterileri paralarından ayırmanın bir başka yolu olduğunu anladım.

"Ya dansa davet etmek?" diye sordum.

"Elbette. Özellikle de gece için şahsi konsomatrisinizse."

Her konsomatrisin ayda bir daha önce kulübe hiç gelmemiş bir adamı getirmek zorunda olduğunu ve artık o konsomatrisin o kişinin şahsi, özel konsomatrisi olduğunu açıkladı. Eğer Niki bu Amerikalının

bu gecelik "şahsi, özel konsomatris"iyse ona yaklaşamayabileceğimi fark ettim. Niki'nin seksin mesleğinin bir parçası olmadığına dair teminatlarına rağmen aklımda bu "özel"liğin sınırlarına dair fikirler dolanmaya başladı. Niki'nin dikkatini çekmek istiyordum ve konsomatrisimden benimle dans etmesini istedim. Grup on üç yaşında bir çocukken son slow dansımı yaptığım "California Dreaming" şarkısını çalıyordu. İşe yaradı: Üzeri bir sonraki ziyaretlerinde kullanılmak üzere düzenli müşterilerin isimleriyle işaretlenmiş, bitmemiş şarap şişelerinin sıralandığı kısa bir koridorun sonundaki erkek tuvaletine gittim. Dışarıya çıktığımda, Niki benzi atmış ve korkmuş bir halde karşımdaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi büzülmüş dudaklarıyla sessizce.

"Seninle olabileceğimi düşündüm fakat şanslı adamın bir başkası olduğunu görüyorum."

"Ahmaklaşma. Gitmen gerekiyor. Beni ve kendini tehlikeye atıyorsun."

Omzumun üstünden baktı ve döndüğümde bize doğru kafasıyla işaret eden barmeni gördüm.

"Yalnızca seni izleyeceğim," dedim. "Buraya sorun çıkarmak için gelmedim."

Bir kolye ve küpelerle bu kez turkuvaz bir elbisenin içinde büyüleyiciydi.

"Bu sabahtan beri hiçbir şey değişmedi. Ve hiçbir şey de değişmeyecek. Lütfen git."

Niki'nin partnerinin de erkekler tuvaletini kullanması gerekti ve bizi sanki gizli bir şeyler konuşuyormuşuz gibi görünce bir kaşını kaldırdı fakat Niki ona çekici gülüşünü savurup kadınlar tuvaletine girdi. Fedai adamın arkasındaydı ve ben barmenle Fransız'a geri döndüm.

Viski ve sake kafamın içinde çalkalanıyordu. Biraz kâğıt istedim, barmen bana birkaç peçete verdi. Bir kalem istedim, bir dolma kalem aldım. Oturduğum açıdan yalnızca Niki'nin hoş profilini görebiliyordum ve bununla başladım: burnu, sivri çenesi, küçük göğüsleri, zarif bacakları. Hepsini elimi kaldırmadan çizdim. Sonra arkada toplanmış saçlarına ve güzel hatlı sırtına geçtim. Ancak ondan sonra elbisesini temsil eden hafif dokunuşlar yaptım.

Barmen ve konsomatrisim etkilendiler. Lisede ana sanat dalında çizim güçlü yanımdı. Yağlıboya ya da hızla kurumasına rağmen akrilik boyaya bile sabrım yoktu, çabuk sonuçlar almaktan hoşlanıyordum.

Doğru ya da yanlış olarak "ilk İsrailli süper kahraman" İsraman adını verdiğim çizgi roman karakterini yarattığım ilkokulda geliştirdiğim çevik ve hünerli bir elim vardı. Her çizgi romanı elimle on kez kopyalar, yakın arkadaşlarıma ve ilgi duyduğum kızlara verirdim.

Barmen bana daha büyük kâğıtlar, kurşun ve tükenmez kalemler getirdi. Bir viski daha istedim. Niki ve partneri dans etmek üzere kalktılar, bu kez ikisini birden çizdim. Sonra bakmadan, akıldan çizdim onu. Birkaç çılgınca pahalı içkiden sonra aptalca davrandım ve örneğin bir önceki geceden aklıma gelen bazı sahneleri çizdim. Bundan fazlasını hatırlamıyorum. James Bond "Altın Parmak" filmindeki Oddjob gibi iki sert elemanın beni aşağı indirmesi, bir taksiye tıkıştırmaları ve çizimlerimi ardımdan içeri atmaları dışında. Son gücümle çizimleri dışarı attım. "Bunlar Niki'nin," dedim başka birisinin sesiyle. Sanırım turkuvaz bir elbise ve Niki'nin adresimi veren sesini işittim, şoföre banknot veren elini gördüm.

İki gün sonra kulübe geri geldiğimde kapı görevlisi girmeme izin vermedi. Görünüşe göre tarifim tüm fedailere verilmişti. Arkadaki asansörün kapısı açılınca beni ve tabii ki görevliyi de şaşırtan bir hamleyle buzdolabı şeklindeki adamı kenara ittim ve kapılar kapanırken aralarından kayarak içeri girdim. Görevli istenmeyen müşteriyi bildirmeyi başaramadan kulübün içindeydim fakat bardaki Fransız'ın gözlerini sonuna kadar açarak bakışı ve başını iki yana sallayışı kendi kendime tahmin edebileceğim şeyi açıklıyordu ve mekâna hızlıca bir göz gezdirmem gerçeği doğruladı: Niki artık burada çalışmıyordu.

Konsomatris ve barmen güvenlik görevlilerine, kimsenin onun hakkında bana bir şey anlatmayacağını açıkça belli eden manidar bakışlar attılar.

"Hâlâ burada mı?" diye sordum iki Oddjob üstüme kapanmadan. Fransız aşağı doğru baktı ve bir kez daha başını iki yana salladı.

Kaldırımda konsomatrisi beklerim, onu biraz takip eder, Niki'ye ne olduğuna dair ağzından laf almaya çalışırım, diye düşünüyordum. Fakat metro durağına giderken iki adım arkamda yürüyen ve trene binene dek dibimden ayrılmayan öfkeli insan buzdolapları bana eşlik etti.

I. KISIM

İkiz

1
Tel Aviv'de Bir Sergi

Güney Tel Aviv'deki Galeri Fitz ortalama bir İsrailli sanatçı için bir Mekke olmayabilir, özellikle de kendinden güzel şeyler beklenen bir Bezalel Sanat Akademisi mezunu için. Fakat beklentiler boşa çıkmıştı ve küçük galerinin sahibi Bezalel mezunlarının bir grup sergisindeki resimlerimi gördükten sonra benimle iletişime geçtiğinde, teklifini kabul ettim ve ilk solo sergim yakındaydı. Açılış için insanların yapacak bir şeyler aradığı Sukot[1] tatilinden hemen öncesine gelen eylül ortası bir tarih belirlenmişti. "Ama ailen ve arkadaşların dışında pek bir kalabalık bekleme ve hatta onlardan da çok bir şey bekleme," dedi galeri sahibi. "Terör saldırıları devam ederken insanlar iyi bir sebep yoksa dışarı çıkmaktan hoşlanmıyor."

Haklı olduğunu biliyordum. İki yıl önce İkinci İntifada'nın patlak vermesi ve intihar saldırılarının başlamasından beri ben de dışarıda nadiren sadece öylesine dolaştığımı fark ettim. Kalabalık noktalar bir teröristin hedefi haline gelebilir diye insanların toplandığı yerlerden uzak duruyordum, trafik ışıklarından bile ve bir yere gitmem gerektiğinde otobüse binmemeye çalışarak ya arabayla ya da yürüyerek gidiyordum. İşlerimi kısa tutuyor ve hızlıca evime ya da stüdyoma dönüyordum ve tuhaf bir şekilde resim yapma tarzımı da etkilemişti. Çılgınca çizimler ve boya kalemlerinin yerine oldukça sabır gerektiren bir malzeme olan yağlı boyayla çalışmaya başladım ama yavaş kuruyan boyanın mümkün kıldığı çok yönlülük ve etkilerden keyif aldım.

Galeri Fitz gösterişli bir semt olan Neve Tzedek'in kıyısındaki yenilenmiş bir Arap evinde kemerli tavanlı, kireç badanalı üç odadan ibaretti. Girişe bakan ve diğer iki odadan daha geniş olan ana odaya son yıllarımdan tablolarımı astım. Bunların birçoğu kapıların, geçitlerin, girişlerin, pencerelerin ve revakların tasvirleriydi. Bu resimleri öyle fotoğrafa yakın bir kesinlikle yapmıştım ki bunları üstünden fırçayla geçtiğim gerçek fotoğraflar sanan insanlar vardı. Kendine saygı

1 Çadırlar bayramı olarak bilinen kutsal bir Yahudi bayramı. (ç.n.)

duyan herhangi bir sanatçı gibi ne zaman kendi portremi yapacağımı düşünsem, sanki en fazla bu kadar açık edebilirmişim gibi kendimi evimin girişinin resmini yaparken buluyordum. Ya da bazen verandamın ya da bir pencerenin manzarasının.

Soldaki odaya portre eskizlerimi astık. Yüzlerce gelip geçenin portresi, Tel Aviv'in Karmel Pazarı'ndaki yaşlı adamlar ve satıcılar, Kudüs'ün Mahaneh Yehudah pazarındaki elleri torbalarla dolu kadınlar, otobüslerdeki Hasidikler, üniversite çimlerinde kızlar. Son derece hızlı çizerdim ve bir kez baktıktan sonra sanki hatlar zihnime kazınmış gibi modelime bir daha ihtiyaç duymazdım. Çizimlerin çoğu eğitime ve kendimi profesyonel bir sanatçı olarak görmeye başladığımdan beri gittiğim her yere –farklı kalınlıklarda kurşun uçları olan otomatik ve bazı dolma kalemlerimle beraber– yanımda götürdüğüm orta boy çizim defterinin yapraklarına yapılmıştı. Bazen çizimim, bakışlarıma ve kurşun kalemime yakalandıklarını hisseden kızların hoşuna giderdi. Bu çok iyi bir kız tavlama tekniği olabilirdi fakat Niki'nin çizimlerinin taksinin içine fırlatılmasından ve sonra benim onları tekrar dışarı atmamdan beri bunu hiç değerlendirmemiştim.

Sağdaki ufakça odayaysa galeri sahibinin karşı çıkmasına rağmen İsraman çizgi romanlarımın yerleştirilmesinde ısrar ettim. Çizgi romanların çocukça, milliyetçi ve daha bir sürü benzer niteliğe sahip olduğunu söyledi fakat bunun benim için önemi yoktu – tam da sosyal çevremden ve o sırada ülkede olanlardan ötürü. Askerlik yapmış olmanın benim için düşündüğüm gibi bir artıdan ziyade eksisinin olduğunu anlamam Bezalel'deki ilk yılımda tam bir sömestrimi almıştı. Bezalel belki İsrail toplumunun bir kesitiydi fakat güzel sanatlar bölümünün doğası biraz daha farklıydı ve öğrenciler arasında var olan üstü kapalı hiyerarşi içinde en düşük seviyedeki özel kuvvet subaylarından yalnızca bir seviye üstteydim ve onlardan da çok az vardı. İki sömestrin daha ardından bir subay sanatçının belli bir derece şizofreniden mustarip olması gereken olağandışı iki başlı bir yaratık olduğunu daha yeni benimsemiştim. Zira ne de olsa bir subay yalnızca dünyanın sefaletine katkıda bulunan, insanları sevmeyen, kalın kafalı bir milliyetçiyken herkes bir sanatçının dünyanın acılarını omuzlarında taşıyan hassas bir ruh, hümanist ve merhametli bir dünya vatandaşı olduğunu bilir. Dahası ilki pratik düşünen odaklı bir adamken ikincisi dalgın bir hayalcidir ve ikisi asla aynı çatının altında yaşayamazlar.

Kimse bana Bezalel'de ne yaptığımı sormadı. Tıpkı askerlik hizmetimi yaptığım gibi sanat okuluna gidişimi de zorunluluk olarak kabul etmiştim. En iyi yaptığım şey çizimdi, en çok hoşlandığım şey çizimdi, az miktardaki söyleyeceklerimin çoğunu çizimlerimde söylüyordum (çizgi romanlarımı bitirdikten sonra) ve okumak istediğim şeyin sanat olduğu barizdi. Elbette ülkedeki en iyi sanat okulunda ve Bezalel de o kurumdu. Daha sanatta ana dal yapacağımın belli olduğu liseye gitmeden önce hassas bir elim ve keskin bir gözüm vardı. Ailem, belki doktor ya da babam gibi bir tarım uzmanı olmamı istediklerinden, yan dalım biyolojiyle daha ilgiliydi. Fakat biyolojiyle ilgilenmemin tek sebebi daha küçük bir çocukken herhangi bir hayvan gibi bir mekanizma olduğuma dair belirgin hissimdi ve bu mekanizmanın nasıl çalıştığını ve onu neyin hareket ettirdiğini anlamak istiyordum. O sıralarda bir sürü hayvan resmi ve insan-hayvan melezleri çizdim. Komik pozlardaki insan suratlı maymunlarım –özellikle de öğretmenlerimizden birine benziyorsa– arkadaşlarımın arasında çok tutulurdu.

Bezalel'e bölümdeki diğer öğrencilerin çoğundan daha hazırlıklı gittim ve çalışmamın seviyesiyle ilgili kimsenin herhangi bir çekincesi yoktu fakat bu durum beni popüler yapmadı. Benimle ne derdlerinin olduğunu ya da neyin onları bolca bulunan tam tersi tiplere –sakar ve çok az yeteneği olan fakat uzun montlar giyen, uzun eşarplar takan ve tercihen saçları uzun– çektiğini bilmiyordum. Mezuniyet çalışmalarım ekseriyetle Tel Aviv'in güneyindeki, demokrasiyle ya da barışla alakadar mühim bir protesto olduğunda her zaman müdavimleri tarafından terk edilmiş, sanatçı atölyelerinin bulunduğu bir tesiste gerçekleşti. Terk edilmiş stüdyoda çalışmaya devam ettim ve oradaki sınıf arkadaşlarım omuz silktiler fakat benimle ilgili bazı sonuçlara vardılar.

Görünüşe göre "çeteden biri" olmamı engelleyen yalnızca demode vatanseverliğim değil aynı zamanda genel olarak sanat ve özellikle de ressamlık hakkındaki görüşlerimdi. Her zaman hatasız bir el ve keskin bir gözün bir ressam için vazgeçilmez olduğunu sanmıştım fakat burada bunların artistik yetenek olarak algılanan şeyde marjinal unsurlar olmaktan öteye gitmediğini keşfettim. Öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarım "sanat dünyasındaki katmanlaşma ve değişkenlik" üzerine "sanat dünyası ve postmodernist teoriler arasındaki buluşma noktası" hakkında konuşurlardı – arkalarında ne yetenek ne de

gerçek felsefi derinlik bulunan soyut resimlerde ve heykellerde ya da muazzam kurgularda ifade bulan cümleler.

Çalışmalarımı sergileme olasılığını konuştuğum çeşitli galeri yöneticilerinin ve idarecilerin, yalnızca "muhafazakâr" tarzım değil aynı zamanda siyasi görüşüm konusunda da benden fazla şey bildiklerini öğrendiğimde biraz şaşırmıştım. Ve bir muhafazakârın ya da Tanrı korusun ulusalcının (ya da faşistin, eğer bugünlerde buralarda kullanılan sözcüğü kullanırsak) kabadayı olduğu iyi bilinir ve elinin de son derece kaba olması gerekir, bu yüzden resimleri güzel, nükteli ya da takdire şayan olamaz.

Kendimi bir muhafazakâr olarak görmüyorum ve daha önce herhangi bir Onur Yürüyüşü'nde ya da herhangi bir kadın özgürlüğü ya da eşcinsel-lezbiyen eyleminde yer almamama rağmen kimseye zarar vermeyen herhangi bir yönelimden, dinden, "izmden" ya da hareketten endişeli değilim. Ve en azından İsraman çizgi romanlarımı yapmayı bıraktığım, ergenliğimin bitişinden beri milliyetçi değildim. Askeri hizmetim boyunca elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiği benim için aşikârdı, zira güçlü bir ordu olmaksızın devletimizin hayatta kalabileceğini düşünmüyordum.

Pilotluk kursuna kabul edilmediğim için istihkâm savaş birliğinde hizmet verdim. Özel operasyonlar birimlerine girmeyi hiç denemedim çünkü tıknazım ve uzun mesafe koşmak bana zor geliyor. Babamın Ekim 1973'teki Yom Kippur Savaşı'nda, bir tankın içinde yaralandıktan sonra hastane ve yıllar süren rehabilitasyon sürecine ilişkin kısmi çocukluk anılarım yüzünden tank birliğine girmek istemedim. Hepsini hesaba katarak hizmet verebileceğim en iyi yer istihkâm savaş birliğiydi.

Şahsi görüşlerimin ağzımdan çıkmasına asla izin vermedim çünkü kulağa ne kadar yüzeysel geleceklerini biliyordum ve kendimi hepsi de bölgemizde barış ve kardeşliğin yokluğunun Filistin topraklarının istilasının doğurduğu kötülüklerden kaynaklığından kesinlikle emin olan mesai arkadaşlarımla tartışacak kadar rahat ifade edemiyordum. Onlar için ve bir noktaya kadar benim için de, o toprakların fethedilmesinden önceki fakat barışın da çok uzak olduğu, Haziran 1967'deki Altı Gün Savaşı'ndan önceki dönem cehalet sisiyle saklıydı.

Fakat bir İsrail şarkısının sözleri gibi, "ben '73 kışının çocuğu"ydum. Babam eve çökmüş, tükenmiş ve yanmış bir adam olarak geldikten

sonra annem acı içinde bana hamile kalmıştı. Tankı vurulduğunda yaralanmış, tank değiştirmiş ve tekrar yaralanarak almaya hiç uğraşmadığı bir takdirname kazanmıştı. O dönem gizlilikle ve yaydığı dumanlarla kuşatılmıştı ve babamın gençken Nazi ölüm kamplarında sağ kalan ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra mülteci kampında tanışan ebeveynlerinin kaygılarıyla birleşen endişelerimi barındıran çocukluğumu çevreliyordu. Orada bir tanesinin hayatta kaldığı ikizleri doğmuştu. Babam kardeşinden hiç ama hiç bahsetmedi ve ben onun orada, kamplarda öldüğünü varsaydım. Bir çocuk olarak benim için Sina'daki işgalci Mısır güçlerinin önünü kesmek için verilen savaş, Auschwitz ve Majdanek'le aynı zincirin halkalarıydı. Büyükbabamla büyükannemin hayatta kalması, babamın yaralanması ve kahramanlığı karanlık bir acı sürecinde küçük ışık zerrecikleriydi yalnızca.

Görünmez gizlilik çemberini bozacak bir soru sorduğumda babam kesin bir dille, "Bunun hakkında konuşmuyoruz," derdi. Çocukluğumdan beri bunları sormamaya eğitilmiştim.

Bir keresinde ebeveynlerimin fotoğraf albümlerine göz atarken tamamı kırpılmış fotoğraflardan oluşan bir paket buldum. Her birinde babam ebeveynlerinden birisiyle birlikteydi, diğeri yoktu, fakat fotoğrafların eksik kısmından küçük bir el uzanıyordu. Fotoğrafları anneme götürdüm. Parmağını dudaklarına götürdü ve daha soru ağzımdan çıkmadan engellendim. Büyükannem öldükten sonraki yedi günlük şiva dönemi sırasında onun başucundaki dolabın çekmecesinde büyükbabamla ikisinin fotoğraflarını buldum; 1950'lerde Tel Aviv'in "Beyaz Şehir"inde, gencecik ve incecik. Kucaklarında iki bebek tutuyorlardı ve ben hangisinin babam olduğunu düşünürken babam geldi ve neredeyse vahşice fotoğrafları elimden kaptı. Bir daha o fotoğrafları hiç görmedim ve sormaya bile cüret etmedim. Yalnızca amcam olacak olan ikiz kardeşin ölümünün sandığımdan daha sonra ve çok daha acı verici olduğunu anladım.

Bunlar çocukluğumun erken yıllarında yaşandı ve onlara dair hatıralarım bulanık. Auschwitz-Majdanek ve Yom Kippur Savaşı'nda (tarihçilerin günümüz İsrail Devleti için dedikleri gibi) "Üçüncü Yahudi Milletler Topluluğu"nun yok edilmesine ramak kalması gerçek tarihti. Bu olayların etrafında gezinen terör değilse tehdit hissinin ardında ikinci sırada yer alan gizemli aile hikâyesinin her zaman gölgede kalmasına sebep olmuştu. Çocukluğumun ilk yıllarından beri

beni çevreleyen gölge tek bir şeyin kesin olduğunu söyleyen varoluşsal bir kaygıydı: Eğer güçlü değilsek, eğer savaşmaya hazır değilsek, yok olacaktık.

Ve bu yüzden manzaralar ya da kızlar çizmek yerine İsraman'ı çizdim. Ve yavaş hareket eden, biraz sakar, güçlü fakat atletik olmayan biri olmama rağmen muharebe askeri oldum. Babam, büyükbabam ve devlet ve ulus için. Bu bağlamdaki "devlet" Hayfa'daki semtim ve "ulus"sa geniş ailem ve belki de komşularım ve dostlarımdı. Kulağa biraz tuhaf gelebilir ama devletimin ve ulusumun şehrin aşağısından tepenin üstündeki Stella Maris'e kadar uzanan sokaktan taşınana kadar, zamanımın çoğunu beraber geçirdiğim, çoğu Arap olan Abbas Sokağı'ndaki dostlarımı içermesi doğaldı. İlk olarak babamın ormancılık üzerine ileri araştırmalar yaptığı Kanada'ya taşındık ve tekrar İsrail'e döndüğümüzde Karmel Dağı'nda bir semte taşındık.

Bu sorular hiç sorulmadı ya da beni rahatsız etmedi ve zaten cevapları da aşikârdı. Görüşlerime açıklamalar bulmakla uğraşmıyordum fakat ülkemizin ya da insanlarımızın başkalarından daha iyi olduğunu hiç düşünmediğim ve işgal altındaki bölgeler konusunda bile son derece pragmatik düşüncelere sahip olduğum için kesinlikle milliyetçi değildim. Güvenlik odaklı biri olarak tanımlanabilirdim fakat yalnızca sağduyuya sahip insanlar ikisinin arasındaki farkı görebiliyordu ve okulumdaki diğer öğrenciler sağduyularını başka konulara saklıyorlardu.

Sanatsal yeteneklerimin daha sonraki işlerimde daha açık görüldüğünü söylemeye gerek yok fakat yirmi sekiz yaşında, onları çizdikten on üç ve orduya katıldıktan on yıl sonra ve az çok çoktan tanınmış bir ressam olduğumda, çizgi romanlarımın içeriklerinden vazgeçmek istemiyordum. Çizgi romanlarımdan bir tanesinde İsraman, hayal ettiğim haliyle, büyükannemin ve büyükbabamın kamplara gönderildiği trenyolu platformlarından birinde görülüyordu. Almanların kafalarını kırıyor ve ölüme gönderilmek üzere toplanan bütün Yahudileri özgürlüğüne kavuşturuyordu. Bir diğerinde görünüşe göre geç kalmıştı çünkü hareket halindeki bir trenin önünde uçtu, tüm kuvvetiyle treni engelledi ve yük vagonlarında hapsedilmiş Yahudileri serbest bıraktı. Ve daha da geç kaldığında, bir ölüm kampına çıkagelmiş, muhafızları yere sermişti ve mahkûmlara karlı ormanın içinden güvenli bölgeye doğru öncülük ediyordu.

Ayrıca Bağımsızlık Savaşı'na, Altı Gün Savaşı'na ve yaptığım son

çizgi romanda Yom Kippur Savaşı'na da yer veriyordum. Sonuncusunda, İsraman Süveyş Kanalı üzerinde uçarak suyolunu geçen İsrail güçlerini döven top atışlarının yönünü gövdesiyle değiştiriyordu. Ardından bir Mısırlı çıkartma gemisini kanaldan su almak ve yanmakta olan bir tankı ve yüzünü karartı halinde çizebildiğim, acı haykırışları halen kulağımda çınlayan mürettebattan birinin hayatını kurtarmak için kullanıyordu.

İsraman'ı seviyor, başarmak için mücadele ettiği amaçlara inanıyor ve ondan vazgeçmek istemiyordum. Galeri sahibiyle yaptığım görüşme, adamın bunun bana ne kadar zarar vereceğini açıklamaya çalışmasıyla az daha başarısızlığa uğruyordu, fakat ben ödün vermeyince kabul etti.

***

Galerinin küratörü işlerin geri kalanıyla uğraşırken ben çizgi romanların fotokopilerini kendim ayarladım, strafor panolara yerleştirdim ve yine kendim astım. Küratör iri göğüslü, sutyen takmayan ve her nedense gece sergiyi beraber asarken bir süre birbirimize de asılmamızın normal olduğunu düşünen dağınık saçlı bir kızıldı.

Uzun süredir Dolly'yle beraber olmama rağmen bunu çok yanlış bulmadım. Niki'yle geçirdiğim harikulade geceden beri cinselliği ve aşkı tamamen birbirinden ayırmıştım ve burada olan tek şey cinsellikti. Kız ilişkinin bir yere gitmediğini anlayana dek kimi zaman birkaç buluşma süren, olağan, öğrenci işi cinsellik. Ve benimle bir süre kalıyorsa bunun nedeni kötü görünüşlü olmamamdı, hatta yüzüm oldukça yakışıklıydı ve konuşulması ilginç bir kişiydim. Kaçıp gitmeleri için bir sebep yoktu. Fakat aşk hiçbir zaman alevlenmiyor ve cinsellik eninde sonunda sönüyordu.

Yirmi beşinci yaşımı ebeveynlerim ve kız kardeşimle bir restoranda kutladım. Annem son derece nazik bir şekilde hayatımda "ciddi birisi" olup olmadığını sordu. Hayır, dedim ve bir daha hiç sormadı. Ebeveynlerimin neslin devamlılığına özel bir önem verdiklerini biliyordum fakat kız kardeşlerimin çocuklarıyla idare etmek zorunda kalacaklar gibi görünüyordu. Ben de böyle söyledim fakat kız kardeşlerimin soyadları Ben-Abou ve Rosenstein olmuştu ve suskun babam sordu: "Peki, ya bizim soyadımız, Simhoni?"

"Ama baba, soyadını Simhoni'ye değiştiren sendin. Daha önce olup

biten her şeyden kaçan sendin, şimdi bu isim niçin önem teşkil ediyor?" Bu isimle mutlu olmalı ve geçmişte Avrupa'da ne olduğunu hiç sormamalıydım.

Anlamadığım için hayal kırıklığına uğrayan babam üzüntüyle bana baktı. Nazilerin başlattığı şeyi benim devam ettirdiğimi söylemek üzere olduğunu biliyordum. Fakat sessizliği her şeyi söylüyordu. Onu teselli etmek için ne yapabilirdim? Âşık olamıyordum. En azından evlenmeyi ve onun soyadını taşıyacak çocukları düşünecek kadar değil. Tıpkı Niki'ye birdenbire sevdalanmamın ve çılgın sevişmemizin ardında mantıklı bir sebebin olmayışı gibi bunun için mantıklı bir sebep düşünemiyordum. Fakat görünen o ki önemli olan mantık değildi. Tokyo'da bir sürü faktörün bir araya geldiği aşikârdı: doğal bir şekilde hisleri yoğunlaştıran o "yabancılık" hissi, olduğum kişiden uzaklığım ve kopukluğum, yalnızlığım, kaybolmuşluk hissim ve elbette ki Niki'nin sevecenliği, nezaketi ve ürkütücü açık sözlülüğü ve samimiyetiyle tamamen çakışan mahcubiyeti. Niki neredeyse beni hiç rahatsız etmeyen uzak bir anıydı fakat Tokyo'da geçirdiğim o otuz altı saat olmasaydı belki de bu kadar farklı hissedebileceğimi hiç bilmeyecek ve kız arkadaşlarımdan birisiyle olmaya devam edecektim. Gerçekten hoş insanlardılar.

İşte Dolly de bu sırada çıkageldi. Çoğu talebimi karşılıyordu. İki ayağı da (uzun ve sırım bacaklı) yere basan, büyüleyici bir gülümsemeye sahip ve son yıllarda etrafımı çevreleyen kadın ressamların çoğunda eksik olan pratikliğe sahip güzel, genç bir kadın. Yatırım danışmanıydı, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir alan. Bu onu güzel sanatlar fakültesinin kızlarından daha az ruhani ya da kesinlikle daha az heyecanlı bir âşık yapmıyordu. Çalıştığı yer olan benim bankamda onunla beraber bir toplantıya girdim ve bana paramı düşük faizli bir hesapta tutmanın ziyanlık olacağını ve bu parayla yapılabilecek çok daha ilginç ve kârlı şeyler bulunduğunu söyledi. Onların neler olduğunu sorduğumda bana cesur ve risk almaya hazır olup olmadığımı sordu. Olaylar birbirini takip etti ve bir sonraki buluşmamız için randevulaştık, fakat bankadan uzakta. Bunun bir yatırım danışmanıyla banka müşterisi arasında standart bir uygulama olup olmadığını sorduğumda, hayır dedi fakat bu seferlik bir istisna yapacaktı.

Birkaç ay sonra –ona, kendime, ebeveynlerime– sorulmamış sorunun yanıtını vermem gerekti, herşey mümkün olduğunca iyi görünü-

yordu ve beraber yaşamaya başladık.

Ben uyum sağlayabilen bir tipim, en azından iş ilişkilere geldiğinde. Kendimden ve başkalarından taleplerim de beklentilerim kadar asgari. Çoğu ufak detay benim için hiç de önemli değil –ne yiyeceğiz, hangi filmi izleyeceğiz– ve benimle anlaşmanın kolay olduğunu düşünüyorum. Dolly ve ben iyi anlaşıyorduk. Benzer zevklerimiz vardı, benim az sayıdaki arkadaşımdan hoşlanıyordu ve ben de onun az sayıdaki arkadaşından hoşlanıyordum. İstikrarlı bir çifttik ve kendime bunun yeterli olup olmadığını sordum.

Kendi içimde değerlendirirken gönül macerası dediğim Niki kısmına rağmen ben bir romantik değilim ve aşka karşı tavrımın son derece sıradan olduğu söylenebilir. Bana göre hislerimin her biri biyolojik bir amaca hizmet ediyor: Tıpkı hayatta kalmamı sağlayanın bir taraftan korku diğer taraftan öfke ve saldırı olması gibi, aynı şeyin aşk konusunda da geçerli olduğunu varsayıyordum. Şüphesiz ki aşkın amacı çiftleşme sürecini hızlandırmak (âşık olmak ve şehvet şeklinde ortaya çıktığında) ve eşleşmeyi kolaylaştırmaktı (daha sakin ve daha dengeli bir sevgi halini aldığında). Benim için âşık olmak diye bir şey yoktu, şehvet vardı ve uzun süreli ilişkiyi mümkün kılan yakınlık duyguları vardı. Fakat bu yeterli miydi?

Dolly bu konuyu açtığında ona tam olarak hissettiğim şeyi anlattım. Biraz ağladı fakat anladı ve karar vermem için ihtiyaç duyduğum zamanı bana tanıdı. İlişkimizin ilk yıldönümünde konuyu tekrar açtı. Kısa süre içinde yanıtımı vereceğime söz verdim. Yaklaşan sergiyle meşguldüm ve henüz başlamış okul yılında sanat okulundan mezun olduğumdan beri ders verdiğim üç lisedeki, haftada dokuz saatlik sanat derslerim bana yük oluyordu. Duygularımı tartmaya zamanım yoktu.

Kızıl saçlı galeri sahibiyle yaşadığım kısa cinsellik Dolly'yi aldattığım ilk seferdi ve tuhaf bir şekilde sonrasında bunun yüzünden kendimi kötü hissetmedim. Kötü hissetmediğim için kendimi kötü hissettim. Sanki bir adam ve bir kadın küçük bir odada, gecenin bir yarısında yalnız kalırlar ve birbirlerine hafifçe sürtünürlerse –kadın merdivenin üstünde duvara bir şey asarken adamın kafası kadının kalçasına ve bir kez de adam merdivenin üstünde, kadın ona bir resim verirken yüzü cinsel organına değdiğinde– böyle bir şeyin olması son derece doğalmış gibi. Bu yalıtılmış odanın dışındaki ilişkilerinden tamamen yalıtılmışlar gibi. Ancak bittikten sonra –ayakta, vahşice, güçlü ve hızlı olmuştu–

daha kadının evli olup olmadığını bile bilmediğimi fark ettim. O gece geç saatte eve vardığımda öylesine tahrik olmuştum ki yarı uykuluyken Dolly'yle birlikte oldum.

Bu olayın ilişkimizin geleceği hakkındaki kararımı etkileyeceğinden emindim fakat halen nasıl olacağını bilmiyordum. Dolly'ye bunu anlatma olasılığını an itibariyle erteledim, yalnızca kalkıp gideceği için değil aynı zamanda incinmeyi hak etmediğini düşündüğüm için. Ve tuhaf bir şekilde bittikten, Dolly güven ve sevgiyle bana sımsıkı sarıldıktan sonra, belki de ilk defa ona âşık olduğumu hissettim. Kendime bunu acımayla ya da affedilme ihtiyacıyla karıştırıp karıştırmadığımı sordum. Fakat o anda, bunun gibi iki cinsel ilişkinin ardından ve sergim açılmadan önceki gün en çok hissettiğim şey uyku ihtiyacıydı.

***

Açılış benim, ebeveynlerim ve kız kardeşlerim için sevinç sebebiydi. Ailem halen evlenmemiş olmamdan birazcık utanıyordu, annemin dinleyecek herkese Dolly'yle benim "evleneceğimizi yalnızca henüz tarih belirleyemediğimizi" anlatmaya yetecek kadar. Ayrıca resme duyduğum ilgiyi tam olarak anlamıyor ve bundan gerçekten gurur duymuyorlardı fakat şimdi birdenbire hakkında övünecekleri bir şeyleri vardı: bir Tel Aviv galerisinde şahsi bir sergi! Taşralı Hayfalılar olduklarından onlar için bu New York'un önemli bir galerisindeki şahsi bir sergi gibiydi ve açılışa arkadaşlarından bazılarını davet bile etmişlerdi. Tüm kutlamalarına katıldığım kız kardeşlerim ve aileleri benim ilk "etkinliğim"de bulunmaktan çok mutluydular ve bana çocuklarına bu vesileyle yeni kıyafetler aldıklarını söylediler.

Bezalel'den arkadaşlarım da benim için seviniyordu ve geleceklerini söylediler. Öğrencilik yıllarımızdaki farklılıklardan kaynaklanan kırgınlıklar taşımıyorduk çünkü ben kin güdecek tipte biri değildim, onların da kin gütmek için bir sebepleri yoktu – o zamanlarda bile öğretmenler bir başkasının çalışmasını övdüğünde, başkalarını sahte bir gülümsemeye zorlayan rekabetçilikten yoksundum. Belki de benim hakkımda "Ona her zaman güvenebilirsiniz," dedikleri için bağımızı koparmadık. Mezuniyetten bu yana geçen yıllarda yaptığım iş başvurularına –karakalem çizimlerimle– kendim başa çıkabileceğimden daha çok teklif aldıktan sonra bazılarının ülkenin

dört bir yanında enstalasyonlarını gerçekleştirmelerine, bazılarınınsa sanat öğretmeni olarak iş bulmalarına yardım ettim.

Tel Aviv liselerindeki genç öğrencilerim de geleceklerini söylediler. Beni onlara sanatın zanaat kısmını öğretmekte ısrar eden ve aynı zamanda doğru zamanda geldikleri sürece kendi sanatsal hazırcevaplıklarına açık, tuhaf biri olarak görüyorlardı. Onuncu sınıf öğrencilerim onlara köle gibi resimleri kopyalatacağımı ve soyut bir şeyler yapmalarına izin vermeyeceğimi biliyorlardı; öncelikle onlara eşek gibi görünmeyen bir at ve tilki gibi görünmeyen bir köpek çizmeyi öğretecektim. Bu amaçla kopya çekecekleri bir iş seçer, onun üstüne ve kendi boş kâğıtlarının üstüne bir ızgara çizer, sonra kare kare, yalnız daha büyük boyutta kopyalamaya başlarlardı. Bunda yeterli yeteneğe ulaştıklarında elde ettikleri renk asıl resimdeki tonla aynı olana dek boyalarını karıştırmalarında ısrar ederdim. Her bir çizgiye, perspektife, derinliğe, ışık ve gölge oyunlarına özen göstererek gri ve siyahların gölgelerinin yerlerinin doğruluğundan emin olarak onlarla natürmort çalışırdım; özellikle de çizim üzerine uzmanlaşmayı seçmiş ve haliyle yoğunluğu yalnızca çizgiler, ışık ve gölgeyle yaratabilecek olanlarla.

On birinci sınıfta gerçeklikten ve kesinlikten sapmalarına izin verirdim fakat yaptıkları şey için açıklama isterdim: Her bir çizginin sebebi olmalıydı. Fakat yaptıkları işin becerilerini ve bilincini kavradıkları on ikinci sınıfta onlara çokça özgürlük tanırdım, tabii rehber eşliğinde bir özgürlük. Soyut düşünceyle uygulama arasında bir örtüşme görmek istiyordum ve sonuçlar harikaydı.

Shevah-Mofet isimli okuldaki öğrencilerle ilişkim öğretmen-öğrenci örneğinin çok ötesine geçti. Çoğu eski Sovyetler Birliği'nden göçmüş ailelerdendi. 2001 ders yılının sonuna doğru Tel Aviv Dolphinarium'da bir gece kulübünde bir intihar saldırısı oldu, 21 genç öldü ve yüzden fazlası yaralandı. Çizim ve grafik bölümünden öğrencilerimden bir tanesi dahil olmak üzere ölenlerden yedisi ve iyi bir sanatçı olarak gördüğüm bir yeni mezun o okuldandı. Öğrencilerin ve öğretmenlerin çoğu İsrail'de doğmadığı için vahşetin ardından öğrencilerle yapılacak konuşmalarda yer almam gerektiğini çok çabuk anladım. Yalnızca sarılıp onları teselli etmek için değil aynı zamanda parçası oldukları çetin gerçekliği tanımlamak için. Bu benim bile kavramakta güçlük çektiğim bir gerçeklikti; bir diskoteğin giriş kuyruğunda bekleyen çocuklar pahasına Cennet'e gitmeye karar veren bir kişinin nefretinin ve öldürücülüğünün

derinliğini kim anlayabilirdi. İçlerinden bazıları İsrail'e yalnızca birkaç yıl önce, daha iyi bir hayat kurmak için gelmişlerdi ve şimdi kendilerini Rusya'da başlarına gelebilecek herhangi bir şeyden çok daha kötü bir trajedinin içinde bulmuşlardı.

Siyonist hayalin birinin çocuğunun hayatına değdiğini söyleyemeyecek olsam da bütün o yaz boyunca avutarak, izah ederek, buraya gelerek attıkları adımdan pişmanlık duymamalarını sağlayabilecek bir tutum içinde İsrail'in durumunu açıklayarak aileleri ve öğrencileri ziyaret etmeyi sürdürdüm. Geniş, ulusal bir bakış açısından belki de özellikle aşağılanmalara, ihraç edilmelere, kıyımlara ve son olarak da Soykırım'a maruz kalmış bir ulus için kesinlikle değerdi. Ancak oğlunu ya da kızını kaybetmiş, ıstırap çeken bir ailenin bakış açısından değil çünkü özellikle de bazı durumlarda bunlar tek ebeveynli ailelerdi ve ölen oğul ya da kız ailenin tek çocuğuydu.

Yaz sona erdi ve yeni bir okul yılı başladı ve sonuna doğru, Mart 2002'de, Batı Şeria, Nablus ve Cenin'deki terörist hücrelerine karşı İsrail ordusunun Savunma Kalkanı Operasyonu'nda ihtiyatlık hizmetine çağrıldım. Harekât, Netanyah'da Park Otel'deki Pesah Bayramı kutlamasına yapılan, birçok ölüm ve yaralanmayla sonuçlanan intihar saldırısını takiben başladı ve ben öğrencilerim için savaştığımı ve onların beni onayladığını hissettim. Sergi zamanına kadar ders yılı ve yaz tatili gibi operasyon da sona ermişti ve öğrencilerimden bazıları için bir yakınlıklarının olduğu baskın İsrailli figürü olarak kaldım ve şimdi de sergimi görmeye geliyorlardı.

Askerlik hizmetim sırasında beraber görev yaptığım bazıları dahil yedek hizmetinden, hem benimle hem de birbirleriyle ruhen ve bedenen kardeş gibi olan birkaç arkadaşım da davetimi kabul etmişti. Sanat öğrencisi arkadaşlarım gibi onlar da beni anlamıyorlardı ama farklı bir açıdan: Benim gibi pratik bir adam, cesur bir asker sivil hayatta nasıl bir firmanın yöneticisi ya da en azından bir avukat değil de bir ressam ve sanat öğretmeni olabilirdi.

Ayrıca çocukluk, gençlik arkadaşlarımı ve bu zamana kadar edindiğim diğer arkadaşlarımı da görmeyi bekliyordum. Halen iyi anlaştığım eski kız arkadaşlarımı da davet etmiştim. Tüm ayrılıklarımız dostça, iki tarafın da kararıyla olmuştu ve kadınları kötü bir şekilde incitmediğimi düşünüyordum. Ben bir kadının kendini uğruna öldüreceği bir adam değildim.

***

Galeri Fitz, Arap evini ve bahçesini sağda bir restoran ve solda bir mimari firmasıyla paylaşıyordu. Sergimin açılış akşamında restoran, biri beyaz ve kırmızı şarap şişeleri ve plastik bardaklarla, diğeri farklı çeşitte tuzlu atıştırmalıklarla dolu iki uzun masaya yer açmak için bahçeye daha az masa koymuştu. Şarap tatma hakkımdan feragat etmiş ve seçimi restoran sahiplerine bırakmıştım çünkü şaraptan pek anlamazdım: Kırmızı şarapların hepsi benim için eşit derecede nahoştu ve beyaz şarapların hepsi eşit derecede makbuldü. Bir seferinde Dolly'ye bütün bu şarabı koklama, ağızda çevirme ve yudumlama meselesinin benim için caka satmaktan başka bir şey ifade etmediğini söylemiştim ve o da bana başkalarını kendi zevksizliğimle yargılamamam gerektiğini söylemişti. Senin için, humus, esmer ekmek ve turşu yeterli, dedi ve haklıydı.

Fakat damağımın aksine gözüm ayrım yapıyordu ve kendi giyim zevkim de yiyecek ve şaraptaki gibi tam bir köylü sevki olsa da –yazın kot pantolon ve tişört, kışın fitilli pantolonla pazen gömlek– Dolly ya da başka bir kadın iyi giyindiğinde bunu görebiliyordum. Dolly sergiden önce beni gardırobumu yenilemeye zorlayınca yıllar sonra ilk defa alışveriş merkezine gittim ve eve bir akıllı pantolon ve iki akıllı gömlekle döndüm. Dolly açılış için satın aldığı uzun, mor, dar elbiseyi giydi. Harika görünüyordu ve bir anlığına onu nikâh tentesinin altında beyaz bir gelinlik içinde ve hatta bir süre sonra göbeği hafif çıkmış bir şekilde hayal edebiliyordum. İtirazlarına rağmen ("Elbisemi kırıştırıyorsun") onu oturma odasındaki kanepeye yatırdım ve en başarılı performanslarımızdan birini sergiledik. Fakat elbisesinin lekelendiğini görünce keyfi kaçtı ve ben anlayış göstermekten başka bir şey yapamadım.

Galeriye önce benim gitmem gerektiği konusunda anlaştık, o lekeyi çıkartmaya çalışacak ve biraz daha geç gelecekti. Zaten ilk saatlerde insanlar yavaş yavaş gelirdi.

Belirlenen zamandan yarım saat önce gelmeme rağmen ilk gelen ben değildim. Ebeveynlerim iki çift arkadaşlarıyla birlikte çoktan oradaydılar, Hayfa'dan hep beraber trenle gelmişlerdi. Sınıflarımın birinden bir düzine öğrenci de gelmişti. Dolly'nin öngördüğü gibi yavaş yavaş gelenler çoğalmaya başladı. Galerideki ana salon tümüyle dolduğunda arka kapılar açıldı ve misafirler yiyecek ve içeceklerin sıralandığı bahçeye çıktılar.

Şaraba dokunmak yok, diye uyardım öğrencilerimi fakat bir düzine kadar sanat okulu arkadaşım çıkageldiğinde şarap şişelerinin dolu kalmayacağından hiçbir şüphe kalmamıştı. Çocuklar atıştırmalıklara saldırdılar. Mutlu bir ruh hali, bolca kucaklaşma ve kutlama vardı, hava kararırken birkaç gazeteci de çıkageldi. Birkaç şey söylememi istediler ve ben nerede olduğunu sormak için Dolly'yi aradım. Bana merkez otobüs durağında ve galeriye gelmek için otobüse binmek üzere olduğunu fakat onsuz devam etmemi söyledi. Annem, ablam Tzippi'nin küçük kızları yüzünden gecikeceğini fakat küçük kız kardeşim Aliza'nın bebeğiyle birazdan orada olacağını söyledi.

Resimlerimi çekmeyi bitiren ve ben İsraman çizgi romanlarımın yanında dururken benimle kısa bir röportaj yapan televizyon ekibi çekim yapmaları gereken başka bir etkinlik olduğunu söyleyince küçük bir konuşma yapmak için mikrofonu elime aldım ve spot lambalarını yaktılar. Kalabalık yavaş yavaş sessizleşti.

Ebeveynlerime odaklanana dek dinleyenleri gözlerimle tarayarak, "Birçok tanıdık ve dost yüz görüyorum," diye başladım. "Yeteneklerimin açtığı yoldan gitmeme izin veren sevgili ebeveynlerim. [Seyrek alkışlar.] Bildiklerimin çoğunu öğreten kıymetli öğretmenlerim. [Çoğunlukla Bezalel mezunlarından gelen, daha çok alkış.) Sanat okulundan, asker ve çocukluk arkadaşlarım. [Son gruptan bir kişi gürültülü bir şekilde alkışladıktan sonra durdu.] Her gün kendilerinden yeni bir şey öğrendiğim sevgili öğrencilerim. [Okullarının ismini söylediğimde tezahüratta bulundular.] Kocaları ve çocuklarıyla sevgili kız kardeşlerim henüz burada değil ve hayatımdaki kadın Dolly de öyle. Ayrıca geleceklerini söyleyen ve muhtemelen şu anda yolda olan daha birçok değerli arkadaşım ve öğrencim var. Onlar için daha sonra başka bir konuşma yapacağım."

Kalabalığa bakarken tanımadığım bir surat, yeni geldiği aşikâr ve arka tarafta duran birini gördüm – yuvarlak kafalı, saçlarında aklar olan iri kıyım bir adam.

Sanat hakkındaki görüşlerimi belki de şaşırtıcı biçimde İsraman'la –figürünün beni şekillendirdiği görülebilecek ve niçin burada olduğumu "burada" kelimesinin engin anlamıyla açıklayabilecek olan– başlayarak izah etmeyi planladığım asıl konuşmama geçmeden önce bir nefes aldım.

Nefesimi vermeden önce "bom" sesi geldi.

***

Bunun ne olduğunda bir yanlış anlama yoktu. Hele de bir dizi terörist saldırının arasında ve bu güçte bir patlamayla... Çok uzakta gerçekleşmiş olamazdı çünkü gürültüyle birlikte şok dalgasını da hissetmiştik. Pencereler tangırdadı, masanın üstündeki şarap kadehleri ve duvarlardaki resimler yerinden oynadı. Ve bir dakika sonra, ben daha kendime gelemeden, gazetecilerin çağrı cihazları titreşmeye ve ardından dört bir yandan polis ve ambulans sirenleri havayı yırtmaya başladı.

"Neler olup bittiğini öğrenene kadar, şimdilik duracağım," dedim sesim titremeden.

"Konuşma, konuşma!" diye seslendi bazı arkadaşlarım ve başkaları da devam etmemi istedi. Bombaya rağmen bazıları ısrar etti: "Kutlamalarımızı mahvetmelerine izin vermemeliyiz."

İçinde bulundukları toplumun kana bulanmasına rağmen insanların umursamaz bir şekilde yaşamaya devam etme yetilerini her zaman anlaşılmaz buldum. Belki de bu normaldi ve umursamadan yaşayamamam ve terörü hayatın bir parçası olarak kabul edemeyişim benim şahsi sorunumdu. Bunları yapamayışım beni ayrıca haberlere bağımlı hale getirmişti. Sanki olan biten her şey bana oluyormuş, beni endişelendiriyormuş ve üstüme büyük bir görev düşüyormuş gibiydi. Beni dış dünyayla ilişkimi kesmekten alıkoyan içimdeki bir çeşit sorumluluk hissiydi. Fakat bu kez karar benimdi:

"On beş dakika mola," diye duyurdum. "Sonrasına bakarız."

Devam etmeyeceğimize dair belirgin bir hissim vardı. Merkez otobüs durağı uzakta değildi, Dolly dakikalar önce oradaydı, kız kardeşlerim ve aileleri oranın yakınından geçiyordu, öğrencilerim ve arkadaşlarım buraya gelmek üzere orada otobüs değiştiriyor olabilirlerdi. Ve patlamanın geldiği yön orasıydı, bundan oldukça emindim.

"Oyalanmayalım," dedi televizyon muhabiri. "Gidin artık, mutlu zamanlarda tekrar buluşuruz," dedim Yahudilerin cenazelerden sonra söylediği şekilde. Sonra adam bana doğru eğildi ve merkez otobüs durağından çıkan bir otobüste bir intihar saldırısı olduğunu fısıldadı. Biraz önce çağrı cihazına bu bilgi gelmişti.

Galeride bir televizyon ya da radyo yoktu fakat restoranda bir tane vardı. Restoran sahibi telaş içindeydi çünkü Filistinli üç çalışanı kaçmış, onu tek garsonla bırakmışlardı. Televizyona doğru bir sandalye

çektim ve açtım. Bir Kanal 1 muhabiri oflaya puflaya olay yerine yaklaşırken manzarayı tarif ediyordu ve bir dakika içinde hiçbir yanılsamaya yer kalmamıştı. Büyük Sinagog'un yakınındaki Allenby Sokağı'nın ortasında kömüre dönmüş otobüs hurdası uzakta görüntüye girdi. Yakınında arabalar alevler içindeydi. Kanaması olan ve yanmış insanlar geçenler tarafından güvenli bir yere taşınıyor, ilk ölü ve yaralı değerlendirmeleri yapılıyordu.

Yanımda birdenbire gri saçlı iriyarı adamı fark ettim.

"Tamamen farklı bir konuda seni görmeye geldim," dedi kalın bir sesle, sandalyemin üstüne doğru eğilerek. "Ve ne olur ne olmaz diye sana yalnızca kartvizitimi vermek istiyorum." Bana verdiği karta bakmadım. "Mümkün olunca beni ara," dedi doğrulurken, omzumu büyük ve sıcak eliyle sıktı ve ağır adımlar ve hafif bir kamburla uzaklaştı. Kırklı yaşlarında görünüyordu fakat sanki dünyayı sırtında taşıyormuş gibi yürüyordu.

Öğretmenlerimden ve arkadaşlarımdan bazıları restorana geldiler.

Ekrandaki korkunç şeylere bakarken içlerinden biri, "Miki," dedi, "devam etmelisin. Bu hayatının en büyük günü. Bunu mahvetmelerine izin verme."

Cep telefonumu çıkarıp Dolly'nin numarasını tuşladım. Cevap verseydi, diye düşündüm ve kız kardeşlerim gelseydi, belki o zaman devam edebilirdim. Fakat aramayı tamamlayamadım. Telefon hatları gitmişti.

"Hadi ama ilk serginin açılışı hayatında bir kez yaşanacak bir şey," dedi Bezalel güzel sanatlar bölümü başkanı. Oradaki herkes sanki benimle kutlama yapmak yerine beni avutmak için gelmiş gibiydi, ne de olsa çok sayıda insan yaralanmıştı ve onlar akrabalarım ve misafirlerim olmasalar da benim halkımdı.

Tekrar galeriye gittim. Ruh hali tamamen farklıydı. Ziyaretçilerin çoğu cep telefonlarından konuşmaya çalışıyordu. Birdenbire kız kardeşlerimin kocaları ve çocuklarıyla beraber orada olduğunu gördüm ve gözlerim rahatlamanın getirdiği gözyaşlarıyla doldu.

"Konuşmanın ortasında olduğunu duydum," dedi Aliza bir mendille yanağımı sildikten sonra. "Her zaman başladığın şeyi bitirmelisin."

"Burada olmadığın için aklımdan binlerce senaryo geçti," dedim ona ve ancak ondan sonra eğer kız kardeşlerimden ya da kızlarından birisinin patlamada öldüğünü duyarsam annem ve babamla ne yaparız

diye enine boyuna düşünmekte olduğumu fark ettim. Onları yanıma mı alırdım yoksa onların yanına mı taşınırdım? Ve eğer bir kız kardeşim ve kocası ölür de kızlar yaşarsa, o zaman ne olurdu? Diğer kız kardeşim onları alır mıydı? Onları ben mi evlat edinirdim? Dolly bunu kabul eder miydi? Böylesi bir zamanda insanın aklından bu kadar çok farklı düşüncenin geçmesi şaşırtıcı.

Kalabalığın baskısı sonucunda mikrofonun başına döndüm. Televizyon projektörleri olmayınca daha kolaydı fakat kelimelerim planladığımdan daha kısa ve çok daha farklıydı.

"Biz de herkes gibi insanız. Sabah kalkıp kahvesini içmek, sevdiği işe, sevdiği insanlara, evine gitmek, huzur içinde uyumak isteyen insanlar. Kimimiz ileri teknoloji alanında çalışmaktan hoşlanıyor, kimimiz taksi kullanmaktan, öğretmekten, resim çizmekten. Herkes kendi yatkınlıklarına ve yeteneklerine göre. Diğer ülkeler gibi bize fiziksel, sosyal ve ekonomik güven ortamı sağlayacak bir ülkede yaşamak istiyoruz. Fakat biz her yerdeki insanlar gibi değiliz ve bu ülke de diğerleri gibi bir ülke değil."

İzleyicilerimde, özellikle de arkadaşlarım arasında şaşkınlık, belki de biraz kırgınlık fark etmeye başladım. Fakat sözcüklerim taşmaya devam etti.

"Başka hiçbir ülkede bir sergi açılışı bir terör saldırısının gölgesinde gerçekleşmiyor. Bir ressamın senede yalnızca on bir ay ressam olduğu çünkü on ikinci ayda sınırlarda yedek kuvvet görevini yerine getirmek zorunda olduğu başka hiçbir ülke yok. Ve eğer orada onun gibi yeterince insan yoksa, diğer on bir ay boyunca burada kimse resim ya da başka herhangi bir şey yapamazdı."

Kendimi senede on iki ay resim yapanlar ve ne söylediğimden bihaber olanlarla ilgili bir şey söylemekten alıkoymayı başardım. Bu kişilerden bazıları dinleyicilerimin arasındaydı.

"Kariyerine, bireyleri suçtan korumakla değil ulusunu korumakla meşgul bir ulusal süper kahramanın çizgi romanlarını yaparak başlayan çok ressam yoktur. Ve bu süper kahraman doğrudan onun ebeveynlerinin büyük ebeveynlerinin biyografilerinden çıktı."

Bu noktada birkaç beklenmedik alkış geldi.

"Böylesi bir anda sanatsal düşüncelerimi izah etmemin doğru olduğunu sanmıyorum. Ana salondaki resimler hakkında konuşmaya niyetliydim fakat artık içinde çizgi romanların olduğu şuradaki küçük

oda konuyla daha alakalı görünüyor. O süre içinde kendime asla doğru stilin ne olduğunu, hangi stilin tercih edileceğini, galeri yöneticileri ya da alıcılar ya da hepsinden kötüsü sanatsever kitlesi açısından hangi temanın başarılı olacağını hiç sormadım. Elim, aklım ve kalbim en iyi ve en doğru şekilde birlikte çalıştığında bugünkü öğrencilerimden daha genç, tam olarak on üç, on dört, on beş yaşlarındaydım."

Öğrencilerimden birine bana bir kadeh şarap getirmesini işaret ettim.

"Bazıları, parti devam etmeli, diyor. Belki de. Hayat devam etmeli. Evet, bu kulağa daha iyi geliyor." Misafirlerden birinin yaptığı düzeltmeyi kabul ettim. Şarabım geldi ve kadehimi kaldırdım. "Kadehimi, köklerimizin de birleşimi olan elin, aklın ve kalbin birlikteliğine kaldırmak istiyorum: kişisel olarak – ebeveynlerimizin, bölge olarak – bu ülkenin, sosyal olarak – benimle kutlamaya gelen tüm sevgili insanların. İşte akıl ve işte yürek, çizen el yalnızca onlardan gelmelidir."

Soğuk alkışlar eşliğinde şarabı içtim. Daha fazla sevinç yoktu. Son sıradaki koca kafalı adam göze çarpıyordu. Görünüşe göre kalmaya karar vermişti ve saygıyla, söylediklerime katılır bir biçimde başıyla beni onayladı. Tekrar Dolly'nin numarasını tuşladım. Bu kez telefonu çaldı fakat yanıt vermiyordu. Öğrencilerimden bazıları buraya gelmek üzere yolda olan arkadaşlarının bindiği otobüsün patladığını duyduklarını söyledi. Güzel sanatlar bölümünün başkanı benimle yalnız konuşmak istedi ve bana Kudüs'ten sergiye gelecek dördüncü sınıf öğrencilerinin olduğunu fakat onlardan haber alınamadığını söyledi. O ve diğer herkes son derece tedirgindi, daha bir buçuk ay önce Bezalel'in de bulunduğu Scopus Dağı'ndaki İbrani Üniversitesi'nin Frank Sinatra Kafeteryası'ndaki bombalı saldırıda bazı öğrencilerini kaybetmişlerdi.

Galeriye gelmekte olan ve iletişimin kesildiği insanların sayısı giderek artıyordu. Dolly yine telefonunu açmayınca annem babam ve kız kardeşlerimle vedalaştım, çabucak arkadaşlarımdan ve misafirlerimden özür diledim ve yalnızca dumanlar çıkan otobüs enkazının bulunduğu saldırı mahalline, oradan da yaralıların nakledildiği hastanelere yürüdüm.

***

Kanla, gözyaşıyla ve sevdikleri o otobüste olan insanların yaslı ve öfkeli haykırışlarıyla dolu kâbus gibi bir yolculuğun ardından, üç saat

sonra Tel Aviv'in güneyinde, Holon'daki Wolfson Hastanesi'nin travma ünitesinin önündeki bankta oturuyordum. İçeride, bildiğim kadarıyla, doktorlar Dolly'nin hayatını kurtarmak için mücadele ediyorlardı. Yanımda yaralanan başka insanların yakınları vardı. Her yaştan ve etnik gruptan anne ve babalar, kardeşler, sevgililer. Ayrıca sergime gelmekte olan fakat bunun yerine kendini hastanede bulan öğrencilerimden ikisinin ebeveynleri de oradaydı.

Acil servisin kapısında asılı yaralı listesi dışarıda haber bekleyen akraba gruplarının sayısından daha azdı. Çoğu kayıp olan sevdiklerinin adını herhangi bir listede bulamamıştı fakat kötü bir şekilde yaralanan ve ölenlerin çoğunun henüz teşhis edilemediğini biliyorlardı. Kimileri Tel Aviv'in kuzeyindeki Ichilov Hastanesi'ne gitti, diğerleri ümitsizliğe kapıldı ve yakınlarının orada cansız yatıp yatmadığını görmek için Abu Kabir'deki morga gittiler.

Cesedini teşhis etmem için içeriye çağrıldığımda doktor beni bunun zor olacağı konusunda uyardı. "Daha önce ölü insanlar gördüm," dedim, gerçekten de parçalanmış ve kömürleşmiş cesetler görmüştüm. Fakat onlar sevgilimden geriye kalanlar değildi ve korkunç manzarayı görünce yığıldım. Doktor ve iki hemşire beni bir kabine sürüklediler, kendime geldikten sonra oradan ayrıldım. Kelimelerle ya da net bir şekilde tanımlanmış bir hisle değil fakat onun öcünü alacağıma yeminler ediyordum.

Daha sonra, elimi cebime götürdüm ve koca kafalı adamın verdiği kartviziti buldum. Kartın üstünde, küçük bir çerçevenin içinde İsrail Devleti'nin amblemi, bir menorah, bir zeytin dalı ve altında yalnızca Udi Barkai ismi ve bir telefon numarası vardı.

2
Kiryah'ta Küçük Bir Ev

Dolly'nin ailesiyle geçirdiğim yedi yas günü, yani geleneksel şiva boyunca Udi'yi ve kartvizitini hiç düşünmedim. Bu sıcak, Fas göçmeni ailenin Yahudi yas gelenekleri beni de kucakladı ve Dolly'nin büyükannesinin uzatmalı ağıtlarıyla babası onları belki de benim için susturana dek ilk birkaç gün boyunca gelen kadınlar korosuna alıştım. Dolly'nin pişirdiği yemeklere azar azar kattığı tatlar hem lezzeti hem de aromasıyla burada en olgun halleriyle ortaya çıkıyordu. Ebeveynleri, erkek ve kız kardeşleri beni sanki onunla evliymişiz gibi kabul ettiler ve yalnızca uzak bir akrabası, "Düğün çadırının altında hiç durmamış olması çok yazık," gibi bir şeyler mırıldandı, ta ki susturulup tüm gözler bana dönene dek. Tüm benliğimle duyduğum kederde elbette ki bazı şeyleri gereksiz yere uzattığım, ona ve aileme hak ettikleri sevinç anlarını –evet, kulağa ne kadar sıradan gelse de *huppa* altında beyaz gelinlik giyme keyfini– yaşatmadığım için duyduğum üzüntü vardı.

Sabahtan akşama kadar onlarla beraber oturdum ve küçük apartman dairelerinde kalabalık halde uyumaya hazırlanırken yatakları serdiklerinde çıktım ve hastaneye, patlamada bacaklarını kaybeden iki öğrencimi ve tüm vücudunda kötü yanıklar olan Bezalel'den bir arkadaşımı ziyarete gittim. İstatistiklerin nasıl hep ölümlerin sayısını vurguladığını düşündüm, oysa geriye kalan felaketin izini taşıyan ailelerin, hayat boyu sakat kalan veya deforme olan yaralıların sayısı çok daha fazladır. Lübnan'da yaralanan askerlerim olmuştu. Bu adamlar ilk bir ya da iki yıl için savaşta yaralanmış kahramanlardı. Fakat kısa süre sonra zavallı genç adamlar ve bir süre daha sonra ayakaltında dolaşan ve seyretmesi hoş olmayan "kötürümler" haline geldiler. Ve yaşlı ve fakir olduklarında kimse onların ateş altında düşmana hücum edip etmediklerini ya da bir terör saldırısının kurbanı olup olmadıklarını veya şanssız bir kazaya uğrayıp uğramadıklarını bilmeyecek. Ölenler ölmüştü ve bu üzücüydü fakat onların aileleri ve otobüsteki bombadan yaralanmış insanlar bu terörist saldırının izlerini tüm hayatları boyunca, bu olay

İntifada saldırılarının istatistiklerine, İntifada'nın kendisi de karmaşık İsrail-Arap çatışması tarihine karıştıktan sonrasına dek taşıyacaklardı.

Annemle babamın eski bir dostları otobüsün yakınındaki bir arabanın içindeydi ve patlamayla kör olmuştu. Onlarla beraber adamı ziyarete gittim ve ziyaretin sonrasında babam her şeyi görmüş bir adamın sert gerçekliğiyle ölmüş olsa adam için daha iyi olacağını söyledi. Ailemi Hayfa'ya geri götürürken annem iç çekti ve bu ülkede hiçbir zaman huzur içinde bir resim sergisi bile açılamayacağını ve sonunda Li'or'un haklı çıkacağını hayal bile etmediğini söyledi. Li'or'un kim olduğunu soramadan babam bana ve anneme hızlı bir bakış attı ve burada yaklaşık elli çok güzel yıl geçirdiklerini söyledi. "Doğru, annemle babam için kolay olmamıştı," dedi. "Onlar gençti ve yaşadıkları ve gördükleri onca şeyden sonra başka bir ülkede yeni bir hayata başlamak zorundaydılar ve ben birkaç savaş gördüm fakat her şeye rağmen burada olmaya değer. Diğer seçeneğe kıyasla elbette, onun nereye götürdüğünü de gördük."

Babamın ve ailesinin kaderinin annemin ailesininkinden daha zorlu olduğunu düşünüyordum fakat annemin ailesi de zorluklar atlatmıştı. Annemin büyükbabası ve büyükannesi 1929'da Hebron katliamında Arap komşuları tarafından öldürülmüşler, annemin annesiyle babası kurtarılmış ve Kudüs'e getirilmişler fakat şehrin Yahudi kısmının 1948'de kuşatılmasına göğüs germişlerdi. Annem bölünmüş şehrin sınırındaki Musrara semtinde sıkıntılı çocukluğu sırasında Arap keskin nişancıları tehlike arz ettiğinden yatak odasının ışığını açamıyordu.

Şiva boyunca bir daha sergiye gitmedim ve o sırada Fitz'te neler olup bittiğini gerçekten umursayacak durumda değildim. Televizyon kültür sanat ekibi resimlerimin neredeyse hiç görünmediği, patlamadan önce iki cümle söyledikten sonra durduğum ve endişeli misafirlerin gösterildiği uzunca bir haber yapmıştı. Haber değeri nedeniyle haberin bir kısmı cuma akşamı haberlerinde haftaya genel bakışta yayınlandı. Terör saldırısından önce galeriden ayrılan bir eleştirmen gazetesinin hafta sonu baskısında çıkan olumlu bir eleştiride bulunmuştu. Şivaya beni teselli etmek için gelen arkadaşlarımdan bazıları da serginin harika olduğunu ve Bezalel'dekiler de sanki kafamın içinde neler olup bittiğini anlıyormuş gibi devam etmem gerektiğini söylediler.

Hastane ziyaretlerimin ardından dairemde geçirdiğim yalnız geceler sırasında içimde hayatımda bir dönemin sona erdiğine dair

farkındalık büyüyordu. Ordudan ayrıldığımdan beri kendimle, hayallerimle, yeteneğimi geliştirmek ve dünyaya göstermek için çaba sarf etmekle meşgul olduğum dönem sergiyle sona ermişti. Bunda hiçbir günah görmüyordum; tıpkı yeteneğimin doğallığı gibi, sanatsal kabiliyetimden en iyi şekilde istifade etme arzum da tamamen doğaldı. İkisi de benim parçamdı, olduğum şeyin. Fakat artık diğer taraflarımın doyurulma zamanıydı, yalnızca beni dikkate almayan tarafların. Kişinin yolunu köklerinden yola çıkarak çizmesi gerektiğiyle ilgili kendi sözlerimi anımsadım, bundan sonra yolumun farklı olacağını biliyordum. Galeriyle iletişime geçtim ve sahibinden resimleri paketleyip daireme yollamasını istedim. Paketleri hiç açmadım.

Şiva esnasında Dolly'nin ailesinin evini taziye için arayanlardan bir tanesi yedek birliğimin komutanıydı. Savunma Kalkanı Operasyonu'nda Cenin'de savaşırken performansına hayranlık duyduğum ve henüz Lübnan'dayken tanıdığım bir adamdı. Görünen o ki hayranlık karşılıklıydı zira beni tugayındaki istihkâm birliğinin komutanlığına atamıştı. Ona ihtiyaç duyulması halinde uzun dönem ihtiyatlık hizmetine hazır olduğumu ve şu anda elimde bir fırça değil tüfek tutmak istediğimi söyledim. Bana kendi bölüğüm, keşif bölüğü ve bir tanksavar bölüğünden oluşan keşif taburunun komutan yardımcılığını teklif etti. Taburun işinin büyük kısmını bu uzmanlaşmış birimlerin yaptığını söyledi. "Ve bir yıl sonra Gadi, tabur komutanı ayrılacak ve sen o işi alabilirsin."

Bu fikri bir süre düşündüm fakat bir tabura komutanlık yapabileceğimden emin değildim. Fiziksel açıdan bunu yapabileceğimden şüpheliydim ve ayrıca ordunun uzun bir süre boyunca ilgimi çekeceğinden tam olarak emin değildim. Son yıllardaki faaliyetlerimizin çoğu gerekli olan fakat pek sevmediğim Filistin bölgelerinde devriye görevleriydi.

Açılıştaki gizemli iri kıyım yabancının görüntüsü zaman zaman düşüncelerime girmeye başladı. Olası ilişkisine dair sezgisel mesajlar aklımdan geçti fakat onları reddettim. Sergiye katılmadan önce olacakları, yönümü değiştirmek isteyeceğimi biliyor olamazdı. Kartını hangi pantolonumda bıraktığımı tam olarak hatırlıyordum. O pantolonu o zamandan beri giymemiştim; solmuş kot pantolonlarıma dönmüştüm. Kart sabırla orada beklemişti. Telefon ettim.

***

Birçok devlet dairesinin bulunduğu, Tel Aviv'in Kiryah bölgesinde hoş görünümlü küçük bir evdi. Muhtemelen Kutsal Topraklar'a 1900'lerin başında yerleşen bir Alman Hıristiyan tarikatı olan Tapınak Şövalyeleri tarafından inşa edilmiş, çok eski bir ev. Yüksek tel örgüyle çevriliydi ve duvarları sarmaşıklarla kaplıydı. Girişte bir koruma kimlik kartıma baktı ve beni içeri aldı. Arkadaş canlısı bir resepsiyon görevlisi ikinci kata yönlendirdi. Çürük merdivenleri tırmandığımda yukarıda Udi Barkai'ın ofis kapısı tamamen açıktı. Sanki eski dostmuşuz gibi ayağa kalktı ve beni kucakladı. O anda damarlarımdaki buzun, o âna kadar tanımlayamadığım buzun çözülmeye başladığını ve ufak bir sıcaklık hissinin göğsümden dışarıya doğru yayıldığını hissettim. Udi benden uzun ve geniş, ağır siklet, güçlü görünen kalın kolları ve omuzlarıyla iriyarı bir adamdı ve el sıkışı bu izlenimi doğruluyordu. Kafası vücuduna göre büyüktü ve onu taşımak için özellikle güçlü bir boyna ihtiyacı vardı. Hayatında bir şeyler atlatmış bir adam gibi yüzü belirgin olan yaşının gereğinden fazla kırışıklıkla kaplıydı fakat hoş bir gülüşü vardı ve gözleri parlıyordu.

"Kahve?"

Talimatı aldıktan sonra kahveyi yukarı getirmek zorunda kalacak alt kattaki genç kadını düşündüm ve teklifi geri çevirmek istedim fakat Udi aşağı bakışımı gördü ve "Mutfak hemen şurada, kendine istediğin gibi bir fincan hazırla," dedi. Sanki ayrıca damak tadıma uygun kahveyi yapabilecek kimsenin olmadığını biliyor gibiydi. Her fincan farklı miktarda kahve gerektirirdi ve bazen yağ miktarını göz önünde bulundurarak sanki gereken tane miktarını biliyormuşum gibi üstüne süt ekleyerek ta ki tam olması gereken rengi alana kadar biraz daha ekler ya da eksiltirdim. Kendi kahvemi yapmak konusundaki ısrarım üzerine Dolly'nin, "Senin kahven, onun da raconu var değil mi?" sorusu bir anda aklımda belirdi. Kahve fincanından tüten buhar hücum eden gözyaşlarını silmek için iyi bir mazeretti fakat bu hareket Udi'nin dikkatli gözlerinden kaçmadı. Hiçbir şey görmemiş gibi yaparak kendine bir fincan kahve doldurdu ve tekrar ferah ofisine geçtik.

İçinde iş yapılan bir odaya benzemiyordu. İçeride yalnızca bir yanında koltuk, diğer yanında sıradan bir sandalye olan geniş bir masa, bir duvar boyunca alçak bir kanepe ve çelik bir dolap vardı. Masanın

üstünde hiç kâğıt yoktu. Parmaklıkları olmayan sonuna kadar açılmış pencere de gizli devlet dairesine uymuyordu. Belki de gizli bir devlet dairesi değildi.

Odaya göz gezdirdiğimi görünce, "Pekâlâ, nereye geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu Udi gülümseyerek.

Cevap verecektim fakat sonra niçin soruları ben değil de o soruyor, diye düşündüm. En nihayetinde bir iş mülakatında değildim, gelmemi isteyen ve benimle ilgilendiği aşikâr olan oydu.

"Belki biraz daha öncesinden başlamalıyız," dedim ben de gülümseyerek. "Niçin bana geldiniz?"

"Biz her zaman ilgilendiğimiz insanlara gideriz."

Şimdiye kadar "biz"in kim olduğuna dair oldukça belirgin bir fikrim vardı, ben de bunun yerine, "Evet ama neden ben? Ve onca olay içinde, tam da seçilmiş mesleğime uyum sağlamış görünürken, sergimin açılışında," dedim.

"Bir kalabalık içindeki davranışlarını izlemek önemliydi. Bu şekilde sona erdiği için üzgünüm."

"Bombalama olmasaydı gelmeyeceğimi biliyorsunuz."

"Kariyerinin hangi aşamasında olursa olsun bize hayır diyecek çok az insan vardır."

"Halen sorumu yanıtlamadınız," dedim.

"Hemen yanıtlayacağım. Yalnızca önce bilmem gereken bir şey var."

"Burada konuşulan hiçbir şey benden dışarı çıkmayacak," diye hızlıca yanıtladım ve Udi kahkaha attı.

"Bunu biliyorum. Ayrıca hemen şimdi bir gizlilik anlaşması imzalayacaksın," diyerek çekmeceden bir form çıkardı ve gömlek cebinden çektiği kalemle birlikte bana verdi. Hızlıca göz attıktan sonra imzaladım. Sırları açıklamak gibi bir niyetim yoktu. "Fakat sormak istediğim bu değildi. Bilmek istediğim hayatında bir yol ayrımına geldiğini hissedip hissetmediğin, yeni bir yola baş koymaya hazır olup olmadığın."

"Birlik komutanım şiva sırasında taziyelerini iletmek için aradı. Ona bir fırçadansa tüfek tutmayı yeğleyeceğimi söyledim," dedim. "Orduya geri dönmemi önerdi. Fakat o korkunç döngüyü yeterince gördüm, terör saldırısı, askeri operasyon, bir diğer saldırı."

Bu doğruydu. Henüz bir buçuk yıl önce, Netanya'daki Park Otel'e yapılan terör saldırısından sonra birliğim Savunma Kalkanı Operasyonu'na katılmaya çağırılmıştı. Çatışmanın –görece daha kolay olan Nablus'ta

başlayan ve zorlu Cenin'de sona eren– en şiddetli zamanında, Hayfa'daki Matzah Restoran'da, annemlerin evine işitme mesafesinde bir bombalama olmuştu ve onların benim için endişelendiklerinden çok daha fazla ben onlar için endişelenmiştim.

"Ordu milyonlarca önemli şey yaptı," diye devam ettim, "fakat çok sık savaş olmuyor ve ordunun bölgede yaptığı şeyleri yapmaktan hoşlanmıyorum. Artık terörle görülecek şahsi bir hesabım var. Bu da ya Şin Bet[2] ya da Mossad anlamına geliyor. Şahsen Mossad'ı tercih ederdim. Yeni bir yol mu? Evet. Ne süre boyunca? Kendimi adayamam."

"Söylediklerine göre kalbin, aklın ve elin var. Ve kalbin ve aklın şu anda eline bir tabanca tutmasını söylüyor," diye özetledi Udi. "Tüfek" yerine "tabanca"yı seçmesi kesinlikle rastlantı değildi.

Bu sohbet bana lisede hazırladığım savaşma ve hayatta kalma mekanizması olarak hayvanları konu alan biyoloji ödevini anımsattı. Günümüzde soyu devam eden hayvanların hepsi dövüş, geri çekilme, kamuflaj, aldatma ve saldırı tekniklerini kullanan hayatta kalma uzmanlarıdır. Kapımın önünde savaş devam ederken bir mücadele ve hayatta kalma mekanizması olarak kendi özümü unutup yerine kendimi yeteneklerimden birine, resme vermem anlam ifade etmiyordu. Fakat gerçek şuydu ki buraya kadınımı kaybettiğim için gelmiştim. Bunu söyledim ve Udi hemen yanıtladı:

"Dolly konusunda önemli bir şeyi anlaman gerekiyor," dedi. "Biz onun ölümünün öcünü almaya çalışmıyoruz. Ve eğer bize katılırsan, bu senin için de geçerli olacak. İsrail Devleti'nin varlığını sürdürme mücadelesindeyiz. Çok sayıda düşmanımız var: İranlılar ve nükleer silah projeleri, Suriye Ordusu, Hizbullah, Hamas. Filistin terörü karşı karşıya olduğumuz tehditlerden yalnızca bir tanesi ve bizim bakış açımızdan en önemli olanı değil. Dolly'yi ödürenler muhtemelen Filistin bölgelerindeler ve Şin Bet, ordu ve polis başka terör saldırılarını önleme çabalarının bir parçası olarak onları arayacaklar. Biz bununla ilgilenmeyeceğiz." Artık bu kesindi: Udi Mossad'dandı ve ben de saflarına katılmak için adaydım.

"Fakat Mossad yurtdışındaki teröristleri gerçekten öldürüyor. Nereye vardığınızı anlamıyorum," diye karşı çıktım.

Udi gözümün içine baktı, yüzü ciddiydi ve aranıyordu. "Bir hesabı

2 İsrail içinde terörle mücadele eden iç güvenlik teşkilatı. (ç.n.)

kapama şansı yakaladığımızda sırtımızı döndüğümüzü söylemiyorum. Fakat birisini öldürdüğü için bir şahsı aramıyoruz, yalnızca halen bir tehditse onu arıyoruz. Ve bu Dolly'yi öldüren her kimse onun için de geçerli. Bu kişisel değil, küresel bir mücadele. Ve bu yapı içinde çalışıp çalışamayacağını bilmem gerekiyor."

İşimin herhangi bir aşamasında Allenby'deki otobüs bombalamasının arkasında kimin olduğunu ve onu elime geçirebileceğimi öğrenseydim, hırsımı bastırabileceğimden emin olmadığımı düşünerek başımı çevirdim. Udi aklımdan neler geçtiğini son derece iyi anladı.

"Dolly'nin dökülen kanının öcünü almak için mi yoksa İsrail Devleti'nin düşmanlarıyla mücadele etmek için mi buradasın?" diye sorarak konuyu benim için özetledi.

"İsrail'in hayatta kalma mücadelesi için," dedim sonunda. "Fakat bu benim şahsi hesabımı da içerseydi mutlu olurdum."

"Ve bu hesabı kapatıp kapatmama ya da bu göreve kimin atanacağı kararını örgütün vereceği senin için açık, değil mi?"

Eğer böyle bir fırsat doğarsa, orada olmak ve aktif bir görev almak için tüm gücümle elimden gelen her şeyi yapacağımı son derece iyi bilerek, "Evet. Bununla yaşayabilirim," dedim. Fakat eğer gerçekleşirse, Mossad'a girişim kendi şahsi intikamımın çok daha ötesine uzanıyordu.

"İyi, o halde şimdi bizi aşağı yukarı sekiz ila on aylık bir incelemeden kurtaracağım," dedi Udi iç çekerek fakat halen merakla ve belki de biraz kuşkuyla beni süzüyordu. "Ve tam olarak niçin sana geldiğimizi söyleyeceğim."

Evrak çantasını açtı ve su geçirmez bir torbaya benzeyen bir şey çıkardı. İçinden bir pasaport çıkardı. Koyu renk bir kılıfı vardı, soluk ve eski püskü görünüyordu. Üstüne basılmış Kanada yazısını ve taçlar, aslanlar, bayraklar ve yapraklardan oluşan detaylı amblemi seçebiliyordum. Pasaportu açtı, bana doğru çevirdi ve parmaklarıyla ismi kapayarak bana fotoğrafı gösterdi. Doğruldum ve ağzım açık kaldı. Bu, objektife gülümseyen, bendim. Hiç sahip olmadığım uzun saçla, hatırlamadığım bir gömlekle, biraz daha genç fakat bendim.

"Sakin ol," dedi Udi. "Bu sen değilsin."

"Emin misin?" Pasaporta doğru eğildim fakat Udi kapatarak tekrar poşetin içine koydu ve evrak çantasına geri kaldırdı.

"Bu senin yaşlarında, bizim amaçlarımız doğrultusunda, birkaç

hafta önce yüksek dozda uyuşturucudan Sina'da bir kulübede ölen Kanadalı bir adam. Oradaki bedeviler bu pasaportu bazı sahtekârlara sattılar ve şu anda bizim elimizde."

"Fakat benimle benzerliğini nereden biliyordunuz?"

"İşi bu olan çalışanlarımız var."

"Şans eseri mi?"

"Daha şansın en iyi dostun ya da en kötü düşmanın olabileceğini öğrenmen gerekecek. Bu işte şansa asla bel bağlamamalısın. Gerçek şu ki bazı yüz tanıma veri tabanlarında da aramalar yaptık ve maktule benzeyen birkaç benzer daha bulduk. Onlarla da iletişime geçtik."

"Ve..?"

"Onlar işe uygun değildi. Sen, prensipte öylesin."

"Prensipte?"

"Prensipte. Niteliklerin göz önünde bulundurulduğunda. Yaş, bilgi, askeri eğitim. Patlayıcılardan anlayan biri, bu nadir bir şey. İyi bir gözün ve hızlı bir elin olması fikrini sevdik. Bunun ayrıca belirgin avantajları vardır. Fakat özellikle bu iş için uygun olduğunu anlamak çok fazla zaman ve eğitim gerektirecek."

"Çünkü?"

"Çünkü düşmanın tozunu attıracak bir bölük komutanı ya da Esad'ın karısını yatağa atacak bir Don Juan aramıyoruz. Son derece eşsiz niteliklerin ve nadir duyarlılıkların birleşimini arıyoruz ve bunlara sahip olup olmadığını yalnızca zaman gösterecek."

"Ve hepsi bu Kanadalı keşe benzerliğimle başlıyor."

"Doğru. Genellikle kişiyi eğitir ve sonra onun için bir pasaport ararız. Günümüzde çok zor. Bu kez pasaportu bulduk ve insanı aradık. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu hayal edemezsin, gerçek bir pasaport ve resme uyan birisi. Şimdi seni eğitmeliyiz."

"Ya resimdeki adamın ailesi?"

"Pasaporttaki mühürler Kanada'dan üç yıl önce ayrıldığını ve tüm dünyayı dolaştığını gösteriyor. Ailesiyle iletişim halinde olduğu kesin değil. Mısır'dan Sina'ya gitmiş ve pasaportunda İsrail mührü yok, onu bu kadar değerli kılan da bu."

"Ya cesedi? Kanada'ya iade edilmedi mi? Öldüğü kayıtlara geçmeyecek mi?"

"Bedevi'nin onu kumun derinliklerine gömdüğünü varsayalım. Mısır polisiyle birbirlerine girmek ve bir şeyleri açıklamak zorunda kalmak

istemiyorlar. Pasaport, bizim bakış açımıza ve pratik amaçlarımıza göre yeryüzünden yok olmuş sahibinden ayrı olarak geldi."

"Fakat buna rağmen, ailesini habersiz bırakamazsınız. Annesi babası, belki bir karısı, kardeşleri, onun için endişelenen insanlar olmalı."

"Sen iyi birisin ve bu bizim düzeltmemiz gereken bir şey," dedi Udi ve bu kez dudaklarında en ufak gülümseme belirtisi yoktu. "Onu biz öldürmedik, cesedini biz gömmedik, ona karşı bir sorumluluğumuz yok."

"Evet, ama öldüğünü biliyoruz ve ailesine haber vermemek, imkânsız!"

"Bir istihbarat ajanı olarak "biliyoruz" gibi kelimelere çok dikkat etmelisin. Ve de "imkânsız" gibi kelimelere de. "Biliyoruz" kelimesinin kendi gözlerimizle gördük anlamına geldiği bir dünyaya girmek üzeresin – ve ne sen cesedi gördün ne de ben. Ve "imkânsız" bizim mesleğimizde pis bir kelimedir. Elbette mümkün. Onlara haber vermek ölümünün sorumluluğuna bulaşmak anlamına gelir ve bu ayrıca pasaportun da öleceği ve gömüleceği anlamına gelir. Şu anda yaşayan bir pasaportu ölü bir cesede tercih ederiz.

"Fakat biz onun hakkında konuşmuyoruz, ailesi hakkında konuşuyoruz," diye karşı çıktım.

"Neyin daha iyi olduğuna –oğullarına ne olduğunu bilmeyen ya da oğullarının öldüğü söylenen ebeveynler– dair bir tartışmaya girmek istemiyorum. Her halükârda bu konuda kararlar çoktan verildi. Bunu aklından çıkar."

Derin bir nefes aldım. Bunun benim için çok önemli bir an olduğunu biliyordum. Bu küçük olay, bu ufak ikilem muhtemelen kapısında durduğum dünyanın karakterini ortaya koyuyordu. Bu yolun devamındaki ikilemler daha ağır olma ihtimalini taşıyordu. Kitaplara, filmlere ve söylentilere göre bu, insanların soğukkanlılıkla yalan söylediği, aldattığı, komplo kurduğu, şantaj yaptığı, arabaları, binaları havaya uçurduğu ve insanları öldürdüğü bir dünyaydı. Prensipte bir karara varmalıydım. Nefes verdim. Kararım açıktı. Otobüsleri patlatan insanlarla savaşmak için buradaydım. Bu iş hoş ve kibarca yapılamazdı.

"Tamam. Aklımdan çıkardım. En azından bir süre," diyerek bir orta nokta buldum.

Udi ayağa kalktı ve elini uzattı. "Yakında "bu süre"yi tartışırız. Fakat iyi adamlarla alakadar olup onları kötü yapmayı aksine tercih ederim.

Doğruca gözüme baktı ve ben de ona baktım. Tokası uzun ve güçlüydü. "Hemen şimdi başlıyoruz," dedi. "Senin gereksinimlerine uygun tek kişilik bir kurs bu. Başlamadan önce hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Ders yılı bitene kadar öğretmenliğe devam etmem gerekiyor. Kursun okulla uyumlu olması gerekecek."

"Tamam. Yapman gereken diğer düzenlemeleri pazar gününe kadar yap ve buraya bildir. Ve başlangıç olarak danışma ya da güvenlik seni görmeden binadan ayrılmanı istiyorum."

Pencereye gittim ve yakındaki bir ağacın dallarını inceledim.

"Bu daha başlamadan kurstan atılmanın kesin bir yolu olur," diye arkamdan söylediğini duydum ve buna üzüldüm çünkü konuşmadan hemen önce bunu düşünmüştüm. Zira civardan geçen birinin beni görüp polisi araması ve çevredeki hükümet binalarının güvenlik görevlilerini harekete geçirme riskine girmek istemiyordum.

"Bu herhangi birinin umurunda mı?" diye sordum boş kahve fincanımı işaret ederek.

"Sanmıyorum," dedi Udi sesinde bir merak ifadesiyle.

"Ya bu?" diye sordum onun fincanını işaret ederek.

"Ülkem uğruna onu feda ederdim," diyerek gülümsedi.

"Bu oyunda var mısın?" diye sordum.

"Ben bir hayaletim," diye yanıtladı.

Koridora göz attım ve aşağı inen merdivenin sağında bir perdeyle kapalı küçük bir niş gördüm.

İçini kontrol ettim, boştu. Udi'nin fincanını odasının önünde yere atıp kırdım ve hızlıca nişe saklandım. Saniyeler sonra panik halinde danışma görevlisi koşarak merdivenlerden yukarı çıktı ve nişin yanından geçti. Aşağı girişe koştum, ikinci fincanı kırdım ve kapının arkasına saklandım. Koruma neler olduğunu görmek için hızla atıldı, danışma görevlisinin yerinde olmadığını fark etti ve onu aramak için merdivene gitti. Bu bana dışarı sıvışmak için zaman sağladı.

Yukarı baktım, pencerede Udi'yi gördüm. Başını sağa sola salladı. Seçtiğim yöntemden memnun kalmadığını anladım. Muhtemelen onu endişelendiren ofis masrafları değil bunu yapmanın daha şık yollarının olmasıydı. Daha öğrenmem gereken çok şey vardı, hatta her şey.

***

Dersim olmayan haftanın üç günü kursum vardı. Bir sabahımı poligonda geçirdim; ikincisini yumruk yumruğa mücadeleyle spor salonunda ve üçüncü günü bir dil laboratuvarında. Dil kursunun hemen başında babamın ormancılık üzerine eğitim aldığı Ottawa'da okuduğum iki yıl boyunca İngilizcemin biraz Kanada aksanı kazandığı ortaya çıktı, bu durum laboratuardaki eğitmenimi çok mutlu etti fakat yine de bana öğreteceği çok şey vardı. Kursun çoğunda vasatın üstünde değildim. Hiçbir zaman çevik olmamış biri olarak Ortadoğu'nun en hızlı silahşörü değildim ve silah çekmek ve nişan almak için kullandığım sürenin uzunluğuna rağmen puanlarım orta halliydi. "El ve göz, el ve göz," diye bağırdı eğitmen. "Nişan almak ve ateş etmek birisine işaret etmek gibidir. Bir yaşından beri yaptığımız bir hareket!" Fakat elim poligondan ziyade çizim defterinde daha iyi çalışıyordu.

Ve hiç atletik olmamış biri olarak hiçbir zaman bir Bruce Lee de olmadım. Tekmelerim ve yumruklarım fena değildi fakat kombinasyonlar yeterince hızlı değil ve eğitmenin görüşüne göre yeterli güce sahip değildi. "Onu yumrukladığını ya da tekmelediğini hayal edebileceğin, nefret ettiğin birisi yok mu?" diye sordu karate eğitmenim ve ona olmadığını söylemek zorunda kaldım. Kendini otobüste patlatması için Dolly'nin katilini yollayan adamdan bile nefret etmiyordum. Yalnızca onu öldürmek istiyordum çünkü karıştığımız bu çatışmada yapılması gereken buydu. Fakat nefret duymuyordum. Araplar Hayfa'dan çocukluk arkadaşlarımdı ve halen bazılarıyla sıcak dostluklarım vardı, aynı soydan oldukları için onlardan hiç soğumamış ya da nefret etmemiştim. Nefreti bir tek çocukluğumda hissetmiştim, Almanlardan nefret ettiğimde.

Neyse ki yumruk yumruğa mücadele kursunda verilen fiziksel cezaya dağılmadan katlanabilecek kadar güçlüydüm. Ayrıca buruna yumruk ve hayalara tekme gibi mümkün olan tüm pis numaraları üstümde deneyen eğitmenlere boyun eğmemeye kararlıydım.

Sorun şu ki, bu göze çarpan kararlılığı sivil hayatta nasıl unutabileceğimi ve yerine zarif bir esnekliği koyacağımı bilmiyordum.

Akşamüstleri Tel Aviv sokaklarında yürüyor ve Udi'nin bana verdiği çeşitli görevleri yerine getiriyordum. Bunların bazıları tuhaf görevlerdi fakat bunlarda iyileştiğimi hissediyordum. Udi içimdeki ara ara gelip giden istihkâm subayının kökünü kazımaya ve bunun yerine biraz şeytanlık ve kurnazlık yerleştirmeye çalışıyordu.

İstediğim şeyi fazla zorlayıcı bir tavırla elde etmeye çalıştığımda bana sıklıkla, "Kimseyi bir şeyi yapmaya zorlama ve tehdit etme," dedi. Bir balkonun kilit mekanizmasını incelememi emrettiğinde böyle olmuştu ve dışardan balkona tırmanma teklifimi kabul etmedi. Aynı zamanda vergilendirme işleriyle ilgili dairenin ölçülerini almaya gelen bir belediye görevlisi kılığına girme fikrime de karşı çıktı. Nihayetinde incelemeyi binanın balkonlarını yenilemek isteyen İsrail'i Güzelleştirme Derneği'nin bir temsilcisi kılığına girerek yaptım ve bu da apartman sakinlerinin hızlı ve gönüllü işbirliğini sağladı. Başka bir seferde görevim sokakta buluşan iki kişinin yüksek bir balkondan fotoğrafını çekmekti ve Udi özel dedektif kılığına girme fikrimi reddetti. Bunun yerine "Yükseklerden Tel Aviv" isimli fotoğraf yarışmasına katılan bir öğrenci kılığına girdim ve dost canlısı apartman sakinleri bana balkonlarından neyin fotoğrafını çekmem gerektiğini bile tavsiye ettiler ve sonra beni orada yalnız bıraktılar.

İnsanları nasıl takip edeceğimi öğrendim ve Tel Aviv sokaklarındaki bu dansı sevmeye başladım. Çatışmaya odaklı tarzımdan kurtulup düşmanımın yalnızca takip ettiğim kişi değil sokaktaki herkes olduğunu kavramam biraz zaman aldı. Etrafımdaki her şeyin farkında olduğum ve hedefimin ya da "obje"nin (gözetlenenler, hakkında istihbarat toplananlar ve hatta tasfiye için Mossad jargonunda kullanıldığı gibi) sırtını gözümün ucunda ve uygun bir uzaklıkta tutacağım normal, neredeyse olağan bir yürüyüş biçimi öğrendim.

Takip edildiğimi anlama eğitiminde iyiydim. Anlamak için hemen bir köşeyi döndükten sonra bir dükkâna girip vitrinden takip eden kişinin köşeyi dönüp benim kaybolmama şaşırmasını, ondan yalnızca birkaç metre uzakta olduğumdan habersiz, gözetleme ekibine telsizle haber verişini izlediğim küçük bir tuzak kuruyordum. Bazen onları peşimden bir ana caddeye çekiyor, mesela Ben-Yehuda'ya ve ardından sinema salonunun pasajından arkasındaki sokağa, Ruppin'e geçiyordum. Ekibin hemen peşime birini takacağını biliyordum ve eğer benden yarım dakika sonra birisi pasajdan çıkıyor ve Ruppin'de ne tarafa döndüğümü görmek için sağa sola bakıyorsa takip edildiğimi anlıyordum. Sonra bundan kurtulmak için kedi fare oyunu başlıyordu.

Yirmi otuz metre arkamdan gelen yalnız bir takipçinin nasıl bir anda her yönden üzerime kapanan bütün bir birliğe dönüşebileceğini kendi kendime öğrendiğim ilk alıştırmalar sırasında, "Rambo gibi

davranmayı bırak çünkü bütün orduyu çağırabilirler," diye azarlamıştı Udi beni. Bir yağmur oluğundan çatıya tırmanarak kaçma numaraları denediğimde ve kısa süre sonra mekânın devriye arabalarıyla dolduğunu gördüğümde "Ve hırsız gibi davranma çünkü onlar polis," diye ekledi. "Sen her zaman ama her zaman kanunlara uyan, kendi yasal işine bakan masum vatandaşsın ve seni her gören böyle olduğunu bilmeli," dedi Udi benim için sindirmesi zor olan casusluğun abecesini öğretmeye çalışırken.

"Seni takip ettiklerini fark ettiğinde bu senin casus olduğundan henüz emin olmadıklarını gösterir, yoksa seni tutuklarlardı ya da kiminle görüştüğünü görmek ve ağı birer birer ortaya çıkarmak istiyorlardır. O yüzden masum faaliyet durumuna geç. İşleri onlar için kolaylaştır. Büyük bir dükkâna gir ve kendini güzel bir gömlekle şımart. Ya da iyi bir restorana git ve her şeyi gerçekten yavaş çiğne. Birisiyle buluşup buluşmadığını görmek için içeri birisini koyacaklar ve o adam, tesadüfen, bu durumdan bir yemek fırsatı çıkaracak ve bunun için sana teşekkür edecektir."

Bir gizli ajanın inceliğini kazanmadan önce üzerimden atmam gereken bir sürü askerlik katmanı, pürüzsüzleştirmem gereken çokça hoyratlığım vardı. "Otobüs durağında bekleyip otobüsün geleceği yönün tersini gözlemleyemezsin," diye haşladı beni Udi. "Sokağın karşısından seni izleyen biri otobüs beklemediğini anlayacaktır." Ve gözlemlediğim evin karşısındaki evin karanlık bahçesinde konumlandığımda da beni fırçaladı. "Kendini, en iyi ihtimalle senin oraya işemek için geldiğini düşünüp öfkelenecek ya da daha kötü ihtimalle seni hırsız sanıp polisi arayacak bir komşunun merhametine bırakamazsın."

Akşamları Kanada tarihini ve coğrafyasını okuyor, İngilizce pratik yapıyordum. Emir üzerine her gece, gece yarısına kadar. Ondan sonra Ortadoğu ülkeleri hakkında bilgiler okuyordum. Zaman zaman çeşitli konulardaki uzmanlarla derslerim oluyordu. Gizlice fotoğraf çekmeyi öğrendim. Kilit ve kasaları parçalarına ayırmayı ve birleştirmeyi öğrendim. Gizli haberleşmeleri öğrendim. Bu zanaatlarda yeterli performansı gösterdim ve patlayıcı yapımı ve etkisiz hale getirme üzerine derse ihtiyacım yoktu.

Aylar geçip gitti. Öğretmenlik görevimin olmadığı okul tatillerinde istihbarat toplama ve basit operasyonları içeren hızlandırılmış kurslar aldım. Daha az parlak yönlerim sona doğru, kursun bireyler

arası ilişkilerini ele alan kısmında tekrar gün yüzüne çıktı.

Bir sebepten insanlarla anlaşma şeklim hakkında olumlu bir görüşüm vardı. Konuşulması ilginç, hatta keyifli birisi olduğumu düşünüyordum. Eskiden arkadaşlarımla, öğretmenlerimle ve öğrencilerimle neşeli sohbetlerim olurdu ve birçok konu hakkında oldukça çok şey bilirdim. Elbette genel olarak resim ve sanat hakkında fakat aynı zamanda kitaplara, bilime ve politikaya dair de. Ayrıca sohbetin temeli olabilecek dünyadaki tüm yerlere de aşinalığım vardı. Japonya'da olan her şeye rağmen, kısa bir molanın ardından askerlik sonrası seyahatimi tamamlamıştım. Niki'yi aramak için Japonya'ya geri dönme düşüncesinin cazibesinden kurtulmak amacıyla eksiksiz bir Güney ve Orta Amerika turu yaptım ve Bezalel'deki ilk yılımın ardından başka bir seyahatte Tayland'a, Myanmar'a, Hindistan'a ve Çin'e gittim. Mezun olduktan sonra büyük başkentlerdeki büyük müzelerin çoğunu ziyaret ederek ve bir mimari meraklısı olarak Avrupa'yı birkaç kez gezdim. Yukarıdakilerin hepsi hakkında rahatça konuşabilir, ilginç konuşmalar yapabilirdim.

Oysa aslında utangaç olduğumu anladım. Eğer birisi bana yaklaşıyorsa ya da durum uygunsa yeterince hoş bir sohbet kurabiliyordum fakat iletişimi benim başlatmam gerektiğinde zorlanıyordum. Ve bu kişiye bir de üstüne yalan söylemem gerektiğinde –ki ister kimliğim ister yaklaşma sebebim hakkında olsun her zaman yalan söylemek zorundaydım– midem altüst oluyordu. Benim için adamı takip etmek, izlemek, evine zorla girmek onunla konuşmaya başlamaktan daha kolaydı.

Zaman zaman sohbeti nasıl devam ettireceğimi düşünerek ya da gönülsüzce başlayıp soğuk muamele gördüğümde sıkışıp kaldığımda Udi benden vazgeçmek üzereymiş gibi görünüyordu. Kursun yarısına doğru bir konuşmada bana hakkımda şüpheleri olduğunu söyledi. Bana iyi bir adamı bozmayı tercih edeceğini söylediğini ve Moşe Dayan'ın Ariel Şaron için tembel katırları kırbaçlamaktansa vahşi bir atı dizginlemeyi tercih edeceğini söylediğini hatırlattım. Fakat Udi sorunun ajanın sahada zayıf adam olduğunu ve bu sebeple farklı alışkanlıklar ve farklı bir kişilik geliştirmesi gerektiğini henüz özümseyememeyişim olduğunu söyledi.

"Her operasyonun kritik bir ânında bir süper kahraman, İsraman olmanı gerektirecek yeterli zamanlar olacak," diyerek gülümsedi. "Fakat

o âna kadar duvardaki gölgelerle bir olmak için sahnedeki en sıradan insan olmalısın ve bunu kendine fazlasıyla güvenerek ve kendini tehlikeye atarak yapamazsın. Ta ki saklanacak yer kalmayana ve bir kahraman olmak zorunda kalana kadar herkesi kendi avantajın için kandırmalısın –otel resepsiyon görevlisi, ev temizlikçisi, taksi sürücüsü, hedefinin yardımcısı, hedefinin kendisi– ve bunu çok utangaçsan ya da çok yaygaracıysan yapamazsın, ancak düzenbazsan yapabilirsin."

Fakat görünen oydu ki öğrendiğim her şey artı Sina'nın kumlarında gömülü Kanadalı adama benzerliğim Udi'nin denemeye devam etmesi için yeterliydi ve ben kendi adıma daha da çok çaba gösterdim.

Orduda temel eğitimim sırasındaki uzun koşularımda ve çok zor bulduğum sedye taşıma yürüyüşlerinde sınırlarımı giderek esnetmeyi başarabilmiştim. İlk yalan zor olsa bile onuncu yalanda görevimi tamamlamanın tatmini verdiği rahatsızlıktan fazlaydı ve yirminci yalanda kendimi zafer kazanmış hissettim. Gerekli cana yakınlığı ve güler yüzü kazanır kazanmaz kendimi söz konusu kişiye bukalemun gibi uydurarak herkesi arkadaşça bir sohbete çekmeyi öğrendim ve sonuçlar şaşırtıcı biçimde çabuk ve olumluydu. Yaşlı biriyleyken öne doğru eğiliyor ve yumuşak konuşuyordum, bir kadına karşı kusursuz bir centilmendim, benden kısa insanlara tehditkâr görünmemek için omuzlarımı düşürüyor, göğsümü içime çekerek duruşumu değiştiriyordum ve çetin işadamlarıylayken hırslı, kendinden emin bir alfa erkeğiydim. Bir aktör olmuştum.

Tüm bu süreç boyunca ülke yangın yeriydi ve ben eğitimimi bitirip teröre karşı aktif bir mücadeleye girmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Eğitimimin ilk zamanlarında bir gün Tel Aviv'deki, bir takipçiden kurtulmak için kullanılabilecek sayısız giriş ve çıkışın olduğu yeni otobüs garında bir kaçış taliminin ortasındayken çok da uzakta olmayan eski otobüs garında yirmi üç kişinin öldüğü bombalı bir terör saldırısı gerçekleşti. Udi'yi aradım ve eğitimi bırakıp yaralıların tahliyesine yardım etmek için izin istedim. Bunun tüm kurallara aykırı olacağını öfkeli bir şekilde söyledi ve kaçış oyunuma devam etmem gerekti. Kursun ortasında, bir diğer talimdeyken Hayfa'da bir otobüste on yedi kişinin ölümüne yol açan bir bombalı saldırıyı duydum ve bu kez kuralları bozmaya karar verdim. Bir kuyruğu usulüne uygun şekilde keşfettikten sonra ödemeli bir telefondan annemle babamı aradım; onlar ya da kız kardeşlerimden biri

ya da çocukları o otobüste olabilirdi. Rota değiştirdiğimi bildirdim ve azarlandım fakat Udi anlayış gösterdi ve gitmeme izin verdi.

Artık ders vermediğim ve kendimi tamamen eğitimime verdiğim son aylarda, çoğu Arap toplulukları arasında olmak üzere ilki Celile'de İsrailli Araplar arasında ve daha sonra Kudüs ve Batı Şeria'daki Filistinliler arasında, tüm İsrail'de karmaşık operasyonlar yürüttüm. Bir asker ve subay olarak askerlik dönemimi Filistin bölgelerinde geçirmiştim ve artık silah taşımam gerektiğine dair içgüdüsel hissimin üstesinden güçlükle gelebiliyor ancak bunun yerine göstermelik bir hikâyeye bel bağlıyordum. İnsanları ve binaları izleyerek, takip ederek, fotoğraflayarak istihbarat raporları hazırladım ve Udi özellikle yaptığım çizimlerden memnun görünüyordu. Saniyeler içinde hedefimin köyünü, sokağını ya da evini ve bazen adamın kendisini çiziyordum. Bu beceri özellikle fotoğraf çekme olanağım olmadığımda işe yarıyordu ve bazen bir kameranın yakalayamayacağı bir perspektifi yakalayabiliyordum.

Üslere sızdım, sahte patlayıcılar yerleştirdim, manevra cephanesiyle uzaktan hedeflere ateş açtım, izini sürdüğüm bir Mossad çalışanına mantar tabancasıyla yakın mesafeden ateş ettim ve planlanmış kaçışlar gerçekleştirdim. Neyse ki hedeflerimden hiçbiri kalp krizinden ölmedi ya da ben kaçarken gerçek bir silah çekip beni vurmadılar. Şaşırtıcı ama bunu yoldan geçenler de yapmadı. Şaşkın halde öylece kaldılar ya da silahlı çatışmayı bildirmek için polisi aradılar. Saklanacak yerimin kalmayacağı ve kahraman olmamın gerekeceği anlardan –ve bundan önce ve sonra gölgelerle bir olmam gerektiği anlar– bahsederken Udi'nin ne demek istediğini tamamıyla anladım.

Hamas'a kaynak aktaran paravan şirketler gibi bazıları İsrail'e düşman çeşitli topluluklarla iletişim sağladım ve henüz parlatamadığım Kanadalı kimliğimi kullanarak onlarla sıkı bağlar kurdum. Midemdeki kelebekler gitgide sakinleşti ve herhangi bir durumda beni gereken gösteriyi sergilemekten alıkoymadılar. Udi saha görevleri için olgunlaştığıma karar verdi.

Neredeyse bir yıl süren eğitimin ardından bir özetleme konuşmasında Udi bana daha önce hiçbir adaydan bu kadar fazla katman soymak zorunda kalmadığını ve neredeyse vazgeçeceği anların olduğunu söyledi. Bir gizli ajan için mecburi olan bukalemuna dönüşmemi bu kadar zorlaştıran dürüstlüğümü sevdiği ve bana inandığı için şanslı olduğumu

söyledi. "Dürüst bir adamı alıp ona nasıl yalan söyleyeceğini öğretmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmezdim," dedi.

Genelde adaylar incelemelerin uygun niteliklere sahip olduklarını gösterdiği kişilerken, benim esas vasfımın ölü Kanadalıya benzemek olduğunu kavramıştım. Bu benzerlik olmasaydı aday konumuna ulaşamazdım. Fakat Udi yalnızca yüzümün değil bazı kabiliyetlerimin de onun benim hakkımda lehte bir karara varmasına yardımcı olduğunu söyledi. "Herkes korkusunun üstünden gelip Batı Şeria'da Arap köylerinde dolaşamaz," dedi ve ayrıca ordu hizmetimin de işime yaradığını fark ettim. "Herkes nöbet tutup keskin nişancılık yapamaz ve elbette ki herkes bir hedefe hücum edip ona yakın mesafeden ateş edemez." Yani görünüşe göre yalnızca Moşe Dayan değil Udi de vahşi atı evcilleştirmeyi tercih ediyordu.

İlk defa bu konuşmada Udi bana eğitimimi başarıyla tamamladığımı ve gerçek bir Mossad ajanı olacağımı söyledi. Ayrıca ne için işe alındığım ve eğitim aldığım konusunda ilk kez bilgilendirildim. Udi devletin acil ihtiyaçlarının dengeyi benim lehime çevirdiğini açıklayarak, "Şansına İran'ın terörizme verdiği desteğin artması gibi nükleer silahlar projesi de ilerliyor ve bu konuda görevlendirilmek üzere bir ekip kurma ve eğitme emri aldım," dedi.

O zaman ekibin diğer üyelerinin kimler olduğunu ve eğitimlerinin hangi aşamalarında olduklarını bilmiyordum. Udi'nin bizim saha komutanımız olacağını biliyordum ve bundan mutluydum. Ona güvenebileceğimi hissediyordum. Az konuşan biriydi, pek cana yakın değildi fakat eksiksiz bir profesyonel olduğu açıktı ve burada önemli olan buydu. Eğer ekibin başına Udi geçecekse, yalnızca bir işveren ya da eğitmenden fazlası olduğu ve benim hazırlandığım şeylerin hepsini daha önce yapmış tecrübeli bir ajan olduğu belliydi, diye düşündüm kendi kendime. Benden on yaş büyük ve en az on kilo daha ağır olduğunu tahmin ediyordum. Kıyafetleri biraz kırışıktı ve bazen buluşmalara tıraşsız ve kanlı gözlerle çıkagelirdi.

Fiziksel açıdan çalışmaya yetecek kadar formda görünmüyordu fakat beni eğitirken onun ne kadar yetenekli olduğunu gördüm. Bazen beraber hedef talimi yapardık ve her zaman silahını benden saniyeler önce çeker ve ben daha bir el ateş edemeden şarjörünü boşaltırdı. Hedeflerimize gittiğimizde onunkine göz attım ve mermilerinin iç içe kalbin üstünde kümelendiğini gördüm. Zaman zaman eğitmenle yumruk

yumruğa mücadele ederken beni izler ve sonra araya girer, ben –bir yumruk, bir tekme ya da bir fırlatma– doğru yapana dek maharetli bir şekilde hareketimi düzeltirdi. Bir seferinde pek adil dövüşmeyi sevmeyen biri olduğunu kanıtlayarak, "Eğer burnuna indirebileceksen ya da parmaklarını gözlerine sokup onu bir yumruk torbasına çevirebileceksen niçin çenesine hamle yapasın ki?" demişti. Arap köylerine gittiğim ilk birkaç seferde her zaman yaklaşık yirmi metre arkamdaydı, oldukça sakin görünüyordu ve özensiz kıyafetleri, hantal yürüyüşüyle çevresiyle bütünleşiyordu.

Tanıştığımız farklı uzmanların Udi'ye büyük saygı gösterdiklerini fark ettim fakat asla eğitmenlerin birbirlerine yaptıkları gibi omuza yumruklar ya da karşılıklı dostça hakaretlerle değil, en ufak bir dostluk belirtisi yoktu. Udi mesafeliydi ve tüm o yıl boyunca onunla kişisel bir ilişki geliştirememiştim. Hiç öylesine sohbet etmedik ve eğitim programıma dahil olmayan tek bir kelime etmedi. Mossad hiyerarşisinde konumunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Benim için bir bilinmezdi. Onun hakkında tek bildiğim şey bana verdiği kartvizitin üstünde görünen adıydı ki yakın zaman içinde onun da sahte olduğu ortaya çıkacaktı.

Özetleme konuşmasının hemen ardından benim haricimde Udi'nin, yıl boyunca bana eğitim vermiş uzman eğitmenlerin bazılarının ve kırık fincanlar için beni affetmiş olan Kiryah'taki küçük evdeki tatlı danışma görevlisi Orit'in katıldığı kısa bir kabul töreni yapıldı. Aynı zamanda Mossad Genel Merkezi'nden iki adam daha vardı, biri tek bir kelime etmeyen sert görünüşlü ufak yapılı bir adamdı ve Udi'nin ekibiyle çalışacak istihbarat subayı olarak takdim edildi. Diğeri ajanlarla göstermelik hayat hikâyeleri üzerinde çalışacak ve biz sahadayken takım ve Genel Merkez arasında irtibat kuracak vaka subayı olarak hizmet verecek uzun boylu, güler yüzlü bir adamdı. Orit plastik bardaklara beyaz şarap doldurdu, masanın üstünde içinde pastaların ve armutların olduğu tabaklar vardı. Udi hakkımda bazı hoş şeyler söyledi, vaka subayı teşkilata katılmamdan –bazı gerekli formların tamamlanması bekleniyordu– ötürü beni tebrik etti ve beni bekleyen "inişler ve çıkışlarla dolu, uzun ve dönemeçli yol"da bana başarılar diledi. Resmi bir şekilde ajan adımın Boaz olacağını bildirdi. Miki Simhoni isminden Mossad duvarları içinde asla bahsedilmeyecekti, ne sözlü ne de yazılı olarak. Bundan sonra herkes beni Boaz olarak tanıyacaktı ve gerçek kimliğimi kimse bilmemeliydi.

Udi Barkai isminin de bir mahlas olduğunu bu şekilde anladım.

Udi, ertesi gün işe başlamak için sabah onda küçük eve gelmemi söyledi.

Sevinçli ve gururluydum ve evime giderken bundan bahsedecek kimsemin olmaması yüzünden kendimi çok tuhaf hissettim. Yeni kariyerimin başlamasından duyduğum mutluluğu ailemle paylaşmam elbette yasaktı. Fakat her halükârda onlara zaten anlatmazdım. Sergimin açılışında olanlardan sarsılmışlardı. Patlamanın ardından kız kardeşlerim gelene kadar geçen süre geçmiş tedirginlikleri tetiklemişti ve o zamandan beri kendilerine gelememişlerdi. Yapmak üzere olduğum şeyi bilmeleri yalnızca korkularını artırırdı.

O gece eve vardığımda Dolly'nin yokluğu bütün gerçekliğiyle yüzüme çarptı. Bizimki büyük bir aşk olmayabilirdi fakat yüreğimin sevinç ve gururla dolu olduğu bu anda dairenin boş odalarında derin bir yalnızlık hissettim. Dolly'nin ailesinin almadığı bazı eşyaları halen oradaydı ve ölümünden beri ilk defa onlara dokundum, onları okşadım. Hatta bir gece elbisesini çift kişilik yatağımızın üstüne serdim fakat sonra hızla kendimi toparladım ve elbiseyi dolabın içine geri koydum.

Yıl boyunca çeşitli koşullar altında tanıştığım birkaç kadınla çıkmıştım. Bunlar genellikle sıradan buluşmalardı ve birkaç sıradan cinsel ilişkinin ardından belki iki ya da üç buluşma daha olabilirdi ve derken ilişki bitiyordu. Görünen o ki benim kadar yalnız olan bu kadınları ilişkiyi canlı tutmak isteyecekleri kadar etkileyememiştim. Kendi açımdan, herhangi birine çok düşkün değildim ve aklım kursa odaklıyken ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyordum. Kurs gecelerimi ve gündüzlerimi doldurmuştu ve bana Dolly için yas tutacak ya da yalnızlık içinde feryat edecek zaman bırakmıyordu.

Etrafımı saran ani yalnızlık, hissettiğim kutlama ihtiyacına ve bunun için kimsemin olmayışına bağlanmış olmalıydı. Kendi başıma kutlamaya karar verdim ve civardaki bir bara gittim, içkiyi biraz kaçırdım ve geceyi benden birkaç yaş büyük bir kadınla yatakta sonlandırdım. Rusya'dan gelmiş bir göçmendi, sabahın ilk ışıklarında, "Tekrar görüşmek üzere, benim küçük shpion'um[3]" diyerek beni yolculadı. Söylememem gereken bir şey deyip demediğimi hatırlamak için hafızamı zorladım.

3 Rusça, ajan. (ç.n.)

Saat onda küçük evde buluştuğumuzda bunu Udi'ye bildirmeye karar verdim. Bana sertçe baktı fakat sempatik bir şekilde Kutsal Kitap'tan alıntı yaptı: "Erkeğin yalnız olması iyi değildir." Ve ekledi: "Özellikle de ajansa." Fakat Rus kadının kim olduğumu ya da nerede yaşadığımı bilmediğini öğrendikten sonra herhangi bir sıkıntı olmadığını fakat "en azından bana göz kulak olabilecek bir partner bulana kadar" içmenin yasak olduğunu söyledi. Fakat ona Rusya'dan ya da başka bir yerden yeni göçmenler getirmemeliydim çünkü eğer gerekli güvenlik iznini alamazsa kadından mı, yoksa Mossad üyelerinin dediği gibi teşkilattan mı ayrılacağıma karar vermek zorundaydım.

Ardından kariyerimin bir sonraki aşamasını tanımlamaya geçti.

Bunun, meslekte "sahte kimlik oluşturmak" diye bilinen önemli bir konu olduğu ortaya çıktı. Benim açımdan bu Kanada'ya seyahat etmek, ismi ilk defa bana verilen ve talihsiz müptelanın izini sürmek ve yeni kimliğimi üstlenmek anlamına geliyordu. Pasaportu onun Toronto'da doğduğunu ve pasaportun orada verildiğini söylüyordu fakat bu daha başlangıçtı. Toronto'nun neresinde doğup büyüdüğünü, nerede okula gittiğini, arkadaşlarının kimler, hangi aile üyelerinin halen hayatta olduğunu ve nerede yaşadıklarını öğrenmem ve nihayetinde Ronald Friedlich'e dönüşmem gerekiyordu.

"'Ronald Friedlich'e dönüşmek' ne anlama geliyor?" diye sordum –aynı zamanda kulağa hem yakın hem de uzak gelen– ismi dilimde çevirerek. Sanki bir parçam olması yakın ya da benim onun bir parçası olacağım bir yaratıkla bütünleşmem isteniyormuş gibiydi.

"Kulağa geldiğinden çok daha basit," diye yanıtladı Udi ve sonra beni endişelendirdi: "Dünyanın neresine gidersen git kendini Ronald Friedlich olarak tanıtacaksın ve eğer başın belaya girerse ve kimliğini kanıtlaman gerekirse, hayatının en ufak detayına kadar onun cevaplayabileceği her soruya cevap verebilmelisin."

Gerçekten çok basit ve çok yüreklendirici, diye düşündüm kendi kendime. Gidip Toronto'da takılsam bile onun yaşam hikâyesinin "en ufak detaylar"ını nasıl öğrenecektim? Ebeveynleri, arkadaşları, gittiği okulları ve genel olarak hayatının somut anları hakkında nereden bilgi edinecektim? İfademi alanlara söyleyebileceğim, kontrol edip doğrulayabilecekleri türden şeyler...

Görevimin genel hatlarını Udi'nin belirttiği gibi ele almaya ve ayrıntılandırmaya çalışmam bir anda görevin gerçekten de çok karmaşık

görünmesine sebep oldu.

"Pasaport fotoğrafındaki adama benziyor olabilirim," dedim, "ama ya dedektifler adamın ailesine benim bir resmimi yollarsa?"

Bana kaderime dair bir kayıtsızlık gibi görünen bir sakinlikle, "Oğullarının bir resmi olarak tanımlanacaktır," diye yanıtladı Udi.

"Ya onun öldüğünü biliyorlarsa?"

"Bilmiyorlar. Ve senin o olup olmadığını görmek için Şam'da bir cezaevine gelmeyecekler," diye yanıtladı, mideme kızgın bir ok saplandı.

Yıl boyunca düzinelerce sabahımı geçirdiğim dil laboratuvarı aksanımı cilalamıştı, Kanada hakkında okuduğum birçok kitap bana ülkelerinin tarihi, coğrafyası ve politikaları hakkında ortalama bir Kanadalıdan daha fazla bilgi vermişti. Ronald Friedlich'in pasaportunun üstünde gördüğüm ulusal amblemi kaç Kanadalının tanımlayıp açıklayabileceğini bilmiyorum. Resmi adı, "Majesteleri Kanada Kraliçesinin Arması" en az amblem kadar karmaşıktı fakat tepedeki Aziz Edward'ın tacından aşağıdaki Kanada'nın akçaağaç yapraklarına kadar hepsini açıklayabilirdim.

Ottawa'da bir çocuk olarak geçirdiğim dönemin anıları gün yüzüne çıkmaya başlıyordu ve göstermelik hikâyeme bazı renkler ve tatlar katabiliyordu fakat halen Kanadalı kimliğim hakkımda bir sürü sorum vardı. An itibariyle onları bir kenara bırakmaya karar verdim. Eğitim almıştım, yapabileceğim çok sayıda şey vardı ve ilk görevimden önce çok fazla soru sorup özgüven eksikliği sergilemenin zamanı değildi. Fakat yine de bir sorum daha vardı.

"Bunu ilk soran ben olamam," dedim. "Ya Yahudi oluşum? Yani, sünnetli oluşumdan bahsediyorum?"

"Kanada'da kimse seni incelemeyecek. Ve eğer seni bir Suriye hapishanesinde soyarlarsa gördükleri sünnet derisi olmayan ilk adam sen olmayacaksın. Orada herkes öyle."

"Evet ama..."

"O zaman tıbbi nedenlere bağlayarak bir sünnet hikâyesi, hatta bir Yahudilik geçmişin olduğuna dair bir şeyler uyduracaksın. Gizli kimliğini sürdürmek için cevaplar bulmak senin işin," diye kesin bir sabırsızlıkla kükredi Udi. Görece kolay bir görevi olan yeni mezun adaydan böylesi bir soru yağmuru beklemediği aşikârdı. Aklından muhtemelen geçen kelimeleri hayal edebiliyordum: "Eğer bana şimdi bunu soruyorsa, bir Arap ülkesindeki ilk gerçek görevinden önce ne soracak?"

Benzerimin hayatıyla buluşacağım, süresi belirsiz fakat Udi'nin iki ya da üç ay süreceğini tahmin ettiği seyahatim için merak ve heyecanla doluydum. Dahası yurtdışındaki herhangi bir görevde benim hayatım olacak bir yaşamı öğreneceğim bir seyahatti. İçimde geçmiş farklı bir yol izleseydi belki de benim hayatım olabilecek bir hayatla buluşmaya gittiğime dair bir his büyümeye başlıyordu.

3
İlk Durak, Limasol

Udi'nin benim için belirlemiş olduğu operasyon emirleri doğrultusunda adada konumlanmış Filistinli ajanlara karşı bazı gözetleme ve istihbarat toplama görevlerini yerine getirmek, bulgularımı gizli görüşmelerle Mossad Genel Merkezi'ne iletmek için Hayfa'dan Kıbrıs'a yelken açacak ve ancak ondan sonra Toronto yolunu tutacaktım. İlk başta bu konaklamanın amacını bilmiyordum ve esas sebebin sadece gideceğim yere varmadan ve bir acemi hatasıyla kıymetli pasaportu tehlikeye atmadan evvel yurtdışında çalışmanın neye benzediğini anlamam olduğunu sandım. Fakat yola koyulmadan önce aldığım brifing beni bunun ciddi bir görev olduğuna ikna etti: Artık Moshik adını kullandığını öğrendiğim, birkaç gün önceki göreve başlama törenimde tanıştığım istihbarat subayı benimle birkaç saat oturdu. Öncelikle bana adayla orada işlerin işleyiş şekli ve sonra kurbanlarım ya da "hedeflerim" hakkında bilgiler verdi. Adamların, ailelerinin, evlerinin ve semtlerinin, araçlarının ve düzenli uğradıkları yerlerin fotoğraflarının bulunduğu her biri hakkında detaylı istihbarat dosyaları gösterdi. Dosyalar bu insanların sürekli gözetleme altında olduğunu gösteriyordu ve çekmem gereken fotoğraflar olduğunu ve benim raporlarımın bu dosyaları güncelleme amacı güttüğünü anladım.

Bu kez brifingler ekibimizin üssündeydi, Jerry ve Ronen'le ilk kez orada tanıştım. Udi'nin eğittiği ajanlardı, beni ve diğer işe alınanları bir takım olarak işlemeye başlamadan önce eğitimimizi tamamlamamızı ve kimliklerimizi tesis etmemizi beklerken tüm dünyada istihbarat toplama görevleriyle meşguldüler. Bunların onların gerçek isimleri değil, mahlasları olduğunu varsaydım ve ben de onlara Boaz olarak takdim edildim.

İçinde yaşadığımız üs merkezi bir yapının ve çeşitli amaçlar için kullanılan bitişik ek binaların bulunduğu Tel Aviv dışında kullanılmayan bir ordu kampının bir kısmıydı. Hiçbirini kullanmadığımız zemini deforme olmuş bir basketbol sahası ve eski bir engelli koşu parkuru; modellerin inşa edilebileceği ve üstünde çalışılabileceği depolar ve bir

de atış alanı vardı. Arada sırada atış alanından silah sesleri geliyordu, üssün diğer kısımlarının modüler beton duvarlar sayesinde bizden gizli başka ekipler tarafından kullanıldığını tahmin ediyorduk.

Ana bina tıpkı Moshik'in ve kulaklarına kadar gülümseyerek kendini Avi olarak takdim eden uzun vaka subayının odaları gibi çoğu zaman boş olan Udi'nin ofisine de ev sahipliği yapıyordu. Binanın diğer kısımlarında operasyonlara hazırlanırken günlerimizi ve gecelerimizi geçirdiğimiz yaşam alanları, bir brifing odası, sınıflar ve diğer faaliyetler arasında çalıştığımız tam donanımlı bir spor salonu vardı.

Moshik planlanmış bilgi toplama görevimin önemini açıkladı: "Bu hedeflerden bazıları terörist toplamadan ve gerçek teröristlerin kontrolünden sorumlu. Gazze ya da Batı Şeria'daki çetesinden bir üyeyi ne zaman çağıracağını bilmenin imkânı yok ancak bu şekilde teşhis edip geri dönüşünde tutuklayabiliriz. Bu sebeple yöneticilerden gözümüzü ayırmamamız hayati önem taşıyor. Bazen yirmi dört saatten fazla zamanımız olmuyor."

Çağrılarla ilgili ihbarların nereden geldiğine ya da teşkilatın gerçekleşecek buluşmaları nasıl bildiğine dair bir imada hiç bulunmadı. Burada birçok istihbarat imkânının devrede olduğunu farz ediyordum. İntihar bombacılarının kendilerini otobüslerde, marketlerde ve kafelerde patlattıkları terör saldırıları halen düzenli olarak meydana geliyordu. Görevimin önemi açıktı ve bunu memnuniyetle kabul ettim.

"Hedeflerin arasında El Fetih'in El Aksa Şehitleri Tugayı, Hamas'ın İzzeddin el Kassam Tugayları, İslami ve Küresel Cihad Örgütü mensupları var," dedi Moshik belli başlı terörist grupları sıralayarak. "Para işlerini ve silah alımlarını yapanlar var. Eğer bir silah anlaşması hakkında bilgi alırsak onu durdurmak ya da bir terör saldırısının ardından hemen hesaplaşmak isteyebiliriz. Bunu yapmak için güncellenmiş istihbarat dosyalarına ihtiyacımız var."

Şimdiye kadar ilk defa başı kesilmiş, kanayan ressamlık kariyerimi uğruna bıraktığım işi gerçekten yapmak üzere olduğumu hissediyordum. Hedeflerimden birinin Allenby Sokağı'ndaki 4 numaralı otobüsün bombacısını örgüte alan ya da onu intihar saldırısı için gönderenlerden biri olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Nihayetinde bunu içimde tutamadım ve Moshik'e anlattım.

"Ah, sana bilgi vermediler mi? Aslında uzun zamandır onun kim olduğunu biliyoruz. İntihar bombacısının adı Iyad Raddad'dı ve

Ramallah'ta Mahmoud Sharitakh adında bir Hamas ajanı tarafından işe alınmıştı. Ordu bir süre önce onu yakaladı ve birkaç hafta önce mahkeme onu mahkûm etti."

Bu kadar basitti ve ben tüm bu zaman boyunca hiçbir şey bilmiyordum. Udi ve teşkilat içindekiler görünüşe göre içtenlikle kişisel öcümün tamamen bittiğine inanıyorlardı. Fakat ben yüreğimde hiç böyle hissetmiyordum. Dolly'nin ölümünden sorumlu adamın yakalanması ve hapsedilmesi konusunda karışık hislerim vardı. Yakalanmasında rol oynamak isterdim ve bir sonraki karşılıklı esir değişimine kadar hapishanede yoldaşlarıyla yiyip içip tavla oynayarak zamanını geçirmesindense ölmesini istiyordum.

"Neye mahkûm edildi?" diye sordum.

"Gerçekten bilmiyorum, bombacı tarafından öldürülen insan sayısı kadar müebbet sanıyorum."

"Altı kişi öldü ve seksenden fazla kişi yaralandı."

"Doğru, şimdi hatırlıyorum. Yedi kez müebbet cezası aldı, yedincisi yaralılar için."

Hayatlarının geri kalanı boyunca engellerine katlanmak zorunda kalacak yaralı öğrencilerimi ve diğer kurbanları, hastanede gördüğüm perişan olmuş aileleri düşündüm. İsrail'de idam cezası yoktu fakat en azından yaralıların ve ölülerin ailelerinin acıları karşılığında ağır iş cezalı müebbet olması gerektiğini düşünüyordum.

"Onu nasıl yakaladıklarını biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Tel Aviv'de bir kafeye başka bir intihar bombacısı yolladı fakat bu seferki yakalandı ve sorgusu bizi Sharitakh'a götürdü."

"Peki, zincirin daha ileri kısımlarına ulaşmayı başardılar mı? Bu Sharitakh'ı kimin kontrol ettiğini biliyorlar mı?" Zincirin öteki ucunu Kıbrıs'ta bulma umudumdan vazgeçmemiştim. İntikam arzum ölmemişti, yalnızca içimde hareketsiz yatıyordu ve artık uyanmıştı.

Gizlilikten bir ideoloji haline getirmeyen dost canlısı birisi olduğu sonradan ortaya çıkan Moshik özür diledi. Yalnızca intihar bombacısının adını, Sharitakh'ın tutuklanmasını ve mahkûm edilişini biliyordu çünkü terörist örgütler hakkında her bir bilgi kırıntısını okumuştu ve hepsini hatırlıyordu. Fakat bu onun temel görevlerinden biri değildi.

İntihar bombacısını örgüte katanın yakalanmasının motivasyonumu azalttığını hissettim. Fakat Udi'yle ilk konuşmamı iyi hatırlıyordum. Şahsi intikam için değil halkın iyiliği için oradaydım. Kendimi

bu hafif motivasyon düşüşünü aşmaya zorladım. Ezberleyene kadar istihbarat belgelerini çalıştım: hedeflerin yüzleri, evlerinin civarının haritaları ve evlerinin fotoğrafları. Neyse ki görsel hafızam kusursuz olduğundan bu benim için sorun değildi ve yalnızca emin olmak için Moshik ve Udi'nin dudaklarına tatminkâr gülümsemeleri yerleştiren fotoğraflarda gördüklerimin hızlı çizimlerini yaptım. Fakat bu benim ilk görevimdi, bu yüzden Udi benimle saatlerce otururak uygulayacağım tüm eylemlerin üzerinden aşama aşama geçti: Otelimde ne diyeceğim, otelden nasıl çıkacağım, her bir konuma nasıl ulaşacağım, hedeflerimi nasıl fotoğraflayacağım, bilgileri İsrail'e nasıl ve ne zaman ileteceğim. Ancak ödevlerimi anladığımdan ve onları nasıl yerine getireceğimden tamamen emin olduktan sonra "Toronto'da görüşürüz," diyerek beni uğurladı. Kıbrıs görevinin yalnızca bir mola olduğunu neredeyse unutmuştum ve ona ne zaman ve nasıl buluşacağımızı sorduğumda bunun çaresine bakacağını söyledi. Tek kural ona ulaşmaya çalışmamam ve o iletişimi geçene kadar beklememdi.

***

En fazla iki haftada bir ebeveynlerimle yapacağım bir telefon görüşmesi haricinde İsrail'le iletişim kurmaktan sakınmak durumunda kalacağım uzun ve kesintisiz bir süre boyunca, evden uzakta olacağımı biliyordum. Bunu yapmak için başka bir şehre gitmek, takip edilmediğimden emin olmak için tatbikatı uygulamak ve ankesörlü telefon kullanmak zorunda kalacaktım. Bunun anne ve babamdan ayrılışımın üzerine ayrıca bir gölge düşüreceğini ve gidişimin yaklaştığını bildiğimden derin bir hüzün duyuyordum, gelecek haftalarda ve aylarda kaderim olacak, pek yakındaki yalnızlığımı çoktan seziyordum.

Çünkü gelecekte, genellikle kısa süreler için yurtdışına birçok seyahat yapacaktım. Ailem halen ressam olduğumu ve çeşitli sergilere katıldığımı düşünecekti. Göstermelik hikâyemin böyle olmasına karar verilmişti. Az sayıdaki arkadaşımla yokluğumu açıklamak zorunda kalacak kadar yakın değildim; Dolly'nin ölümü çoğunun yanımda kendini rahatsız hissetmesine neden olmuş ve bu aramızda var olan bağların zayıflamasına yol açmıştı.

Ebeveynlerime New York yakınında küçük bir müzede çalışmalarımı göstermeye çağrıldığımı, sergiyi kurmak için ve sergi süresince,

iki ay kadar orada kalmam gerekeceğini ve eve dönmeden önce sergiyi kaldırmak durumunda olduğumu söyledim. Neyle geçimimi sağlayacağımı bilmiyordum ve evi çok sık aramamı beklememeliydiler. Annem, "Gerçekten her gün araman gerekmiyor, çok pahalı olur," dediğinde ona haftada bir bile arayamayacağımı söyledim ve tatsız bir sessizlik oldu.

"İki ay uzun bir süre," dedi. "Lütfen telefonlarında pinti davranma. Ödemeli ara." Babam her zamanki gibi sessizdi. Annemin gerçekleştiremeyeceğimi bildiğim cömert teklifine yanıt vermedim. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Sevgili, uzun süredir eziyet çeken ailem. Dolly'nin ölümünden beri benimle evlilik ve çocuklar hakkında konuşmamışlardı fakat bunun hayalini kurduklarını biliyordum. Şimdi gözlerinin önünde hayalleri daha da uzaklaşıyordu. Aile adımızı hayatta tutacak "küçük bir Simhoni" için duydukları arzuyu anlıyordum. Babamın geniş ailesinden yalnızca annesi ve babası mucizevi bir şekilde Nazi soykırımından sağ kurtulmuş, geçmişleri alevlerle tükenmiş ve gelecekleri sis içinde, Avrupa'nın tüten harabeleri arasında babamı ve kardeşini kucaklamışlardı. Yine o duman ve sisin içinde kardeşi de eriyip yok olmuştu.

Bir seferinde babam anne ve babasının bir amaçları olmadan hayatta kalmalarının imkânsızlığından bahsetmişti. Babası hakkında benim bildiğimden fazlasını bilmiyordu fakat geceleyin babasının haykırışlarını duymuş, annesini – kendi payına düşen acılar yaşamış olan– babasının elini tutarak ve onu teselli ederek alnına soğuk kompres uygularken görmüştü. Aynı zamanda babasıyla yaptığı sohbetlerden bazı şeyler öğrenmişti. 1950'lerin İsrail'inde Nazi soykırımından sağ kurtulanların oğlu olarak büyümenin kendinden çok onlara adanmış hissetmenin ve asla kendi potansiyelini ortaya koymaya çalışmamanın onun için kolay olduğunu sanmıyorum. Yine de ormancılık işi onu tamamen tatmin ediyor gibiydi ve bunu ülkesine bir katkı olarak görüyordu. Onun için ağaçlarla olmanın insanlarla olmaktan daha kolay olduğunu düşünüyordum.

Evimizde Soykırım'ı ve savaşları tartışmak mümkün olmadığından büyürken bunlarla herhangi bir şekilde ilgilenmekten kaçındım ve büyükbabalarıma ya da babama karşı bir duygudaşlık geliştiremedim. Okuldaki "Köklerim" projesinde annemin ailesine odaklandım.

Bu tutumum ancak ben kendim somut bir ölüm olasılığıyla yüzleştikten, dahası ben birisini öldürdükten sonra değişti.

Ben 1990'ların başında askere yazıldığım sırada İsrail Ordusu, sıklıkla ateşlenen Filistin füzelerini İsrail topluluklarının menzilinden çıkarmak amacıyla 1982'deki ilk Lübnan savaşında işgal ettiği Lübnan'ın kalbinden çekilmişti. Askeri kuvvetler iki ülke sınırının hemen kuzeyinde, Lübnan'ın güneyinde bir "Güvenlik Bölgesi"ne çekilmişlerdi fakat artık düşman İran ve Suriye'nin desteklediği Lübnanlı Şii Hizbullah militanlarıydı. İleri eğitimimizi tamamladıktan sonra istihkâm birimim güvenlik bölgesinin kuzey sınırı olan Litani Nehri boyunca müstahkem mevzi hattını elinde tutan Golan'daki piyade tugayını desteklemek üzere gönderilmişti. Çitlerin bakımından ve bulunan ya da yağmurla ortaya çıkan mayınları etkisiz hale getirmek suretiyle mevkilerin etrafındaki mayınlı alanların denetiminden sorumluyduk ve insan gücü eksikliğinden aynı zamanda nöbet de tutmamız gerekiyordu. Zamanla, devamlı emirlere karşın, her gece müstahkem mevzilerin dışına kurulan pusulara takviye güç sağlamamız istendi.

Hat boyunca konuşlanmamızdan yaklaşık bir ay sonra, istihkâmın kum duvarının dibinde tüm yaklaşma açılarını kapsayan rutin dairesel bir pusuda beklerken bacağımda bir darbe hissettim – şüpheli bir hareket tespit edildiğine dair işaret. Takımın geri kalanıyla beraber hareket yönünde kıvrılarak düz bir şekilde uzandım. Gece görüş cihazı çalılıkların arasından müstahkem mevziye doğru ilerleyen silahlı üç kişiyi yakaladı. Çatışma emirlerini biliyorduk fakat takım komutanı yine de hedefleri işaret etti. Ben dahil soldaki manga yaklaşan düşman ekipteki üçüncü adama nişan alacaktı. Diğer mangalar öteki ikisine nişan aldı. Aramızda yaklaşık yirmi metre varken ateş emri verildi. Diğer herkesle beraber tüfeğimin tetiğini sıktım. Hedefimin düştüğünü gördüm. Ateşlemenin gürültüsü korkutucuydu. Buna hazır değildim ve az daha zıplayacaktım. Yanımdaki asker beni aşağıda tuttu ve belki de hayatımı kurtardı. Üç silahlı adamın taşıdığı patlayıcılar patladı ve parçacıklar başımızın üstünden uçtu. Bulundukları yere gittiğimizde yalnızca etrafa saçılmış kömürleşmiş vücut parçaları vardı. Şok edici bir görüntüydü ve gürültü beni sağır etmeden çok kısa bir süre önce düşen milisin görüntüsü olaydan uzun süre sonra bile birçok gece rüyalarıma girdi.

İznimde eve gidip nerede olduğumu ve orada neler olduğunu

bildikleri için uykusuzluktan gözleri kızaran annemle babamı ve büyük ebeveynlerimi gördüğümde onlara bundan bahsettim. Başta onlara haberleri dolduran, birçok İsrailli askerin hayatını kaybetmesine yol açan silahlı çatışmalardan uzakta İsrail içindeki bir üste, Biranit'te ya da Metulla'da olduğumu söylemek istiyordum. Fakat korkutucu tecrübemi onlarla paylaşma ihtiyacı hissettim. Derken büyükbabam ilk kez bir insanı öldürüşünden bahsetti.

Olay İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, İngiliz Ordusu'nun büyük ölçüde Filistinli Yahudiler arasından çıkan gönüllülerden oluşan bir birimi olan Yahudi Birliği'nin askerleri karşılarına çıkan Almanca konuşan bu genç adamı halen özgürce dolaşan Nazi savaş suçlularının icabına bakmakla görevli bir birime aldıklarında yaşanmıştı. Büyükbabamın görevi Nazi olduğundan şüphelenilen adamla konuşmak ve onun aradıkları adam, bir ölüm kampı kumandanı ya da bir SS subayı veya bir kamp muhafızı olup olmadığından emin olmaktı. Almanlar kendi dillerini konuşan narin gençten hiç şüphelenmiyor ve çekinmeden kendilerini tanıtıyorlardı. Büyükbabamın işaretiyle Birlik askerleri geliyor, Nazi'yi yakındaki bir ormana götürüyor, ona ölüm cezasını okuyor ve idam ediyorlardı.

"İlk seferinde, senin gibi kendimi gerçekten kötü hissettim," dedi büyükbabam, "ve bir kenara çekilip kustum bile. Bir savaş suçlusu olsa bile bir adamın gözlerindeki korkuyu, sonra alnındaki deliği ve vücudunun bir çuval gibi devrildiğini görmek korkunç bir şey. Fakat buna alıştım ve birkaç idamdan sonra tetiği çekip çekemeyeceğimi bile sordum. Yapmama izin verdiler. Bir kez annem için, bir kez babam için ve üç kez daha yaptım, her biri kardeşlerim için."

Büyükbabamın kaçan, saklanarak kıt kanaat yaşamış, hayatta kalmış, savaşmış ve ailesinin ölümünün suçunu paylaştığına inandığı insanları kendi eliyle öldürerek intikamını almış birinin katılığını halen taşıdığını ilk defa ancak o zaman gördüm. İçinde bu fırtına koparken evlenmiş, bir aile kurmuş, İsrail'e göçmüş ve –güç bela 18 yaşında genç bir adam olarak– Yahudi devletinin kuruluşu için savaşan kuvvetlere katılmış ve tekrar terör saldırılarını takiben misilleme saldırılarında ve 1956 Sina Seferi'nde ve 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda tekrar savaşmıştı.

Bu katılık babama da geçmişti. Altı Gün Savaşı'nda biri genç bir tank subayı, diğeri yaşlı bir yedek subay olarak babasıyla beraber

savaşmıştı ve birkaç yıl sonra 1973 Yom Kippur Savaşı'nda oğlunun ciddi bir şekilde yaralandığını ilk duyan aile üyesi büyükbabamdı.

Bu iki sessiz adam arasındaki bağlara –şimdiye kadar kabalık olarak yorumladığım kendilerini geri çekişlerine, hatta özverilerine– dair anlayışım birdenbire tamamen değişmişti. Tüm bunlara maruz kalan insanlar para, lüks bir daire ya da hoş mobilyalara sahibi olmak ve eğlenmeye dışarı çıkmak için para harcamaya gerek görmezler. Bir anda onlarla derin bir bağlantı hissettim. Artık ben de "savaşan aile"ye katılmıştım. Artık aileye kabul edilmiştim. Litani Nehri kıyılarında yalnızca birkaç gün önceki kendi amelime dair düşüncelerim tamamen değişmişti.

Kudüs kuşatması sırasında annesinin rahmine düşen ve Altı Gün Savaşı kendi neslinin sırtını doğrultana kadar bölünmüş olan o şehrin doğu kısmında Ürdün Ordusu'nun keskin nişancılarının namlularının önünde büyüyen annemle de benzer bir şekilde gurur duydum. Mahrumiyet ve tedirginlikle dolu hayatına rağmen halen içinde yumuşaklık ve sevinç olmasına müteşekkirdim. Onun gibi nazik ve geçimli bir adamdım, en azından buna inanmaya meyilliydim. Babam gibi gergin, katı ve sert değildim. Ayrıca annem gibi açık, cana yakın ve bağışlayıcı olduğumu ve babam gibi gizemli, sessiz ve kindar olmadığımı düşünüyordum. Yüzümü babamdan almış olmama rağmen yuvarlak fiziğimi veren annemdi. Çocukluğum bir çocuğun hayatının dışında tutulamayacak bir şey olan babamın yaralanışından, yıllarca devam eden sargı değişimlerinden, tedavilerden yükselen sislerle çevrili olmasaydı, o savaş bilinmezliklerle kaplı olmasaydı, bu bağlılık, damla damla bir kelime oradan bir cümle buradan içime işlemiş olmasaydı, belki de halen bir ressam olurdum. Bu yük çocukluğumdan beri omuzlarıma binmiş olmasaydı, belki de Dolly'nin ölümü bile beni en belirgin ve açık yeteneğimin götürdüğü yolumdan ayıramazdı. Belki de aslında babamla aramızdaki bir meseleyi halletmem gerekiyordu – fakat tüm bu arka plana rağmen onun için tek hissettiğim benzerlikti.

Şimdi annemi ve babamı yakında oturan kız kardeşlerim ve onların sevimli kızlarıyla birlikte ama küçük bir Simhoni olmadan arkamda bırakıyordum. "Yalnız bize oradan bir *şiksa* getirme," diyen annem, Yahudi olmayan kadın anlamındaki İbranice kelimeyi kullanarak beni şaşırttı. Onu açık, özgür düşünceli bir kadın olarak tanıyordum fakat o küçük Simhoni onun bakış açısına göre bir Yahudi olarak, Yahudi

bir anneden doğmalıydı. Ebeveynlerimin yaşam hikâyeleri göz önünde bulundurulduğunda bunun nedenini kesinlikle anlayabiliyordum.

Ayrılışımdan önceki geceyi hem onların hem de kendi gözkapaklarım yorgunluktan düşene kadar uzatarak onlarla beraber geçirdim. Hoşça kal demek için gelen kız kardeşlerim çoktan gitmişti, sonunda ben de gönülsüzce ve uykulu gözlerle hoşça kalın dedim ve düşünemeyecek kadar yorgun olduğuma memnun bir şekilde Tel Aviv'deki daireme döndüm. Sabah son bir brifing için Genel Merkez'e gittim ve ardından yolculuğumun başlayacağı Hayfa'ya, limana geri döndüm. Her zaman annemleri evlerine götürürken olduğu gibi French Karmel sapağından geçerken kalbimde bir sancı hissettim, feribota binerken bile içimde kalan bir sancı ve sonra kalabalık rıhtımda dikilen Udi gözüme çarptı.

***

Gemi günbatımında denize açıldı. Bir penceresi bulunan küçük kamarama çantamı koydum ve üst güverteye çıktım. Batıda güneş ufukta batıyordu fakat ben Hayfa, yeşil dağlı beyaz bir şehir, kararan bir gökyüzü ve bir resim çerçevesi görevi gören deniz şeridi benden gitgide uzaklaşırken geminin kıç kısmında oturdum. Pencereler batan güneşin ışınlarını bana geri yansıttı. Bu alışılmadık açıdan anne babamın evini aradım. Gözlerimin üstünden güneye doğru hareket ettiği, yanları kabarık, tepesi sivri Sail Tower gökdeleni bir işaret noktası görevi görüyordu. Bahai bahçelerinin ortasındaki altın kubbe azalan ışıkta parlıyordu ve bahçenin iki yanında yanan sokak lambası dizileri, Alman Kolonisi'nin denize doğru alçalışını sarıyla işaretliyordu. Yarattıkları aura liman ışıklarının parıltısı tarafından yutuluyordu; zihnimde akşam için kapılarını açan kafeleri ve restoranları hayal ettim.

Yukarıya bakarken Stella Maris'teki binaları ve radar tesisatlarını tanıdım ve oradan bakışlarım çocukluğumun aklımdan çıkmayan yerlerine kaydı. Abbas Sokağı'nın yamaç eğimi üzerine inşa edilmiş altı ya da sekiz katlı, katların yarısı sokaktan apartman bloğuna kadar uzanan köprünün altında diğer yarısı üstünde kalan binaları koyulaşan karanlığın içinde bulanıklaştı. Gerçekten bulanıklaştı, tıpkı yeni göçmenlerin ve yolun aşağısında oturan Arap ailelerinin çocuklarıyla beraber limana yukarıdan bakan köprü seviyesinde oyun oynadığım

çocukluk yılları gibi. Kanada'dan döndükten sonra Karmel'in yukarısına taşındık ve orada, dağın merkezinde kalan geniş yeşilliğin hemen üstünden epey zorlayıcı bir ismi olan Siyonizm Caddesi'yle daha ufak olan yaşadığımız Jubilee Yolu arasındaki evleri görebiliyorduk. Akşam sisleri arasında evler tek bir yumru haline geldi fakat ben en sondaki pembemsi bir turuncuya boyalı evimizi görebiliyordum ve melankoli ve duygudan oluşan bir diğer yumru tamtamlar çalarak içimde yankılanıyordu.

Yalnızca ufuk çizgisinin üzerinde ışıkları titreşen Panorama Binaları'nın gökdelenlerinin ve Hayfa Üniversitesi dışında tüm Karmel Dağı karanlık bir lekeden başka bir şey değildi ve gözlerim limanın gitgide küçülen ışıklarından ve memleketimin üzerinde parıldayan hareden geminin ardında bıraktığı köpüklere kayarken pruvaya yürüdüm. Ufukta halen kızılımsı zayıf bir ışık vardı ve yükseklerde asılı bulutlar ışınları halen geminin deniz yüzeyindeki rotasını belli eden güneşin son kalıntılarıyla, pembe ve sarı çizgilerle kaplıydı. Soğuk bir esinti saçlarımı dalgalandırdı ve son yolcular güverteden ayrılarak geminin karnına indi. Eylülün sonlarıydı, sonbahardı ve içimde yaklaşık otuz yılı kapsayan hayatımın bir dönemini terk ettiğime ve bilinenden çok bilinmeyen barındıran yeni bir döneme yelken açtığıma dair belirgin bir his vardı. Fakat herhangi bir değerlendirme yapmadım. Bunun yerine sanki sert ve lezzetli bir likör içmişim gibi keyifli, yakıcı bir melankolinin içimde süzülmesine izin verdim. Şimdiye kadarki hayatımdan ayrılıp yeni casusluk dünyasına kısa bir uçak yolculuğuyla değil de yavaş yavaş girmem için Udi'nin bu yolculuk şeklini seçtiğini düşündüm. Karanlık etrafımı sarana ve soğuk titreterek içeri girmeye zorlayana dek orada öylece durdum. Yolcu salonunda şenlik hüküm sürüyordu. Ufak bir grup Yunan ezgileri çalıyor, bazı çiftler dans ediyor, insanlar masaların etrafında oturmuş gemi mutfağının çıkardığı hafif yemekleri yiyorlardı. Yolcuların çoğu farklı diller, genellikle Yunanca konuşan göçmen işçilerdi ve gemide aynı zamanda İsrail'den ayrılmanın masrafsız yolunu tercih eden genç İsrailliler ve sırt çantalılar da vardı. Dışarıdaki karanlığa bakan pencerelerden birinin yanında, köşede oturacak bir yer buldum. Bunun romantik bir akşam olabileceği aklıma gelince kalbim sıkıştı. Mutlu bir kalabalıkta yalnız olmak yalnızca içimi dolduran ya da belki de tüketen yalnızlık hissini yoğunlaştırdı. Yemeği atladım, kamarama indim ve uykuya daldım.

Geminin Limasol Limanı'na varışımızı müjdeleyen düdüğünün sesine uyandım. Uzuvlarımı esnetirken önümdeki görevin enerjisini gerçekten damarlarımda hissedebiliyordum. Hızlıca eşyalarımı aldım ve güverteye çıktım. Şafak vaktiydi, sisler şehri ve arka fonunu oluşturan Trodos Dağları'nın tepelerini örtüyordu. Yolcular inmeye hazırlanırken güneş sislerin arasından belirmeye başlayarak vücudumu ve ruhumu ısıttı. Canlanmış ve harekete hazır hissediyordum. Bu hissi ordudan biliyordum: bir çarpışmadan önceki gecenin endişesinin ve kasvetinin yola koyulduğun an adrenalinin kanına karışmasıyla ortadan kalkması.

Pasaport işlemleri hızla bitti. Bu bana ait olmayan bir pasaportu ilk kullanışımdı ve içimde tuhaf bir his vardı. Küçük terminalin çıkışında durdum ve bir taksi yanaştı. Şoför bavulumu bagaja koydu ve ben arka koltuğa oturdum. Oturmamla telsiz haykırdı: "Yossi Shlomo'yu arıyor" – İbranice.

Soluğumu tuttum. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Bir numara mıydı? Büro nasıl tepki vereceğimi görmeye mi çalışıyordu?

Şoförüm geri döndü, oturdu ve İngilizce olarak nereye gittiğimi sordu. "Holiday Inn," dedim ve araba hareket ettiğinde Shlomo Yossi'ye telsizden cevap verdi. Sürücü duymazlıktan geldi ve Yunanca bir şeyler dedi. Onun istikametini bildirdiğini işittim: "Holiday Inn." Yossi ve Shlomo İbranice bir tarife hakkında konuştular ve Limasol taksimin bir Hayfa taksi şirketiyle aynı frekansta olduklarını anladım. Kendi kendime kıkırdadım.

Taksi refüjü palmiye ağaçları ve çiçek tarhları kaplı, bir tarafında oteller ve diğer tarafındaysa parklar, plajlar ve daha çok otel bulunan deniz kıyısına paralel 28 Ekim Caddesi'ne girdi. Bir dakika içinde Holiday Inn'in park alanındaydık. Hemen sahilde, uzun beş katlı bir binaydı.

Denize bakan bir oda istedim ve tuttum. Halen sabahın erken saatleriydi ve fazladan bir ödeme yapmam gerekti. Sıradan bir turist gibi davranmaya karar verdim ve çantamı boşaltır boşaltmaz üzerime bir mayo ve otel bornozu geçirdim, lobiyle sahil arasında konumlanmış havuzun yolunu tuttum. Ayak başparmağımı suya soktum, su halen buz gibiydi. Bir şezlonga yayıldım, gözlerimi kapadım ve kendimi sabah güneşine bıraktım. Yeni hayatımın ilk kısmı için ne harika bir başlangıç.

Sonraki birkaç gün zamanımı otel havuzuyla görevlerim arasında böldüm, ta ki görevlerimin tamamını yerine getirene kadar. Bu terör

hücreleri kendilerini iyi hayattan soyutlamıyorlardı. Villalarda, lüks dairelerde ya da en iyi otellerde konaklıyorlardı, bu da işimi kolaylaştıran bir şeydi. Hedeflerimden her birine adreslerini ve kullandıkları araçları doğruladığım birkaç saat ayırdım. Bazen park alanlarında listemdekilerden daha yeni modeller buldum ve sonrasında hedefin o arabayı kullandığından emin olana dek gözlemimi sürdürdüm. Gözlemlediğim aile üyeleri hakkında detayları güncelledim ve bazı durumlarda arabasının içinde hedefi ilk durağına kadar takip ettim ve gittiği yeri düzenli uğrak noktalarına ekledim. İngiliz hâkimiyetinin bir hatırası olan trafikte sol taraftan gitmekte pek rahat olmadığım için dikkatli araba kullanıyordum. Bazen kaldırım taşına uzaklığımı yanlış hesapladığım ve kaldırıma çarptığım oluyordu.

Benden istenmemesine rağmen hakkında istihbarat bilgisi topladığım Hamas temsilcisine özel bir ilgi gösterdim. Ziyaret ettiği mekânlar, içtiği kafeler, buluştuğu insanlar. Belki de halen 4 numaralı otobüsteki bombanın arkasında onun olduğu ortaya çıkardı. Böyle bir durumda onu bertaraf etmek için gönderilen takımın başında olmak isterdim.

El Fetih üyesi kordonun sonundaki Four Season Oteli'nde yaşıyordu. Davetsiz otelin özel plajına girdim ve onu iki kez gördüm, bir kez Hamas'tan biriyle ve bir kez de Rus'a benzeyen bir telekızla beraber. Çoğunlukla fotoğraf makinesinin açısından farklı göründüklerinden ya da kıyafetleri gibi saç modelleri de değişmiş olabileceğinden insanlar fotoğraflarına pek benzemiyordu. Kilolar alınmış ya da verilmiş olabilirdi. Yine de talimli gözüm hedeflerimi hızlıca seçiyordu. Geçmişte Moshik bana resimleri gösterdiğinde tanıyabileceğim özellikleri not etmiştim. Teşkilat daha sonra bunu kullanmak isteyebilir diye El Fetih'in adamını Rus'la birlikte fotoğrafladım. Emirlerim aksine bir şey belirtmediği için onun gibi bir kızla kendimi şımartmaya karar verdim. Aylar süren cinsel mahrumiyetten sonra bunu hak ettiğimi düşündüm. Birbirini takip eden birkaç gün boyunca otelimin lobisinde hoş bir genç kadının oturduğunu fark etmiştim ve karşılıklı hızlı bir bakışma beni asansöre kadar takip etmesi için yeterliydi. Daha asansör çıkarken azgın bir şekilde ereksiyon olmuştum ve birlikte odama adım atar atmaz birikmiş fazla yükümü mümkün olan tüm açılardan boşaltmaya başladım. Ancak üçüncü seferden sonra ona kaç yaşında ve nereli olduğunu sordum. Hali vakti son derece yerinde olan kadının Moldavyalı olduğu ortaya çıktı ve 17 yaşındaydı. İstediği fiyatın iki katını verdim ve onu gönderdim.

Çıplak ve utanç içinde yatağımda kaldım. Artık yalnızca insan kaçakçılığının suç ortağı değil aynı zamanda neredeyse sübyancıydım. Dolly olmadan ve yalnızca istisnai ve umutsuz cinsel ilişkilerin –hiçbir romantik yanları yoktu– yaşandığı bir yıldan uzun sürenin sonunda dibe vurmuş olduğumu fark ettim. İşimin gerektirdiklerinin gerçek bir hayat arkadaşı bulmama ve önemli bir ilişki kurmama izin vermeyeceği düşüncesi beni gerçekten umutsuzluğa sürüklüyordu. Askerdeki gibi olacaktı, uzun süreli yokluklarımı hiçbir ilişki kaldıramazdı. Osnat'la tanıştığımda işler yoluna giriyor gibi görünüyordu ta ki ona terhisimden sonra seyahat etmek istediğimi söyleyene dek. Artık yalan söylemek zorunda kalacaktım, her şeyin üstüne bir kız ciddi bir partner olmadığı sürece bir güvenlik kontrolü için bilgilerini teşkilata vermeyecektim ve eğer vermek istersem iznin çıkması aylar alacaktı ve tanıştığımız andan beri ona yalan söylediğimi anlayacaktı. Sonra da ya bunun bir gereklilik olduğunu anlayacak ve kabul edecek ya da etmeyecekti. Fakat bu konuda ne yapabilirdim ki? Seçtiğim yeni yol konu bir eş bulmaya geldiğinde çıkmaz sokağa benziyordu.

Keder içinde televizyonu açtım.

Otele ilk yerleştiğimde İsrail'in Kanal 2'sini izleyebildiğimi keşfetmiştim ve görüntü gelir gelmez kanım dondu. Bu kez Hayfa'daki Maxim'in restoranına kadın bir intihar bombacısı saldırı düzenlemişti ve o gecenin ilerleyen saatlerinde çok sayıda yaralının yanında ölüm sayısı yirmi bire ulaştı. Uzun canlı yayında nispeten hafif yaralananların çoğuyla röportajlar yapıldı, kurbanların yakınlarıyla da ve ben tanıdık suratlar görmeye çalışarak saatlerce ekranın karşısında oturdum.

Yine bir ikilemdeydim ve yine evi aramayı seçtim. Uykusuz ve gergin bir halde sabaha kadar bekledim, marinadaki Sheraton'a gittim ve oradaki jetonlu telefonu kullandım. Babam uyanıktı ve hemen telefonu açtı. Tüm yakınlarım iyiydi fakat annemlerin yakınında oturan bir aile kötü bir darbe almıştı. Çocukluğumdan beri hepsini tanırdım.

Genel Merkez'e bir mesaj ilettim: İslami Cihad Örgütü saldırının sorumluluğunu üstlenmişti ve ben adamlarının Kıbrıs'ta nerede yaşadığını biliyordum. Son derece hızlı bir misilleme darbesi indirebilirdim. Hazırdım. Yanıtta raporlarım için teşekkür ettiler ve aynı gün ya da ertesi için Toronto yolculuğuma hazırlanmamı söylediler. Konunun icabına bakılıyordu. Dudaklarımı ısırdım ve bir uçuşa yer ayırttım. Eğer ertesi gün adadan ayrılmamı istiyorlarsa hesabı görecek olanlar kimlerse

yolda olduklarını ve istihbaratı güncelleyerek kendi üstüme düşeni yaptığımı umut edebilirdim. Ayrıca sahte kimliğimi oluşturmayı tamamladığımda ve gerçek bir Kanadalı olarak dünyayı dolaşabildiğimde, benim de o infazcılardan biri olacağımı umut ettim. Bir kadınım olsun ya da olmasın. Ne yazık ki kendime itiraf etmem gerekiyordu, görünen o ki bir kadın olmadan.

4
Toronto Başlangıcı

Toronto beni aydınlık fakat buz gibi bir havayla karşıladı. Ekim başında oraya indiğimde gökyüzü açıktı fakat Ontario Gölü'nden gelen güçlü rüzgârlar sahile kadar uzanan sokakları süpürüyor ve akşamüstü beş civarında hava karardığında şehir merkezini boşaltıyor, insanların aceleyle evlerine gitmesine neden oluyordu. Soğuk, renkler, kokular ve rüzgârlar çocukken Ottawa'da geçirdiğim iki yılın sönük hatıralarını anımsattı.

Uzun yünlü bir palto, deri astarlı eldivenler, iyi ayakkabılar ve bir atkıyla şapka satın aldım. İsrail'de bir takım elbise ve kravat almam söylendiğinde maskeli baloya gidiyormuşum gibi hissetmiştim ve şimdi tamamen başka birisi gibi görünüyordum. Sıcak kıyafetler dışarıda olmamı kolaylaştırıyordu fakat hava halen yapmam gereken işi yapmamı engelliyordu. Sabah saat sekizde hava daha karanlıktı ve bürolar saat dokuzda açılıyordu ve faaliyetlerim gün ortası saatleriyle kısıtlanmıştı.

Kanadalı Ron Friedlich olarak Kıbrıs'ta geçirdiğim birkaç günden sonra İsrailli kimliğime geri dönmüştüm. Şehir merkezinin kuzeydoğu ucundaki Bloor ve Church sokaklarının kesişiminde bir apart otel olan Town Suites Inn'e yerleştim. Ziyaret etmem gereken Toronto Üniversitesi otelimle turistlerin ilgi odağı olan merkezler arasında kalıyordu. Daha sonrasında kendimi Toronto'da büyümüş ve yaşamış birisi gibi gösterebileyim diye Ron Friedlich'le ilgili araştırmalarıma başlamadan önce hem burada geçirdiğim süreyi açıklamak hem de şehir hakkında mümkün olduğunca bilgi edinmek için birkaç günümü turist gibi geçirmem gerekiyordu.

Gökyüzünün maviliğine güvenerek ve dereceyi yanlış değerlendirerek dünyanın en uzun sokağı olarak adlandırılan Yonge Sokağı boyunca yürümeye başladım. "Young" kelimesinde olduğu gibi yerlilerin telaffuz şekline alışarak şehir merkezine doğru yürüdüm. Sokak göle kadar uzanıyordu ve rüzgâr kulaklarımı dondurdu, gözlerime buz saçakları soktu ve bacaklarıma kadar ilerleyince bir kıyafet dükkânına girdim ve kendime termal içlik aldım. Soğuğa rağmen sokak canlıydı ve orada

yürüdüğüm sürece coşkuluydum. Oldukça dardı; arabalar, tramvaylar, acele içindeki yayalar ve dünyanın her bir yanından gelen ürünleri satan farklı milletten ve farklı ten renginden insanlarla hayal edilebilir her çeşit dükkânla doluydu. Daha eski, İngiliz tipi tuğla binalarla daha yeni taş yüzlü ve modern çelik ve cam yapıların bir karışımı vardı. Müzik dükkânlarından taşan ezgiler, yiyecek sunan yerlerden yayılan kokular ve butiklerin dışında asılı, rüzgârda sallanan renkli kıyafetlerle sokağa daimi bir sokak partisi hissi hâkimdi. Kış gelip de her şeye gölge düşürmeden önce ve güneş ışığı olduğu sürece yerlilerin ellerinden geldiğince keyiflerine bakmaya çalıştıklarını anladım. Baharın ilk güneşli günleri geldiğinde ısrarcı soğuğa açıkça meydan okuyarak şortlar ve sandaletlerle tekrar ortaya çıkacaklardı.

Rüzgârdan korunmak için iki etkileyici gümüşi cam binanın arasındaki büyük alışveriş merkezi Eaton Center'a sığınmak üzereydim. Fakat o sırada alışveriş merkezinin karşısındaki meydanın köşesinde saklı Hard Rock Café'yi gördüm ve donan uzuvlarımı çözmek için aceleyle oraya gittim.

Kulaklarım soğuktan yanarak içeriye girdiğimde otelden ayrıldığımdan beri takip edilip edilmediğime dair hiçbir hamlede bulunmadığını fark ettim. Bir operasyonda olmamama rağmen yalnızca protokol sebebiyle de olsa takip edilmediğimden emin olmam gerektiğini hissettim. Sokağa bakan bir köşeye oturdum, dışarıda duran ve ayrıca içeriye giren, özellikle de öncelikle içeride oturan insanları gözden geçirenleri aklıma not ettim. İçlerinden bir takipçiyi fark etme şansım düşüktü.

Hard Rock Café'den çıktıktan sonra Queen Sokağı'na çıkan köşeyi döner dönmez bunu tekrar yaptım. Köşeyi hızla hareket eden iki kişi daha döndü, biri benden sonra kafeye girmiş olan genç bir kadındı. Göz göze geldik, bana tatlı bir şekilde gülümsedi ve hızlıca yürümeye devam etti. Bir takipçi bana gülümsemezdi bu yüzden temiz olduğunu düşündüm ve sokak körfezden gelen rüzgârdan korunduğu için keyfim daha da yerine geldi. Görünüşe göre burası gerçekten eski bir sokaktı ve üzerinde küçük dükkânlara ve her çeşit restorana ev sahipliği yapan iki ya da üç katlı kumtaşı binalarla bazı biraz daha modern binalar sıralanıyordu. Kısa süre sonra gezintim beni, büyük bir bazilikayı andıran, açık kum taşından inşa edilmiş muhteşem bir saray olan Eski Belediye Sarayı'na çıkardı.

Ortasında işçilerin bir buz pisti kurduğu büyük bir meydandan geçerek aralarında bir boşluk bulunan iki kavisli yüksek bina tarafından çevrelenerek bir çeşit kısımlara ayrılmış yarım daire oluşturan, alçak yuvarlak bir bina olan Yeni Belediye Sarayı'na doğru yola koyuldum. Girişin yakınında çalışmalarını Kudüs'teki İsrail Müzesi'nin heykel bahçesinden bildiğim Henry Moore'un bir heykeli vardı. Danışma bankosuna gittim ve binanın ne zaman dikildiğini sordum; mimarisi o kadar moderndi ki çok yeni olduğunu düşündüm fakat bana 1965'te inşa edildiği söylendi, bu da Ronald Friedlich halen hayatta ve Toronto'dayken epey bir süredir var oldukları anlamına geliyordu. Yer üstündekinin altında yaşayan ve nefes alan, yayalar için bir çeşit yeraltı şehri olan "The Path" dahil bir sürü şehir haritası aldım. Kulaklarımın yeterince acı çektiğine karar verdim, bu yüzden yoluma The Path'ten devam edecektim. Fakat tam o anda gözümün ucuyla tatlı gülüşlü kızın yeraltı geçidinin çıkış kapılarından birinin yanında iki adamla dip dibe durduğunu gördüm.

Belediye Sarayı yönünü gözetleyebileceğim meydanın diğer tarafındaki Sheraton Otel'e doğru karşıya geçtim ve ancak birkaç dakika boyunca o yönden kimse gelmeyince yeraltı labirentine indim. Yayaları yukarıdaki sokaklarda hava durumu ve trafikle uğraşmaktan kurtaran, bir yerden herhangi bir yere gitmeyi mümkün kılan kilometrelerce geçit vardı. Burada her şey mevcuttu: Dükkânlar, kulüpler, barlar, sinema salonları. Geçitler karo zeminle kaplıydı ve son derece temiz, dükkânlar tertemizdi.

Beni etkin bir şekilde takip etmek için elemanlarının pasajların ayrıldığı her bir noktada beni bekleyeceği büyük bir gözetleme takımının gerekeceği ve sabahları ve akşamları yoğun saatlerde kıçımın dibine birini dikmelerinin tek umutları olduğu aşikârdı. Bu sebeple önümüzdeki birkaç gün boyunca şehrin en tanınmış simgesi olan CN Tower gibi görülmesi gereken yerlere varmak için altgeçitleri bu saatlerde kullandım – ancak yerel gizli servisin listesinde bulunma ihtimalimin çok düşük olduğunu da düşünüyordum.

Mimariye ilgim beni eski kısmına hoş bir şekilde uyum sağlayan modern bir kanadın eklendiği kumtaşı bir bina olan St. Andrews Kilisesi'ne ve eyalet parlamentosunun yer aldığı, bana 19. yüzyılda Avrupa'da dikilmiş harikulade binaları anımsatan bir yapı olan olağanüstü Ontario Parlamento Binası'na götürdü.

Bir turist gibi görünmek için ceplerimin çeşitli yerlerinin bilet koçanlarıyla dolu olması önemliydi ve ısı düştüğünde müzelere sığınıyordum. Toronto Sanat Galerisi gibi OSG'yi, Ontario Sanat Galerisi'ni de ziyaret ettim. Koridorları ve merdivenleri planyalanmış ahşaptan ilk galeri tadilattaydı ve kısmen cam muhafazalarla kaplıydı, ikincisi asıl binanın tepesinde renkli demir bacaklarının üstünde duran, gelecekten ziyarete gelen bir uzaylıya benzer tuhaf siyah beyaz damalı bir kutuydu. Binanın dışı bana içerisinden ve içindekilerden daha ilginç göründü ve aynı zamanda otelimin yakınında, Bloor Sokağı'ndaki, mimarın dengesiz, asimetrik alüminyum ve cam üçgenlerden oluşan çarpıcı bir kümeyle eski binaya bir ek yapı tasarladığı ROM, Royal Ontario Müzesi için de bunu hissettim.

Tatlı gülüşlü kızı ve arkadaşlarını tekrar görmedim ve beni takip etmediklerini ve ediyor olsalar da turistlere özgü halimden tatmin olmuşlardır ve listelerindeysem de beni oradan çıkartmışlardır, diye düşündüm.

Sahte kimliğimi tesis etmeme yardımcı olacak büyük, zengin müzelere gittim ve yalnızca içeriye girdiğimde gerçekten bir sanatçı, bir ressam, bir Bezalel mezunu olduğumu hatırladım. Ve birkaç saatliğine daha önceden olduğum şeye döndüm. Belki de derinlerimde halen olduğum şey ve etrafımdaki dünya tekrar normale dönseydi tekrar olacağım şey oydu. Bezalel'in yenilikçi atmosferinden ve mezunlarının sanatsal ortamından kısmen ayrı kaldığımdan kendimi yağlı boyalar ya da sulu boyalarla resim yapan ya da ayı avları, köpekbalığı avı gibi kuzey topraklarındaki günlük hayatlarının siyah ve gri çizimlerini yapan yerli Kanadalılar tarafından yapılmış resimlerle ilgilenirken ve keyif alırken buldum.

Bunlar bana, örneğin biçimsiz bir kadın formu yaratmak için metalden dökülmüş ve birbirine kaynaklanmış çizmeler ya da parçalarına ayrılmış ve bir Kanada geyiğine benzeyecek şekilde bir araya getirilmiş bir bisiklet gibi işlerden daha çekici geliyordu.

Göstermelik bir hikâye yaratma planımın bir parçası olarak yanımda tam da bu amaçla Kanada dergilerindeki resimlere dayanarak yaptığım, "RF" imzalı, neresi olduğu belirsiz yerlere ait birkaç resmimi getirmiştim. Satılana kadar oralarda durmaları için bazı küçük galerilere gittim. Başarı beklediğimden çabuk geldi, öylesine çabuk ki operasyon görevlerimin belirttiği gibi henüz bir daire bile kiralamamıştım ve

galeriye apart otelin adresini vermek zorunda kaldım. Daha sonra Udi bunun için haklı olarak beni azarladı. Fakat o an sanatsal kabiliyetimin yeniden takdir edilmesine öylesine sevinmiştim ki bunu yeterince ciddiye almadım. Daha başka resimler yaptım çünkü şehir şimdiye kadar hiç tecrübe etmediğim tüm renkleri, sonbahar ve erken kış manzaralarıyla adeta benimle konuşuyordu. Onları galerilere götürdüm ve memnuniyetle kabul edildiler.

Ancak bir hafta turist gibi dolaştıktan ve Toronto'yu tanıdıktan sonra Ronald Friedlich konusuna döndüm. Araştırmama telefon rehberleri ve belediye kayıtları gibi açık ve erişilebilir kaynaklarla başladım ve oldukça inandırıcı bir göstermelik hikâye hazırladıktan sonra son derece dikkatli işe koyuldum. Ebeveynlerinin isimleri ve güncel adresleri gibi –zihnimde ona seslendiğim şekliyle– Ron'un çocukluğunu geçirdiği evin adresini de buldum.

O çocukluk evi Toronto şehir merkezinden yaklaşık üç kilometre uzakta, kısmen Yunan ve Hintli göçmenlerin yaşadığı oldukça fakir görünümlü bir semtte iki katlı ufak bir evdi. Ev tramvayların ve otobüslerin doğudaki dış mahallelere doğru giderken geçtiği ana sokak üstündeydi. Evler birbirine yakın ve önleri bakımsız bahçelerle çevriliydi. Şimdi Hintli bir ailenin yuvası olan Friedlich'in evi koyu renk tuğladan inşa edilmişti ve çatısının altında küçük bir tavan arası odası vardı.

Fotoğraflar çekerek ve çizim yaparak evin etrafında dolaştım. Yan evdeki bir erkek ve kız çocuğu özgüvenden yoksun göçmen şüpheciliğiyle bana ne yaptığımı sordular. Onlara mahalleye taşınacağımı söyledim ve okulun yerini sordum. Memnuniyetle ne tarafta olduğunu gösterdiler.

Semt ilkokuluna gitmeden önce bir öğretmenin benim on yıldan uzun süre önce mezun olmuş Ron olduğumu sanması durumunda bunu basitçe inkâr etmeye karar verdim. Fakat hiç öyle olmadı. Koridorlar göçmenlerin çocuklarıyla doluydu ve bu koşuşturmaca bana benzer şekilde, büyük oranda göçmen ailelerin ve İsrail toplumuyla bütünleşmek isteyen Arap ailelerin çocuklarının olduğu kendi ilkokulumu anımsattı. Atmosfer Ottawa'daki iki yıl geçirdiğim nazik, muhafazakâr okulunkinden çok farklıydı. Genel olarak fark okul üniformasında ve sınıf arkadaşlarımın sarı saçlarında, babamın görevi bitip İsrail'e geri uçmadan önceki gün bana ilk öpücüğümü veren

masmavi gözlü bir kızdaydı. Bu Kanada'yı coğrafi bir kavramdan gizli bir arzuya, bir daha asla ziyaret edemeyeceğimi düşündüğüm bir hayal diyarına dönüştüren bir öpücüktü. Ve işte bir kez daha serbestçe, oldukça heyecanlı, bir Kanada okulunda geziniyordum.

Bir duvarda mezun sınıfların fotoğraflarını buldum. Uzun saçlı yirmi beş yaşındaki Ronald Friedlich'in pasaportundaki resimle sekizinci sınıfa giden çocuk arasındaki on yıla rağmen yüzü doğrudan gözüme ilişti. Eğer bu imkânsız olmasaydı çerçevelerin birinden bana gülümseyen hoş görünümlü, tıknaz çocuğun ben olduğumu sanırdım. Belki de şaşırmamalıydım; eğer şu anda bu kadar benziyorsak küçüklüğümüzde de birbirimize benzememiz mantıklıydı. Yine de tuhaf bir histi.

Bir zil çaldı ve çocuklar sınıflarına hücum ettiler. Yanımdan geçen öğretmenler bana baktı ve nihayetinde bir tanesi yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ailemle bölgeye taşınmaya hazırlandığımı ve önümüzdeki sene birinci sınıfa gidecek oğlum için okullara baktığımı söyledim. Bu istemediğim bir şeye, müdürün odasına davet edilmeme yol açtı fakat orada göstermelik hikâyemle ilgili önemli bir şey öğrendim: Okulun şu anki ismi ancak on yıl öncesine uzanıyordu ve ondan öncesinde yalnızca bir numaraydı. Müdür önümüzdeki sene birinci sınıfları alacak öğretmeni çağırdı ve ikisi oğluma gösterebileceğim bir şey olsun diye ana koridorda ve tekrar girişte fotoğraf çekmem için poz verdiler. Ayrıca Ron'un sınıf fotoğrafının resmini çektim; bazı öğretmenlerin, sınıf öğretmeninin, sonra müdürün ve birkaç sınıf arkadaşının isimlerini ezberledim. Mezunların hangi liselere gittiklerini sordum, araştırmama odaklanmama yardımcı olacak iki lisenin adını verdiler.

Lisede benimle on sekiz yaşındaki mezun arasındaki benzerliği inkâr etmek zor olurdu, ziyaretimi kısa tutmaya karar verdim. Neyse ki gittiğim ilk lisede Ron'un iki resmini buldum. İlki tam da benim İsrail Ordusu'na alındığım yaştaki mezuniyet sınıfındandı. Halen daha askere alınışımla ilgili duygu ve anılarıma derinden bağlıydım ve Ron'un resminde kendimin daha başarılı bir versiyonunu gördüm. On sekiz yaşındaki Ron on dört yaşındaki hoş çocuktan çok daha sıskaydı. Elmacıkkemikleri belirgin, yüzü daha uzun görünüyordu ve çenesi daha sivriydi. Ayrıca gözleri farklı bakıyordu. Artık hoş bir oğlan çocuğunun arkadaş canlısı görüntüsüne değil, benim şimdiye kadar hiç sahip olmadığım, genç bir erkeğin yırtıcı dış görünüşüne sahipti.

İkinci resim değişime biraz ışık tuttu. Sınıf resminin yanında asılı ikinci resim Toronto okulları şampiyonasını kazandıktan sonra çekilmiş, okul futbol takımının fotoğrafıydı. Fotoğrafın ortasında gururla gülümseyen, elinde kupayı tutan benzerim vardı: Bebeklik yağları kasla yer değiştirmiş, kuvvetli genç adam.

Bir özel operasyon adamı, diye düşündüm kendi kendime. O fizikle, bir futbol takımının kaptanı olmak için gerekli güç ve zindelikle bir İsrailli olsaydı elit komando birimi olan Sayeret Matkal'a girmiş olurdu.

Tıknaz çocuk yumuşak görüntüsünden bıktığına ve belki de Kuzey Amerikalı gençlik kültürünün en çok arzuladığı şey olan Amerikan futbolu takımının kaptanı olmak istediğine ne zaman karar vermişti? Pofuduk bir on dörtlükten kaslı bir on sekizliğe dönüşmek için ne yapmıştı?

Bu bana çarpışma yeteneği derecemi elit birimlerden birine katılmaya yetecek kadar yüksek tutmak umuduyla on birinci ve on ikinci sınıflarda yaptığım tüm çalışmaları hatırlattı. Hayfa'daki Leo Baeck Lisesi'nin öğrencileri olarak tıpkı kendimizi Reali Lisesi'ndeki çocuklardan daha zeki görmemiz ve askeri yatılı okula bağlı olmalarına rağmen aynı zamanda askeri olarak onlardan daha hazır olduğumuzu göstermeye çalışmamız gibi. Fakat ben çok çabuk vazgeçtim. O zamana kadar pek de pozitif olmayan, hiçbir şeyi çaba sarf etmeye değecek kadar önemli görmeme özelliğimin zaten farkındaydım. Derin kum içinde, deniz kenarında ve oradan French Karmel'deki Leo Baeck Lisesi'nin kullanımımıza sunduğu en gelişmiş spor salonuna kadar gece koşularımız sırasında antik bir buhar motoru gibi oflayıp puflar, lanet okur, tükürür, öğürür – ve kısacası tükenirdim. Paraşütçülere de Golani keşif birimine de lanet olsun. O zaman topçu ya da istihkâm birliği olacak. Aşikâr sebeplerden ötürü tanklar olmadığı sürece iyiydi. Ya kendimi biraz daha zorlasaydım? Ron'unki gibi vücuda sahip bir adam olur muydum?

Ben başaramazken o nasıl başardı, diye sordum kendime. Kanada havasında onun için doğru olan hedefleri benden daha iyi koymasına ve daha odaklı bir şekilde onları elde etmeye çalışmasına yol açan bir şey mi vardı? Belki de sanat benim için neyse futbol da onun için oydu: iyi olduğumuz, yeteneklerimizin kendini gösterdiği yerler. Fakat bu sırada benim yolum "çevrem" tarafından, içinde büyüdüğüm

dünyanın bu kısmının karmaşık doğası tarafından kapatılmıştı. Ya ona ne olmuştu? Ve evsiz bir avareye dönüşmeden, başına ne geldiğini kimse bilmeden ölüp Sina kumuna gömülmeden önce neler yaşamıştı?

Onu daha iyi tanıma ihtiyacı hissettim ve bunun sebebi yalnızca sahte kimliğim değildi. Ron hakkında bana, onun bana uygun bir seçenek olduğuna dair tekrar ve tekrar işaret veren bir şeyler vardı, o işaretleri düzgün bir şekilde çözebilirsem.

***

Anne babasına bir göz atmaya karar verdim. Nasıl göründüklerini bilmemin zararı dokunmazdı, bu sayede gerekli olursa onlara dair tutarlı bir tanım verebilirdim. İlk başta sonuç almaksızın üç günümü buna adadım. Friedlichler şimdi daha önce yaşadıkları yolun aşağısındaki, Ontario Gölü'nün kıyısında bulunan Toronto'nun The Beach olarak bilinen semtinde oturuyorlardı. Tramvaya bindim ve Queen Sokağı boyunca yolculuk beklediğimden uzun sürdü. Tramvay göle doğru döndüğünde ve evler daha bakımlı görünmeye başladığında yolun kendisi sağ tarafta Queen Sokağı ve sol tarafta daha varlıklı kısmın bulunduğu iki farklı kısmı ayıran bir hatta dönüştü. İndim ve deniz kenarındaki bir kasaba sokağına benzeyen yol boyunca yürüdüm. Ağaçlar sonbahar yapraklarıyla kaplıydı ve bir ya da iki katlı ufak binalar hediyelik eşyalar, plaj malzemeleri ve giysiler ve çeşit çeşit yemek satan dükkânlara ev sahipliği yapıyordu.

Friedlich'in sokağı ana yoldan göle kadar uzanarak sahil boyundaki geniş bir parkta sona eriyordu. Sokak her birinin aynı şekilde görüneceği küçük ahşap, iki ailelik, iki katlı evlerle sıralıydı fakat evlerin her biri farklı bir renge; yeşil, sarı, turuncu, mavi ya da kahverengiye boyanmıştı ve her bir evin aynı renge boyanmış bir garajı vardı. Neşeli bir manzaraydı ve ilk düşüncem parka ve göle yakın renkli, ufak, ahşap bir evde yaşamayı ne kadar çok isteyeceğimdi. Burada yaşayanların Ron'un anne ve babası olduğunu hatırladığımda kendi anne ve babamın böyle bir evde ve böyle bir yerde, başlarına gelen her şeye böyle karanlık bir gölge düşüren ulusal varoluşlarından duydukları endişe olmaksızın yaşamalarını ne kadar çok isteyeceğimi düşündüm. Fakat Ron'un ebeveynleri oğullarını kaybetti, diye hatırlattım kendime. Kimse onlarla yer değiştirmek istemezdi. Hiç kimse böylesi bir hüznü hak etmez.

Numarasını biliyordum fakat evlerini yakından belirlemek istemiyordum. Hatta onların ya da komşularının şüphelerini çekme korkusuyla bunu yapamazdım. Şafağın ya da akşamüstünün yarı aydınlığında uzaktan gözlem yapmak pek etkili değildi, bu yüzden ben de gözlemlerimi gündüzün ışıklı saatlerinde yaptım. Bazen gölden gelen dondurucu bir rüzgâr sırtıma vururken parktaki bir banka oturup yukarı, sokağa doğru baktım ve geri kalan zamanlarda sokağa yukarıdan bakan Queen'deki bir otobüs durağında oturdum. Bir otobüse binmeden orada çok uzun kalamazdım, bu yüzden ayrıca bulunduğu yerden evi değil ama küçük sokaktan çıkan herkesi görebildiğim köşedeki restoranlardan birinde de saatler geçirdim. İşleri kolaylaştıracak ve Friedlichler bir araçla çıkarsa onları takip edebilmemi sağlayacak bir araba kiralamaya karar verdim.

Arabanın motoru ve ısıtıcısı çalışır halde gözetleme görevinin zorluğu hafiflemişti fakat içerideki ve dışarıdaki ısı farkı camlarda buhara sebep oluyordu ve egzoz borusundan dondurucu havaya beyaz bir sütun bulutu halinde yükselen beyaz duman tuhaf bir şeyler olduğuna işaret ediyordu. Arabayla dolaşmama ve birkaç gün sonra bir bahaneyle arabayı bir diğer arabayla değiştirmeme rağmen rahat değildim.

Dördüncü günde altmış yaşlarında bir çiftin evden çıktığını gördüm. Bunların Friedlichler olduklarından hiç şüphem yoktu. Ron'un babasının gri bir sakalı vardı. Annesi çekici bir kadındı. Onu daha önce sokağın sonunu izlediğim bir günde, yürüyerek alışverişe giderken görmüştüm. Fakat o zaman Ron'un annesi olduğunu bilmeme imkân yoktu.

Kol kola otobüs durağına yürüdüler. Birkaç fotoğraflarını çektim ve otobüslerini takip etmeye hazırlandım. Kendimi onlara göstermeyeceğim açıktı, zira hemen benim oğulları olduğumu düşünürlerdi. Ölü oğulları, diye anımsadım ve içim buruldu. Birbirine tutunmuş belki de alışverişe giden bu iki insan oğullarını kaybetmişlerdi ve henüz bunu bilmiyorlardı!

Ama ne biliyorlardı? Onu en son ne zaman görmüşlerdi? Eğer onunla buluşmak için bir yerlere seyahat etmedilerse, pasaportundaki mühürlere bakılırsa onu son dört senedir görmemişlerdi. Ron onları ne sıklıkla aramıştı ve şimdi onun nerede olduğunu düşünüyorlardı? Kendi anne ve babamı aynı durumda hayal ettim ve gözlerim yaşlarla doldu. Friedlichlerin bir nevi avuntusu olabilecek başka çocukları var mıydı? Haylaz, ufak teselli kaynakları olan torunları var mıydı? Eğer Ron on-

ların tek çocuklarıysa durumları hayal edilmeyecek kadar korkunçtu.

Doğa bizleri zamanı geldiğinde ebeveynlerimizden ayrılacak şekilde tasarlamış. Rüştümüzü ispatlayana kadar bize yardımcı oldukları zamandan sonra giderek solarlar ve bizler ebeveynliğe hazırlanırız. Fakat ebeveynlerin oğullarından sonsuza dek ayrılması... Yalnızca genetik varlıklarını dünyada sürdürmelerinin gerekliliği bir yana, bir oğlu dünyaya getirmek, acısıyla tatlısıyla onu yetiştirmek, sınırsız sevmek, gelişiminin her bir aşamasını izlemek, ağzından çıkan her zekice şeyi takdir etmek, büyüdüğünü ve akıllandığını, bir delikanlı, futbol takımının kaptanı olduğunu görmek, sonrasında her şeyin bir anda uçup gitmesi...

Tel Aviv'deki küçük evde konuyu açtığımda Udi'yle yaptığımız konuşmayı anımsadım. Sonra bunu aklımdan çıkardım fakat bunun dehşeti artık aşikârdı. Bilmeksizin öylece yaşlanmak. Benim için – bizim için– bunu bilip de onlara söylememek korkunç bir şeydi. Ronald Friedlich Kanada nüfus kaydına ölü olarak geçirilirse pasaportun hiçbir değerinin kalmayacağını pekâlâ biliyordum. Yetkililer tarafından gerçekleştirilecek herhangi bir kontrol yalanımızı ortaya çıkarırdı ve bu beni hatırı sayılır bir tehlikeye sokardı. Ve Udi'nin de dediği gibi onu biz öldürmemiştik, cesedini biz gömmemiştik ve ona gerçekten ne olduğundan da emin değildik. Ayrıca aksi takdirde pasaportunu sahiplenemezdik – ve böylesi bir pasaport eğitimli bir ajanın ellerinde paha biçilemeyecek kadar değerliydi.

Peki, niçin kendimi bu kadar kötü hissediyordum. Onları izlemeye devam edemeyeceğimi hissettim. Her nereye gidiyorlarsa gitmelerine izin verdim, zaten her halükârda fazla bir bilgi edinmek olası değildi.

Fakat sonra aklıma başka bir şey takıldı. Ev şu anda boştu ve tüm sorularımın hatta henüz aklıma gelmeyen soruların bile cevapları oradaydı. Bir operasyon planı sunmak, kaçış rotalarını, riskleri ve yanıtlarımı düşünmek için eve girmeden önce teşkilatın onayını almam gerektiğini biliyordum. Ya aniden eve gelirlerse, ya da temizlikçi kadın çıka gelirse ya da bir komşuya rastlarsam. Böylesi bir durum için ne gibi bir hikâyem var, özellikle de Ron'a olan benzerliğim göz önünde bulundurulursa. Öncelikle eğer bir komşuya rastlarsam Ron'muş gibi davranabileceğimi düşündüm fakat hemen fikrimi değiştirdim. Ron'un ortaya çıkıp sonra tekrar kaybolduğu haberiyle annesi ve babası nasıl yaşardı? Yanlış adres aldığımı söyleyebilirdim ve eğer bu işe yaramazsa o kişiyi

şaşırtmak ve hızlıca arabamla toz olmak zorunda kalırdım. Ve ondan sonra elbette ki her şeyi Udi'ye açıklamam gerekirdi.

Böylesi bir operasyon için onay alma şansım yoktu ve alsaydım bile onlar tekrar evden ayrılana kadar muhtemelen günler kaybederdim. Ron'un ebeveynlerinin içinde olduğu otobüsün uzaklaşmasıyla arabadan çıktım ve evin yolunu tuttum, ya bir madalya alacak ya da yakalanacaktım.

Herhangi bir hırsız alarmı, kapalı devre kamera sistemi ya da fazladan kilit işareti görmedim. Bir oteldeki gibi kapadığınızda basitçe kilitlenen bir kapı gibi duruyordu. Dahası varsa özel aletlere ihtiyacım olurdu. Her iki tarafı kolaçan ederek ve kalbim dakikada yüz seksen atarak kapıya gittim, evde kimsenin bulunmadığından emin olmak için zili çaldım, cüzdanımdan iki plastik kart çıkardım ve onları kapıyla pervaz arasına soktum ve ufak bir kalem bıçakla bastırdım. Dil içeri girdi ve kapı sessizce savrularak açıldı.

Ne arayacağımı biliyordum; Kanadalı ikizime, çocukluğu, gençliği, ebeveynleri ve diğer aile üyelerine dair her türlü bilgi. Fotoğraflar, belgeler, o olmama yardım edecek her şey. Bu işin operasyon kısmıydı. Fakat başka bir sebeple burada olduğumu hissediyordum ve kuralları ihlal etmeme yol açan da buydu. Kendi hayatımın alternatifini kontrol etmek için buradaydım. Ron'un koşullarında büyüseydim ne olurdum? Büyük benzerliğimizden ötürü onun için hissettiğim yakınlık içimde onu yalnızca Ron Friedlich olarak değil de Miki Simhoni'nin hayatını yaşayabileceği farklı bir yol olarak, içeriden ve dışarıdan tanımak için güçlü bir dürtü uyandırıyordu. Tıpkı farklı bir toprağa dikilen bir ağacın farklı büyümesi gibi Hayfa'da değil de burada büyüseydim nasıl biri olacağımı merak ediyordum.

Kapı tokmağındaki kilitleme düğmesini parmak izi bırakmamak için parmak eklemimle ittim. Evde perdeler çekiliydi ve gözlerim içerdeki karanlığa alışana dek beklemem gerekti. İçerisi ev gibi kokuyordu: kahvaltılık kızarmış ekmek, vazoda çiçekler. Koridorda, karşımdaki duvarda bazı çerçevelenmiş sertifikalar ve fotoğraflar seçtim. Onlara doğru gittim. Bir diplomanın üstünde bir Anglikan üniversitesinin okuması zor özenli harflerle isminin ve ortasında büyük bir haç olan ambleminin altında büyük harflerle Leo Friedlich, diş hekimi, yazıyordu. 1980'de yüksek başarıyla mezun olurken Leo'ya verilmişti. Diğer sertifikalar daha ufak harflerle yazılmıştı, daha sonra incelenmek üzere

süratle fotoğraflarını çektim.

Bir diğer duvarda aile fotoğrafları vardı. Belirsiz ışıkta bile kendimi, yani Ron'u ve ebeveynlerini farklı yaşlarda ve farklı yerlerde görebiliyordum. Fotoğraflarda bir kız da vardı, muhtemelen Ron'un kız kardeşi. Leo'nun yıllar geçtikçe ağaran her zaman bakımsız bir sakalı vardı. Buna karşın resmiyetten uzak gündelik kıyafet tercihinin hüküm sürdüğü İsrail'de, babamda ya da arkadaşlarında hiç görmediğim takımlar ve kravatlarla kıyafetleri her zaman bakımlıydı. Hatta babamın, "Erkek modasının tüm dahileri nasıl oluyor da neredeyse her yerde aynı renk olan aynı ceketten fazlasını bulamıyor anlamıyorum," deyişini hatırlıyorum. Ve bu aptallığı anlamıyordum; kravat, bir kumaş parçası, renkli bir dekor, bağlaması zor, insanı boğar ve yine de herkes kendini takmak zorunda hissediyor.

Daha yakın yıllardaki diğer fotoğraflarda Ron eksikti. Babası, annesi, kız kardeşi ve görünüşe göre kız kardeşinin kocası olan kelleşen genç bir adam ve her bir resimde büyüyen bir bebek vardı.

Hızlanan nabzıma karşın sağduyum bana tehlikede olmadığımı söylüyordu, şimdilik. Toronto şehir merkezi yönüne giden bir otobüse binmişlerdi ve kısa süre içinde dönmeyeceklerdi. Uzak duvarda bir şifonyer ve üstünde bir çift uzun mumluk, büyük bir yedi kollu *menorah* ve onun üstünde üzerinde İbranice ve İngilizce "Shalom" kelimesinin kazılı olduğu ahşap bir plaka gördüğümde üst kat merdivenlerini çıkmak üzereydim.

İçim ürperdi. Yahudi'ydiler. Bir an için dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Ben Miki Simhoni, bir Mossad ajanı, Yahudi devletinin bir ajanı, ölü bir Yahudi gibi davranıyor ve o kişinin, benim gibi Yahudi olan ebeveynlerinin evine gizlice giriyordum.

Aslında bu durumun kesinlikle beni şaşırtacak bir tarafı yoktu. Hiç kimse Sina'da ölen Kanadalının bir Yahudi olmadığını bana söylememişti. Herhangi başka biri olabileceği gibi bir Yahudi de olabilirdi. Mossad'ı ilgilendiren tek şey onun bir Kanadalı olmasıydı. Bir Yahudi ismini mi sahipleniyordum? Fakat Friedlich belirgin bir Yahudi soyadı değildi. Belki de ebeveynlerinden yalnızca biri Yahudi'ydi. Kapı pervazında bir *mezuza*[4] bulunmamasının nedeni de bu olabilirdi. Eğer anne

4 Yahudilerin evlerinin giriş kapısının sağ pervazına yerleştirdiği ve içinde Tevrat'tan metinler bulunan kutucuk. (ç.n.)

Yahudi'yse soyadları olmazdı ve eğer yalnızca baba Yahudi'yse, Ron değildi. Ve her halükârda neden bunu umursamalıydım ki?

Ama umursuyordum. Eğer çaldığım kimlik Yahudi bir ailenin oğluna aitse ihanetim çok daha güç gelecekti ve onları oğullarının ölümü hakkında habersiz bırakıyordum. Aynı zamanda hısımlığımızı da giderek daha güçlü hissediyordum. Bu da olmamalıydı fakat oldu. Tıpkı "hükmen vatansever" olduğum gibi aynı zamanda "hükmen Yahudi"ydim. Yahudi oluşumda özel bir değer bulunduğunu hiç düşünmemiştim, Yahudilerin diğer ırklardan daha iyi olduklarını hiç düşünmedim fakat "Musevi inancına sahip Almanlar" kavramının neye yol açtığını biliyordum. Diğer uluslar bizi bir parçaları olarak kabul etmeye istekli değildi – ve kendimi "Musevi inancına sahip" olarak bile tanımlayamıyordum. Bir genç olarak kendi kararlarımı kendim alabildiğim zamandan beri tüm inançların "tanrı" dedikleri bir şeyin olduğuna dahi zerre ihtimal vermiyordum. Fakat aynı zamanda görünüşte uluslarüstü, ideolojik, Sovyet Komünizmi'nin sınıfsız kolektif toplumuna bir şekilde dahil olabileceğini düşünen inançsız Yahudilerin kaderinin ne olduğunu da biliyordum. Ve tüm bunların ötesinde ben ölüm kamplarından sağ kurtulan insanların torunu ve kuşatılmış Kudüs'teki yurtsuzlar kampında rahme düşen insanların oğluydum. Ben Yahudilerin hayatta kalmak için kesinlikle kendi ülkelerine sahip olmaları gerektiğini annemin sütüyle özümsemiştim.

Benzer şekilde babamın İsrail dışında yaşayan "içinde bulundukları durumu göremeyen" ve "kendi topraklarında özgür bir ulus olmaktan vazgeçmeye ve Yahudi olmayan kişilerin koruması altında yaşamaya hazır" –bunların hepsi babamın cümleleriydi ve bu Yahudileri azarlamaktan hiç vazgeçmedi– tüm Yahudilere karşı yaşadığı soğumayı ben de hissettim. Ancak ben kaderleri onları başka yerlere götüren ve onlara başka olasılıklar sunan, her biri birçok diyardan gelen göçmenlerin yeni bir ulus yarattığı yerler olan Kanada'da ve Birleşik Devletler'de mümkün olduğu gibi çevrelerine karışma yanılsaması içinde yaşayabilenler hakkında aynı şekilde hissetmiyordum.

İsrail'den ayrılan Yahudiler konusu ne zaman açılsa babamın ağzı daha da bozulurdu. "Rabin onlar için 'hiç kimse olanların ortalığa saçılışı' derken nazik davranıyordu," deyişini hatırlıyorum. "Onlar düpedüz hain." Ona bu konuda meydan okuduğumda, "Annenin ve benim başım büyük belada olsa ve sen elini uzatmak yerine bizi

terk edersen benim gözümde bir hain olurdun," diye yanıtlamıştı. Bazen bana çocukken okuduğum *Çocuk Kalbi* isimli kitaptaki hikâyelerden birindeki oğlunun savaşı kaybederek eve dönmesindense savaşta ölmesini yeğleyen korkutucu bir babayı anımsatırdı.

Tüm bunlar aklımdan saniyeler içinde geçti fakat kafa karışıklığım sanki "Shalom" tabelası, mumluklar ve *menorah*'a dönük halde çok kıymetli zamanımı harcamışım gibi hissettirdi. Bir telaş hissi duymaya başladım ve hızla merdivenlerden yukarı çıktım.

Orada Ron'un odasını buldum. Epey karanlıktı fakat bir ışığı açmak istemiyordum. Bir duvarın yanında bir halterle büyük ağırlıkların rafta durduğu bir ağırlık sehpası vardı ve yanında ayrıca epey ağır görünen dambıllar duruyordu. Diğer duvarlar boyunca bir çift kişilik yatak ve çoğunlukla seyahat ve bilimkurgu kitaplarının ve spor albümlerinin olduğu kitap rafları vardı. Küçük bir masanın üstünde Ron'dan olduğunu çıkardığım bir mektup yığını gördüm. Masa lambasını yaktım ve üsttekilerden bir tanesini ve yığının altlarındakilerden rastgele bir tane örnek alarak fotoğrafladım. Hepsinin fotoğrafını çekmek çok uzun sürerdi. Masanın altında bazı fotoğraf albümleri gördüm. Sayfaların yalnızca dış kenarlarına dokunmaya özen göstererek iki tanesinin sayfalarına göz gezdirdim. Bir tanesi Ron'un çocukluğundan, diğeri ergenlik yıllarından fotoğraflar içeriyordu.

Bir tanesinde Ron, annesi ve babasıyla yalnızca birkaç gün önce ziyaret ettiğim eski evin bahçesindeydi. Leo bir mangalın yanında durmuş, tombul, sırıtıyor, gülen küçük Ron annesinin açılmış kollarına doğru ilk adımları olabilecek adımlarını atıyor... Ve bir diğerinde yine küçük Ron, belki de şimdi üç yaşında, bir yolcu gemisinin güvertesinde denizci üniforması giyiyor. Kendi albümümde, benim neredeyse aynı denizci üniformasını giydiğim, limandaki gemilerin arka planda göründüğü, Hayfa kıyısında çekilmiş neredeyse bire bir aynı bir fotoğrafımı hatırladım. Küçük kır evlerinin, ormanların, göllerin ve nehirlerin arasındaki yeşil bir çocukluk olan alternatif çocukluğumdan büyülenmiş halde sayfaları çevirmeye devam ettim. Ben ve sakallı adam –yani Ron ve Leo– bir nehirde yüzüyoruz, bir gölde yelken açıyoruz, bir tepeye tırmanıyoruz ve tepeden aşağı kayak yapıyoruz ve hoş annesi arka planda. Fotoğrafların iki tanesinin fotoğrafını çektim ve ikinci albüme geçtim.

Şimdiye dek unutulmanın sisleriyle bulutlanmış manzaralarla ve hem oraya ait olan hem de olmayan genç ebeveynlerle geçmişte kalan

çocukluğuna bakan birisinin nostalji hissine kapılmıştım. Fakat ikinci albüm yaşayamadığım gençliğimin farkındalığıyla beni çarptı. Art arda sayfalar boyunca tombul, güler yüzlü çocuk bebeklik kilosundan kurtulup kuvvetli, yakışıklı bir gence dönüştü. Ebeveynleri daha az fotoğrafta görünüyordu ve arkadaşlarıyla yer değiştirdiler. Ve Ron, Miki olmayı bırakıp kasları kalınlaştıkça ve yüz ifadeleri açık bir şekilde belirginleştikçe, fotoğrafların merkezi, odak noktası oldukça etrafında daha çok arkadaşı belirdi.

Onu bu hale ne getirmişti? Kanada yaşamında benim de olduğum gibi tombul, dost canlısı görünümlü çocuk olarak saha kenarında kalmasına izin vermeyen ne vardı? Ya da daha açık bir şekilde, ben kendi genetik tuzağımın ağına yakalanmışken onun bundan kaçmasını sağlayan neydi?

Ben her zaman çetenin bir üyesi olmuştum fakat hiçbir zaman odak noktası değil. Hiçbir zaman lider olmadım. Görünen o ki sosyal açıdan merkezde olmak için farklı özelliklerde ya da farklı görünümde olmak gerekiyordu; ya olamayacağımı bildiğimden ya da bu benim doğal konumum olmadığından ve benim kendimi rahat hissettiğim alanda olmadığından şimdiye kadar hiç heves etmediğim bir şey. Bir alfa erkeği, bir alfa erkeği olmak için mi doğuyordu yoksa çevresi mi onu bir alfa erkeğine çeviriyordu? Napoléon'un sözü gibi, her asker mareşal asasını sırt çantasında mı taşır yoksa daha halen annelerinin rahmindeyken mareşal olacağı kesin olanlar var mıdır? Cevaplar bende değildi fakat yolcu gemisindeki, denizci üniforması içindeki küçük çocuğun ve Hayfa sahilindeki denizci üniforması içindeki küçük çocuğun sırt çantalarında aynı teçhizatı taşıdıklarına dair belirgin bir duyguya sahiptim. Bir şey onların birbirinden farklı şekilde büyümelerine yol açmıştı.

Araştırmalarım beni Ron'un erkek arkadaşlarının yerini kız arkadaşlarının aldığı döneme getirdiğinde aradaki fark daha somut hale geldi. Önce ponpon kız üniformaları içinde futbol kaptanının etrafında ve sonra her biri ayrı ayrı koluna yapışmış ya da göğsüne sokulmuş halde etrafını saran tüm bu uzun bacaklı, mavi gözlü hırçın sarışınların hepsi çok hoştu. Ron seni pompacı, diye ölü ikizime seslendim, sınıfındaki tüm güzellikleri becerdin, bu benim ancak hayal edebileceğim bir şeydi.

Fotoğrafların bazılarının fotoğrafını çektim. Materyalleri teşkilata ilettikten sonra dünyada seyahat ederken bazılarını cüzdanımda sahte

kimliğimin bir parçası olarak taşımak için çıktılarını alabilecektim.

Telefon çalınca yerimden sıçradım. Koridora çıktım ve telesekreterdeki mesajı duymak için durdum.

"Dianne ve Dr. Leo Friedlich'in evi," dedi hoş bir kadın sesi ve bir mesaj bırakılmasını talep ettikten sonra, genç bir kadının, "Selam annecim babacım. Neredesiniz?" dediğini işittim.

Arka planda küçük bir kızın sesi duyuldu ve ardından mesaj devam etti: "Ben Marcy. Kendini pek iyi hissetmediği için Bonnie'yi okuldan aldım ve size doğru geliyoruz."

Benim için toz olma zamanı. Fakat neredeyse karşı konulmaz bir dürtü beni yatak odasına bakmaya zorladı. Perdeler açıktı ve oda güneş ışığı içindeydi. İçinde bir banyo, örtüleri düzeltilmemiş bir yatak, bir gardırop ve bir kitap rafının olduğu sıradan bir yatak odasıydı. Gitmek üzere döndüğümde gözlerim kitaplara kaydı. Doğru mu görüyordum? İbranice harfler? Orada bir Yahudi dua kitabı ve hemen yanında İbranice ince bir şiir kitabı vardı. Kitabın adı gözüme takıldı: "Sevilen Bir Ülkenin Hatıraları." Ve onun altında küçük harflerle "Bir Ağıt". Şairin adı yazmıyordu.

Kitabı açtım. Kendi kendime, delirmiş olmalıyım, dedim. Ne harika bir haber hikâyesi olurdum: "Haneye Tecavüz Eden İsrail Ajanı, Orada Bulduğu İbranice Şiir Kitabını Okurken Yakalandı". Fakat bu küçük kitabın burada işi neydi? Bunu onlara birisi mi vermişti? İlk şiiri gözden geçirirken görünen o ki Friedlichlerin İsrail'le bir bağlantısı olmalı, diye düşündüm. Tel Aviv'in Araplar tarafından fethine ilişkin bir kehanette bulunuyor gibiydi.

"Tel Aviv merkez ya da Ramat Gan, biraz Manhattan'a benzedi
Tel Aviv Ü'den (tekrar Şeyh Munis) ya da Şin Bet Merkezi'nden
(Artık Mukhabarat) ya da Ayalon otoyolundan (Artık İstiklal Otoyolu).
Azametli gökdelenler, aydınlanmış ucuyla Pibko'nun kamışı
Azrieli'nin kuleleri, mavi üzerine beyaz, az çok Siyonist ve yeni,
Tamamlanmamış kare kule; zaten bombalar onu mahvetti, diyorlar.
Hiçbir şey kalmadı eğilmiş çelik bir iskeletten, göklere haykıran
bir anıttan başka.
Sivri tepesi ateş edecekmiş gibi göründüğü için
Silah dediğimse hâlâ daha uzundu
Fakat ateş edemezdi ve ayrıca uçaksavarımız onu havaya uçurdu.

Büyülenmiş ve dehşete düşmüştüm. Kitabı yanıma almak istedim fakat bunu yapamazdım. Bunun onlar için ne kadar önemli olduğuna ya da kaybolduğunu anlayıp anlamayacaklarına dair hiçbir fikrim yoktu ve her halükârda üstümde İbranice herhangi bir şey bulunduramazdım.

Ön kapı her an açılabilirdi ve başım büyük belaya girerdi fakat hızlıca şiirlerden birkaçını fotoğrafladım.

Dışarıda bir araba korna çaldı.

Bir yılan tarafından ısırılmış gibi yerimden sıçradım. Geri zekâlı! Parmak izi bırakmış olma ihtimalime karşı kolumla kitabın kapağını sildim ve dua kitabının yanındaki yerine koydum ve hızla merdivenlerden aşağı inip ön kapıya gittim. Göz deliğinden hızlıca göz atarak dışarının temiz olduğunu gördüm. Kıyafetimin kolunu elimin üstüne çektim ve kapı kolunu çevirdim, kilit düğmesini ittim ve dışarı çıkarak kapıyı arkamdan kapattım.

Geçenlerin dikkatini çekmemek için yavaş yürümeye çalıştım fakat oradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyordum. Kornaya basan Marcy ise ve beni görürse muhtemelen Ron olduğumu sanırdı. Fakat o değildi. Evden uzakta sokağın köşesindeki arabama doğru yürürken bir arabanın arkamdan yaklaşıp durduğunu işittim. Hz. Lut'un karısı gibi, acemi bir casus gibi arkama döndüm. Kırmızı bir minivandı. Fotoğraflardan tanıdığım Marcy bir park yerine yanaşıyordu fakat altı ya da yedi yaşındaki kızı beni gördü.

"Anne, bak," diyen çocuksu ve çılgın gibi sesi hızımı artırırken bana kadar ulaştı. Neredeyse nefesimi tutarak arabaya girdim, motoru çalıştırdım ve trafiğe karışıp uzaklaştım. Yalnızca birkaç blok sonra minivanın beni takip etmediğini görünce derin bir nefes aldım ve kalp atışımı normale döndürmeye çalıştım. İçinde yok olabileceğim ve boğazımdaki ciddi kuruluğu giderebileceğim bir kafe arayarak şehir merkezine geri döndüm.

***

Eylemlerimi raporlamam gerektiği açıktı ve Genel Merkez'e neler yaptığımı anlatan bir mesaj ilettim. Yanıt dakikalar içinde geldi: Udi sana doğru geliyor. O gelene kadar otel odanda kal.

Olağan işlemlerden uzaklaşmama uyduğu için kulağa kaygı verici geliyordu. Bunun gibi şeyler yaptıklarında stajyerleri gözlerini kırpmadan atıyorlardı. Udi gelmeden önce en az iki gün boyunca otel odasında kalmam gerekeceğini düşündüm ve bu bana mantıklı gelmedi.

Elli Kanada dolarımı uğruna harcadığım ve pişman olmadığım bir şişe Glenfiddich viskim vardı. Zihnimdeki öfkeli karmaşayı durdurmak için ihtiyacım olan buydu. Nihayet düşüncelerimi toplamayı başardıktan sonra fotoğrafları kameramdan dizüstü bilgisayarıma aktardım ve sertifikaları, fotoğrafları ve harfleri çözmeye başladım.

En sonunda, İbranice şiirler vardı. Ekranda Tel Aviv'deki gece hayatına dair bir tanesini okudum, yine Arap yönetimi altındaki şehre dokundurarak bitiyordu:

"Geceleri Tel Aviv muhteşemdi
Oteller ve deniz arasında gezinti,
İnsan denizi, yürüyor, koşuyor, kıpırdıyor
Rothschild Bulvarı'ndaki Bauhaus binaları, her tarafta restoranlar.
Sheinkin bölgesi, Florentine semti
Ve kadınlar
Toulouse Lautrec eserlerinden fırlamış gibi.
Eski Liman yerleşkesi
Kafeleri, ahşap iskelesi ve tüm o insanlarıyla.
Londra'nın Docklands'ı, New York'un Pier 17'si gibi
Yalı gibi.
Kumsal, barlar her yerde
Fakat alkol yasak bu yeni
Şeriatla yönetilen topraklarda."

Şiir sanatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, beni etkilemiyordu ve beni şok eden şeyin şiirlerin kalitesiyle hiç alakası yoktu, tabii bunlar şiirse. Burada tasvir edilen iki gerçeklikle öyle gerçekçi bir bağlantı kuruyordu ki: biri bir Tel Aviv gece canavarı olmamama rağmen benim de bildiğim, yazarın alışkın olduğu ve bir diğeri hayalini kurduğu fakat gerçekten oluyormuş gibi görmemi sağlayan bir gerçekçilikle tasvir ettiği. Dizüstü bilgisayarımın ekranında Tel Aviv'in şiirsel tasvirinin yanındaki oka tıkladığımda Kudüs için de benzer bir geleceğin öngörüldüğünü keşfettim ve şu metin çıktı:

"Kudüs'te de tıklım tıklım barlar vardı
İçiyorum öyleyse varım
Dedi bir genç ona sorduğumda
Böyle hayatını boşa harcamadığını
Bir o barda bir bu barda
"Ah, hadi ama," dedi bana,
Orduda bile umursamıyorlar.
Nahalat Shiva civarındaki tüm sokaklar
Kalabalık, bar, restoran, bar, restoran
Ayrıca tüm şehir merkezi
Ve eksik hiçbir şey yok Talpiot'ta.
Hasidler sağda, Araplar solda
Kızlar straplezler ve kısa şortlarla,
İçki ve cinsellikle dolu bir şehir.
Bugünlerde çocuklar böyle yapıyor, moruk
Kamp ateşlerin ve şarkılarınla
Senin döneminde olduğumuzu mu sanıyorsun?
Bir kız yalnızca burka giyebildiği sürece dışarı çıkabiliyorsa
Ne benim, ne de bu gencin dönemleridir."

Bunu her kim yazdıysa belki de İsrailli bir sokak şairi, belki de Leo Friedlich'in sinagogunda tanıştığı birisi, bunu İkinci İntifada'dan önce, belki de Birinci ve İkinci İntifada arasındaki sessizlik döneminde yazmış olmalıydı çünkü artık hem Tel Aviv hem de Kudüs'teki kafeler bomboştu. Şarkılar geçmiş zamanı ve dikkat çeken korkutuculukta bir geleceği tasvir ediyordu.

Şiirlerden, fotoğrafladığım resimleri incelemeye geçmeye karar verdim.

Ron'u karda ve suda kayak yaparken, bir su kayağına binmiş ve el sallarken ve ayrıca saçları kısa süre sonra rüzgârda dalgalanacak güzel bir kızın arkasında olduğu büyük bir Honda motosikletin üstünde gördüm. Adam nasıl güzel yaşanacağını biliyordu, benim hiç öğrenemediğim bir şeydi bu.

Birdenbire hayattan nasıl zevk alınacağına dair hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. Ben gerekli olanı, başarılı olduğum şeyi ve beni çeken şeyi yapmıştım ve bu orduda olmayı, subay olmayı ve sanatçı olmayı içeriyordu. Fakat yalnızca hayatımdan zevk almak şimdiye kadar aklıma

gelen bir şey değildi. Kumsala gitmediğimden değil. Gidiyorum, güneşlenmekten ve yüzmekten hoşlanıyorum. Ve restoranlara gitmediğimden de değil. Gerçekten gidiyorum ve bir gurme olmamama rağmen yiyeceğimden keyif alıyorum. Ve filmler, bazen de oyunlar izliyorum ve güzel olanlarından keyif alıyorum. Ve okumaktan da hoşlanıyorum ve bazen birlikte dışarı çıktığım kızlardan da hoşlandım fakat tüm bunlar hayatta "gerçek" olarak adlandırılan şeylere kıyasla bir tür hafif tatlıdan ibaretti. Nasıl olmuştu da bir barda ya da kafede sırf makara yapmak ve hayata gülmek için arkadaş grubumla hiç takılmamıştım? Ve niçin? Niçin en önemli şey hayattan biraz keyif almak olmamalı ki?

Bu sorulara cevabım yoktu. Öyle olabilmem için yetiştirilmemi programlayan diskin yeniden yazılması gerekirdi. Çevreme ve kendime bağlılıklarım olmadan, sırf hayattan zevk alabileceğim şekilde yaşayabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat Kanadalı benzerim bunların hepsini yapmıştı ve yaparken de son derece iyi zaman geçirmiş görünüyordu.

Her türlü milli keder hissinden bağımsız olarak burada yetişseydim ne düşünürdüm ve Ron İsrail'de yaşamış olsaydı ne düşündürdü diye merak ettim. Askere alınma yaşına geldiğinde ona ne olurdu? Acaba ebeveynlerinin benimkilerinkine benzer bir geçmişi mi vardı? Benim gibi bir bölük komutanı olabilir miydi, hatta belki ulusuna ve ülkesine tam bir yükümlülük hissiyle dolu Sayeret Matkal paraşütçülerinden biri olabilir miydi?

Ondan gelen, fotoğrafını çektiğim mektupları okudum. En eskisi Annapurna dağları civarında tamamladığı yirmi günlük yürüyüşün ardından Katmandu'dan gönderdiği ve kendini "dünyanın kralı" gibi hissettiğini yazdığı mektuptu. Bir sonraki Vietnam'dandı, Amerikalı komşularının orada yaptıklarına Kanadalıların izin vermelerinin inanılmaz olduğunu söylüyordu, hem de ne için? Bir parça daha güç için mi? "Generaller asılmalı. Tüm generaller," diye yazmıştı.

Belki de bir bölük komutanı olmazdı...

Üç mektup Hindistan'dandı ve bu mektuplardaki açık zihinsel çöküntüyü korkuyla fark ettim. İlki yeni başlayanlar için Vipassana meditasyon çalışmasına katıldıktan sonra Dharamsala'dan gelen dengeli, felsefi bir mektuptu. Ron mantıktan tamamen ayrı olarak gördüğü ruhani reenkarnasyon kavramıyla ondan elde ettiği şeyi –bu ona hayata güzel bir bakış şekli gibi gelmişti (hem tutunan kişi hem

de tutunulan şey değiştiği ve bir şeylere tutunmak üzüntü getirdiği için bir şeylere tutunmaktan nasıl kaçınılacağı)– açık bir şekilde ayırmıştı. ("Bütün bu reenkarnasyon işi bana saçma geliyorken, nasıl bu enkarnasyonda bir kedi değil de insan olduğum için şükran duyarak meditasyona bir saat harcayabilirim ki?" yazmıştı benden bir diğer artı not daha alarak.) Hindistan askerlik öncesi günlerimden beri gerçekleştiremediğim bir hedefimdi ve onun gibi "bacaklarını rahatlatan fakat kıçını acıtan, eğimli ahşap bir taburede" oturuyor olsaydım ben de tam olarak bu şekilde tepki verirdim diye düşündüm.

İkinci mektubunda şimdiye kadar tanıdığı en sevimli kadın olan Danimarkalı güzel bir kadınla tanıştığını ve onunla geçirdiği iki günün ardından kadının uyuşturucu satıcılığı yaparak geçindiğini ve aylardır orada yaşadığını öğrendiğini yazmıştı. Kadın iyi kalite afyon yetiştirilen, sersemletici güzellikteki Parvati Vadisi'nin köylerinde serbestçe seyahat ediyordu ve Ron onun güzelliğine, gözü pekliğine vurulmuştu ve ideal eşini bulduğunu düşündü. Üçüncü mektup epey allak bullaktı, el yazısı sarsaktı ve anlaşıldığı kadarıyla Danimarkalı kadın seferlerinden birinden dönmemişti ve kadının odalarında bıraktığı uyuşturucudan kurtulmaya çalışıyordu fakat ona ne olduğunu ya da ne yapması gerektiğini tam olarak anlamıyordu.

Kalbimde bir sızı hissettim. Hindistan'da başlayıp kendini Sina'da bulduğunda başına neler geldiğini biliyordum. Dharamsala'da içgörünün yükseklerinden bir Bedevi kulübesindeki yalnız ölümüne ne kadar da hızlı düşmüştü!

Üzüntünün giderek içime yayıldığını hissettim. Düşmek ne kadar kolaydı. Ve ne büyük ziyandı. Bu artık bana çok benzeyen Kanadalı bir keşin ölümü değildi. Bu artık, örneğin, büyükbabam onu kanlı bir savaşın ve sonra bir diğerinin ve onu ve oğlunu bekleyen bir diğer savaşın ve oğlunu neredeyse öldüren bir diğerinin ve torununu, yani beni, bekleyen daha birçok savaşın olduğu Filistin'e gitmek yerine İngiliz Ordusu'nda Yahudi Birliği'ndeki hizmetinden faydalanıp İngiliz Milletler Topluluğu'ndaki ülkelerden birine göç etmiş olsaydı benim olabilecek alternatif yaşamımın ölümüydü.

Bir koltukta oturmuş yumuşak Glenfiddich boğazımı, göğsümü, midemi ve düşüncelerimi ısıtırken damarlarımdan beynime akanın ölü Ron Friedlich olduğunu hissetmeye başladım. Ron beni farklı bir gerçekliğe, benim olabilecek bir gerçekliğe maruz bırakmıştı. O

ben olabilirdim. Ben olduğum kişiydim, bu kaybedilemezdi. Ebeveynlerimin oğlu, büyük ebeveynlerimin torunu. Kimliği belirsiz şair tarafından yazılan ürkütücü şiirlerde ima edilenler, Tanrı korusun, gerçekten meydana gelene dek, uğruna bizim ve ardımızdan çocuklarımızın her zaman savaşmak zorunda kalacağımız zor bir ülkede doğmuştum. Fakat yine de Ron'dan alabileceğim şeyleri, onun hakkında sevdiğim şeyleri almamam için bir sebep yoktu. Yarın bir spor salonuna yazılacağım, diye düşündüm. Sahte kimliğim için bile iyi olurdu ve teşkilat masrafı öderdi.

Ron'un aile yaşantısını yeniden kurmaya çalışarak, Marcy'nin, kız kardeşinin ve beni Ron zannetmiş olabilecek kızının resimlerine odaklanarak fotoğrafları incelemeye geri döndüm ve bu sırada kapım çalındı. Bir anlığına resimleri silmeyi düşündüm fakat bunun yerine yalnızca bilgisayarı kapattım. Şaşırtıcı bir şekilde Udi kapıdaydı. Ancak o zaman kapının çalınışının daha önce anlaştığımız bir işaret olduğunu hatırladım.

"Seni geri zekâlı," dedi içeriye girerken. "Burnunun ortasına bir yumruk indirmeyi ne kadar isterdim bilemezsin."

***

Udi tekerlekli valizini duvarın yanına yerleştirdi ve kapıyı ayağıyla kapattı. Valizin üstünde YVR ve YTO kodları bulunan bir Kanada Havayolları çıkartması gördüm ve Vancouver'dan buraya iç hat terminaline geldiğini anladım. Uyduruk bağlanmış kravatını çözdü, pantolonuyla tam uymayan ceketini çıkardı ve en yakındaki koltuğun sırt kısmına attı.

"Şansına Kanada'daydım, yoksa ceza alırdın ve belki de disiplin soruşturması için İsrail'e geri gönderilirdin."

Cümlenin işime gelen kısmına göre yanıt verdim: "Vancouver'dan geldiğini görüyorum."

Udi gözlerimi takip etti ve anladı. "Demek artık yalnızca bir kahraman değil aynı zamanda zekisin de. Güzel. Bana bir içki getir ve konuşmaya başla."

Friedlichlerin evine gizlice girmeme yol açan tüm faktörlerin üzerinde durarak şimdiye kadar yaptığım her şeyi tekrar anlattım. Onu aldığım riskin yalnızca mantıklı değil aynı zamanda buna değecek bir risk

olduğuna ikna etmek için neredeyse yapbozun eksik kısmını tamamlayan, orada çektiğim, sertifikaların, resimlerin ve mektupların fotoğraflarını gösterdim. Üniversitedeki yılları hariç Ronald Friedlich hakkında bir sorguda karşıma çıkabilecek neredeyse her şeyi biliyordum.

Şiir kitabına geldiğimde, Udi gerildi.

"Hepsini hemen sil."

"Ama tuhaf, değil mi?"

Udi benim gibi görmüyordu.

"İtalyanca ya da Fransızca şiir kitabı bulmak kadar tuhaf. Ve bana Yahudi olduklarını söylediğine göre çok da tuhaf değil. Şimdi, sil onu. Bunun ne olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemezsin, değil mi?"

"Belki ailenin İsrail'le bir bağlantısının olduğu anlamına geliyor. Bilmek istemez miyiz?"

"*Sen* onu sil. *Biz* istediğimiz ve ihtiyacımız olan şeyi biliyoruz. Ve yalnızca bilgisayarından değil aynı zamanda kafandan da sil."

Orada, o anda, gözlerinin önünde birkaç satır oradan birkaç satır buradan seçerek art arda şiirleri sildim.

"Orada ayrıca İsrail Yürüyüş Yolu vardı:
Sekiz yüz kırk kilometre
Manzara ve doğa, yol boyunca
Dan'dan Eilat'a kadar."

Bir sonraki şiir böyle başlıyordu. Üç ekran uzunluğundaydı. İkinci ekran şöyle başlıyordu:

"Doğru, bazı kısımlar atlanmalıydı
Arapların yaşadığı, Celile'de
Ve daha aşağıdaki kasabalarının civarı
Ve Bedevi diyarları, Necef kumları
İsrail'de olduğunuzu hissetmediğiniz yerler"

Ve üçüncü ekran şöyle bitiyordu:

"Ne güzel bir diyarımız vardı,
Hermon'un karlı tepelerinden
Kızıldeniz'in Eilat kıyısını kucakladığı yere kadar.

Ne sevdik beyazı, yeşili, kahverengiyi ve sarıyı
Ve denizin mavisini ve güneşin altın parıltısını.
Artık gökdelenlerin külrengi gölgesindeyiz
Gri bulut ve geleceğin daha da gri örtüsüyle sarılmışız."

Udi'nin de benimle birlikte dizelere göz gezdirdiğini fark ettim ve ekrandan ekrana geçmeye devam ederek onları yavaşça sildim.

Bir sonraki şiir başladı:

"Portakal bahçelerinin kokusunu sevdiğim söylenebilir"

Ve bitti:

"Fakat villa banliyölerini daha çok sevdim
Sürüsüyle banliyö ve bol bol villa
Ve tüm o Japon arazi araçları,
Hepsi nereden geliyor, lütfen söyle."

Ve arkasından ikimizi de heyecanlandıran bir şiir geldi:

"Enstitü,
O muazzam enstitü
çağrılan arkadaşlar
Cuma akşamı buluşmaları
birlikte hafta sonu gezileri."

Udi'nin sabrını tüketmesine neden olan Mossad'ın resmi adı İstihbarat ve Özel Operasyonlar Enstitüsü'nün tek bir dizede duran ilk kelimesi miydi bilmiyorum fakat her şeyi hemen silmem için baskı yapmaya başladı. Resimleri teşkilata postaladım ve bana rahatsızlık vermeye devam edeceğini bildiğim bir bilmeceden pişmanlıkla ayrılarak onları sildim. Görünen oydu ki Udi benim bilmediğim fakat bilmek istediğim şeylerden haberdardı. Ve artık Ron Friedlich damarlarımda akarken bunları bilmek benim için önemliydi.

"Şimdi, formatla. Eğer diskinde önemli bir şey varsa teşkilata yolla."

"Tüm resimler D sürücüsünde, geri kalanı C'de," dedim ve formatla komutunu girdim.

Bitirdiğimde dudaklarını bükerek, "Senle ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Udi. "Bilgi toplaman son derece iyi ilerliyor ve bunu karşılaştırabileceğim bir şey var." Vancouver'da sahte kimliğini tesis eden ve görünüşe göre benim kadar bilgi toplamayan fakat kurallara bağlı kalan başka bir ajandan bahsettiğini varsaydım. "Diğer yandan, bir serseri mayınsın. Sırada neyin beklediğini bilmiyorum. Ve bunu göze alamayız."

Eve dalmadan önce hazırladığım tüm olası yanıtları açıkladım fakat Udi lafımı kesti çünkü konu bu değildi.

"Vahşi bir at..." diye ona hatırlattım fakat Udi Talmud'tan alıntı yaparak birisini boynuzlayan bir öküzün dizginlenmesi gerektiği sözüyle karşılık verdi.

"Kovulmanın eşiğindesin," diye devam etti, ciddiydi. "Benzeri ya da çok daha az tehlikeli bir şey yapıp kurumdan atılmadığın başka bir sefer olmayacağından kesinlikle emin olabilirsin."

Rahatlamıştım ve her nasılsa Udi'nin yaptığım şeyi takdir ettiğini hissettim. Belki o da aynısını yapardı.

"Diyelim ki, beni atmadan önce, Kıbrıs'ta topladığım bilgiden bir şey çıkıp çıkmadığını söyleyebilir misin?"

"Gerçekten orada takılı kaldın demek, ha?" dedi Udi bir gülümseme olduğunu hayal ettiğim şeyi bastırarak. "Haberleri takip et, neler olduğunu kaçırmazsın. Oradaki iki müşterin bir balıkçı teknesiyle Gazze'ye yollanmak üzere patlayıcı hazırlıyordu. Aralarındaki bağlantıya dair bize sen tüyo verdin. Gelen malları Hamas'ın deniz gücünün alması suretiyle şimdiye kadar zaten birkaç kez yapmışlardı. Bu kez malın üzerinde oynadık ve Limasol Limanı'nda bir 'iş kazası' yaşadılar. Daha önce tanımadığımız bir sevgili arkadaşla beraber artık o ikisi listemizde değil."

Büyük bir tatmin hissi göğsümü doldurdu. İlk eylemsel keşfim çoktan sonuçlarını vermişti. Gazze'de daha az silah ve Kıbrıs'ta daha az silah tedarikçisi olacaktı.

"İyi, demek ki biletimin ve geçim masraflarımın bedelini hak ettim," dedim. Udi doğrudan bana iltifat etmeyi başaramayınca şansımı denedim.

"Şaka yapacak ya da takdir toplayacak bir konumda değilsin. Kredi limitini aştın," diye uyardı. "Bundan sonra her akşam çifte mesaj istiyorum. O gün ne yaptığına ve ertesi gün için ne planladığına dair

ve benden açık bir şekilde uygula emri almadan planladığın şeyi yapmayacaksın."

Küçümsendiğimi hissettim fakat buna katlanmaktan başka seçeneğim yoktu. Yanıt vermedim.

"Seninle kalamam. Montreal'de çözmem gereken bir problem var," dedi. "Önümüzdeki hafta seni görmeye çalışacağım. O zamana kadar yolundan bir santimetre bile şaşayım deme. *Dir balak*," diye ekledi, İsrail argosuna kadar girmiş "dikkatli ol" anlamına gelen Arapça bir deyim kullanarak.

"Bu arada annesiyle babasını gördüğünde nasıl hissettin?" diye sordu montunu giyerken.

"Bok gibi," diye cevapladım. Ne Friedlichleri görmenin içimde uyandırdığı karmaşık duyguları ne de dilim dilim ortaya çıkan alternatif hayatım hakkındaki düşüncelerimi öğrenmesini istiyordum. Udi soyut hislerin değil kolay anlaşılır amaçların adamıydı.

"Saçmalık," dedi.

Gitmeden önce kapıda bana döndü ve şöyle dedi: "Şahsen ikiyüzlü ahlak kadar beni kızdıran bir şey yoktur. Ben insanları öldürmüş, havaya uçurmuş, yakmış, onlara komplo kurmuş, adını sen koy, ne varsa yapmış bir pisliğim. Ama kendime bunları yaptığım insanlara ağlama izni vermem. Yalnızca bunları hak eden pislikler olduklarında değil aynı zamanda yalnızca amaca hizmet eden masum enayiler olduklarında da. Bu hesaplaşmayı tetiği çektikten sonra değil öncesinde yapmalısın. Birisi için ağlayıp aynı anda ona ateş etmezsin. Eğer ağlıyorsan, ateş etmezsin. Bu yüzden anne babaya zırıldayıp sonra da nihayetinde oğullarının başına ne geldiğini bilmelerini engelleyen işini daha iyi yapabilmek için zorla evlerine girme."

Kapıyı arkasından kapadım. Fotoğraf makinesini aldım, resimleri sildim, dizüstü bilgisayara atar atmaz yapmam gereken bir şeydi. Bunu yaparken halen fotoğraf makinesinin hafıza kartında duran şiirlere rastladım.

Her birini ekrana yansıtarak, birbiri ardına okudum ve sildim. Fotoğraflarken kaç tane şiiri geçtiğimi ve içeriklerini sevilen, işgal altındaki bir diyardan içinde yok olduğu savaşın tasvirine dönüştürenin ne olduğunu bilmiyordum. Bu dizeler fotoğraf makinesinin küçük ekranında hıncahınç doluydu ve onları okuması zordu fakat sert sözleri sanki hipnotize olmuş gibi kavradım.

"On yaşıma kadar evlenmeyi
Planladığım kız arkadaşım
Rivkaleh'e ne olduğunu merak ediyorum
Milyonerler sırasından
Başka birini sevmeden önce.
Onun ve arkadaşları için endişe etmeye gerek yok,
Özel jetleri ve yatları
Onları uzaklara taşıdı vaktinde."

Ve bir sonraki şiir benzer şekilde:

"Peki ya ordudaki dostlarım?
Sanatçılar kolonisinden o kozmopolit
Dedi ki Ein Hod sokaklarında
Hangi evin içlerinden hangisine ait olduğunu
Tanımlamaya çalışan sığınmacılar var
Ve herkes içeride saklanıyor,
Çekip gitmelerini söylemeye cesaret edemiyor.
Çünkü söylentiye göre
Yezreel vadisi ani bir saldırıya uğramış
Ve Wadi Milek geçitleri
Furudeisli Araplar tarafından korunduğu için
En fazla birkaç gün meselesi.
Sonra dedi ki kapısını çalıyorlardı
arkadaşımın aldığı demir kapı
terk edilmiş bir Arap evinden.
Bana geri döneceğini söyledi.
Fakat dönmedi."

Bir viski daha yuvarladıktan sonra yarı sarhoş, dehşete düşmüş halde ülkenin yenilgisinden önceki son günlerin şaşırtıcı, abartısız hikâyesini okumaya devam ettim.

"Karım oğullarımız olmadan gitmezdi.
Ufak olanı yeni askere gitmişti,
Vadi'den aradı
Bize söylemek için Suriye ve Ürdün'den tankların

Ve Cenin'den Filistin polisinin
Kfar Tabor'a varmak için yarıştığını,
Fakat yakındaki Araplar onları ezip geçti
Av tüfekleri ve M-16'larıyla—
Bu kadar çok silahlarının olması şaşırtıcıydı.
Orada, tepede, bilmiyorlar mıydı.
Ya da biliyorlardı da sessiz kalmaya mı karar verdiler?
Ve bir yedek olan büyük oğlumuz
Acil seferberlik çağrısı alan
Ramon Krater'inden mesaj attı,
Büyük bir kuvvetimizin orada oluştuğunu
Ve görünüşe göre
Masada'nın tersinin olacağını.
Ne resim yeteneğine sahip ama.
Sanat okumayı bile düşünüyordu.
Ne birinci tahliye gününde
Ne ikincide ne de üçüncü günde,
Karım onlar olmaksızın ayrılmayacaktı.
Daha sonra dediler ki
Amerikalılar gidiyor.
ABD pasaportuna sahip olanlar
Gelmeliydi elçiliğin çatısına
Ne kadar çabuk o kadar iyi,
Çünkü vardı uzun mu uzun bir sıra
Ve küçüktü helikopterler.
Olsaydın benim yerimde
Sen ne yapardın?"

Bir yanıtım yoktu. Fakat acı dolu haykırışı işittim:

"Oğullarım, oğullarım,
Sizsiz hayat nedir ki?
Gösterişli buklelerin, küçük oğlum,
Savaş arifesinde
Askere alınmadan önce kesilen.
Ve sen büyük oğlum
İsrail'in ebediyetinin

Tüm ağırlığı
Sırım omuzlarına bindi.
Fakat ebediyet bizi yarı yolda bıraktı.
Benim neslim, ilki
ulusal dirilişimizin, başaramadı ve
Senin neslin tamir etmeyi başaramadı.
Oğullarım, oğullarım,
Ben niçin halen hayattayım?"

Hayalinde, kâbusunda şairin oğullarına ne olduğunu bilmiyordum fakat sonunda ne yaptığını biliyordum çünkü sordu:

"Ve birdenbire karşılaştığımızda
Eğer bir gün karşılaşırsak
Bir Brooklyn yan sokağında
Birbirimize sarılır mıyız? Güler miyiz? Ağlar mıyız?"

Ve arkasından şöyle yazdı:

"İsrail şarkılarını duyuyorum ve gözlerime bir yaş doluyor.
CD'lerimizi getirmedik, kimin aklına gelirdi ki böyle bir şey
Alelacele toparlanırken? Fakat benim zevkime sahip bir kimse
Kendininkileri getirmiş ve satıyor tanesini bir dolara.
Tüm Arik Einstein'ları satın aldın, karım kesin bir çizgi çekmeden
Ve elimizdeki azıcık parayı daha önemli şeyler için
Harcamamız gerektiğini söylemeden önce. Bense
Tercih ederim fakir olmayı
Bir daha gözüme yaşlar getiren şarkıyı hiç duyamamaktansa."

Gözlerim yaşlarla doldu. Toronto'da otel odasında yalnız başıma, ailemden uzakta, şiirlerde neredeyse hiç ağıt olmaksızın tasvir edilen senaryo dayanılmayacak kadar zordu. Tam da, birdenbire öylesine inandırıcı olduğu için.

Şiirlerin duygusal yüküyle yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yalnızca başladığım şeye devam edebilirdim.

5
Trinity Koleji'nde Karşılaşma

Ertesi gün üniversitenin yolunu tuttum.

Ron Friedlich'in Toronto'da üniversiteye gidip gitmediğinden emin değildim. Anne babasının evinin duvarlarında lisans ya da yüksek lisans diploması yoktu ve belki ona futbol bursu veren uzaktaki bir üniversitede okumuş ya da belki de liseden mezun olduktan sonra hiç üniversiteye gitmemişti. Burada bir üniversiteye gitmiş olsa bile şehirdeki üç kampüsten herhangi birisinde olabilirdi. Araştırmama Toronto Üniversitesi'nin şehir merkezindeki St. George kampüsünden başlamaya karar verdim.

Giriş otelime ve yeni, son derece modern cam ve alüminyumdan giriş binasıyla neredeyse birleşik Royal Ontario Müzesi'ne çok yakın olan Bloor Sokağı'ndaydı. Üstü demir kaideler üzerinde kümelenmiş lambalarla kaplı iki taş sütun, bir İngiliz veliaht prensinin –tabelayı sonuna kadar okumadım– şehre ziyaretini anmak üzere dikilmiş kapının iki yanında yükseliyordu. Oradan yeşil çimenlerin ve yapraklarla örtülü ağaçların arasından giden asfalt bir yaya yolu kampüsün kalbine götürüyordu. Yolun adı Filozof Yolu'ydu ve gerçekten adına yaraşır bir niteliğe sahipti. Birkaç adım sonrasında şehrin cam ve çelik yapıları geride kalmıştı ve yolun her iki tarafında kabartmalı pervazları, sütunlu girişleri ve duvarları yapraklarını dökmeden önce kırmızıdan kahverengiye dönen sarmaşıklarıyla farklı kolejlerin kahverengi ve gri taş binaları vardı. Kendimi, Kudüs şehir merkezindeki Bezalel'in eski binasında ve Scopus Dağı'ndaki yeni binasında daha da özlemini duyduğum bir şey olan ve Oxford, Cambridge ve Amerikan benzerlerininkini andıran, yüzlerce yıl öncesinin atmosferine kaptırdım.

Aksi yönde bir kanıt bulmadığım sürece Ron'un eğitim gördüğü yerin burası olduğuna karar verdim. Tek yapmam gereken bir üniversite ve bir fakülte seçmekti. Elbette ki gerçeği öğrenmem daha iyi olurdu ve burada olmamın nedeni de buydu fakat bu kolay bir görev değildi. Kampüste yedi üniversite olduğunu öğrenmiştim. Nereden başlamalıydı?

İleride büyük gri taş bir bina yükseliyordu, dördüncü katı benzer şekilde gri renk kiremitten bir çatıyla kaplıydı. Filozof Yolu'ndan ayrılan bir yol zemin katın ortasındaki geniş bir girişe uzanıyordu ve ayaklarım beni oraya götürdü.

Hemen girişi geçtikten sonra kendimi içinden geçtiğim binayla birebir aynı dört binadan oluşan, bir kaleninkine benzeyen bir avluda buldum. İç bahçe kusursuz simetrik dikdörtgenlerden ve İsa'yı temsil eden Yunancadaki "chi" harfine benzeyen, yeşil bitkiler ve dar yollarla çizilmiş çiçek şeklinde motiflerden oluşuyordu.

Avlunun köşelerindeki banklarda oturan bazı öğrenciler bana bakıyordu, binaya onlara en uzak kapıdan girmeye karar verdim. Kendimi duvarlarında nişler bulunan, sarkıt lambaların sarı bir ışık yaydığı ve zemini küçük kırmızı karolarla döşeli uzun, beyaz kemerli bir koridorda buldum. Koridor boştu. Bir uçta bir ofis vardı, diğer uçtan şarkı söyleyen hoş sesler geliyordu. Diğer yöne doğru ilerledim. Giderken duvarda asılı, üstünde on iki gülümseyen genç insanın fotoğrafı olan ve en tepede büyük harflerle "Trinity Koleji" yazan büyük bir tabela gördüm. Üstünde bir Kanada geyiği ya da bir mus ve haçlı bir kalkanın her iki yanında birer tek boynuzlu at bulunan ve altında küçük harflerle "Toronto Üniversitesi" yazan bir arma vardı. Resimlerin üstünde "Öğretim Görevlileri" başlığı vardı. Koridorun ilerisine doğru yürümeye devam ettikçe şarkı sesleri yükseldi, ta ki kendimi mozaik camı, en sonunda bir sunağı ve zemin boyunca sıra halinde kilise oturaklarıyla tamamı beyaz mermerden yapılmış yüksek, muhteşem bir yapı olan bir kiliseye girerken bulana dek. Diğer uçta, tavan arasında ufak bir koro şarkı söylüyordu. Trinity Şapeli'ndeydim ve solumdaki bir tabela burasının İkinci Dünya Savaşı'nda ölen Trinity Koleji üyelerine adanmış olduğunu bildiriyordu.

Saf seslerle büyülendim ve oturdum. Tanrı'ya inanmamama rağmen şarkı söyleyen kilise korosu daha önce de üzerimde bu etkiyi yapmıştı. Birdenbire genç bir adam yanıma oturdu. Saatine baktı ve koro çalışmalarından fazlasıyla keyif alan kız arkadaşını beklediğini mırıldandı. Ondan çoğu Kuzey Amerika üniversitesinin aksine buradaki kolejlerin yapısının eğitimden ziyade organizasyon esaslı olduğunu öğrendim. Öğrenciler kolejlerinde ikamet ediyor, yiyor içiyor, sosyal faaliyetlerde bulunuyor, takımlara dahil oluyordu. Akademik açıdan binlerce öğrenci fen edebiyat, mühendislik ya da işletme gibi üniversite kapsamındaki

çeşitli fakültelere ait belirli bir koleje bağlıydı.

Bu durum araştırmamı daha da karmaşık hale getirecekti.

Birkaç ilahinin ardından şapelden ayrıldığımda koridorun diğer ucundaki ofise gittim. Ağır ahşap kapının yanında bir bank vardı ve üstünde duvarda üzerinde kolej amblemi ve büyük harflerle "Kayıt Görevlisi" yazısı bulunan bir duvar kilimi asılıydı. Buradan değilse nereden başlamalıydı?

Liseyle kıyaslandığında burada Ron'la benzerliğimden kaçınmam mümkün olmayacaktı. Eğer buraya kayıt olmuşsa, yalnızca yıllar önce buradan ayrılmış olmalıydı ve kesinlikle şu an göründüğümden farklı olmayacaktı. Eğer birisi onu hatırlar ya da içinde fotoğrafının olduğu dosyasını çıkarırsa, akıllarda soru işaretleri olurdu. Bir hikâye yazmaya başladım. Arkadaşıydım. Hayır, kuzeniydim ve evet, insanlar her zaman birbirimize benzediğimizi söylerdi. Ron'un kendisi olduğum iddiasını bir kenara bırakmaya karar verdim. Kuzen versiyonunu deneyecektim. Bu daha iyi olacaktı. Benzerlik konusunda istenmeyen soruları bertaraf ederdi ve kuzenler arasında genetik bir olasılıktı, en fazla bir gülümsemeye yol açardı.

Derin bir nefes aldım ve odaya girdim. Ortada bir hol, diğer odaların kapıları ve bekleyen insanlar için sandalyelerle bir danışma bankosu vardı. Bankonun arkasındaki kadına bir arkadaşımın Cambridge'e başvurduğunu, diplomasının kopyasına ve transkriptlerine –öğrenmek için özen gösterdiğim bir kelime– ihtiyacı olduğunu söyledim. Oraya gidiyordum ve benden belgelerini götürmemi istemişti. Kadın bana onun Trinity Koleji'nin öğrencisi olduğundan emin olup olmadığımı sordu ve yalandan bir mahcubiyetle hazırlamış olduğum yanıtı verdim: Bana üç kez söyledi ve her seferinde unuttum. Fakat kaç tane Ron Friedlich olabilir ki?

"Durum şu ki bende yalnızca kolejimizdeki öğrencilerin listesi var. Ve zaten diploma ve transkriptleri okuduğu fakültede olurdu," dedi. "Fakat sizin için elimden geleni yapacağım. Bu arada kendinize bir kahve alın." Ufak bir mutfağı işaret ederek ekledi ve telefon görüşmeleri yapmaya başladı.

Arkamda bir kadın konuşmaya başladığında sırtım ufak mutfağın kapısına dönük, kahvemi karıştırıyordum ve kanım dondu.

"Bu sesi tanıdığımı düşündüm," dedi. "Aksanı da, gerçi biraz düzelmiş."

Kahve fincanım elimde titreyerek yavaşça arkama döndüm.

"Bir yudum al, yoksa dökeceksin," dedi Niki gülüşünde hafif bir titremeyle.

***

Akkor mu, yoksa buz gibi soğuk mu olduğunu anlamadığım bir bıçak sanki içimi boğazımdan mideme doğru dilimliyordu.

"Belki otursan iyi olur," dedi, gerçekten de dizlerimin bağı çözülmüştü.

Bir sevinç ve dehşet karmaşası içinde zayıf düşmüştüm ve bıçağın açtığı yaraların etrafında bin tane kör kelebek uçuşuyordu. Çünkü başıma gelebilecek en güzel şey, olabilecek en kötü zamanda oluyordu. Kim olduğumu söyleyecektim? Ona ne anlatacaktım? Kendimi, Niki'nin tanıdığı İsrailliyi, Ron Friedlich'le ve onun adına istediğim belgelerle bağdaştırmak istemiyordum.

Hafif solgun görünse de Niki sarsılmamış ve neredeyse on yıl kadar önce ayrıldığımız zamanki kadar hoş görünüyordu ancak dudaklarının ucundaki belirsiz gülümseme artık biraz endişeyi andırıyordu. Beni yukardan aşağı süzdü ve sanki sıradaki hamleyi bekler gibi öylece durdu. İçten bir kucaklama mı? Homurtulu bir geri çekilme mi?

İkimiz de birbirimizin ellerine baktık. Benim parmaklarımda yüzük yoktu ve o alyansa benzemeyen bir yüzük takıyordu. Vücudu doğum yaptığına dair bir işaret taşımıyordu; halen ince ve kız gibiydi, önden beline kadar düğmeli bir gömlek ve dizlerini örten bir etek giymişti. Göz ucuyla ayaklarına baktım, eskisi kadar belirgin olmasa da halen ayak parmakları içe bakıyordu. Niki bakışımı gördü ve gözleri daldı, hatırlamasıyla yumuşadı. Bana doğru ufak bir adım attı.

Ben daha kımıldayamadan sekreter mutfağın kapısında belirdi. "Ron Friedlich Sanat ve Bilim Fakültesi'nde kayıtlıymış ve merkezi kayıttan diplomasının bir kopyasını istetiyorlar fakat Bay Friedlich'ten bir vekâlet belgesine ihtiyacınız olacak," dedi gelirken ve derken durumu kavradı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Biraz. Bunu ben hallederim," dedi Niki ve muhtemelen danışma bankosuna geldiğimde beni gördüğü odalardan birine onu takip etmem için işaret etti.

Sekretere kısık bir sesle teşekkür ettim ve biraz telaş içinde Niki'nin

peşinden gittim. Bunu gerçekten onun halletmesini ve beni kendisine de yalan söylemek zorunda bırakmasını istemiyordum.

Sıkıcı, duvarları dosya raflarıyla kaplı, sıradan bir ofisti. Pencerenin yanında saksıların içinde hoş bonzai ağaçları vardı. Burası insan ağırlanan bir oda değildi çünkü masanın diğer tarafında Niki'nin sandalyesi haricinde başka sandalye yoktu. Titreyen elimin doküman yığınlarına kahve dökmesine engel olmaya çalışarak fincanımı masanın üstüne koydum ve holden bir sandalye almaya çıktım. Döndüğümde kapının yanındaki duvarda Asakusa'daki kulüpte tutkulu bir özlemle yaptığım Niki'nin çizimlerinden birini gördüm. Ona doğru yürüdüm. Başına gelenler yüzünden üzerinde lekeler ve kırışıklıklar vardı. Parmağımı çizili figürün dış hatlarında gezdirdim. Bir saniyeliğine tekrar oradaydım; sarhoş, âşık, kalbi kırık. Yavaşça geri döndüm. Niki gözlerinde yaşlar, dudaklarını ısırarak gergin bir şekilde oturuyordu.

Kalbim gümleyerek ona gittim, içimde bir duygu dalgası göğsüme doldu ve boğazımdan dışarı taşmak üzereydi. Fakat Niki daha da gergin bir halde bana baktı ve sessiz olmamı işaret ederek bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Birinin belgelerine ihtiyacın olduğunu anlıyorum," dedi ilk kelimeleri titreyerek, fakat sesi giderek sakinleşiyordu. "Fakat o kişinin vekâletine sahip değil misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Ve anladığım kadarıyla hemen ihtiyacın var?"

Başımla onayladım.

"Senin için alacağım," dedi "Beni takip eder misin?"

Tekrar başımla onayladım.

"Önce kahveni içmek ister miydin?"

Tek istediğim oradan dışarı çıkmaktı. Bir yudum aldım ve "Bu kadar yeterli," dedim.

"O halde gidelim."

Niki kısa kürk bir ceket aldı ve onu takip etmemi işaret etti. Çizimin önünde bir kez daha durdum ve parmaklarımla hafifçe okşadım. Odadan çıktık ve holde danışma memuruna tekrar teşekkür ettikten sonra çıkışa yöneldim.

"Hayır, buradan," dedi Niki tam aksi yönü göstererek ve tıpkı Tokyo'daki önceki enkarnasyonumuz gibi bir kez daha kendimi onun peşinden koşuştururken buldum.

Kolejin ana kapısı olduğu ortaya çıkan, üstünde binanın kulesinin yükseldiği mermerden sütunlu görkemli bir giriş olan yerden çıktık. Geniş taş merdivenlerden indik, kolejin adını taşıyan büyük bir tabelanın bulunduğu bir çimenliği geçtik ve Hoskin Bulvarı adında geniş ve kalabalık bir geçide geldik. Yirmi metre arkamızdaki binalardan ve avludan aslında kampüsün şehir merkeziyle dip dibe olduğunun hiç anlaşılmadığını anımsadım. Niki soğuktan kaçınmak için fakülte binasına bir dizi yeraltı geçidinden gitmemizi önerdi.

Halen daha o küçük adımlarıyla benzer yürüyüş şekline sahipti; baldırları halen pürüzsüz, kaslı ve biçimliydi ve eteği sevimli küçük kalçasının hatlarını belli edecek kadar dardı. Tıpkı eskiden olduğu gibi aramızdaki açıklığı kapamak için acele ettim. Etrafta kimsenin olmadığı yarı karanlık geçitlerden birinde Niki durdu ve bana döndü.

"Seni buraya neyin getirdiğini bilmiyorum ve şu anda bilmek istemiyorum," dedi. "Evlendin mi, çocukların var mı, şimdiye kadar neler yaşadığını bilmiyorum ve şu anda bilmek istemiyorum. Yalnızca..." ve gerisini kendini kollarıma atarak getirdi: "...bana sarılmanı, sıkıca sarılmanı istiyorum." Yüzünü göğsüme bastırdı. "Daha da sıkı. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi."

Küçük vücudu kollarımın arasında titriyordu. Ağlamaya başladı.

Uzun bir süre orada durduk. Rüya görüp görmediğimi merak ettim. Bunun gerçekten başıma, başımıza geldiğine inanamıyordum fakat kollarımdaki Niki öylesine gerçekti ki. Sessiz hıçkırıkları varlığını çoktan unuttuğum ruhumun tellerini titreştirdi ve içimde bir çellonun yumuşak melodisinin yükseldiğini işitir gibi oldum.

Niki gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana doğru çevirdiğinde öpmek için ona doğru eğilince aniden çekildi ve "Hayır. Çok üzgünüm. Senin hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Belki de yapmamalıyım," dedi.

İçimdeki şarkı neredeyse "Ben seninim, Niki. Shinjuku'daki aşk otelindeki geceden beri seninim. Bunun mümkün olduğuna hiç inanmasam bile senin olmayı hiçbir zaman bırakmadım. Senden beri başka hiçbir aşkım olmadı" sözleriyle dışarı taşacaktı:

Fakat bir şey söyleyemedim. Bir kez daha dilim tutulmuş ve beceriksizleşmiştim, ne söylemem gerektiğini ya da buradaki olağandışı durumumla ilgili ona ne söyleyebileceğimi ya da ne yapabileceğimi bilmiyordum. Niki bana bir şey söyleyecek zaman vermedi. Çoktan

bir adım geriye çekilmiş gözyaşlarını siliyor ve saçını düzeltiyordu. Arkasını döndü ve hızla yürümeye başlarken tek bir kelime etti: "Gel."

Pasajdan çıktığımızda, "Burada bekle. Eğer ihtiyacım olursa seni çağıracağım," dedi. Ön yüzü gri taş levhalarla kaplı ve pencereleri duvarlardan dışarı çıkmış modern bir iki katlı bina olan kampüsteki ana kütüphane binasının yanındaydık.

"Hayır. Seninle geliyorum," dedim ve peşinden yakındaki bir binaya, halen anlamadığım bir birleşim olan Sanat ve Bilim Fakültesi'ne gitmek için hızlandım. 100 George Sokağı'ndaki modern yapı büyük pencerelere sahip beş katlı bir binaydı. İçeride bizi üstünde "Bölümler ve İdare" yazan cam bir kapıya çıkaran bir koridora saptık. Bu ifade bana tuhaf geldi.

Niki onu beklemem gereken yakındaki bir kafeteryayı işaret ederek sessizce fakat emin bir şekilde, "İçeri tek başıma gireceğim," dedi.

Donmak üzere olan bir kahve tiryakisi olarak memnuniyetle bir fincan kahve siparişi verdim ve küçük masaların etrafına yerleştirilmiş siyah deri koltuklarından birine oturdum. Bir tane de Niki için istemediğime pişman oldum fakat daha ben tezgâha geri gidemeden, hatta kendi kahvemden bir yudum alamadan dürülmüş bir diploma ve bir tomar transkriptle belirdi. Resmi bir şekilde onları bana verirken ne bir şey sordu ne de bir şey söyledi. Bana elini uzattı ve "Sanırım yardımım olmadan kendin gidebilirsin," dedi.

"Niki... İşten ne zaman çıkıyorsun?" Bulabildiğim kelimeler bunlardı.

"Dörtte."

"Nerede bekleyeyim?"

"Yedide Four Seasons'ın lobisinde ol."

"Orada olacağım."

Sanki suyun üstünde yürüyormuş gibi uzaklaşırken ufacık görünüyordu. Koridorun kasvetinde yok olana dek afallamış bir şekilde onu izledim. Bir kez daha çekip gitmesine izin vermiştim. Hayatıma bir kez daha öylesine ansızın, ilk karşılaşmamıza öylesine benzer şekilde girmişti ki olayları kontrolüm altına almak ve kendi çıkarıma uygun hale getirmek için eğitim aldığım günler ve geceler boyunca geliştirdiğim tüm o güven karşıma çıktığı an bir kez daha, tıpkı geçmişte içtenlikle yardım teklifinde bulunup ardından ortadan kaybolduğunda olduğu gibi uçup gitmişti.

Fakat akşama sözleşmiştik. Ve nerede çalıştığını biliyordum. Bu kez benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Fakat çok ani olmuştu ve içinde bulunduğumuz koşullar gerçekten müsait değildi.

Ron Friedlich'in belgelerini almak basit bir görev olsa dahi böylesi rutin bir görev başarısız olduğunda birçok büyük operasyon dağılır ve bir sürü sorun ortaya çıkardı. Materyali almadan önce kimlik kartımı ibraz etmem istenseydi, birisi şüphelenseydi ve üniversite güvenliğini çağırsaydı ve yüzeysel bir soruşturma dahi yapılsaydı sahte kimliğime karşılık gelecek bir belge bulunamayacağı gibi Ron'un kayboluşu da bizimle ilişkilendirilirdi ve kim bilir daha ne diplomatik ve başka sıkıntılar doğardı – kendi durumumdan bahsetmeye bile gerek yok. Niki'yi tam doğru anda gönderdiği, herhangi bir soru sormamasını ve yalnızca bu işi benim adıma halletmesini sağladığı için talihime teşekkür etmeliydim. Bu muhtemelen onun başını belaya sokabilir ve belki de işini kaybetmesine sebep olabilirdi. Fakat yapacak bir işim vardı ve kur peşinde koşmanın zamanı değildi. Taşıdığım belgeler birdenbire ısınmış gibiydi. Onlardan hemen kurtulmalıydım. Yakında bir binadaki postaneye gittim, belgelerin fotoğrafını çektikten sonra onları korumalı bir zarfa koydum ve oradan gizli personel aracılığıyla teşkilata gidecekleri Kanada'daki güvenli adreslerimizden birine postaladım.

Ron'un ne okuduğunu merak ediyordum, resimleri belgelere yedek olarak İsrail'e göndermeden önce fotoğraf makinesinin ekranında bir göz attım. Aldığı dersler çeşitliydi ve pek de zorlayıcı görünmüyordu. Aralarında, Fen Bilimleri başlığına giren Çevre ve Davranış, Orman Muhafaza Bilimi ve Besin Bilimi gibi dersler vardı. Ayrıca Amerikan Kültürü, Aborijin Kültürü ve Budizm dahil birkaç Uygarlık Tarihi dersleri yanında Antropoloji ve Kanada Kültürü –bunun niçin Amerikan Tarihi'nden ayrı olduğunu anlayamadım– gibi İnsani Bilimler dersleri ve Çevre Etiği ve İnsan Coğrafyası gibi çok da çaba gerektirmediğini düşündüğüm başka dersler de vardı. Bir çeşit ortak bir unsur, Dünya ve kültüre bir ilgi olduğunu gördüm ve bir diğer ortak unsursa notlardı – hepsi ya orta ya da altındaydı.

Daha sonra sebebini anladım. Bana hiçbir şey ifade etmeyen "Varsity Blues" başlığı altında oldukça yüksek notlar dizisi vardı. Fakat ertesi gün otelden çıktığımda hemen yolun karşısında olduğu için her

gün gördüğüm bir spor sahasının dışında "Varsity Blues Futbol Takımı" yazılı bir tabelayı fark ettim. Bunun Toronto Üniversitesi'nin spor takımının adı olduğunu anladım ve görünüşe göre Ron futbol takımındaki performansı ve çalışmalarıyla kredi biriktirerek hayatını kolaylaştırmıştı.

İlk başta küçümseyecek oldum fakat ardından seçiminin benim sanat okumayı seçmemden hiç de farklı olmadığını düşündüm. Adamın spora yeteneği vardı ve ilgisini çeken şeye odaklanmış ve geri kalan her şeyi gereken en düşük seviyede yapmıştı; ya da belki en düşük seviyede değil – tam olarak istediği şeyi okudu ve tam olarak istediği miktarda zamanını ve enerjisini harcadı. "Sporcu Ron" hayatta keyfine bakmış gibi görünüyordu. Sana şapkamı çıkarıyorum, sevgili, merhum ikizim.

***

Four Seasons Oteli, Town Suites Inn'den kısa bir yürüyüş mesafesindeydi fakat duş yaptıktan, tıraş olduktan ve genelde pek yapmadığım tıraş sonrası losyonu sürdükten ve yanımda getirdiğim takım elbiseyi ilk defa kuşandıktan sonra bir taksi tutmaya karar verdim. Pakistanlı sürücü gideceğim yerin yakın olduğunu anlayınca surat yaptıysa da tüm para üstünü ona bırakmama minnettar oldu. Yolculuk süresince nereli olduğumu bulmaya çalıştı. Ben ona nereli olduğunu sordum. "Buralıyım," dedi. "Toronto'da herkes Torontoludur." "Öyleyse ben de buralıyım," diyerek kısa konuşmamızı sonlandırdım. Saat altıda çoktan otel lobisindeydim.

Çok katlı otel binasından ayrı bir yapı olan lüks mekânda pek rahat bir şekilde oturamadım. Geniş mermer bir zeminin ortasında kalın, pahalı görünümlü bir halının etrafında birçok marka dükkân vardı. Her çeşitte tatlı ve kek çeşidi bulunan bir tezgâhın gerisinde duran garsona yakın bir merdiven bir sehpa etrafında bir kanepe ve iki sandalyeden oluşan benzer kümelerin olduğu bir oturma alanına çıkıyordu. Gizli bir buluşma için kötü bir yerdi ve romantik bir randevu için de tam olarak doğru bir yer sayılmazdı. Bir şey sipariş etmeden orada oturamazdınız ve hiç iştahım yoktu. Her seferinde fiyat etiketleri ve hepsi de bana tamamen lüzumsuz görünen deri ve kürk montlar, el çantaları ve mücevher parçaları için bu kadar çok para ödemeye hazır insanların

olması gerektiği gerçeği karşısında tekrar hayrete düşerek zamanın çoğunu dükkânlarda harcadım.

Şimdi ne olacağını düşünüyorum, sorusu geçti içimden. Ne olmasını istediğimi, diye düzelttim soruyu. Elbette ki bilemiyordum çünkü Niki hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Evlenmiş olabilirdi, çocukları olabilirdi. Ve eğer bekârsa bile bir görev için buradaydım, yakında gitmem gerekecekti ve ona niçin ve nereye gittiğimi söyleyemeyecektim. Normal bir ilişki için hiç şans yoktu. Olsaydı bile ona karşı ne hissediyordum?

Geçip giden yıllarda önceki karşılaşmamız sırasında beni etkisi altına alan büyüyü, çılgınlığı, sihri aştığımı düşünüyordum. "Patlama" daha iyi ifade edebilir. İfade edebileceğim bir açıklama olmaksızın, birdenbire ve son derece güçlü bir şekilde meydana gelen bir şey. Niki'den önce ya da sonraki hiçbir ilişkimin Niki'nin beni çıkardığı heyecan doruklarına çıkarmadığını ve hiçbir gecemin onunla yaşadığım çılgın şehvet gecesi gibi olmadığını çok iyi biliyordum. Fakat o zamanlar askerlik sonrası seyahatlerimde, askeri disiplinden kurtulmanın doğurduğu sevinç dalgasıyla böylesi çılgınca bir maceraya açıktım. O zamandan beri daha uslanmıştım. Muhtemelen tekrar aynı şekilde hissedemezdim. Aynı kadın için bile. Yıllardır o duygulara benzer bir şey aramamıştım bile. Hoşlanabileceğim ve birlikte yaşayabileceğim bir kadın aramıştım ve öyle birini bulmuştum fakat İkinci İntifada'nın binlerce kurbanından biri olmuştu. Niki'yi tekrar görmenin içimde uyandırdığı hissin büyük oranda kafa karışıklığı olduğuna karar verdim. Görünüşe göre duyguların uyanması daha uzun sürüyordu ve yirmi yaşındaki bir adamı harekete geçiren hoş bir kız figürünün adam otuzlu yaşlarına geldiğinde aynı etkiyi göstereceği kesin değildi. Niki, gördüğüm kadarıyla hiç değişmemişti. Diğer yandan benim dokuz kilo fazlam vardı. Muhtemelen onu daha önce olduğu gibi tahrik edemezdim, tabii eğer geçmişte de ettiysem. Beni hayatından çıkartan oydu ve konu sorunsuz çözülmeyince ortadan kaybolmuştu.

Yediden hemen önce oturma alanına gittim, girişe bakan bir sandalyeye geçtim, bir kahve sipariş ettim ve sabırsızlıkla bekledim.

Aklımdan geçen tüm düşünceler Niki'nin lobiye girdiği saniye uçup gitti. O gece Asakusa'da giydiği aynı koyu mavi elbiseyi giymişti, yalnız şimdi çıplak sırtını kürk bir mont örtüyordu. Topuklu ayakkabı giymiş olmalıydı çünkü epey uzun görünüyordu. Kalbim neredeyse duracaktı.

Onu karşılamak üzere kalktım. O küçük adımlarıyla bana doğru geldi. Saçı arkasında toplanmıştı, yüzü beyazdı ve siyah bir kalemle gözlerini irileştirmişti. Büyüleyiciydi.

Beni süzdüğünde tatlı yüzünde insanın aklını başından alan bir gülümseme belirdi, geçen seferki buluşmamızdaki gibi kravat takmış ve takım elbise giymiştim. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı. Hakkımdan gelen heyecan hatırladığımdan daha güçlüydü. İnsanların bizi izlediğini biliyordum. Bunun uygun olmadığını biliyordum fakat kendimi durduramadım. Çıkık elmacıkkemiklerini avuçlarımın arasına alarak ona doğru eğildim ve dudaklarından öptüm. Hiçbir şeyi umursamadan uzun bir öpücük olmasını istemiştim fakat çabucak dudağımı sert bir şekilde ısırdı ve ben şaşkın ve incinmiş halde kafamı geri çekerken, bana ateş püsküren gözleri ve yüzünde buza dönen gülümsemesiyle, "Sana da iyi akşamlar," dedi.

Mahcubiyet içinde elini sıkmak üzere elimi uzattım fakat Niki döndü, kolunu koluma geçirdi ve oturmakta olduğum masaya götürdü.

"Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu sessizce, o soğuk gülümseme halen gözlerindeydi.

Tam olarak ne düşünüyordum? Çok uzun zaman önce Tokyo aşk otelindeki geceden beri ona ne olduğunu bilmeden, adeta bir yabancıya gidip sanki halen benimmiş gibi onu öpebileceğimi mi? İşin aslı düşünmediğimdi. Basbayağı hiç düşünmemiştim. Ben kanepeye o sandalyelerden birine, dizlerimiz pek birbirine değmeden oturduğumuzda ona bunu söyledim. Tüm olaya şahit olmuş olabilecek garson geldi. Niki şimdiye kadar hiç işitmediğim bir kokteyl istedi, ben kahvemle yetineceğimi söyledim.

"Lütfen bunu yalnızca olağan bir randevu olarak gör," dedi garson yanımızdan ayrıldığında. "Sence de birbirimizi daha iyi tanımamız gerekmiyor mu?"

İçim titredi. Cevap "evet" değildi – tüm bu yıllar boyunca beni beklemiş gibi kendini kollarıma atmamıştı. Fakat "hayır" da değildi – göz kamaştırıcı, sevinçli, şık bir halde buradaydı. Zihnimde eski bir dostuyla buluşan bir kadın gibi görgüsü gereği gelmiş olma ihtimaliyle beni potansiyel bir partner olarak düşünme ihtimali arasında gidip gelen bir "belki" vardı. "Sıradan bir randevu" gibi. Loş aydınlatılmış üniversite geçidinde kollarımın arasında yaşadığı anlık çöküntüye rağmen şu anda olanlar Tokyo'daki gece kulübünden bu yana aramızda kalan büyük

boşluğu kapatmayacaktı. Kendimi buna alıştırmam gerekirdi fakat içim öylesine derinden titriyordu ki duygularımın, o günden beri geçen neredeyse on yılı aşarak doğrudan o mekândan ve o zamandan geldiğini biliyordum.

Sonraki bir saat boyunca birbirimize son on yıldaki hayatlarımızı, temelde eksik olan yanıyla –aşk– göze çarpan hikâyelerimizi anlattık. Ona sanat okulunu, resimlerimi, öğretmenliğimi, bir anlam bulamadığım ilişkilerimi, dikkatlice manyetik alanından sakınarak Japonya'ya değinmeden Dolly ortaya çıkana kadar dünya çevresinde yaptığım gezileri anlattım. Nasıl delicesine âşık olmadan onunla bir hayat kurabileceğimi düşündüğümü anlattım. Onun ölümünü anlatışım Niki'nin gözlerinden yaşların boşalmasına sebep olurken benim gözlerim kuruydu. Hikâyemi burada noktaladım.

Niki bana hayatının o geceden sonra aniden değiştiğini anlattı fakat niçin ve nasıl olduğuna dair detaylara girmek istemedi. Anne babasının evine dönünce babası hayal kırıklığına uğramıştı çünkü onun aileyi Japonya'ya geri çekeceğini ümit ediyordu. Bir Japon merkezinde Judo ve kılıç eğitimine devam ederek samuray kültürünü Toronto'da devam ettirmeye çalışıyordu ve aynı zamanda bir hat sanatı kursunda öğretmenlik yapıyordu. Bir süre sonra anne babasıyla yaşamaya devam edemeyeceğini anlamış ve taşınmış, edebiyat ve düzenleme okumak için üniversiteye yazılmıştı. Hayatını idame ettirmek için Trinity Koleji'nde küçük maaşlı bir işe girmişti ve arada sırada editörlük işlerinin yanında küçük bir yayınevi için taslak okumaları da yapıyordu.

"Çoğunlukla romantik romanların editörlüğünü yapmayı seviyorum," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Sevmenin pek çok yolu var."

"Ya erkekler?" diye sordum, kaba bir şekilde.

Niki iç çekti.

"Birkaç tane. Ama Kanadalılar."

Yüzümdeki soru işareti cümlesini bitirmesine neden oldu: Japon erkeklerinin üstlerinden atamadıkları, Niki'yi olduğu gibi kabul etmelerini imkânsız kılan aptal geleneksel maçoluğuna dayanamadığı gibi onun gibi bir kadından korkan, fazlasıyla nazik Kanada erkekleriyle de yıldızı barışmamıştı. Görünüşe göre ben bu iki tipin tam arasında yer alıyordum. Geçmişte ona beni anımsatan bir erkek arkadaşı olduğunu söyleyince bir an ürperdim ve tepkimi görmek için beni izlediğini bile düşündüm fakat bu konuda konuşmaya devam etmedik. Niki niçin

Ron Friedlich'in belgelerini istediğimi sormamak için çok çabalıyordu.

Farkına varmadan dizlerimiz birbirine değdi, arkasından bacaklarımız birbirine dolandı ve bir kez daha sormak zorunda kaldım: "Senin yerin mi, benim yerim mi?" Bu kez Niki "İkisi de olur," dedi ve sarılarak Four Seasons'tan soğuk geceye çıktık, sıcak otel odama doğru yola koyulduk.

Niki dağınıklığıma ve alelacele toparlanmaya çalışmama güldü, "Nasılsa yakında yine dağılacak," dedi. Halen bastırılmış bir gülümsemeyle parıldayan gözleri kısa süre sonra tüm o yılların hapsedilmiş arzuları ve şehveti tek bir baştan çıkarıcı geceye doluşmuş gibi ondan başka hiç kimsede görmediğim, bir sokak kedisinin çıldırmış yırtıcı hayvan gözlerine dönüştü.

6
Ertesi Sabah

Kendimi sakınmak istediğim ikilem ertesi sabah sert bir şekilde çarptı beni. Şimdi ne yapacaktım? Niki'yle yaşadığım son seferden sonraki en heyecanlı aşk gecesinin ardından ne yapacaktım? Aslında o geceden beri aşk gecesi olarak adlandırabileceğim bir gece olmamıştı. En çok Dolly'yle olduğu gibi seks iyi olsa ve birlikte olduğum kadını sevsem bile hiç âşık olmamıştım. Göğsümün içindeki baraj en sonunda patladığında, Niki'ye duyduğum içimden hızla akan hislerin taşkınına benzer bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Kalbimin derinliklerinde deşilecek başka bir duygu kalmamış gibi dururken bile Niki gözlerinden yaşlar akarak Tokyo'daki kulüpten atılmamdan sonra olanları anlatırken duygularım taşmaya devam etti: Taksim uzaklaşmış ve çizimlerimi pencereden atmamın hemen ardından korumalardan biri onları Niki'nin eline tutuşturmuş, bir diğeri de montunu omuzlarına geçirmiş. Japonca kesin, sert konuşmalar olmuş, birisi kulübe geri dönmesini engellemiş, birkaç dakika sonra da siyah bir sedan Lexus yanaşmış. Niki arabanın içine itilmiş ve yanında oturan bir koruma yalnızca, "Dairen?" demiş. Niki başının belada olduğunu anlayarak onlara dairesinin yerini söylemiş. Sürücünün serçe parmağının uç kısmının olmadığını görmesiyle kimin elinde olduğundan hiç şüphesi kalmamış.

Yakın gözetim altında eşyalarını toplaması için beş dakika verilmiş. Valizi ve iki ağzı açık çanta Lexus'un bagajına konmuş ve Niki'yle korumanın arka koltuğa geçmesiyle araba harekete geçmiş. Sabahın ilk ışıklarında vardıkları Kyoto şehrine kadar yüzlerce kilometrelik yolculuk boyunca kimse ona tek bir kelime etmemiş. Eski evlerle sıralanmış dar bir sokakta durmuşlar ve Niki nerede olduğunu anlamakta sıkıntı çekmemiş: Şehrin geyşa bölgesi olan Gion'daymış. Bir diğer koruma evlerden birinin kapı eşiğinde bekliyormuş ve görgü kuralları gereği bazı karşılama sözleri ve göstermelik baş eğmelerin ardından evin arka tarafında bir odaya götürülmüş. Bir konsomatris olarak hayatının yeni kısmına burada başlayacakmış. Cep telefonu alınmış. Cilalı ahşap ze-

minin üstüne serili Japon şiltesinin üstünde yeni kıyafeti seriliymiş. Niki eski kimliğinden soyunup yerine yenisini koyarken evin hanımı başında dikilmiş.

"Müşteriler çoğunlukla yerli adamlardı," dedi Niki. "Hâlâ geleneksel bir konsomatristim, gerçek geyşadan önce ya da onun yerine yapılan bir ön hazırlık gibi. Tokyo'daki işle aşağı yukarı aynıydı, tüm istedikleri seninle aramıza mesafe koymaktı."

Kyoto'dan Kanada'ya giden ilk uçağa bindiği Osaka'ya kaçmaya cesaret edene dek birkaç ay boyunca korku ve tedirginlik içinde ona söylenileni yapmıştı.

Çok kötü hissettim. Niki'nin Japonya rüyası benim çocuksu ve geri zekâlı davranışım yüzünden harap olmuştu. Ancak zamanı geri alabilseydim... Ama bunu gerçekten yapmak istemiyordum. Kollarımın arasında hıçkıran Niki'yle beraber buradaydım ve sırılsıklam âşıktım.

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Görünüşte yanıt açıktı, tabii normal bir durumda olsaydık. Birbirini kaybetmiş ve yeniden bulmuş âşık bir çift beraber kalır ve ne istiyorlarsa onu yaparlardı. Erkek resim yapar, kadın aşk romanlarının okumalarını yapardı. Fakat Niki'yi Tokyo'dan Kyoto'ya götüren parmağı kesik yakuza gibi iriyarı denetçim Udi'nin soluğunu ensemde hissediyordum. Eğer Niki'yi seçersem kimsenin beni bir şey yapmaya zorlamayacağını biliyordum. Siyah bir Lexus'un içine zorla itilip gecenin karanlığında başka bir şehre kaçırılmazdım. Bu hayalin, genç bir erkek ve genç bir kızın beraber kurabilecekleri –ve kurmaları gereken– en doğal hayalin peşinden gitmemi engelleyen içimdeki yakuzaydı. O halde ne yapacaktım?

Beynimde buzdan dokunaçların yayılmasını engellemek için onun vücudundan biraz daha sıcaklık çekmeye çalışarak Niki'nin bedenine dolandım ve onu da kendi bedenime doladım fakat Niki sessizliğimden durumu fark ederek sordu: "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum, Niki," diye inledim, bunu engelleyecek en ufak bir fikrim olmaksızın tutkuyla iç çektim.

"Londra'ya dönmek zorunda mısın? Ya da Cambridge'e?" diye sordu. Ve ben ne hakkında konuştuğunu anlayıncaya kadar gerisini getirdi. "Ronald Friedlich'e belgelerini vermek için?"

Doğru kelimeleri aradım. Nasıl hem yalan söylemekten hem de itiraf etmekten kaçınabilirdim, nasıl hem kapıyı daha fazlası için açık tutar hem de kapının her an kapanabileceğini söylerdim?

"Ron Friedlich ve Londra büyük bir yapbozun yalnızca ufak bir parçası," dedim. "Ve sen çok büyük bir yapboz olan hayatımın büyük bir parçasısın." Başka bir şey demedim ve sözcüklerimi son derece dikkatle dinleyen Niki başka soru sormadı. Tekrar seviştik ve sonra Niki kalkması, eve gitmesi, günlük kıyafetlerini giymesi ve zamanında işe yetişmesi gerektiğini söyledi. Akşamüstü beşte onu almamı kararlaştırdık.

O gittikten sonra tıpkı daha önce olduğu gibi kafam karışmış ve kaybolmuş hissettim fakat bu kez görünüşte karar benimdi. Görünüşte çünkü kendimi soyutlayamadığım, Niki'nin hayatıma ilk girdiği günden çok daha öncesine uzanan uzun ve işkence dolu geçmişim peşimi bırakmıyordu ve içimde uyanan taze şehvet ve aşkı tatmin etmeden önce onu tatmin etmem gerekiyordu.

Şu an için Udi'ye bir şey söylememeye ve farz edilen memleketimi tanımaya devam etmeye karar verdim, fakat bundan sonra Niki'yle beraber.

***

Udi'nin Toronto'ya dönüşünden önceki günler hayatımın en büyülü günleri arasındaydı. Aynı zamanda şehrin gezdiğim kısımlarına ve ertesi gün gideceğim, yalnızca yerlilerin bildiği yerlere dair günlük raporlar kaleme alabiliyordum. Bir akşam Niki beni Gerard Sokağı'na, Hindistan'la aynı kültürel donanıma sahip –tikka masala soslu tavuk yapan restoranlar, ipek eşarplar satan dükkânlar, hoparlörlerden yayılan Urdu ilinde şarkılar ve Bollywood filmlerini tanıtan posterler– fakat aslında küçük Pakistan olduğunu hemen öğrendiğim Küçük Hindistan mevkiine götürdü.

Spadina Caddesi boyunca her yerde Mandarince işaretlerin ve çeşit çeşit Çin devalarının satıldığı dükkânların bulunduğu Çin Mahallesi'nde yürüdük fakat istediğimiz şey Japon yemeğiydi. Yaklaştığımızda Niki bana her birinin zemin katının zevkli bir dükkâna ev sahipliği yaptığı, harikulade çatıları şatafatlı tonlara boyanmış küçük ahşap yapıların olduğu kısa, renkli bir sokak olan Kensington pazarını gösterdi. Burada Hindistan'dan ve diğer Uzakdoğu ülkelerinden gelen çeşit çeşit resimler, kumaşlar ve kıyafetler, üstünde Budist yazıları olan birçok duvar örtüsü, Doğu'ya özgü halıların yanında altmışlı yıllarda giyilen kıyafetler de vardı. O yıllarda yaşasaydık hippi olmanın bize

yakışacağını düşündüm. Özellikle de Niki'ye ve ben belki de onun peşine takılırdım. Fakat o yıllarda henüz doğmamıştık bile. Niki'nin buralarda gördüklerimi seveceğimi düşündüğüne sevinmiştim ve gerçekten de hoşuma gitti: insanlar, ortam, tekstil ürünleri – meğerse hiç ucuz değillermiş. Bununla beraber ona çiçekli bir bluz ve yaklaşmakta olan kışı düşünerek kalın, renkli bir şal aldım.

"Peki, ya sen?" diye sordu Niki.

Bir şeyler kekeledim. Kendimi bu kıyafetleri giymiş halde düşünemiyordum. Sevimli yüzünde kederli bir ifade, belki de hafif bir hayal kırıklığı belirdi. Ben ve sıkıcılığım, diye kendimi azarladım. Hayır, o zamanlarda yaşasaydım bile ben asla bir hippi olamazdım. Fakat ortalıkta şalvarla dolaşmamı engelleyen ne vardı ki? Beni "ruhani" bir Yeni Çağ havasında görünmekten alıkoyan neydi? Kendi kendime ne yazık ki öyle bir tip olmadığımı söyledim. Ne yazık ki mi? Pek emin değildim. Ayakları fazlasıyla yere basan, fazlasıyla rasyonel biriydim. Farklı olmayı gerçekten istemiyordum. Belki Ron olsaydım...

Müzik seslerinin yayıldığı Jenny's Café-Bar yönünde yürüdük. Kapıda belki de altmışlardan yadigâr olan, gitarlı yaşlı bir adam ve İskoç eteği giymiş başka bir tuhaf adam duruyor ve birkaç siyah ayaklarıyla ritim tutuyorlardı ve bir kez daha cennetteydik. Farklı olabilirdim. Doğru koşullar altında.

Güneş batıyor, pembe bulutlar gökyüzünde toplanıyordu ve görülmeye değer bir alacakaranlıkta sokağın tüm renkleri parıldıyordu. Mekânın sahibi olan yaşlı hippi Jenny'den bir tabaka kâğıt ve renkli kalemler istedim, o da getirdi. Barın dışındaki küçük bir masada gitarist, İskoçyalı ve siyah adamların etkilenmiş bakışları altında hızlı çizgilerle sokağı çizdim ve duvarları, birinde "Geçmiş tarih, gelecek gizem, günümüz hediyedir" yazan göz alıcı Çin işi duvar süsleriyle dolu bir dükkânda Niki'yi.

Bunu yapmak beni bir turistik atraksiyon haline getirdi ve kısa süre sonra izlemek üzere ufak bir kalabalık toplandı ve bazıları ben çizerken fotoğraflarımı çektiler. Bir içgüdü bana bunu yapmayı bırakmamı söylüyordu fakat en azından görünüşte sahte kimliğime uyuyordu, bu yüzden çizmeye devam ettim. Yine de fotoğrafımı çeken turistlerden bir tanesinin Hard Rock Café'deki ve Belediye Sarayı'ndaki hoş gülüşlü kız olduğunu görmemle sarsıldım. Yani aslında beni takip mi ediyorlardı? Friedlichlerin konutunun etrafında dolanırken ya da okullarda

ve üniversitede sorular sorarken yetkililerin şüphelerini uyandırmış olabilir miydim? Kızın yüzü fotoğraf makinesinden görünmüyordu ve sonra arkasını dönünce kuruntumu doğrulayamadım. Diğer yandan eğer gerçekten Kanadalıysa, profesyonel bir takipçi dikkatimi çekmeksizin gizlice fotoğraflarımı çekmiş olacaktı. Hayır, bu hayal gücümün bir eseri olmalıydı.

Çok geç olmayan bir saatte, artık gelenekselleşmiş "senin yerin mi benim yerin mi" sorusundan sonra gecelik aşk şenliğimiz başladı.

Onun dairesine gittiğim ilk seferde onun yerinin benim otel süitimden çok daha iyi bir aşk yuvası olduğunu gördüm. Niki Old Town semtinde, St. James Katedrali'nin karşısında ve gölden birkaç yüz metre uzakta, gitmek istediğimiz herhangi bir yere iki adım mesafede olan Adelaide ve Church sokaklarının köşesinde oturuyordu. Apartmanı otuz ya da kırk katlı, çelik iskeletten ve göle bakan dev mavimsi pencerelerden oluşan birkaç dev binadan biriydi.

Binanın girişi bir şifre tuşlanarak erişim sağlanan, kahverengi mermerle kaplı iyi aydınlatılmış bir lobiydi. Lobide birkaç kanepe, bir ayna ve açmak için anahtar gereken bir başka kapı vardı. Aynı zamanda doğru kata çıkmak için bir anahtar daha gerekiyordu. Asansör bizi otuz ikinci kata çıkarıyor ve dairesinin bulunduğu hole açılıyordu. Bazen yatak odasına gidene kadar beklemezdik ve yumuşak, kalın, beyaz halının üstünde ya da nefes kesici göl manzaralı özel tasarım kanepede sevişirdik.

Niki'nin bunun gibi göl manzaralı bir daireyi nasıl karşılayabildiğini merak ettiğimde bana iyi bir yerde yaşamasını istediği için kiranın yarısını babasının ödediğini söyledi. Ayrıca Niki'nin işte nasıl dayandığını merak ediyordum çünkü geceleri hiç uyumuyorduk ve ancak o işe gittiğinde ben tükenmiş halde derin bir uykuya dalıyordum.

Uyandığımda ve Niki'nin geri dönmesine çok fazla zaman olmadığında bazen balkona çıkmaya cüret ederdim ve orada hissettiklerim niçin bir paraşütçü olmaya uygun olmadığımı hatırlatırdı. Bazen eski bir bira fabrikasının içinde yer alan ve sürekli insanlarla dolu ve hareketli St. Lawrence Pazarı'nın yakınında yiyecek bir şeyler almaya giderdim. Bazen de oradaki yiyecek tezgâhlarından yerdim.

Birkaç sefer vicdanımı rahatlatmak adına takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için bir manevra yaptım fakat hiçbir şey bulamadım. Bu temiz olduğum anlamına gelmez, dedim kendi kendime. Belli ki Kanada Gizli Servisi tarafından yirmi dört saat gözetlenmeye değer gö-

rülmüş bir hedef değildim. Belki de arada sırada "yoklanıyordum" fakat bu bile bana pek olası gelmiyordu. Bunu niçin yapsınlar ki? Bunu düşünmek beni tedirgin etse de Niki gözlerindeki yeşil parıltıyla çıkageldiğinde bu his uçup gidiyordu. Bu bana, "Geç. Yol senin. Nereye istersen gidebilirsin," diyen bir trafik ışığı gibiydi.

Evde kaldığımda İsrail sitelerini ziyaret ederek ve evde olan biteni öğrenerek internette sörf yapıyor, bazen de fotoğraf makinesini açıp eski bir yarayı dürten ve büyük acıya karşı koyamayan biri gibi silmediğim şiirlerden bazılarını okuyordum.

"Bunun kaderimiz olduğunu söyleyenler vardı.
Makkabi devleti için seksen
Ve bizimki için biraz daha az yıl,
Dediler ki bu karmaşaya yol açan Yahudi kaderiydi.
Başkaları 'kader' değil, Arap rahmi dedi:
Bizim altımıza karşı yüz milyonlarca, mahvolmuş görünüyorduk
Ve olmasına izin verdik, bu yüzden lütfen şikâyet etmeyin.
Bedevi adamların her birinin dört karısı,
Düzinelerce çocuğu var. Bir Hasid'in ise
Olabilir bir düzinesi fakat tek yaptığı öğrenmek ve dua etmektir
Bizi terk eden
Tanrımız, Yehova'ya."

Bir sonraki şiir aynı temayı sürdürdü.

"Bazen doğrudur,
İçimizde biliriz
Fakat tek yapabildiğimiz
Kanal İki'yi izlemektir.
Gitgide daha çok gerçeklik
Felaketi beklerken.
Bir içki daha al
İzle her şeyin batışını."

Küçük fotoğraf makinesi ekranından okumak zordu. İlk satırlarında beni yakalamayan şiirlere göz atarak birbiri ardına sildim. Bazen

gülümserdim fakat dudaklarımdaki gülümseme okurken somurtmaya dönerdi:

"Nerede o yatırım danışmanı, o aşağılık?
Bana alıp satma dedi
Hükümet tahvilleri kaya gibi sağlam
Ve asla batmayacak, hepsinin en güvenlisi olan
O büyük şirket.
Ve iş blöf yapmaya geldiğinde
Bunu beceremeyen çokbilmişler nerede?
Bir taraf kendini yeterince güçlü hissettikten sonra bile
Antlaşmaların bir faydasının olacağını kim düşündü.
Ve günden güne havlayan köpek ısırmaz diyenler –
İranlıların bombalarını bir gecede
Hazırlayabileceklerini duyduktan sonra bile
O 'asla korkmayın' diyenler ve umudunu
Birleşik Devletler ve Nato'dakilere bağlayan sersemler.
Hepsi, sanırım, diğerleriyle beraberler
Ellerinden gelen her şeyi yapan solcular ve iyi niyetliler bile
Araplara sizi seviyoruz, biz kardeşiz, demek için."

Şimdiye kadar şairin Araplara, solculara ve askerden kaçanlara pek iyi bakmadığını anlıyordum fakat bir başka şiir durumun pek de böyle olmadığını gösterdi:

"Dayan, çiftlikteki o kendini beğenmiş kahraman
Dedi ki 'barış olmayan Şarm el Şeyh
Şarm'sız barıştan iyidir'
Fakat sonunda kibrinden başka bir şeyi kalmadı
Ve Milwaukeeli o kız, Golda Meir
Sadat'ın önerilerini reddetti ve ardından
Yetmiş üçün Yom Kippur'unda
Yedik, yedik ve tekrar yedik.
Saçını Filistinli bir fahişeye kestiren
Tıpkı güçlü Samson gibi
Bu üçüncü devletin ölümüydü
Dedi kahraman Dayan.

Rabin'i öldüren, barışı öldüren
Ve hepsinin en kötüsü umudu öldüren üç kurşun hariç
Hepsinin böyle olacağı belliydi.
Kar etrafa düşerken onları burada işittim.
Ardından Suudiler ve Arap Birliği
Bir yardım eli uzattı fakat İsrail'i görmezden geldi.
İşe yarar mıydı yaramaz mıydı bilmem
Bilirim 'Ortadoğu'nun tek demokrasisi' bizi sevmediklerini ama
Bir antlaşmaya varmaya çalışmaksızın
Daha ne kadar yalnız başımıza durabiliriz?
Söyleyin bana şimdi oradaki herkes fanatik bir göçmen mi?"

Suudi Arabistan teklifi çok uzun süre önce değil, yalnızca bir yıl önce yapıldığından, artık şiirlerin burada, Amerika'da yazıldığı barizdi. Yazarın gizemi kafamı kurcalıyordu. Udi'nin daha önce söylediği gibi bu abesle iştigal olurdu. Belki ailenin bir dostu, İsrailli bir gurbetçiydi. Belki de değildi. Orada, ilk sayfada ya da kapakta yazıyor olmalıydı, acelemin olması ve ismi fark etmemiş olmam ne yazıktı.

Başka bir gün şunu okudum:

"Elbette ki başka bir seçenek yoktu
Bir ülke kurmaktan başka ve
Yalnızca Soykırım değildi:
Herlz haklıydı,
İtiraf etmeliyim, Amerika sürgünümden yola çıkarak
İnsanın toprağı olmalı.
İnsan gayreti tarihinde
Siyonizmin yaptığı büyük bir başarıydı.
Dalgaların arasında birer birer tahtalar bulduk
Ve biraz iple onları birbirine bağladık
Ve bir salımız vardı
Ve ardından küçük bir sal
Ve ardından yelkenli
Ve ardından bir gemi
Silahları olan bir muhrip.
Utanılacak bir şey değil,
Milyonlarca mülteci için bir ev.

Çöllerin çiçek açmasını sağladık
Nobel ödülleri kazandık,
İstikrarlı bir demokrasi
Yüksek teknoloji öncüsü
Ve dünya çiftçilerine bir ışık.
Bunun bir parçası olmaktan mutluydum,
Ta ki bunlar ortadan kalkana dek."

Kalbim hayret ve endişe arasında sıkışıp kalmıştı. Okumaya devam edecek gücüm yoktu. Başladığım için üzgündüm. Şiirlerin bana bir şey söylediğini biliyor fakat ne olduğunu bilmiyordum. Teslim olabilir miydim? Öylece bırakabilir miydim? Öylesine sevdiğim ve inandığım ve hatta bir parçası olduğum için gurur duyduğum kuruluşun parçası olmayı bırakabilir miydim? İsrail pop şarkılarını CD'lerden dinleyen mahzun bir muhacir olabilir miydim?

İsrail gençlik hareketlerinde yapıldığı gibi sonu gelmez tartışmalara girdim kendimle: Sürgünde boynu bükük mü yaşamalıydı yoksa başın dik anavatanında mı? Siyonist hayalin, İsrail'in yıkılışını öngören şiirlerin önüme serdiği seçim buydu. Şair görünüşe göre kararını vermişti: Amerika'ya kaçmıştı.

Şansıma her gün saat beşte Niki'ye kavuştuğum için kendime bu düşüncelerle işkence çektirmeye devam edemiyordum. Ve teşkilat endişelenecek olursa, ben hâlâ sahte kimliğimi tesis ediyordum.

***

Ressam olduğumu hatırlayınca ve ona çoktan büyük galerileri ziyaret ettiğimi söylediğimde, Niki göl kıyısındaki bir bina kompleksi olan Harbourfront Centre'a gitmeyi önerdi. New York'taki Pier 17'nin ya da Londra Dok Alanı'nın ya da Tel Aviv Limanı ve Herzliya'daki hayat dolu marinanın bile aksine burada dükkân ve restoranlar değil sanatçı atölyeleri ana unsurdu.

Şimdiye kadar gölden gelen buz gibi rüzgârlar yüzünden su kenarlarından uzak durmuştum. Şimdi esintilerden korunmaya çalışarak komplekse doğru mümkün olduğunca hızlı yürüyorduk. Birkaç tanesinin halen yakın adalara gidip gelmesine rağmen turist yatları kış için sıkı sıkıya kapatılmış ve taş kordona bağlanmıştı. Kıyı boyundaki

restoranlar çoğunlukla boştu.

Kompleksin girişinde, Harbourfront Centre tabelası altında popüler restoranların yukarıdan baktığı bir buz pateni sahası vardı. Niki bana burasının yazları içinde botlar olan bir deniz suyu havuzu olduğunu söyledi. Hızla içeri girdiğimizde binanın baştan sona sanatçı ve zanaatkârlara ev sahipliği yapan tek bir büyük alan olduğunu gördüm. İş başındaki seramikçileri, ressamları, heykeltıraşları izledik. Bu benim için yeni bir konseptti ve biraz tuhaf görünüyordu. Fakat meslektaşlarımın işlerini yapışını gördüğümde parmaklarım kaşındı.

"Kendine burada küçük bir galeri yapabilirsin, eğer Toronto'da kalırsak," diye fısıldadı Niki ve ben soğuk bir ürperti hissettim çünkü bir an önce kendime tamamen aynısını söylemiş ve fikri reddetmiştim fakat fikir o kadar cezbediciydi ki buna karşı koyamayacağımdan korktum. Bunu aklımdan çıkarmak için onu buz pateni pistine sürükledim ve daha önce hiç denemediğim bir şey olmasına rağmen buz pateni yapmayı kabul ettim.

Niki kiralık patenlerinin içine rahatlıkla girdi ve beni beklerken hoş dans hareketleri yaparak zarafetle pistin ortasına doğru kaydı. Benim gibi başka acemiler de vardı fakat onlar ihtiyatlı bir şekilde korkuluklara yakın kayıyordu, bense hızla doğrudan Niki'ye doğru kaymaya karar verdim ve elbette ki bu benim için kıçımın üzerine oturduğum bir düşüşle ve Niki için yüksek perdeden mutlu bir kahkahayla sonuçlandı. Biraz denge ve özgüven kazandığımda onun adımlarını taklit etmeye çalıştım ve elbette bu da kıçımla buz arasındaki acı verici karşılaşmalardan birkaçıyla daha sonuçlandı; artık diğer patencilerden bazıları da kendinde bana gülme hakkını buldu. Kendime hayret ettim. Daha önce hiç birkaç gün önce yaptığım gibi sokakta kalabalığın karşısında resim yapacak ve kesinlikle kendimi herkesin önünde komik duruma düşürecek kadar özgür olmamıştım. İçimde bir şeyler açılmıştı. Kalbime saplanan ok tüm yaşamımı saran sert kabuğu kırıp bir şeyleri serbest bırakmıştı. Kensington Pazarı'nın görüntüsü kadar renkli ve mutlu, yepyeni bir varlık serbest kalmış ve Nazi trenleriyle yanmış tankların karakalem çizimlerini ardında bırakmıştı.

Akşamı kafelerden birinde sıcak çikolata içerek ve olağan soruyla sonlandırdık –senin yerin mi benim yerim mi– fakat bu kez benim yerimde karar kıldık. Hesabı ödedim ve tam gitmek üzere kalkmıştık ki

kafenin karanlık köşesinde iriyarı bir figür gördüm. Gri benekli kısacık saçlarıyla o koca kafayı tanımak için saniyenin bir saliseden fazlasına ihtiyacım yoktu. Dışarı çıktıktan sonra Niki'den biraz beklemesini istedim. Fakat kafeye geri dönüp Udi'ye yaklaştığımda onun boş ifadesiyle karşılaştım ve ancak ondan sonra talimatlarını hatırladım: O bir hayaletti. Yalnızca o bana gelebilirdi, ben asla ona gidemezdim. Arkamı dönüp oradan ayrıldım.

"O adamla bir alakan mı var?" diye sordu Niki. "Daha önce de seni ona bakarken gördüm."

Üstü kapalı bir şekilde, "Şu anda değil," dedim ve Niki konuyu uzatmadı. Udi kesinlikle bu akşam benimle konuşmak isteyecekti. Niki'den ayrılıp onu otelimde mi beklemeliydim? İçim öfkeyle doldu. Hayır, yapmayacaktım ve Niki oradayken gelip kapımı çalmasını da istemiyordum. Bu gizliliği ve bu oyunları oynamaya devam etmeyi istemiyordum.

"Gel, senin yerine gidiyoruz," dedim birdenbire planı değiştirerek.

"Yani o adamla bir ilgin var," dedi fakat yanıt vermedim ve bir kez daha üstelemedi.

"Eskisi gibi değilsin," dedi Niki ilk seferden sonra. "Hem de hiç," diye ekledi ikinci seferden sonra ve bir üçüncü sefer olmadı. Keyfim kaçmıştı ve parçalanmıştım. Niki işe gittiğinde aklımda biçimlenen bir kararla otele gittim. Niki'den ayrılmayacaktım ve eğer Udi ısrar ederse bunun aramızdaki bağlantının ve pasaportu kullanışımın sonu olduğunu söyleyecektim. Ron Friedlich'in ebeveynlerine gidip oğullarının Sina'da öldüğünü ve Bedeviler tarafından gömüldüğünü anlatacaktım. Bu talihsiz çiftin üstüme büyük yük olduğunu hissediyordum.

Udi iki uzun binanın arasında parıldayan ve Town Suites Inn'in karşısındaki kafenin girişine yakın dar bir boşluğu aydınlatan güneş ışığının içinde bir paltoya sarınmış halde oturuyordu. Önünde bir dolu ve iki boş kahve fincanı vardı. Benim onu görmemden biraz önce beni görmüştü ve garsona işaret etti. Onu beklemeden otele girdim ve kapımı kilitledikten hemen sonra aramızda işaret olarak kararlaştırdığımız kapı çalma sesi geldi.

***

"Hayır, teşekkür ederim, ben içtim," dedi Udi ona bir şey teklif

etmememe rağmen. "Fakat kendine bir bardak doldurabilirsin. Bitkin görünüyorsun." Odaya göz gezdirdi ve "Odan da kokuşmuş yaşlı bir bekâr odası gibi görünüyor. Senin değil de onun yerine gitmiş olmanıza şaşmamalı," dedi.

"Aslında, burada olmaktan rahatsız olmuyor," derken ona karşı ateş açmanın uygun olacağını düşünüyordum.

"Bravo. Erkek dediğin böyle olur. Şimdi dökül bakalım. Tüm raporlarını okudum ve orada bir kıza ya da senin başka bir yerde yattığına dair tek bir kelime yoktu."

Sesinde net bir azarlama tonu vardı ve halen bir nevi deneme sürecinde olduğumu hatırladım.

İkimize de kahve koydum, biraz odayı topladım ve küçük mutfaktaki masada karşısına oturdum.

"Bekliyorum," dedi.

Japonya'dan başlamaya karar verdim. Açıkçası, Niki'yle buradaki bağlantımın nasıl bu kadar çabuk ve karşılaşmamızın ardından nasıl bu kadar karşı konulamaz olduğunu açıklamanın tek yolu buydu. Udi bir bardak suyun içinde yok olacak pirinç kâğıdından yapılmış bir deftere ara sıra notlar alarak sessizlik içinde dinledi.

"Evet, küçük bir oğlan çocuğu gibi kendini buz pateni pistinde komik duruma düşürdüğünü gördükten sonra ikinizin yüksek seviyede bir yakınlığınız olduğunu anladım."

Bunu söylediğinde bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Başka bir kız arkadaşla böylesi bir yakınlık derecesine ulaşmamıştım, ne Osnat'la hatta ne de Dolly'yle. Eskiden içe kapanık bir adamken şimdi onun cinsel organını öven şarkılar söylüyor, hafif tuzlu sıvılarının tadına methiyeler diziyor, kendi organımı umursamayıp kendimi onun bir insanın sayabileceğinden çok daha fazla olan isteklerine bırakıyordum. Bana belli talimatlar verme konusunda kendini son derece özgür hissediyordu ve ben istediklerini yapıp onu doyuma ulaştırdığımda hissettiklerini tam olarak tarif ediyordu. Onun vahşi yırtıcı gözlerine asla sahip olamasam da aynı şeyi yapmayı ben de öğrenmiştim. Mutlak birleşmeye ve çok büyük bir zevke dair bir histi bu.

Bir seferinde gizli bir şekilde yerleştirilmiş olmasına rağmen ebeveynlerimin kitaplığında *Cinselliğin Zevki* isimli etkileyici bir kitap bulmuştum ve bunun bende yarattığı utangaçlığı son derece iyi hatırlıyorum. O zamana kadar yaşadığım cinsellik ya iyiydi ya da o kadar

iyi değildi, keyif alınabilir ya da o kadar keyif alınabilir değildi; zevkli, tatmin ediciydi. İçinde şehvet ve hatta kısa bir aşk illüzyonu bile barındırabilirdi,ta ki hormonların azalmasıyla bu his ortadan kalkana dek. Fakat bu cinsellikte asla neşe yoktu. Hatta kimi zamanlar ciddiydi bile. Ve burada, Niki'yle benim aramda büyük bir mutluluk ve içimde bunun birlikte geçirilecek bir hayat için harika bir zemin olduğuna dair bir hissim vardı.

Udi bir notlarına bir bana bakarak konuştu: "Demek kız İsrailli olduğunu ve Cambridge'e, ona götürmek için Ronald Friedlich'in belgelerini istediğini biliyor. Başka ne biliyor? Tam adını? Ne kadardır burada olduğunu? Ne için burada olduğunu? Ne iş yaptığını?"

Udi'nin olayın romantik boyutundan ziyade güvenlik kısmıyla ilgilendiği barizdi.

Onu Mossad meselelerini tamamen bir sır olarak tuttuğuma ve Niki'nin bana hiç zor sorular sormadığına dair temin ettikten sonra, "Dün gece onu kontrol ettirdim. Hakkındaki dosyalarda hiçbir şey yok. Görünüşe göre kız temiz," dedi.

"Onu nasıl kontrol ettirdin?"

Udi'nin beni takip ettirmemiş olduğunu varsaydığım için çok saf olmalıydım. Bunu birden fazla kez yaptığını öğrendiğimde hiç şaşırmamıştım.

"İşte, bak. Hiçbir şey fark etmedin mi?" dedi ve masanın üstüne bir zarf fırlattı.

İlki Niki'nin Kensington Pazarı'nda elinde bir duvar süsü tuttuğu, benim arka planda çizim yaptığım bir resimdi. Fotoğrafı çeken barizdi. Hoş gülüşlü kız.

Bir şeyler kekeledim. Ne söylemeliydim? Bir şeyden şüphelendiğimi fakat bu konuda bir şey yapmadığımı mı?

"Kız acemi olmasına rağmen seni yiyip yuttu. Başka bir ekipte bir stajyer ve birkaç gündür onun hedefiydin. Onun raporlarından, senin raporlarında belirtmediğin birçok şey biliyorum."

Muhtemelen onu buraya getiren de buydu. Friedlich konutu olayından sonra Udi'nin beni kovacağını düşünmüştüm ve şimdi de aynı şeyi düşünüyordum fakat yanılıyordum.

"Rehavetine ve emirleri kendine has yorumlama şekline dair başka bir zaman konuşacağız. Fakat kıza gelirsek, onu tarttım ve aslında bana uyuyor. Sana harika bir gizlilik sağlayabilir."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl?"

"Bunu birlikte düşünmeliyiz. Tam olarak hikâyenin, aşamaların ne olacağını. Her ne olursa olsun başın belaya girerse ve Kanada'da seni –Ron Friedlich'i– tanıyan birini aramaları gerekirse, onun adını verebileceğin ve onun da senin sahte kimliğini açığa çıkarmamak için söylemesi gereken şeyi bileceği bir hale gelmeliyiz."

"Delirdin mi?" Öfkeyle sesimi yükseltme hakkını kendime tanıdım. "Onu yanlış yönlendirmeyeceğim ve ilişkimize yalanlar sokmayacağım."

Udi sakinliğini korudu. "Ona Ron Friedlich'ten bahsettiğin andan beri zaten yalanlar mevcut, sevgili oğlum. Artık ona bazen Ron gibi davranman gerektiğini ve onun sana bu konuda arka çıkmak zorunda kalacağını ima etmemiz gerekiyor. Karşılığında çifte kumrular olmaya devam edeceksiniz."

"Asla. Onu kesinlikle kullanmayacağım."

" 'Yalanlar ve kullanmak' hoş kelimeler değil. Onu davamıza kazandıracaksın."

"Hayatta olmaz!" Artık gerçekten tepem atmıştı, öyle ki onu odamdan dışarı atmak üzereydim. En sonunda dışarı çıkmasını istedim.

"Sevgili oğlum," diye tekrar ağzımın payını verdi. "Burası senin odan değil, kendi belgelerinle burada bulunmuyorsun ve sandığın kadar da *jabaar* değilsin." İbranice argosuna girmiş "erkek adam" anlamına gelen bir diğer Arapça kelime kullandı. "Şimdi, kendine gel."

Niki'yi davaya kazandırmayacağımı, ona yalan söylemeyeceğimi ya da onu kullanmayacağımı biliyordum.

"Ona tüm gerçeği anlatmaya hazırım," dedim en sonunda. Yani ben Miki Simhoni'nin Mossad'a mensup olduğumu ve Arap ülkelerinde Ron Friedlich olduğumu. Fakat yarı yalan yarı gerçek olarak değil. Ve eğer bunu kabul ederse, iyi hoş."

"Unut bunu," dedi Udi. "Mossad kelimesi kesinlikle ağzından çıkmayacak. Onun hakkında yeterli bilgimiz yok, ya hayır derse? Belki Arap ülkelerinde iş yapan bir tüccar olduğunu söyleyebilirsin."

Uzlaşmak için Udi'nin elinden gelenden fazlasını yaptığının farkındaydım ve Niki'ye niçin tüm gerçeği anlatamayacağımı fark ettim. Fakat yine de ona gerçeğin yarısını söylemek istemiyordum. Udi'ye öfkem geçtiğinde üstlendiğim yükümlülüğü, Niki'ye aşkımdan daha derin bir yerden gelen bu bağlılığımı inkâr etmeyeceğimi anladım.

Kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum.

Udi açmazımı anladı. "Kararını vermek için bu akşama kadar vaktin var. Bu sırada hemen şimdi yapmaya koyulman gereken bazı şeyler söz konusu: Bir daire kirala, bir telesekreter cihazı satın al, çalışmalarını satan galerilere yeni adresini ver, otelden ayrıl. Diğer bir deyişle genelde bir hafta alacak ve çoktan yapmış olman gereken şeyi yapmak için bir günün var. Harekete geç. Akşam saat beşte burada buluşuyoruz."

Niki'yle saat beşte buluşmam gerekiyordu. Udi'nin bunu bildiğini ve bilinçli olarak buluşmamızı sabote ettiğini düşündüm. Bu ve verdiği görevler muhtemelen benim için çizdiği yola dönmemi ve orada kalmamı sağlamayı amaçlıyordu – fakat yerime gelecek kişinin yolunu hazırlamak için de olabilirdi. Bana bir dizi adres verdi. "Bunlar geçmişte kontrol ettiğimiz kiralık apartman daireleri. Güvenlik bakımından ve ayrıca büyüklükleri ve ödeyebileceğimiz miktar göze alındığında iyi yerler."

Listedeki ilk daireye göz atarken aklım görevlerimde değildi. Geriye dönüp baktığımda aklımın hiç de başımda olmadığını anlıyordum çünkü daire Beach semtinin daha fakir kısmında olmasına rağmen Friedlichlerin evinden yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı. Kırmızı tuğlalı bodrum katı kısmen yerin altında kalan, Woodbine Caddesi'ndeki üç katlı, beyaz sıvalı bir binadaydı. Ön duvarda kiralama şirketi Signet Grup'un logosu ve telefon numarası vardı. Aramadan önce zillerin yanındaki kiracı isimlerine baktım –Cohenler, Levyler ya da Aboular yoktu– ve kapıcının ziline bastım.

İspanyol aksanıyla konuşuan ellili yaşlarında bir kadındı. Binadaki üç boş daireyi gösterdi. Parke döşeme, ufak bir mutfak, bir yatak odası ve salonda temel mobilyalarla hemen hemen hepsi birebir aynıydı. Bana kiracıların bazılarının sahile yakınlığı nedeniyle yalnızca yaz ayları için buraya gelen Kanadalılar olduğunu söylemesi hoşuma gitti çünkü ben de sürekli burada olmayacaktım. Tüm komşularımın isimleri kulağa son derece Kanadalı gelen üçüncü kattaki daireyi seçtim ve sözleşmeyi hızlıca gözden geçirdikten sonra imzaladım. Kadının aksanımdaki yabancı tonları fark edemeyeceğini biliyordum ve anlaşmayı emlakçıdaki bir yetkiliyle yapmaktansa Ron Friedlich olarak onunla sonlandırmayı tercih ettim.

Bir saat içinde bir telefon hattım vardı ve bir telesekreter cihazı satın aldım ve "Ben Ron Friedlich. Şu anda yurtdışındayım. Lütfen mesaj

bırakın ki geri döndüğümde sizinle iletişime geçeyim"şeklinde standart bir mesaj kaydettim.

Muhite çoktan aşinaydım, yine de Udi'nin bana verdiği kontrol listesine göz gezdirdim: otobüs ve tramvay durakları, dükkânlar, eğlence mekânları, çamaşırhaneler, yakındaki sokakların isimleri ve bir insanın evinin civarında bilmesi gereken her şey. Sonra son derece isteksiz bir şekilde diğer işlerimi bitirdim. İki tane RF imzalı resmimin satıldığını duymak ve elime geçen para bile bana eskiden olsa hissedeceğim mutluluğu vermemişti. Otele döndüm.

Buluşmamızdan önceki saatler içinde hiçbir şey değişmemişti. Zihnimden Niki'nin, ailemin, yanmış otobüsün, Dolly'nin ve Dolly'nin cesedinin ve kendimi dünyanın tepesinde hissettiğim kurs süresindeki eğitim tatbikatlarının ve Kanada'ya gelmeden hemen önce Maxim restoranındaki intihar saldırısının fotoğrafları geçti. Tüm bu olanlara karşın Niki'yi "davaya kazandırmak" yapılması mantıklı bir şey gibi görünebilirdi fakat onu bu bulanık dünyaya sürüklemek istemiyordum. Onsuz bu dünyada ya da onunla fakat bu dünyanın dışında var olamazdım. İkisini bir araya getirmek son derece imkânsız görünüyordu. Kaldı ki Niki'nin öncelikle bunu kabul etmesi gerekirdi ve bunu yapacağını varsaymak için hiçbir nedenim yoktu. Sözünü ettiği göl kenarındaki atölye değildi bu. Ayrıca şimdiye kadar hiç konuşmadığımız bir şey olan belirli sürelerde İsrail'de yaşamak anlamına gelirdi. Mantıklı bir şekilde karar veremiyordum. Fakat saat beşe yaklaşırken görev listemi tamamlayarak Niki'yle randevuma değil de Udi'yle buluşmaya otele doğru yola koyulduğumda zihnimde bağımsız bir kararın şekillendiğini biliyordum.

Otele vardığımda saatin beş olmasına bir dakika vardı. Göz ucuyla bol bir paltoya sıkıca sarınmış Udi'nin yaklaştığını gördüm. Kararım bilinçaltımın bir ürünüydü ve Udi kararımın ne olduğunu biliyordu. Aksi takdirde orada olmazdım. Aksi takdirde anlaştığımız üzere şimdi Niki'yle buluşmuş ve geri kalan her şeyin canı cehenneme demiş olurdum. Ona mesaj atarak bir açıklama yapmaksızın gelemeyeceğimi bildirdim. Gizli görevimi ortaya çıkarmaksızın anlayabileceği bir açıklamada bulunamazdım.

Udi asansörle yukarı çıkmamı bekledi ve bir sonraki asansöre bindi. Kapımı açık bıraktım ve o da odaya girdikten sonra paltosunu

çıkarmadı. Daha önce üstlenmiş olduğum konuma sahip çıkacağımı söylemek yerine o gün yaptığım şeylerin detaylarını verdim. Udi çatık kaşlarıyla sessizce bana baktı. Raporumu bitirdiğimde konuştu:

"Eğer bana onu seçtiğini söyleseydin sana hoşça kal derdim. Niki'yi davamıza katma teklifimi kabul ettiğini söyleseydin bunu ihtiyatla yapmanı söylerdim. Fakat sen ikisini de seçmedin ve ben bizimle kalacağını varsayıyorum, onsuz. O halde şimdi harekete geç ve eşyalarını topla. Birkaç saat içinde yetişmemiz gereken bir İsrail uçağı var."

Şaşkın bir halde, gerçek bir keder içinde Udi'nin beni ne kadar korkakça bir şey yapmaya mecbur bıraktığını fark ettim fakat o anda yapabileceğim tek şeydi ve ben de afallamış bir şekilde yaptım. Ne kadar âşık olsam da olduğum her şeyi, inandıklarımı, verdiğim kararları inkâr edemezdim ve bunun sonucunda Udi'yle buradan ayrılmak ilk kararımdı. Yaşadığım süre boyunca Niki'nin yüreğimde bir yara olarak kalacağını biliyordum.

Udi yanımda kalarak tıpkı Tokyo'da Niki'nin odasındaki yakuza koruma gibi eşyalarımı toplamamı izledi ve otelin girişinde bekleyen siyah taksiye kadar bana eşlik etti. Bu da bir Lexus olmasın diye arabanın amblemine bakmamaya çalıştım. Havaalanında İsrailliye benzeyen gizemli bir adam biletlerimizi verdi. Arkama bakmadım. Hayal gördüğüme inanmayı tercih ettim.

7
Yeni Hayat

Ertesi gün Tel Aviv'de, Genel Merkez'deki odasında Mossad'ın özel operasyonlar başkanı Eli'ye rapor verdim. Eli hoş bir suratı olan, orta boylarda, ellili yaşlarda bir adamdı. Ayrıca tıpkı uzun boylu vaka görevlisi Avi, istihbarat subayı Moshik ve elbette Udi gibi en başından beri düşmanca görünen keskin hatlara ve sert bir ifadeye sahip bir adam olan yardımcısı Jack vardı.

Udi bana bu tip buluşmaların yeni bir ajanın sahte kimliği tesis edildikten sonra, geleceğine karar vermek için yapıldığını söylemişti. Bu aşamada yeni kişinin üstlerinin, yalnızca eğitimde nasıl performans gösterdiğini değil, ilaveten sahte kimliğinin ne kadar iyi olduğunu ve yurtdışındaki basit görevleri nasıl yerine getirdiğini de bildiğini söylcdi. Udi'nin Kıbrıs'ta yaptığım istihbarat güncellemesinden ve Toronto'da Ron Friedlich'in geçmişini araştırmamdan bahsettiğini varsaydım.

Eli aktivitelerimin hesabını vermemi isteyince kendimi cezalandırarak Tel Aviv'deki Rus kadın ve Limasol'deki Moldavyalı kadınla uygunsuz ilişkimi de dahil edip tatlı gülüşlü takipçimi göz ardı edişim, Friedlichlerin evine izinsiz girişim ve Niki'yle ilişkimi devam ettirişimle başladım. Jack alaycı bir şekilde, "Hepsi bu kadar mı?" diye sorduğunda Ron'un diplomasını alırken Niki'den faydalandığımı da söyledim.

"Hiç olumlu bir şey var mıydı?" diye sordu Eli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Sanırım Kıbrıs'ta topladığım bilgi oldukça iyiydi ve ayrıca Friedlich hakkında çok fazla şey biliyorum," diye yanıtladım.

"Bir de profesyonellerin söyleyeceklerini duyalım," dedi Eli.

İlk konuşan Moshik'ti ve Kıbrıs'ta sağladığım istihbaratın son derece doğru olduğunu söyledi. Şahısların evleri ve arabaları gibi tüm hedefler tanımlanmış ve fotoğraflanmıştı, ayrıca temas kurdukları ve "Operasyon Ayıbalığı'nda mühim olduğu kanıtlanan" kişiler hakkında da yeni bilgiler sağlamıştım. Fotoğraflara ek olarak "ekibe hedefin evine girip patlayıcılarla bubi tuzakları kurmalarına yardımcı olan"

doğru ve aydınlatıcı üç boyutlu çizimler de sağlamıştım.

Avi tüm raporlarımın zamanında geldiğini, tutarlı ve tatmin edici olduklarını ve zaman çizelgesiyle bütçelere sadık kaldığımı ve her konuda bilgilendirme emrini keyfime göre yorumlayarak Niki'den bahsetmeyişim haricinde herhangi bir güvenilirlik sorunum olmadığını söyledi.

"Korkarım bu birkaç ajandan fazlasında baş gösteren bir sorun ve nasıl ortadan kaldıracağımızı henüz bulamadık. Bu kendi aranızda halletmeniz gereken bir konu," dedi Eli astlarına ve büyük bir rahatlama hissettim.

Bundan sonra Udi, emirlerden sapmalarımı ve gereksiz riskler aldığım ya da fazlasıyla rehavete kapıldığım zamanları analiz ederek, fakat aynı zamanda uyguladığım tedbirleri ve kendisi için hatlarını belirlediğim uyarıları da uzun uzadıya anlattı. Mossad argosunu kullanarak aşağı yukarı dost "üsler" dediği Kıbrıs ve Kanada gibi ülkelerde yaptığım şeylerin izin verilebilirliğin sınırları içinde olduğunu ekledi. Asıl büyük soru bir takipçiyi fark etmek ya da ondan kurtulmaktaki dikkatsizlikle hazırlık yapmadan ya da düşman "hedef" ülkelerde talimat olmadan bir mekâna izinsiz girişin kararını benim veremeyeceğimi anlayıp anlamadığımdı.

Tüm gözler üstümdeydi. "Anlıyorum," dedim. "Fakat bu elbette ki koşullara bağlı."

"Yeterli değil," dedi Jack sabırsızlıkla. "Burada mevcut riskin içselleştirilmesi konusunda bir eksiklik var. İlk aşamada Boaz'ın üs ülkelerle sınırlandırılması gerektiğine inanıyorum."

"Senin fikrin, Udi?" diye sordu Eli.

"Tüm ekip personelinin hazırlıklarını tamamlaması için birkaç ayımız var ve her halükârda Boaz'ı üs ülkelerden birinde tutmayı düşünüyordum, tabii yumuşak bir hedefte bir 'vaftiz töreni' haricinde."

Ajan adımın kullanımı Udi'nin bakış açısından örgütte olduğum anlamına geliyordu. Bundan sonra kendi adımı yalnızca özel bir yakınlık ifade etmek ya da azarlamak için kullanacaktı.

"O halde tamam, kabul ediyorum," dedi şef, yardımcısının yorumunu göz ardı ederek. "Üs ülkelerde, tercihen sen etrafındayken Udi ve belki beraber çalışmayı öğrenebilmeleri için Ronen ve Jerry'yle bazı ekip çalışmalarında, Boaz'ın pürüzlü tarafları yumuşatılsın, sonrasında hedef bir ülkede vaftiz töreni yapılabilir."

Eli elimi sıkmak için uzandı ve diğerleri ayrılmak üzere ayağa kalkarken benim kalmam için işaret etti.

"Bir yalan dünyasına giriyorsun," dedi bana. "Bu ülkeden ayrıldığın andan itibaren attığın her adımda sana ait olmayan bir pasaportla resmen ve yasal olarak İsrail'e hizmet edecek fakat ayağını bastığın her ülkede kanunları ihlal edeceksin. Ülkene karşı görevin ne kadar önemliyse, operasyon yaptığın ülkede o kadar büyük bir suç teşkil edecek. Amacı İsrail'deki insanları ve hatta belki de İsrail'in kendisini yok olmaktan kurtarmak olan aşırı eylemler düşman tarafından ağır suçlar olarak görülecek ve eğer yakalanırsan uzun süreli hapis ya da hatta ölüm cezasına çarptırılacaksın. Seni zor yerlerden kurtarmamız pek mümkün olmayacak. Ayrıca bize mensup olduğunu kabul etmemiz de pek mümkün değil ve ölümün utanç verici olacak."

Doğrudan gözümün içine baktı. Söylediği hiçbir şey benim için yeni değildi, tepki vermedim. Devam etti: "Burada, denize karşı ve floresan lambalarıyla aydınlatılan ofislerde kahraman olmak kolaydır. Kararlı. Vatansever. Büyük Siyonistler. Zorlu bir hedefe doğru giden bir uçağın merdivenlerinde miden altüst olurken –ve inan bana herkese olduğu gibi sana da olacak– aklının da alt üst olması ihtimali var. Amaç birdenbire hayatından daha değerli olmaktan çıkar. Ya da yöntemleri haklı çıkarmaz. Birdenbire kaybedecek bir sürü şey olur. Yahut bırakıp gittiğinde ve büyük bir utanç ânının ardından bunun sana göre olmadığını söylediğinde kazanacağın bir sürü şey olur."

Bir kez daha tepki mi gözledi; arkamda bir ses duyduğumda döndüm ve Udi'nin odada kaldığını ve dinlemekte olduğunu gördüm.

"Bu neredeyse hiç olmadı," dedi Eli, "yalnızca doğru kişileri seçtiğimiz ve onları iyi eğittiğimiz için değil aynı zamanda doğru insanlar bizi seçtiği için. Tahran, Beyrut ya da Şam uçağının basamaklarını çıkmaya devam etmeni sağlayan şey maceraperestlik, tecrübe ya da kendine duyduğun güven değil, yalnızca davamızın haklılığına olan inancındır. Sen ve senin gibi insanlar olmasa Araplarla İranlıların bizi yok edecekleri ve karşısında ne tankların, ne müstahkem mevzilerin ve görünüşe göre ne de savaş uçaklarının durabileceği silahları çok zaman önce elde etmiş oldukları anlayışıdır. Bir reaktörün ya da bir santrifüj tesisinin merkezine nasıl gideceğini ve çalışmamasını ya da dönmemesini sağlayacağını bilen yalnız, cesur ve irade sahibi savaşçılar.

"Senin benzeri bir kumaştan olduğuna inanıyoruz. Her görev için

sağlayabildiğimiz en iyi hazırlığı yapacak ve istihbaratı alacaksın fakat başarının yüzde doksan dokuzu sana bağlı. Çünkü bazen etrafında birkaç iyi insanla, bazen yalnız başına oradayken kendi kaderin ve İsrail Devleti'nin kaderiyle yüzleşecek olan yalnızca sensin."

Şef tekrar elimi sıktı ve masasının üstündeki kâğıtlara döndü. Başıyla onunla beraber çıkmamı işaret eden Udi'ye baktım.

"Tamam. Herkes bu değerlendirmeden geçmek zorundadır," dedi Udi dışarıya çıktığımızda hafif bir tebessümle. Göz kırptı, omzuma hafifçe vurdu ve kıkırdadı. Bu onu ilk kez gülerken görüşümdü ve en az on yaş genç görünüyordu. Kahkahası, göz kırpışı ve omzuma hafifçe vuruşu benim için şefin güzel konuşmasından çok daha önemliydi. Kabul edildiğimi, artık teşkilatta olduğumu süslü cümlelerden çok daha açık bir şekilde anlattı. Ve dahası artık Udi'nin tarafında, bu işi gerçekten yapanların yanında, ajan ekibinin bir üyesiydim. Fakat Udi daha önümde uzun, basit ve neredeyse rutin bir faaliyet sürecinin olduğunu ve ancak bundan sonra –belki– "torunlarıma asla anlatamayacağım" tipte operasyonlara dahil olacağımı bildirdi ve arkasından tekrar güldü. Fakat sonra bir hüzünle gölgelenen kahkahası hemen kesildi.

Paramparçaydım. Sonunda Udi'ye ve ekibine katıldığım için mutlu olmama rağmen Niki'yle ayrılığım beni yerle bir ediyordu. Sürekli düşüncelerimdeydi. Onu aklımdan çıkartıyordum fakat hemen geri geliyordu. Tüm gün boyunca onu özlüyordum ve geceleri onu rüyamda görüyordum. Sırra kadem basışımdan ne anlam çıkarıyordu? Bunu kendine nasıl açıklıyordu? Tokyo'da başına gelene benzer bir şeyin benim başıma geldiğini kesinlikle hayal ediyor olamazdı. Öfkeli olmalıydı ve hatta belki benden nefret ediyordu. Haklı olarak. Çünkü Udi'nin emirlerinin ardına saklanamazdım. Onunla gitmeyi reddedebilirdim. Bu seçim bana aitti. Ben Niki yerine onu ve teşkilatı seçmiştim. Niki olmaksızın bir daha asla benzerini yaşayamayacağım büyük bir haz ve büyük bir aşk yerine ülkemi, ailemi, ulusuma karşı yükümlülüğümü seçmiştim.

Ve ona bunu anlatma ihtiyacı duyuyordum. Onu öylece habersiz bırakamazdım. Fakat ona İsrail'den telefon edemez ve mektup gönderemezdim; Udi'ye danıştığımda ona e-posta da gönderemeyeceğimi söyledi. Eğer Kanada güvenlik güçlerinin eline geçerse e-postanın nereden geldiğini öğrenebilirlerdi. Israr etmeyi sürdürünce Udi bir sonraki yurtdışı görevimde bir mola noktasında onu aramamı kabul etti.

Fakat planlanan bir seyahat yoktu ve işkence içinde debelenmeye terk edilmiştim.

Bazen geceleri panik içinde uyanıyordum ve bazen de gözümü açar açmaz aklıma gelen ilk düşünce bu oluyordu. Ne yapmıştım ben? Bunu nasıl yapabilirdim? Ona ve kendime. En nihayetinde resim yapmayı bırakmak gibi geçici bir özveri değildi bu. Böylesine delice bir seçeneğe sürüklenmeme nasıl izin vermiştim?

Hayatımın aşkının Atlantik Okyanusu'nun ötesinde ağlıyor ve bekliyor olduğu düşüncesi tahammül edilemezdi. Bunun kendi tercihim olduğunu ve hâlâ buna takılıp kalmış olduğumu bilmek dayanılmaz derecede sinir bozucuydu. Onu hayatıma geri sokmak bir peri masalından çıkmış gibi bir dileğin gerçekleşmesi olurdu. Sanki ayrıldığımızdan beri aramızdan okyanuslar ve nehirler geçmemiş gibi tekrar sorunsuzca birbirimize bağlanmamızın mucizeden kalır bir yanı yoktu. Onun dokunuşu –dokunuşlarımız– büyülüydü. Toronto'da yalnızca bir hafta beraber olduğumuza inanamıyordum. Hayatımın en mutlu haftasıydı. Onun gibi birisini bir daha bulacağıma inanamıyordum.

Bir yandan Niki'nin öfkeli olduğuna, benden nefret ettiğine ve hatta beni bir daha asla görmek istemediğine, artık bir geri dönüşün olmadığına inanmak istiyordum. Buna inanmak ikilemimden çıkmanın tek yoluydu. Yine de kendime zamanı geri çevirmek isteyip istemediğimi sorduğumda, bunu istemediğimi biliyordum. Yaptığım şeyi bırakamazdım ve onun buna dahil olmasına izin veremezdim. Aynı zamanda aşkımızı türlü yalanlar ve numaralarla lekeleyemezdim. Kişiliğimin bir yönünü ve inandıklarımı gerçekleştirmeye ve diğer yandan şahsi mutluluğum bakımından büyük bir bedel ödemeye mahkûm olmuşum gibi geliyordu.

***

Ronen ve ben bir brifing için Udi'nin ofisine çağrılana dek eğitim tesisinde rutin birkaç gün geçmişti. Bu süre içerisinde benden daha uzun süredir burada olan ekibin iki üyesi, Ronen ve Jerry'yle arkadaş olmuştum. Eğitmenle beraber bazı yumruk yumruğa dövüş tatbikatları yapmıştık ve ikisinin de çetin rakipler olduğu ortaya çıkmıştı, özellikle de eski bir sualtı komando olan Ronen'in. İnce yapılıydı fakat uzun güçlü kasları ve adaleli kolları vardı, tüm eğitim derisinin

altındaki kan damarlarını belirginleştirmişti. Kıvrak ve çevikti ve hep ben bir tanesini indirene kadar o bana iki hızlı darbe indirmeyi başarıyordu. Eski bir saldırı helikopteri rotacısı olan Jerry güler yüzlü bir adamdı ve benim gibi fiziksel açıdan çok ileride değildi. Ronen gibi bundan zevk almıyordu, eğitime katılıyordu çünkü buna mecburdu. Küçük spor salonunda ağırlık indirip kaldırarak saatler harcadık ve yüz kilo ağırlığı kaldırmama yardımcı olmak konusunda vücut kütlemin önemi anlaşıldı. Bu sırada Ronen güçlükle doksan kiloyu kaldırdı ki onun gibi ince uzun bir tipe göre hiç fena değildi ve Jerry de seksen kiloyu kaldırdığında memnuniyetle gülümsedi. Geri kalan zamanlarda Arapça konuşma kursunun yanında istihbarat subayı Moshik'in bizim için bir araya getirdiği genellikle tarih, politika ve Ortadoğu ülkelerinin coğrafyasıyla ilgili bilgileri hatmettik. Aynı zamanda Mossad Genel Merkezi'nin dil laboratuvarında her birimiz ayrı ayrı sahte kimliğimize uygun diyalekt ve aksan dersleri aldık.

Ronen ve benimle birlikte Moshik ve Avi de Udi'nin brifingindeydi. "Sizin ikiniz için bir iş var," dedi Udi bize. "Son günlerde ortaya çıkan bir durum bu ve yarın sabah bununla ilgilenmek üzere yola çıkıyorsunuz." Daha görevin ana hatlarını belirtmeden heyecandan içimde ve midemde ürpertiler hissettim. İşte buydu. Daha fazla oyun oynamayacaktık.

"Alex –bu bir kod isim– ajan istihdamı ve idaresi bölümümüz 'Kavşak'ın Rusya'nın füze idaresinin içine soktuğu bir ajan." Udi konuşurken, Moshik önümüze Alex'in fotoğraflarını koydu. "Resimleri şimdi incelemeyin, Moshik'le birlikte birkaç saat geçireceksiniz ve o size ihtiyacınız olan tüm istihbaratı verecek. Büyük resme bakın." Moshik fotoğrafları geri aldı ve Udi devam etti:

"Alex genellikle bilgileri gizli bir iletişim kanalı yoluyla aktarıyor. Son birkaç gündür kaldığı yerin etrafında gezen, üstünde antenler olan bazı ZIL marka minibüsler görmüş, onun sinyallerini yakaladıklarından ve yerini bulmaya çalıştıklarından endişeleniyor. Bu yüzden iletemediği bir diskte 'üst düzey' olduğunu söylediği bazı şeyler var. Bizim araştırmacılarımız ve Alex'in 'Kavşak'taki idarecileri bu diskte ondan Shihab-3 füzesi yapmalarına yardım etmek için Rusların İran'a verdiği verilerle ilgili istedikleri araştırmaların cevapları olabileceğini düşünüyor. Bu füzeler İsrail'e ulaşabilir ve bizim en büyük önceliğimiz elbette ki projenin tamamlanmasına mani olmak."

Udi bize baktı. Gözlerimi kısarak Ronen'e baktım. Ben gergin ve pürdikkatken o parmak uçlarıyla masada davul çalıyordu. Görünen o ki bunun ikincil bir görev olduğunu hissediyordu. O da "son derece hayati görevlere" gönderilmekten çok uzaktı fakat bunun gerçekleşmesini beklerken sabırsızdı.

"İki gün içinde," diye devam etti Udi. "Alex'in tesisinden bir heyet Polonya'ya gidiyor ve o da kendini bu listeye dahil etmeyi başardı. Yanlarında büyük güvenlik olacak. Büyük resim de bu. Sizin işiniz ona gitmek, diski almak ve buraya geri getirmek. Düşman yalnızca güvenlik görevlileri değil aynı zamanda bilgilendirilmiş, tetikte ve yabancılara karşı ihtiyatlı heyet üyeleri; yerel polisin yanı sıra heyete tahsis edilecek Polonyalı korumalar ve otelin güvenlik görevlileri, bir bakıma civardaki bütün siviller."

Büyüyen bir endişe içindeydim. Halen daha bilmediğimiz çok şey vardı. Heyetin yerini nasıl saptayacaktık? Alex'le nasıl temasa geçecektik? Diskin el değiştirmesini sağlamak için onunla nasıl iletişim kuracaktık? Odasına gizlice mi girecektik? Güvenlik görevlileriyle karşılaşırsak ne olacaktı? Hangi kaçış rotasını kullanacaktık?

"Şimdi brifing odasına gideceksiniz ve Moshik size bu görev için elimizdeki istihbaratı verecek ve ardından Avi prosedürle alakalı konularda sizinle bir araya gelecek. Bu arada ben sizin operasyon emirlerinizi hazırlayacağım ve Genel Merkez'e gidip bölüm şefinden ve Mossad başkanından onay alacağım. Geri döndüğümde her bir detayı tamamen anlayana dek burada oturacağız ve atlanan herhangi bir şey olursa havaalanına giderken çaresine bakacağız."

Brifing odasına gitmek üzere ayağa kalktığımda bir ağırlık hissettim. Polonya düşman bir "hedef" ülke olmakla birlikte gerçek anlamda bir "üs" ülke de değildi. Oradaki güvenlik birimleri muhtemelen henüz kendilerini komünist rejimin yöntemlerinden kurtaramamışlardı.

Moshik bize Alex'in resimlerini gösterdi. "Güncel değil," diye uyardı. "Teşkilata alınmadan önce, 'Kavşak'takiler halen onu takip ederken çekildiler. Şimdi yaklaşık beş yaş daha eklendi bunlara." Bize adamın alışkanlıkları ve karakterine dair bazı detaylar verdi. Sonra heyetin yapısından, böyle grupların programının genellikle nasıl olduğundan ve gitmeleri beklenen yerlerden bahsetti. Bazen gidecekleri santralın Varşova'dan bir saat kadar uzaklıktaki misafir tesisinde olacaklardı, "Ve

siz oradan uzak duracaksınız," dedi. Daha sonra Varşova'da bir otelde olacaklardı. Böyle heyetlerin geçmişte kaldıkları otellerin bir listesi vardı ve otellerin içinin ve dışının, koridorlarının, kapılarının, kilitlerinin, kat hizmetlilerinin odalarının ve güvenlik görevlilerinin üniformalarının resimlerini brifing odasının ekranına yansıtarak detaylı bir şekilde bize gösterdi. Son olarak bize Polonya güvenlik güçleri hakkında kapsamlı bir brifing verdi ve üniformalarının resimlerini görüntüye getirdi. "Bunları ezberlemeniz gerekecek çünkü dosyaları orada üstünüzde bulunduramazsınız," diye uyardı.

Üç saatin ardından Moshik çalışmamız için bizi kalın dosyalarla baş başa bıraktı, benim çok iştahım olmadığından hızlıca bir şeyler atıştırabileceğimiz bir yere gittik, ancak Ronen aç bir kurt gibi yiyeceği midesine indirdi. Sonra Avi'nin brifingi başladı. Bize Viyana'da bir moladan sonra Varşova'ya beraber uçacağımız fakat birbirine yakın farklı otellerde kalacağımız söylendi. "Ve yolun karşısındaki bir başka otelde de Udi olacak," dedi Avi.

Udi'nin de orada olacağını duyduğumda gelen rahatlama hissini tarif etmek zor. Tümden buz kesmiş içim çözüldü, kalbimdeki taş eridi gitti ve her şeyin yolunda gideceğini düşündüm. Sanki bunun olması belliymiş ve en başından beri biliyormuş ya da onun açısından fark etmezmiş gibi Ronen'in ifadesinde hiçbir değişiklik görmedim fakat o yüzümdeki parıltıyı kaçırmadı.

"Niye bu kadar memnun oldun ki? " diye homurdandı. "Bu yalnızca her şey için onayını almamız ve onu sürekli haberdar etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Ronen Jerry'yle birlikte önceden üç "üs" operasyonunda yer almıştı ve benim kadar heyecanlı değildi. Ayrıca görevin bütün aşamalarında kendi göstermelik hikâyesini Avi'ye anlatması daha kolaydı: havaalanında, otelde vs. söyleyecekleri. Avi ben kendimi rahat hissedene dek göstermelik hikâyem üstünde çalıştı ve göçmen bürosu memurlarının ya da otel güvenlik görevlilerinin sorabileceği sorulara nasıl yanıt vermem gerektiği konusunda beni hazırladı.

Udi, Genel Merkez'den döndükten sonra plana yeşil ışık yandığını söyledi ve bize operasyon emrini okuttu. Yazıda en ufak detaylara değinilmiş, amacı, neye izin verilip neyin yasak olduğuna dair sınırlamalar kesin olarak açıklanmış ve karşılaşılması olası sorunlara

ve önerilen olası çözümlere örnekler de verilmişti.

"Ve işte şimdi tam olarak bundan bahsedeceğiz," dedi Udi, emrin "beklenmedik durumlar ve karşılıklar" kısmına atıfta bulunarak. Neler ters gidebilir ve nasıl karşılık vermemiz gerekir. O akşam geç saatte işimiz bittiğinde önümüzde kanlı canlı gerçek bir operasyon vardı. Bunu söylediğimde Udi doğrudan gözümün içine baktı ve büyük bir ağırbaşlılıkla konuştu:

"Şu anda, burada brifing odasında kurduğumuz bir operasyonun içinde yaşıyorsun. Orada, Varşova'da tamamen farklı bir operasyonla karşı karşıya geleceksin. Hiçbir şeyin planladığımız şekilde gitmeyeceğini ve bizim hayal etmediğimiz şeylerin ortaya çıkacağını varsaymak makul olur. Şu anda yaptığımız şeyse böylesi durumların üstesinden nasıl gelebileceğimize dair düşüncelerimizi ısıtmaktan başka bir şey değil."

Ailelerimizle vedalaşmak ve geceleyin tesise geri dönmek üzere gönderildik çünkü ertesi sabah erken saatlerde havalanacaktık. Ronen kız arkadaşıyla birlikte yaşıyordu ve ayrılmamızdan bir süre önce geri geleceğini söyledi. Yaklaşık bir saat süren hızlı bir Hayfa yolculuğuna hazırlandım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir görev için gitmesi gereken Afrika devletleri hakkında bir şeyler öğrenerek geçirdiği uzun bir günün ardından Jerry benimle beraber çıktı. Evliydi ve ikizleri vardı fakat titiz bir adamdı ve akşamın geç saatlerine kadar çalışmaya devam etmişti.

"Emin ellerdesin," dedi çıktığımızda. "Kendi ellerin..." Güldü ve şaşırtıcı bir gevşeklikle elimi sıktı. Ortak kişilik özelliklerini seçmek kolay olsa da üçümüzün –Jerry, Ronen ve benim– birbirimizden bu kadar farklı olmamıza şaşırdım.

Anne ve babama yaptığım ziyaret kısaydı. Yatmaya hazırlanıyorlardı. Onlara benim için bu kez Avrupa'da yeni bir sergi ayarlandığını söylemek istemedim. Kanada'dan onları arayamayışım ve dönüşümden beri sergimden bahsetmekten kaçınmam onlara çok tuhaf görünmüştü ve onları endişelendirmek istemiyordum. Bu kez çok kısa bir seyahat olacaktı ve onlara karmaşık bir göstermelik hikâye anlatmama ya da dramatik bir vedalaşmaya gerek yoktu. Bu yalnızca bir ziyaretti, bir vedalaşma değil.

Tel Aviv'deki apartman dairemi uğradım ve Toronto'da aldığım yün çoraplar ve termal içlikler dahil Varşova'nın kışında ihtiyacım

olacağını düşündüğüm bazı eşyaları aldım. Evde üstüne İsrail Savunma Kuvvetleri "Tsahal"in İbranice *tsadi* harfi basılmış bazı içlikler de vardı ama onları bıraktım. Lübnan ya da Samarya tepelerindeki yedek askerlik görevinde bunlara ihtiyaç duymak yerine benzer içlikleri Varşova'da bir casusluk görevinde giyeceğim kimin aklına gelirdi? Dairemde gerekenden fazla kalmadım. Bu gece başka gecelerden de fazla Dolly ya da Niki'nin hatıralarını düşünmemeyi tercih ettim ve üsse doğru yola koyuldum.

Ben çıkarken Udi ayrılmamıştı ve geri döndüğümde hâlâ orada bizim emirlerimiz ya da beklenmedik durum planlarımız olabilecek bir kâğıt demetini inceliyordu. Bir yere gitmeyi planlıyor gibi görünmüyordu.

"Biraz uyu," dedi, beni aynı zamanda küçük bir kulüp odası olarak da hizmet veren yemek odasındaki televizyonun karşısında gördüğünde. "Uçuşta uyanık olsan ve Polonya sınır kontrolüne vardığında uykulu olmasan iyi olur. Bunun haricinde ileride acele havalanman gerekirse diye ihtiyacın olan tüm kıyafetlerinin, bir valizin ve el çantasının burada, odanda hazır bulunduğundan emin ol. Bu kez yirmi dört saat önceden bildirme şansımız vardı. Her zaman böyle bir lüksümüz olmaz."

"Udi, zamanı değil biliyorum fakat hiçbir zaman zamanı değil. Niki hakkında konuşmalıyız," dedim. "Yurtdışındayken onu aramama izin vermiştin ve bu koşul gerçekleşmek üzere fakat ona –ve kendime– umut verebilir miyim bunu bilmek istiyorum. Onu terk ediş şeklim berbattı ve kendimi berbat hissediyorum. Aramızdaki şeyin tamamen bittiğine karar vermeden bu iş o ya da bu şekilde çözülmeli. Ona niçin ortadan kaybolduğumu açıklamak istiyorum."

"Yapacağız, ama şimdi değil," dedi Udi. "Şimdi yalnızca ona tam olarak ne söyleyeceğini bana anlatmanı istiyorum. Kısa ve öz olmalı. Âşıklar arasındaki uzun bir sohbet olamaz. Bir görevin ortasında olacaksın."

"Bir devlet kuruluşuna girdiğimi ve Kanada'da kalamayacağımı söylesem?" demeye cesaret ettim.

Udi bana hayretler içinde baktı. "Neden ona doğrudan Mossad'a girdiğini söylemiyorsun?"

"Ona büyükannemin aniden öldüğünü söylemeyeceğim," dedim biraz öfkeyle.

"Sahte kimliğini değil de kimi istiyorsan öldür."

"Açıklayamayacağım bir şey olduğunu ve çok üzgün olduğumu söyleyeceğim."

"Benim açımdan bunda sorun yok. Ama bunun ötesinde bir açıklama yapamaz, sözler ya da süreler veremezsin."

Konuşmamızın bittiği işaretini vererek kâğıtlarına geri döndü. Söylediği şeyi düşündüm. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu gerçekten anlamıyor muydu? Yoksa içsel mücadelemin Town Suites Inn'deki son buluşmamızda sona erdiğini ve geri kalan her şeyin sahilde çırpınan bir balığınki gibi yalnızca ölüm sancıları olduğunu mu düşünüyordu?

Avi beni sabah beşte uyandırdı. Giyindiğimde kravatımı değiştirmemi söyledi ve sonra düğümünü düzelterek düzgün bir şekilde kravat bağlamayı öğrenmem gerektiğini ekledi. Ekip arkadaşlarım hakkında bazı genel şeyler –ailevi durumları, askeri hizmetleri ve benzeri– anlatılmıştı fakat Udi, Moshik ya da Avi hakkında değil. Onların hakkında ya da mevcut konumlarından önce Mossad'da ne yaptıklarına dair kesinlikle hiçbir bilgim yoktu. Ekibin Mossad Genel Merkezi'yle bağlantısı Avi olduğundan ben görevdeyken aniden çıkıp otelime gelirse küçük dilimi yutmamam söylenmişti, emirler değiştirilirse ya da daha fazla istihbarat gün yüzüne çıkarsa bir vaka istihbarat görevlisinin yapacağı şey buydu.

Çıkmamız gereken zaman çoktan gelmişti ki dışarıda bir motosikletin kükremesini işittik ve Ronen dışarıda yağmaya başlayan eğimli yağmurun içinde belirdi. Konuşmadan motosiklet kıyafetini çıkardı ve Avi'ye verdi. Seyahat kıyafetleri zaten içindeydi ve tek yapması gereken önceden toparlanmış tekerlekli çantasını almak için odasına gitmekti. Sessizliğini korudu ve üzgün görünüyordu. Avi bana endişelenmememi söyledi, Ronen'in kız arkadaşıyla ayrılması her zaman zor olurdu.

Teşkilatın minibüsüne bindik. Ronen havaalanı yolu boyunca içine kapanıktı ve ben Niki'yi düşündüm. Ronen'in kadınından kısa süreli ayrı kalışı karşısında gösterdiği güçlü duyguyu göstermeksizin ondan tamamen ayrı bir şekilde nasıl yaşardım? En basit ifadeyle Ronen'in daha çok sevdiğine inanamıyordum. Niki'ye duyduğum sevgiden daha çok sevmenin mümkün olduğuna inanmıyordum. Fakat her nasılsa bu kısa ayrılık Ronen'i, uzun süreli ayrılığımın beni etkilediğinden daha çok etkiliyordu.

Havaalanında birbirimizden ayrıldık. Udi omzuma hafifçe vurarak ve tıpkı İsrailli tanınmış haham ve politikacı Ovadia Yosef'in müritlerine yaptığı gibi Ronen'in yanağına hafif birkaç tokat atıp makas alarak bizimle vedalaştı. "Hadi ama. Kız bunu atlatacaktır, sen de cuma gecesi tekrar görevlerinin başına dönmüş olacaksın," diyerek Ronen'in suratına hafif bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. İkimiz Viyana uçuşumuz için kaydımızı yaptırdık ve Udi de Frankfurt uçuşu için sıraya girmeye gitti.

Viyana'dan Niki'yi aradığımda Toronto'da saat sabahın ikisiydi. Bu yere inmemizle Varşova uçağına binmemiz arasında arayabileceğim tek zamandı. Geç saatte aradığım için özür dilemeye hazırlanmıştım fakat Niki telefonu açmadı. Sevdiğim kızın dışarıda, belki de başka bir erkekle keyif çatıyor olması düşüncesiyle ürperdim. Buz gibi bir sesle telesekreterine böylesine ani ayrılmak zorunda kaldığım ve açıklama yapamadığım için üzgün olduğumu söyleyerek kısa bir mesaj bıraktım.

Üzerimde bir karamsarlık vardı, ta ki göçmen kontrol noktasını geçip biniş kapısına gittiğimde huzurlu bir dinginlik içime yayılana dek. Askerlik görevimden aşina olduğum bir harekât dinginliği. Uçaktaki koltuğumda tamamıyla sakindim. Ronen sessizliğimi yanlış yorumladı ve "Bir operasyon bir kızı tavlamak gibidir," dedi. "Bir kız bulursun, onu gözlersin, dikkatlice yanaşırsın, bir komplimanda bulunursun, onunla sohbet edersin, yemeğe davet edersin, dans edersin ve böyle geçen birkaç gün ve gecenin ardından onunla yatağa girersin ve on beş dakika geçer ve hepsi sona erer." Fakat bu kelimeler üstesinden gelmeyi başardığım hüznü geri getirmekten başka işe yaramadı ve buz gibi parmaklarla hızlıca ruhumu kıskıvrak yakaladı. Niki, diye düşündüm, senin ve benim hakkımdaki her şey Ronen'in söylediklerinin tam aksi.

8
Kışın Varşova

Varşova'ya Ruslarla hemen hemen aynı zamanda indik fakat onlar ilk istikametlerine devam ettiler, bizim de şehri ve Rusların kalmaları olası otelleri tanımak için iki ya da üç günümüz daha vardı. Aldığımız emirler tam olarak yapmamız gerekenleri net bir şekilde belirtiyordu. Her birimizin kendi otelinde kontrol edilmesi gereken her şeyi kontrol etmesi gerekiyordu ve listedeki diğer şeyler için kahve ve yemeklerde bir araya gelmek üzere anlaştık. Otellerimiz koruma altında bulunan bir sokaktaydı ve binaların hepsi aksi takdirde sönük olacak bir manzaraya şen bir öğe katan, her birinin bacası farklı bir renge boyanmış eski, dört katlı yapılardı. Şehir merkezinden çok da uzak olmayan bir bölgeye dağılmış diğer otellerde gözetlememizi yaparken birbirimizin arkasını kolladık. İstihbarat dosyalarının bize gösterildiği zamandan beri pek bir şey değişmemişti fakat hepsini kendi gözlerimizle görmek iyiydi. Geri kalan zamanı Ronen'in kiraladığı arabayla dolaşarak, şehri tanıyarak ve herhangi bir şeyin ters gitmesi durumunda kullanmak için kaçış rotaları planlayarak geçirdik.

Eğer Yahudi soyunu ilan etmek istemiyorsa Ronald Friedlich'in İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Varşova gettosunu ziyaret etmesi için bir sebebi yoktu. Fakat ben İkinci Dünya Savaşı'nda, ölüme yollanmadan önce burada toplanan Yahudilerin ve Nazi ordusuyla çatışmak için burada ayaklanan genç kadın ve erkeklerin anı plakaları ve heykelleriyle süslenmiş tarihi rotadan feragat etmek istemiyordum. Ronen arabasında şehrin başka kısımlarına bakmayı tercih ederek benimle gelmedi. Ben rotanın başlangıcına metroyla gittim, Zamenhof Sokağı boyunca yürüdüm ve bir zamanlar getto olan parkın ortasında karla kaplı çimleri geçtim ve büyük bir anıta geldim. Anıtın üstündeki figürler tanıdık görünüyordu. Heykeltıraşın ismini okuduğumda, Nathan Rapaport, nedenini anladım. Bana ona ait İsrail'in güneyinde Yad Mordechai kibutz'undaki getto ayaklanmasının komutanı Mordechai Anielewicz'in heykelinin yanı sıra oradan çok da uzak olmayan 1948'de Kibutz Negba'yı savunanlara adadığı anıtını da hatırlattı. Anıtın bir tarafında

kahramanlık tasvirleri, diğer tarafındaysa arkalarında Alman askerlerinin kasklarıyla Tevrat parşömenlerini tutarak eğik başlarıyla götürülen Yahudiler vardı. Bronz heykel taştan devasa dikdörtgen bloklarla çerçevelenmişti. Yolun karşısında, yirmi otuz metre uzakta muhtemelen şimdi iki nesil önce gettoyu alevler içinde izleyen ve büyük bir olasılıkla tek bir gözyaşı dökmeyen erkek ve kadınların çocuklarını ya da torunlarını barındıran alelade binalar vardı.

Rota boyunca mevcut plakaları okumak için duraklayarak diğer anıtlara ilerledim. Bir noktada soğuktan kaçmak için, getto yerle bir edildikten sonra ayakta kalan birkaç binayla çevrelenmiş küçük bir avluya girdim. Kasvetli, sıkışık, beş katlı binalardı ve benim için Yahudilerin burada hepsi bir arada, birbirinden güç alarak, sırtlarını dışarıda kopan –etrafımda fırıl fırıl dönen, gözlerime kar taneleri üfüren ve nefes almayı güçleştiren gerçek kar fırtınasından daha az somut fakat çok daha korkunç– fırtınaya dönerek yaşadığı hayatı gözümün önüne getirmek kolaydı.

Rotanın sonunda *umschlagplatz*'a, ölüm kamplarına taşınmadan önce Yahudilerin dürtülerek bir araya getirildiği meydana geldim. Bir dizi mavi beyaz İsrail bayrağı gördüğümde daha içeri girmeden gerildim. Derken bir hoparlörde İbranice sesler duydum ve mavi beyaz kıyafetler içinde ve muhtemelen donan bir grup İsrailli öğrencinin meydanda durduğunu ve kendi aralarında tören yaptıklarını gördüm. Daha fazla yaklaşmadım ve yaşadığım ürpertinin soğuktan mı yoksa tanıklık ettiğim şeyin güçlü etkisinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Ronen'le buluşmak ve bir sonraki hamlelerimizi planlamak için gettodan doğruca anlaştığımız otele gittim ve kaloriferin güzel ısıttığı lobide vücudumu ısıtmaya çalıştım. Ismarladığım bir kâse çorbayı beklerken Udi'nin içeriye girdiğini gördüğüme sevindim. Herhangi bir törene gerek duymadan bana katıldı ve hemen ardından Ronen geldi. El sıkışmaları bana aralarında benim henüz Udi'yle geliştirmediğim bir yakınlık olduğunu gösterdi.

Çorbam geldi ve "Polonyalı annenin oğlu Polonya'dayken ne sipariş eder" –Polonyalı bir anne birçok İsrail şakasında alay konusuydu– gibi sözlerle bana biraz güldüler. Onlara annemin aslında safkan bir Kudüslü olduğunu söylemek istedim fakat elbette ki İngilizce konuşuyorduk ve "safkan" kelimesinin İngilizcesini bilmiyordum. Ayrıca

"Kudüs" kelimesini yüksek söylemek de istemiyordum, bu yüzden alaylarını sessizlikle karşıladım.

Kahveleri geldi ve Udi iş konuşmaya geçti. Rus heyetinin ertesi gün, listemizde olmayan Metropol Oteli'ne varması bekleniyordu. Udi oteli yalnızca kontrol etmekle kalmamış aynı zamanda orada bir oda tutmuştu. "Tam şehir merkezinde üç yıldızlı bir otel," diyerek idarenin bizi dört yıldızlı otellere yerleştirmekle cömert davrandığına dikkat çekti. "Görünüşe göre Rusya bazı bütçe kesintilerine gitmiş ve Polonya'nın Avrupa Birliği'ne girişi yaklaşırken buradaki fiyatlar da artmış." İkimizin de Metropol'e uğramasını istiyordu. Oradaki odası yola koyulacağımız, yapmamız gereken şeyi yaptıktan sonra geri döneceğimiz üssümüz olacaktı. Aynı zamanda orada kilit üstünde alıştırma ve yapmamız gereken başka ne varsa onu yapacaktık.

Ruslar otelin bir katını tamamen kapatmışlardı. İçeri girdiklerinde biz Udi'yle lobide oturuyorduk, Ronen dışarıda arabada oturmuş heyetin güvenlik düzenlemelerini kontrol ediyordu. Rus bir güvenlik görevlisi ve Polonyalı bir polis memuru grubun öncesinde içeri girdi ve bizi iyice süzerek lobiye göz gezdirdiler, derken Rus dışarı çıktı ve diğerlerinin otele girmesi için işaret etti. Udi polisin resepsiyon görevlisine kim olduğumuzu soruşuna dikkatimi çekti ve Udi'nin otelde kalan bir misafir olduğu cevabını aldığını varsaydık. Rusların etrafındaki güvenliğin tetikte olacağı aşikârdı.

Beş güvenlik görevlisi ve iki polis memurunun izlediği heyette yirmi kadar erkek ve dört kadın vardı. Oda anahtarları dağıtılırken sabırla lobide beklediler ve sonra sessizce ufak, köhne asansörün onları yukarı çıkarmasını beklediler. Onları göz göre göre izlemek istemiyordum fakat hangisinin Alex olduğunu da çok merak ediyordum. Gözüme iliştiği kadarıyla gördüğüm fotoğraftaki adama benzeyen iki ya da üç kişi vardı. Bize doğru attığı bir bakış onun hangisi olduğunu anlamama yardım etti. Görünüşe göre Mossad'dan birinin orada olacağını tahmin ediyordu ve Udi'yle benim kim olduğumuzu bilmemesine rağmen pek memnun görünmüyordu.

Heyetin son üyesi de gittiğinde bir Rus güvenlik görevlisi ve bir polis memuru lobide kaldılar.

"Ben odama çıkıyorum," dedi Udi, "ve onların katında ne olduğuna bakacağım. Sokağın karşısındaki kafede akşam dokuzda buluşuruz."

Ayağa kalktık ve tokalaştık. Dışarıda Ronen beni aldı ve arabayla uzaklaştık.

"Güvenlikleri çoban köpekleri gibi onlara yapışıyor. Hiçbiri bir hamle yapamaz," dedi Ronen sinirli bir şekilde. "Alex'in bize diski vermesi için odasından başka bir yerde ona yeterince yaklaşabileceğimizi sanmıyorum."

Dokuzda Udi'yle buluştuğumuzda bize Alex'in Genel Merkez aracılığıyla bir mesaj iletmeyi başardığını söyledi. 428 numaralı odada bir oda arkadaşıyla beraberdi ve diski sağ taraftaki dolabın altındaki küçük boşluğa bırakacaktı.

"Niçin lobideki tuvalet gibi ortalıkta bir yere bırakamadı ki?" diye sordum.

"Ben de şahsen böyle bir şeyi tercih ederdim fakat Alex'le bağlantımız tek yönlü," dedi Udi. "O, Genel Merkez'e bilgi iletiyor fakat ona cevap ya da talimat vermemizin yolu yok. Belki de gereksiz riskler almak istemediği için seçtiği yöntem bu. Durum bu ve odasına girmek zorunda olmak dünyanın sonu değil. Odalarındalarken ve yaklaşık bir saat önce aşağıda yemek yerlerken koridorlarına iki kez göz gezdirdim. Odalarındalarken koridorda iki koruma vardı, aşağıdalarken yalnızca bir tane. Diğerleri onlarla beraber aşağıya indi."

Heyet görünüşe göre Varşova'nın gece hayatının tadına bakmak için otelden ayrılınca Udi katlarındaki durumu kontrol etmem için beni yolladı. Asansör kapısının açıldığında yüzünde son derece şüpheci bir ifadeyle korumanın yüzü bana dönüktü. Bir hata yapmış gibi davrandım ve Udi'ye rapor vermek üzere geri döndüm. Udi işi ertesi gün yapacağımıza karar verdi. "Ben korumayı meşgul edeceğim ve siz ikiniz odaya gireceksiniz," dedi.

"Onu 'meşgul etmekle' neden bahsediyorsun?" dedim merakla.

"Hoş bir şekilde ama eğer bu işe yaramazsa hoş olmayan bir şekilde," diye yanıtladı, sorumu beğenmediği açıktı.

Ruslar sabah turu için çıktıktan sonra Udi'nin odasında buluştuk. "Onları saydım, ikisi eksik fakat bizim Alex otobüste," dedi Udi bize. "Yani koruma haricinde halen odalarında olan iki kişi daha var. Bunu hesaba katın."

"Bu Alex'in odasında bir kişiyle başa çıkmamız gerekebileceği anlamına gelir," dedi Ronen.

"Evet. İhtimaller yedide bir. Genel Merkez'e danıştım. Alex Rusların ayrılışının bu akşama alındığını bildirdi. Bu da ya şimdi ya hiç anlamına geliyor ve Genel Merkez o diski istiyor."

"Niçin onlar gidene kadar beklemiyoruz?" diye sordum.

"Bunu dile getirdim fakat beklemememize karar verildi. Alex'le iletişime geçebileceğimiz bir yol yok ve o da diski Rusya'ya geri götürebilir ya da yok edebilir. Mesajlarının dinlendiğinden ve ona yoğunlaştıklarından şüphelendiği için eğer şimdi almazsak bir daha asla bilgi alma şansımız olmayabilir. Genel Merkez bu riske değeceğine karar verdi."

"İçeri girdiğimizde oda arkadaşını içeride bulursak ne yapacağız?" diye sordum.

"Kursta tüm bir yıl boyunca ne yaptın?" diye sordu Udi, fakat yumruk yumruğa çarpışma yeteneklerimize güvenmediği ortaya çıktı. Valizindeki bir bölmeden iki ufak şok tabancası çıkardı. "Kız arkadaşına verdiğin vibratöre benziyor olabilirler fakat normal bir şok tabancasının iki katı voltaj taşıyorlar. Yalnızca başka bir seçenek olmadığında kullanın." Birini Ronen'e verdi ve bana da kısa bir ip verdi, boğmak için. Diğer şok tabancasını muhtemelen koruma üstünde kullanmak için kendi aldı. Ayrıca bana Alex'in odasına girmek için uydurduğu bir anahtar verdi. "Biraz takılabilir ama işe yaraması gerek. Yalnız çabuk olun – korumayı ne kadar meşgul edebilirim bilmiyorum."

Bize kulaklı iki yönlü ufak telsizler verdi ve onları test ettik.

Birinde Udi'nin odasına girip sıkıntıyla karşılaşmadan diski alarak, birinde de Udi'nin bizi "şaşırtmasıyla" operasyonu iki kez prova ettik.

"Sorusu olan?"

"Eğer bir aksilik olursa buradan kaçış rotamız?" dedim.

"Operasyon emrinde de olduğu gibi," diye azarladı beni Udi. "Ne diyordu?"

"Odalarımıza geri dönüyoruz, düzgün bir şekilde otelden çıkış işlemlerimizi yapıyor ve Viyana'ya ilk uçakla geri dönüyoruz," dedim, "ve eğer gerekirse ilk uçakla batıya gidiyoruz."

"Bunu değiştirmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bizim için değil..."

"Benim için endişelenme," diye lafımı kesti Udi.

Heyetin bir kat altındaki odasından ayrıldık. Udi asansöre bindi, Ronen ve ben merdivenleri kullandık. Telsizden nefes alıp verişini, asansörün gıcırdamasını ve kapısının açılmasını işittik. Merdiven boşluğundan

koridora açılan kapının dibinde durduk ve korumaya seslenen Udi'nin sesini işittik. Kendi katındaki içecek makinesinin bozuk olduğunu söyledi ve bu katta korumanın bildiği içinde kola bulunan bir makine olup olmadığını sordu. İkisi belli ki koridorun ucundaki makineye doğru yürüyordu ve harekete geçmemiz için Udi'nin işareti olan klik sesini işittik.

Önce ben gittim. 428 numaralı oda sağdan ikinci kapıydı. Asansör yaklaşık beş oda ilerideydi ve Udi'yle koruma ters yönde ilerliyorlardı. Eğer anahtar işe yararsa onlar içecek makinesine varmadan odaya girerdik.

Hızlı, dikkatli adımlar atmamla altımdaki ahşap zemin gıcırdadı ve ileride, muhtemelen Ronen'le benim arkalarında yaptığımız gürültünün dikkatini çekmemesi için, Udi'nin elini korumanın omzuna koyduğunu gördüm. İlk başta anahtar dönmedi fakat sonra kilit açıldı, ben yumruklarım sıkılmış ve Ronen şok tabancası hazır halde içeri girdik. Oda boştu. Ronen kapıyı kapadı ve elinde daha önceden hazırladığımız bükülmüş bir telle dolabın altındaki boşluğa bakmak için eğildi. Bana diski tutturmayı başaramıyormuş gibi görünüyordu. Ona doğru eğilmiştim ki aniden banyoda sifonun çekildiğini işittik. "Yalnız değiliz," diye Udi'yi telsizden bilgilendirdim. Durum açıktı: Alex'in oda arkadaşı biz içeri girdiğimizde banyodaydı ve biraz sonra odaya dönecekti. Ayrıca yapmak zorunda olduğumuz şey de açıktı ve bu konuyu hiç düşünmemiştim. Banyo kapısına daha yakın olduğum ve Ronen halen dolabın yanında ellerinin ve dizlerinin üstünde olduğu için hızlıca kapının yanında pozisyon aldım. Açıldığı anda çıplak bir adamın orada durduğunu gördüm ve tıpkı eğitmenimizin bize öğrettiği gibi tüm kuvvetimle, yumruğumun vücudunun içinden geçtiğini hayal ederek midesini yumrukladım. Hırıltıyla ciğerlerinden havanın çıktığını işittim, öne düştü ve öğürmeye başladı. Kordonu cebimden hızla çıkarıp boynunun etrafına doladım ve dizim sırtındayken iki farklı yöne çekerek sıktım. Çaresizce çırpındı, ümitsizce ciğerlerine hava çekmeye çalışırken korkunç sesler çıkardı. Ronen geldi ve şok tabancasını şakağına dayadı. Adam hareket etmeyi kesti.

"İşini bitirmeliyiz," dedi Ronen. "Eğer yalnızca bilincini kaybettiyse kendine geldiğinde Alex'in sırrı ortaya çıkabilir. Ne gördüğünü ve bundan ne anladığını bilmiyoruz." Adamın nabzını kontrol ettikten sonra öldüğünü işaret etti. Tekrar dolabın yanında eğildi ve diski çekerek çıkardı.

Ronen işaret verince Udi de koridorun boş olduğunu gösteren bir işaret verdi. Odadan çıktığımızda Udi'yi korumanın baygın bedeninin üstünde dururken gördük.

"Sesi duydu ve odaya doğru koşmaya başladı," dedi. Adamı odaya sürükledik.

Derken Udi'nin bir yedek planının olduğu ortaya çıktı. Ölü adamın dizüstü bilgisayarını açtı ve bir flash bellek taktı.

"Bu tüm hikâyeyi anlatacak. Koruma "ajanı" gizli bilgileri iletirken suçüstü yakaladı ve çıkan boğuşmada birbirlerini öldürdüler."

Korumaya gitti ve boynunun arkasına sertçe bastırdı. Kırılan kemiklerin sesi duyuldu, midemde bir bulantı dalgası hissettim. Udi iki adam kavga ediyormuş gibi görünecek şekilde cesetleri taşıdı.

"Rahatsız Etmeyiniz" işaretini kapıya astıktan ve kilit düğmesine basmadan kapıyı çektikten sonra uzaklaştık. İşaret bir sonraki koruma mesaisine başladığında dikkatini çekecekti.

"Havaalanında görüşmek üzere," dedi Udi ve odasına gitti. Ronen ve ben iki dakikalık aralarla otelden ayrıldık. Odama girdikten hemen sonra bacaklarım titremeye başladı.

Gerçekten berbat bir ruh halindeydim. Yanlış hiçbir şey yapmamış iki masum insanı öldürmüştük. Buna yalnızca kötü şans diyebilirdim, istihbarat toplayışımızdaki ya da görevi yerine getirişimizdeki bir eksiklik diyebilirdim. Burada amaç uğruna yapılanları mubah göstermişti ve bu tamamen katıldığım bir yaklaşım değildi. Kendimizi içinde bulduğumuz durumda başka alternatifimiz olmayabilirdi fakat bu durumun sorumluluğunu paylaşıyordum.

Görünüşe göre her zaman görevin komutanın bileceği fakat benim bilmeyeceğim bazı yönleri ve aşamaları olacaktı. Udi'nin çıkardığı flash bellekle Alex'in grubundan birini suçlu çıkarma planından hiç ama hiç haberdar değildim. Flash bellekte ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de Alex'in bize geçmişte yolladığı materyallerden bazılarıydı. Udi bunu kendine saklayarak bize görevin tek "temiz" kısmını bıraktı. En azından planlanan buydu.

Ronen'in şok tabancasını ölümcül bir şekilde kullanmasının yanı sıra Rus'u yumruklama ve boğma şeklimi güçlükle kabul edebilirdim. Belki de geri dönüp bakıldığında korumanın boynunu kırmanın da gerekçesi olduğu görülebilirdi. Fakat Udi'nin bunu soğukkanlılıkla

yapış şekli beni dehşete düşürmüştü. Toronto'daki otel odamda söylediklerini hatırladım: "Ben insanları öldürmüş, havaya uçurmuş, yakmış, onlara komplo kurmuş bir pisliğimi" ve işi yaptıktan sonra değil öncesinde ağladığı iddiasını hatırladım. O günden itibaren ağlamakla ilgili söylediği şeye inanmadım. Onda ağlayacağı aşamayı çoktan geçmiş bir yan vardı. Onu takdir edebileceğim tek nokta, herhangi bir şey söylemeksizin, bunun hakkında ne düşündüğümüzü görmeyi beklemeden bunu kendi başına yapmış olmasıydı. Bunu içimizden birinin yapmasını emredebilirdi. Bunu yaptıktan sonra ağlamamayı başarabilir miydim, diye düşündüm. Hatta onun sertlik seviyesine ulaşmak isteyip istemediğimi düşündüm – yoksa bu duygusuzluk muydu? İçimde bir duygu girdabı çalkalanıyordu.

Her şey arkamızda kalmış gibi görünürken, geri dönüşte Ronen görevlerin nasıl kız tavlamaya benzediği konusunda söylediklerini şeyi düzeltmeye çalıştı ve bir kez daha beni yanlış anladı. "Bazen başını belaya sokan hızlı cinsellikler ve abartılan gönül maceraları vardır. Fakat her halükârda birkaç saat içinde kafam onun bacaklarının arasındayken her şeyi unutacağım." Birkaç gündür ilk kez yine Niki'yi düşündüm. Ronen doğruca onu bekleyen kız arkadaşına giderken ben tüm bu manzaralar ve seslerle boş daireme dönüyor olacaktım ve diğer yandan Niki ise sanki ayın karanlık yüzündeymiş gibi ulaşılamaz ve dünyanın öteki ucunda olacaktı. Ve aslında karanlık tarafta olan bendim.

9
Tek Başına Görev

Geri döndüğümüzde bir başarısızlık hissi vardı. Ben bunu kesinlikle hissediyordum ve bundan bahsetmemelerine rağmen aynı duyguyu Udi ve Ronen'de de sezdim. Bir disk alınacak ufak bir görev tam teşekküllü çifte cinayete dönmüştü. Her şeyden sonra daireme döndüğümde kendimi öylesine yalnız hissettim ki akşam oldukça geç saatte yalnızca annem ve babamla biraz oturmak için Hayfa'ya gittim ve onlar yattığında iki kız kardeşime habersiz ziyaretlerle sürpriz yaptım. Yeğenlerimden birisi halen uyanıktı ve ona sarıldığımda neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Daha önce hiç kendime ait küçük bir kızın olmasına ihtiyaç duymamıştım.

Diskteki materyali deşifre ettikten sonra Askeri İstihbarat'ın teknik bölümünün tepkisini işittiğimde ruh halim düzeldi. Diskin içinde İran'a verilen birkaç füze tipiyle ilgili ayrıntılı veriler yer alıyordu – yalnızca Shihab 3'te kullanılan değil aynı zamanda Suriye'ye verilen ve Hizbullah'ın da alması olası uçaksavar ve denizden denize füzelerde kullanılan teknolojiler de. Bilgiler İsrailli yüksek teknoloji uzmanlarının füzelere karşılık verecek ve sinyallerini kesecek yöntemler geliştirmeye hemen başlamalarına yetecek kadar detaylıydı.

"Birçok sivilin hayatını kurtardınız, pilotların ve denizcilerin de," dedi, Aİ teknoloji başkanını şahsen diskte neler yer aldığını bize anlatması için çağıran özel operasyonlar birimi başkanı Eli. "Birçok yaşam"dan bahsetmesinin sebebinin iki can aldığımız gerçeğini –fakat Aİ albayının bundan da çok memnun olduğu ortaya çıktı– hafifletmeye çalışması olduğundan emindim. Ölen adamlardan biri, Leonid Sholokhov, Rusya'nın bir numaralı füze bilimcilerinden biriydi ve İranlı teknik ekiplerin eğitiminden şahsen sorumluydu.

Görev sonrası soruşturmalarında Udi "eksiklik" dediği, Alex'in oda arkadaşının otelde olduğunu bilemeyişimize yol açan, elimizdeki bilgi ve planımız arasındaki boşluğun suçunu üstlendi. Bunu odaya telefon etmek ya da korumanın dikkatini dağıttıktan sonra kapıyı çalmak gibi bir hazırlık hareketiyle önleyebilirdik.

İçimde, derinlerde bir yerde Udi'nin bunu bir istihbarat ya da eylem kusuru olarak görmediğinden şüphelendim. Bizi odada ve kendini de korumayla bir mücadeleye hazırladığından, odanın dolu olduğunu öğrenirsek ve bunu Genel Merkez'e iletirsek görevimizin sonlanacağı ve diskin Rusya'ya döneceği ya da yok edileceği düşüncesiyle bu riski bilerek almış olduğunu varsaydım. Ayrıca bize buna uygun araçlar sunması da bu sebeptendi. Ayrıca, güçlü ve iyi eğitimli genç korumayı böyle mükemmel ve sessizce alt edebilmek için birkaç adım öncesinden plan yapmasının gerekli olduğunu sanıyordum. Eylemsel cinayetin çirkin olduğunu düşündüm ama önerebildiğim daha hoş bir şey yoktu.

Heyet Rusya'ya döndüğünde neler olduğuna dair Alex'ten bir mesaj alıp almadığımızı sordum ama Alex'le iletişimin "Kavşak"ın, ajan idare biriminin işi olduğunu ve onların yalnızca bilmemiz gereken şeyleri bize anlattıklarını söylediler. Polonya basınında "bir oteldeki esrarengiz ölümler" hakkında ve durum "dost bir ülkenin iç meselesi" olduğundan resmi yetkililerin yerel polisin soruşturma yapmasını engellediğine dair bir haber vardı.

Udi çalışmamızı övdü. Hızlı düşünmemizin ve oda arkadaşını etkisiz hale getirmemizin profesyonelce olduğunu fakat banyo dahil tüm alanın temiz olduğundan emin olmamakla bir hata yaptığımızı söyledi. Kulağa oldukça temel bir şey gibi geliyordu fakat her nasılsa brifinglerde ve operasyonun kendisi gibi, öncesinde Udi'nin odasında yaptığımız hazırlık denemelerinde de ihmal edilmişti.

Rutin eğitime ve çalışmaya döndük. Jerry Afrika seyahatinden döndü ve dördüncü ajan Dudu, hazırlık aşamalarını tamamladıktan sonra ekibimize katıldı. Arjantin'den birkaç yıl önce göç eden balıketli, dost canlısı bir adamdı ve askerlik hizmetini topçu birliğinde yapmıştı.

Derken bir gün Udi beni odasına çağırdı. "Hedef bir ülkede tek başına bir göreve çıkmanın zamanı geldi," dedi bana.

" 'Vaftiz' dediğin şey için mi?" diye sordum.

"Bundan biraz daha fazlası," diye yanıtladı. "Mossad'ın Amman'da Hamas'ın başı Halid Meşal'e başarısız suikast girişiminden yaklaşık bir yıl sonra Kral Hüseyin tüm Hamas liderlerini Ürdün'den attı. Bundan kısa bir süre sonra öldü. Oğlu Abdullah, şu anki kral, birkaç yıldır yönetimde ve Hamas liderlerinin Amman'a dönmesi yoğun bir şekilde konuşuluyor. El Fetih, Hamas'ın boşluğunu doldurdu ve geçtiğimiz hafta Kudüs'te 19 numaralı otobüse bombalı intihar saldırısı onların

El Aksa Şehitleri Tugayları'nın işiydi. Şin Bet istihbaratı bize El Fetih'in zafer sarhoşu olduğunu ve daha fazla bombalı saldırı planladığını söylüyor. Amman'daki altyapıları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Ben de on bir Yahudi'nin öldüğü bombalı otobüs saldırısının ardından elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız, diye düşünüyordum fakat sormanın bir anlamı olmadığını biliyordum çünkü bir cevap alamazdım. Biz birçok ekipten yalnızca bir tanesiydik ve belki de bir diğer ekip misilleme eylemi için görevlendirilmişti.

Udi devam etti: "Kendimizi Meşal olayında önce olduğu gibi ajanlarımızın sahayı, aktörleri ya da nerede takıldıklarını bilmediği bir durumda bulmak istemiyoruz. Bu yüzden Ürdün'de kalan ya da Amman'a dönen Hamasçılar için ara sıra Kıbrıs'ta yaptıklarına benzer gözetleme operasyonları gerçekleştiriyoruz. Adresleri güncellemek, operasyon öncesi istihbarat dosyalarındaki boşlukları doldurmak gibi. Bu kez El Fetih görevlilerini de tanımak istiyoruz. Üst komutanın burada, Batı Şeria'da olmasına rağmen fazla miktarda fon ve silah sağlıyorlar."

Görevin öneminden hiçbir şüphem yoktu. Udi bunun üstünde durmayı uygun gördü: "Amman bizim deyişimizle bir 'hafif hedef' fakat hafife alınmamalı. Zaten orada olağanüstü bir sorun yaşadık. Limasol'le arasındaki temel fark tamamen şüpheci ve hassas Filistin bölgelerinde dolaşacak ve Kıbrıs'takinden çok daha fazla göze çarpacak olman. İstihbarat konusunda Moshik'le çalışmaya başlayacaksın, sonrasında Avi'yle planın ve sahte kimliğinin üzerinden geçeceksiniz. Amaçlarını ben belirleyeceğim. Ah, ayrıca orada yalnız başına olacağını bilmen önemli."

Şu anda Kıbrıs'a gitmeden önce ve Varşova'ya giderken hissettiklerimin aynısını yaşıyordum: Bu seferki gerçekti. Görevlerden önce midemdeki bu kelebekleri daha ne kadar hissedecektim. Amman'dan sonra gerçekten zorlu hedefler olacaktı, belki Beyrut ya da Şam ya da hatta Tahran'da. Her seçim sürecinde sürekli inceleme ve eleme başarıya duyduğum açlığı, başarma arzumu artırırken, Udi'nin beni aşama aşama buna hazırladığı barizdi. Aklımın derinliklerinde açığa çıkmaya cüret edemeyecek bir düşünce şekilleniyordu: Ancak yerine getirmek üzere eğitildiğim ve Ron Friedlich gibi davrandığım benzeri görevlerde mühim eylemi gerçekleştirdikten ve bana yapılan yatırımı karşıladıktan ve teşkilata ve ülkeye olan manevi borcumu ödedikten sonra Niki'ye geri dönebilmek için kendimi özgür hissedecektim. Tabii halen beni istiyorsa.

"Hazır olduğunda gideceksin," dedi Udi. "Fakat her zaman kesin olmayan bir tarih belirleriz ve bu da bugünden itibaren bir hafta içinde."

Bunu duyduğumda ilk başta bir hafta sonra biyopsi sonuçlarını almaya çağırılmış biri gibi hissettim: Kesin olarak bir ölüm hükmü değil fakat bir olasılıktı. Fakat bu tam olarak aynı şey değildi çünkü ben hedef ülkelerde yüksek riskli görevler içeren bir iş seçmiştim ve bunun benim için bir anlamı vardı. Bir diğer büyük fark, başarıyla sonuçlanırsa görevin yalnızca daha zorlu bir hedef ülkedeki başka bir göreve yol açacağıydı. Bir zaman önce biyopsi sonucunu beklediği bir hafta süresince o âna kadarki hayatını gözden geçiren ve kalan yaşamında daha önce yapmadığı şeyleri –başka olasılıkları ortadan kaldıran kesin bir karara vardığı o dönüm noktalarına geri dönmek ve o olasılıkları gerçekleştirmeye çalışmak gibi– yapmaya karar veren bir adam hakkında bir roman okumuştum.

Kendi hayatımdaki böylesi olasılıklara sırtımı dönmeyi seçtiğim iki büyük dönüm noktasını biliyordum: Sanatı ve Niki'yi bırakmam. Çocukluktan beri sanatçı olmayı hayattaki hedefim olarak belirlemiştim. Çünkü çizmek ve resim yapmak içimden gelen en doğal ve en ilkel şeydi ve bir sanatçı olarak kariyerimin başladığı, ilk sergimin açıldığı gün başka bir yola yönlendirilmiştim. Ve hayatımın kayıp aşkını tekrar bulduğumda bu yol beni ondan uzaklaştırdı. O dönüm noktalarına geri dönmeye niyetim yoktu ve seçtiğim yola devam edeceğimi biliyordum. Bu, hayatıma sanattan ya da Niki'den daha büyük bir önem yükleyen varoluşsal bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

Niye, diye düşündüm. En nihayetinde *Netzah Yisrael* –İsrail'in ebediyeti– gibi görkemli fikirlere inanmıyordum. Birkaç bin yıl içinde halkımız kalmayacaktı. Birkaç on yıl içinde ben kendim de kalmayacaktım. Yalnızca o birkaç on yıl içinde yaptığım şeylerin benim için bir önemi vardı. Tüm bunların ışığında hayatımı Yahudi toplumunu ve devletini savunmaya adamam ve bu sunağın üstünde kendi iç güçlerimden doğan şeyleri –sanatsal yeteneğim ve Niki'ye olan aşkım– feda etmem doğru muydu? Büyükbabamdan babama ve ondan da bana akan genetik bağlar, Yahudi "sürüsüne" mensup olmam yeteneklerim ve hislerimden daha mı güçlüydü ve gerçek olmayı daha mı çok hak ediyordu? Tüm bu etmenlerin genetik-biyolojik yönleri vardı. Sadece yoklukları durumunda "insan sürülerinin" kendilerini veya

topraklarını beraberce savunmayacakları ve çoğu ulusun ulus olarak hayatta kalamayacağı bir topluluğa ait olma hissi ya da bölgesel bir zorunluk değil. Herkesin olduğu gibi benim aşkım da onsuz bugün hayatta olamayacağımız bir çeşit biyolojik-genetik özellikti. Ve belli bir noktaya kadar artistik kabiliyetim de öyleydi. O halde bunların hangilerinin diğerlerine ağır basacağını belirleyen neydi?

Doğanın mantığını kavramamı sağlayan temel dersimin, okuldaki biyoloji eğitimimin beni böylesi somut bir ikilemde bırakacağını asla düşünmezdim. Çözüm hiçbir şekilde kesin ve tartışmasız değildi ve buna rağmen kesin ve tartışmasız bir karar aldığım gerçeği beni çok fazla sıkıyordu. Olayların altında ezildiğimi ve seçme özgürlüğüm üzerindeki kontrolümü yitirdiğimi hissediyordum. Bu, o zamana kadar olduğumu düşündüğüm mantıklı, sağduyulu kişi açısından doğru değildi. Ben durumları değerlendirmeye ve arkasından kararlar almaya alışıktım, onların içine sürüklenmeye değil.

Moshik beni günlerce köle gibi çalıştırdı. Brifing odasında verdiği materyallerin sayısı ve "boş zamanımda" çalışmam için bıraktığı dosyalar haddinden fazla ve dayanılmazdı. Hamas personeline dair saha istihbaratı iyiydi ve tek sıkıntı El Fetihçilerin evlerinin rotalarıydı, elimizde farklı Şin Bet ajanları ya da açık kaynaklarımız tarafından elde edilmiş adresler ve bazı kısmi tanımlar dışında bir şey yoktu. Gözlerimin özümseyebileceği ve ezberleyebileceği hiçbir görsel yoktu.

Zaman kazanmak için eve gitmedim. İhtiyacım olan her şey üsteydi. Duşlar, bir televizyon ve bir mutfak vardı; hem yağmurda yolculuk etmekten hem de soğuk ve dağınık olan ve olmasa daha iyi olacak anıları ve özlemleri tetikleyen evimde olmaktan kaçınıyordum.

Tek sesin çatıya düşen yağmurdan ve dışarıda ıslık çalan ani rüzgârlardan geldiği büyük kışlada yalnız başına olmak epey tuhaftı. Yalnızlık hafif ürpertilere neden oluyordu ve ben hem yanılarak hem de isteyerek bunların soğuktan kaynaklandığını düşünüyor, kendimi yeni bir fincan kahveyle ya da spor salonunda hızlı bir çalışmayla ısıtıyordum. Odamın binada ısıtılan tek yer olması nedeniyle bu dolanmaları kısa tutuyor, radyatörün dibinde oturmak üzere odama dönüyor ve bitkinlik beni esir alıp yatağa gidene dek özenle istihbarat dosyalarını çalışıyordum.

Birkaç gün sonra Moshik beni test ettiğinde Amman haritasını ve

oradaki trafik düzenlemelerini, çeşitli güvenlik güçlerini, Hamas ve El Fetih personelinin isimlerini ve adresleri hakkında bilmem gereken her şeyi tamamen öğrenmiştim. Onlardan birinin "benim" terör saldırımın arkasındaki eleman toplayan kişi, sevk memuru ya da beyin olabileceği düşüncesi ben ifade eder etmez dış dünyada olup bitenle iletişim kanalım olan Moshik tarafından ansızın yok edildi.

"Haberlerdeydi. Duymamış olman mümkün değil," dedi. "Çok uzun zaman önce değil, aralık başında. Şin Bet, Batı Şeria'da bazı üst düzey Hamas mensuplarının yerini tespit etti. İçlerinden bir tanesi Mahmoud Sharitakh'ı örgüte alan Hamdi Hasanin Rumana'ydı. Bu bilgiyi Sharitakh'tan çekip almış olmalıydılar. Her neyse, bir gece onlardan bazılarını gözaltına almaya çalıştılar ve Rumana karşı koydu. Öldürüldü."

Bir kez daha hafif şevkimin kırıldığını hissettim. Çember bensiz kapatılmıştı. Fakat bu bir çember değildi, bir sarmaldı. Birisi de bu Rumana'yı örgüte dahil etmişti ve belki de o kişi Amman'da yaşıyordu. Temel meşguliyetleri resim, fotoğrafçılık ve seyahat olan Kanadalı Ron Friedlich olarak sahte kimliğim üstünde çalışmaya başladım. Avi'yle oturduğumuzda bazı sorularla yalanımı yakalayınca hikâyemin detaylarını geliştirmek durumunda kaldım. Ürdün'de onları doğru çizmek için Bedeviler, develer ve atlarla bazı deneme çizimleri yaptım. En kolayının önce onları çizmek ve sonra kalemle renklendirmek olduğuna karar verdim, ana hatları çizmek için kendimi kurşun ve pilot kalemler ve bir set Caran d'Ache renkli kalemleriyle donattım. Bu aşamada operasyon emrim ve yerine getireceğim belirli görevlerle Udi geldi. Daha önce de söylediği gibi Kıbrıs'taki görevime benziyordu fakat bir Arap ülkesindeydi ve dahası adreslerin çoğu Filistinli muhitlerinde, hatta bazıları mülteci kampı sayılan bölgelerdeydi. "Otur ve atamanın her bir detayını öğren, tüm aksilik ihtimalleri ve karşılıklarını göz önüne getir ve kendi beklenmedik olaylar tahminini, yolculuğunun her aşaması için ters gidebilecek bir şeyi ve bundan nasıl sıyrılacağını da ekle. Görevin yalnızca kâğıt üstünde değil aklında da olduğunu ancak böyle bileceğim."

Bana öyle geliyordu ki Udi görevime epey soğukkanlılıkla yaklaşıyordu, belki de ona kolay görünüyordu ya da Ronen, Jerry ve Dudu'yla başka bir operasyonla meşguldü. Küçük ekibimizde bazen beraber yaşamamıza rağmen her birimiz sorumluluklarıyla kendi baş ediyordu ve onların ne yaptığına dair yalnızca genel bir fikrim

vardı. Görevlerinin İran'dan Gazze'ye silah rotası için bir durak görevi gören bir Afrika ülkesinde operasyon öncesi istihbarat toplamayı içerdiğini biliyordum. Görünüşe göre iyi sonuçlar alan Jerry'nin önceki görevinin bir devamıydı. Udi bana kapsamlı brifing vermeye zaman bulana dek kendi seyahatim bile bir hafta kadar ertelenmişti. Büyük bir rahatsızlıkla konuyu her seferinde açmama rağmen belli ki Niki hakkında konuşacak vakti yoktu.

"Ona bir mesaj bırakmadın mı? İlişkin tamamen bitmedi mi?" diye sordu Udi neredeyse saldırgan biçimde.

"Mesaj bıraktım ama her şey tamamen bitmedi," diye yanıtladım. Bana verdiği his ekibin önemli faaliyetleri arasında önemsiz şeylerle sıkıntı verdiğim yönündeydi ve istediğim etraflıca tartışma bir kez daha ertelendi.

Dördü benim planlanmış ayrılışımdan birkaç gün önce gittiler. Udi'nin ve üç arkadaşımın ayrılışı, onların beraber benimse yalnız başıma oluşum bende bir hüzün sancısı doğurdu. Udi bazı sıcak sözlerle vedalaştı ve bana güvendiğini söyledi. "Geri döndüğümüzde Niki hakkında konuşacağız," dedi, başımı iki elinin arasına alarak. "Söz."

Onun ellerinde ne kadar esnek olduğuma şaşırmıştım. Bu küçük jestinden etkilenmiştim fakat aklımda bir yerde eski bir Arap deyişi dolaşıyordu: Ötelediğin şey benim hayatım. Senin açından hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim görevine hazırlanmaya ayırdığın bir dakika kadar önemi olmayan, benim mutluluğum.

Kendi hazırlıklarımı tamamladım ve benden pek hazzetmediğini düşündüğüm bölüm başkanı yardımcısı Jack bana son bir bilgi vermek için üsse geldi. Udi'nin ve diğerlerinin görevlerini başarıyla tamamladıklarını ve geri dönüş yolunda olduklarını fakat onları beklemeyeceğimi ve plana göre ayrılacağımı söyledi. Ürdün Kraliyet Havayolları'nda ve otelde tekrar iptal yapmak ve yeniden yer ayırtmak iyi olmazdı.

En fazla onun gözünde biraz daha puan kaybederim, diye düşündüm ve ona Niki konusu hakkında Udi'yle konuşmak istediğimi söyledim. İnce uzun yüzü daha da uzadı ve ince dudakları büzüldü.

"Şu anda bu konuya girmediğim için beni affet, tamam mı? İlgilenilmesi gereken bir mevzu olduğunu biliyorum fakat detaylarına hâkim değilim. Şu anda hedef ülkelerde dört ekibim var bu yüzden bu konuyu geri döndüğünde, bir hafta içinde Udi'yle konuşman gerekecek. Eğer bu sürede Niki sana tekmeyi basarsa bunu uğruna

çabalamaya değmeyeceğine bir işaret olarak kabul et."

Mossad'da hiyerarşinin, kendi mensuplarına aşıladığı benim gibi artık çocuk olmayan bir adamı, "O halde sizin de, görevinizin de canı cehenneme. Önce benim sorunumu çözün, sonra göreve gideceğim," demekten alıkoyan saygının neye dayandığını bilmiyorum. Fakat gerçek şu ki sessizliğimi korudum ve sonra saatlerce içim içimi yedi. Udi'nin masasına bir not bırakmakla yetindim. "Geri döner dönmez Niki hakkında konuşmamız gerektiğine dair hatırlatma. Bunun bir çözümü olmalı."

Bunda ciddiydim. Genel Merkez kurallarda bir istisna yapmalıydı ki Niki'ye tam olarak kim olduğumu ve ne yaptığımı söyleyebileyim ve sonrasına bakabilelim. Eğer devam etmeme izin verirse, devam edecektim aksi takdirde... Aksi takdirde ne? Sahte kimliğim yanacaktı ve daha önce bir kez daha bulunduğum ve kararımın ne olacağına karar verdiğim başlangıç çizgisine geri dönecektim.

Gitmeden önceki akşam anne babamı ve kız kardeşlerimi ziyaret ettim, hepsi de onlardan uzaklaştığımdan ve bana ulaşamadıklarından şikâyet ettiler: "Ayrıca hiçbir zaman evde değilsin, telefonun çalıyor da çalıyor. Ve o Orange cep telefonun yalnızca 'Kullanıcı şu anda çağrınıza cevap veremiyor' deyip duruyor, gerçekten çok iyi! " diye patladı Tzippi, ablam. Haklıydı. Üste tüm cep telefonları kapatılıyordu ve neredeyse hiçbir makul zamanda evde olmuyordum.

Yurtdışındaki sergilere dair hikâyeler artık inandırıcılığını yitirmişti. Tzippi'nin kocası "Şin Bet ya da Mossad" için çalıştığımı tahmin etmişti ve Aliza'nın kocası El Al Havayolları'nda sivil hava polisi ya da bir kabine bakanının güvenlik görevlisi olabileceğimi düşünüyordu. Aynı zamanda spor yaptığımı, "omuzlarımın genişlediğini" ve karnımın düzleştiğini söyledi. Yaşlarına göre hâlâ oldukça uyanık olan annem ve babamsa zihinlerini böylesi sorularla doldurmak için fazlasıyla yaşlıydılar ve bir seyahatimden diğerine nasıl yaşlandıklarına şaşırıyordum.

Tzippi kızlarını yatırdı ve kocası Amnon'la beraber akşam haberlerini izledik. Ana haber, bir haber ajansının Sudan Limanı'nın kuzeyinde, Sudan sahil yolundaki taşıyıcı kamyon konvoyuna tanımlanamayan savaş uçaklarıyla yapılmış bir saldırıya dair bir haberiydi. Bir uzman bunun büyük ihtimalle Mısır yoluyla Gazze'deki Hamas'a silah sevkiyatını ortadan kaldıran İsrail uçakları olduğunu söyledi. Demek ki Udi

ve çocukların hazırlığını yaptığı şey buydu. İçimde bir gurur dalgasının yükseldiğini hissettim ve bunu belli etmemek ya da bir şey söylememek için kendimi dizginlemem gerekti.

"Burada olduğun için şanslısın," dedi Amnon, "aksi takdirde senin de buna dahil olduğunu düşünebilirdim."

"Gerçekten şanslıyım," diye karşılık verdim. "Aksi takdirde bizimkilere gece onları uyutmayacak fikirler verirdin."

"Bazen sizinkileri gerçekten tanımadığını düşünüyorum," dedi. "Bence baban bu tip şeylere dahil olduğunu bilseydi ancak daha rahat uyurdu."

Şevke gelmiş bir halde Tel Aviv'e döndüm.

Ertesi gün Avi beni havaalanına götürdü. Samimi bir şekilde elimi sıktı. "Doğrudan bir uçuşla yarım saatte ulaşabileceğin bir yere gitmek için önce Paris'e dört saat, arkasından da geriye dört buçuk saat uçmak komik şey," deyip gülümsedi. "Ne yapabiliriz? Hayatlarımız karmaşık."

"Biraz Dudu'yu kıskanıyorum," dedim. "Yeni geldi ve şimdiden gerçek bir operasyona katıldı."

Uzun ve ince Avi bir saniyeliğine tereddüt ettikten sonra, "Dudu aslında orada değildi. Yolda giderken kötü bir şekilde ishal oldu. Az kalsın onun yerine seni gönderecektik fakat Udi elindekilerle yetinebileceğine karar verdi çünkü senin görevin de önemli," dedi.

"İshali geçiren ilaç yok mu?" dedim merakla.

"Onun yerine karnı konuşuyordu. Bu bir mide problemi değil ve Dudu bir ilk değil. Genellikle, ikinci bir şans bulamazlar."

Paris'te gece bana aitti ve onu Pigalle'de bir striptiz kulübünde geçirmeye karar verdim. Bu, tam olarak operasyon emirlerime uymuyordu fakat içimden "Ron olsa böyle yapardı, değil mi?" diyerek bu fikri meşrulaştırdım. İşin gerçeği, bir kadına kendime itiraf edebileceğimden çok ihtiyacım vardı ve oraya gittiğimde bu seçeneği açık bıraktım. Bunu Tel Aviv'den ziyade burada çok daha kolay yapabilirdim.

Gerçek, olağan bir şekilde, benim hayalimle uyuşmuyordu. Bana eşlik eden ve ona bir içki almamda ısrar eden son derece sevimsiz Faslı bir konsomatrise karşı epey sert olmam gerekti ve sesler yükseldiğinde hayalini kurduğum göğüs ya da popolardan hiç heyecanlanmadan çekip gittim.

Paris'ten ziyade Kazablanka'nın bir parçası gibi görünen cadde boyunca yürüdüm. Sokakta neredeyse hiç fahişe yoktu ve olanlar da benim hoşuma gitmedi. Sevişme ihtiyacımın –yalnızca biriken menimi boşaltmak için değil aynı zamanda meme okşamak, kalça kavramak ve hoş bir popoyu sıkmak, içine girmek, sesleri ve kokuları işitmek için– neredeyse Niki'ye duyduğum ihtiyaçtan ayrılmış olması beni şaşırtmıştı. Niki'ye duyduğum aşk ve şehvetin birleşimiyle ham, dürtüsel arzum arasındaki boşluk benim için tamamen gerçekti. Ona özlemim kadar bir Paris orospusuna duyduğum doyurulmamış ihtiyacı da hissedebiliyordum, bu ikisi birbiriyle hiç ama hiç çakışmıyordu. Bu tip şeyleri bölümlere ayırma yeteneğinin ajan olmak için gerekli bir nitelik olup olmadığını uzun uzadıya düşündüm ve bunun aslında birçok erkekte bulunan bir özellik olduğuna karar verdim. Medeniyet bizi tek bir kadına bağlı kalmaya mecbur tutarken doğa tam aksi yöne itiyordu. Ya da belki ben bir alçaktım. Ya da belki de tüm erkekler alçaktı.

Otelimde beni bekleyen bir mesaj vardı. Ertesi gün yeni bilgilerle Moshik gelecekti. Olağan şifrelerimizi kullanarak buluşmanın yerini ve zamanını çözmem gerekti.

Ertesi gün plana uygun şekilde bir takım elbise satın aldım ve Moshik'le buluşmam için giydim; o da bir takım elbise kuşanmıştı ve neredeyse kahkaha atacağım kadar tuhaf görünüyordu.

"Hey, sen de kendi düğünündeki bir maymun gibi görünüyorsun," diye hırladı bana.

Hedeflerim hakkında bir önceki gün gelen güncellemeleri özetlediği odasına çıktık.

"Ne yazık ki Şin Bet vaka görevlileri zaman çizelgelerini bizimle paylaşmıyor, daha dün Amman'dan gelen bir kaynağın soruşturmasını tamamladılar."

Ufak tefek istihbarat subayı bana tüm ilgili bilgileri verdikten sonra benimle birazcık şahsi bir sohbete girmek için kendine izin verdi. Genel Merkez'de bize yakın çalışan herkes gibi o da hikâyeme aşinaydı ve bunun benden bir sır olarak saklandığını bilmeden bana İsrail'in telefon rehberlerindeki bütün Miki Simhonilerin "Adı neydi, Toronto'da terk ettiğin şu kız tarafından" arandığını ve ayrıca Tel Aviv'de özel bir dedektifin beni bulması için tutulduğunu fakat yüksek konumlu bir Şin Bet yetkilisinin adama ya teklif edilen ücreti ya da özel dedektiflik

lisansını seçmesi gerektiğini açıkça anlattığını söyledi.

"Peki, adam ne yaptı?"

"Bildiğim kadarıyla adam ona verdiği tarife uygun bir Miki Simhoni'nin İsrail'de olmadığını söylemiş."

"Hepiniz delirdiniz mi?" diye patladım afallamış ve hüsrana uğramış bir halde. "Niçin bana söylemediniz?"

"Hey! Ben senin vaka subayın ya da komutanın değilim ve bununla ilgilenmem gerekmiyor fakat ondan vazgeçmeye karar verdiğini sanmıştım, ha? O halde ne yapmalarını bekliyordun?"

Doğru, onu bırakmaya karar vermiştim, en azından o an kararım bu olmuştu fakat bu karardan mutlu değildim ve şimdi benim için mücadele ettiğini bildiğimden kesinlikle istediğim şey bu değildi. Genel Merkez'dekiler bana bunu söylemeliydi.

"Udi bundan paçasını kolay kurtaramayacak," diye homurdandım.

"Hey, sana hiçbir şey anlatmadım!" diye hemen uyardı beni Moshik fakat dışişleri bakanlığının da bu olaya dahil olduğunu çünkü "benim kızın Toronto'daki konsolosluğa gittiğini ve İsrailli erkek arkadaşının ortadan kaybolduğunu ve başına bir şey geldiğini düşündüğünü, belki de kaçırıldığını çünkü otel odasının anahtarının olduğunu ve odasına gittiğinde manzaranın bunu düşündürdüğünü" söylediğini de ekledi.

Benim Niki'm!

Eşyalarımı kiralık apartman dairesine götürdükten sonra otel odamda bıraktığım dağınıklığı tam olarak hatırlıyordum, Udi'yle tekrar buluşmak için oraya geldiğimde oda soyguna uğramış gibi görünüyordu.

"Udi'yle irtibat kurma yolun var mı?" diye sordum. "Onunla konuşmam gerekiyor."

Moshik dinlenmeye karşı donanımlı cep telefonunu çıkardı. "Sanırım çoktan İsrail'e döndü," dedi.

"Notunu gördüm," dedi Udi bana. "Fakat zamanı değil ve telefonda konuşulacak bir konu da değil." Elbette haklıydı fakat ne içimde tutmak istiyordum ne de bunu yapabilecek haldeydim. Jack'le ya da hatta Eli'yle birlikte ekibinin başarılı operasyonunun onuruna tesiste aptal bir törenin ortasında olsa bile umurumda değildi.

Niki'ye karşı duygularımı –hele de benden vazgeçmeye hazır olmadığını işittiğimde daha da yoğunlaşan– özellikle de bir yabancının karşısında ve hatta kendime karşı ilk kez kelimelere döküşümdü. Tuhaf

fakat görünen o ki aşk denen şeyde işler böyle yürüyordu. Etki, tepki, etki.

Udi bu konuşmayı yapmadan beni hedef bir ülkeye gönderemeyeceğini anladı.

"Doğruyu söylemek gerekirse bunu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu senin kararın olmalı. Açıkçası görevine odaklanmayan kırık kalpli bir adam çok kötüdür, bu izin veremeyeceğim bir şey. Onu davamıza katmak istemedin, onu görmeye devam etmeni sağlayabilecek şey buydu."

"Ona yalan söylememden bahsediyorsun," diye karşılık verdim. "Ve kesinlikle bunu yapmayacağım. Zaten bu kullandığım şeyi de açığa çıkarırdı, biliyorsun." Donanımlı bir telefonda bile Ron'un pasaportundan bahsetmemeye karar verdim.

"Haklısın fakat kuzeyde sana söylediğim gibi ki o zaman beni dinlememiş olman yazık, soru bunu ne için kullandığın. Olduğun kişi olarak iş yapamayacağın yerlerde iş için. Bu kadar ihtimal dışı bir şey değil."

"Ve bir kez daha, bu ona yalan söylemek anlamına geliyor. Bu konuşmayı çoktan yapmıştık. Cevap hayır. Bir ilişkinin yalan ve dalavere üzerine kurulabileceğine inanmıyorum."

"Kendine pek seçenek bırakmıyorsun. Bu senin kararın. Fakat kararını döndükten sonra vermeni istiyorum."

Onun bakış açısına göre Niki konusu sürüncemedeydi ve gündemdeki tek şey benim görevimdi. Benim bakış açımdan böyle değildi. Aklımı görevimle meşgul etmedim ama öteki taraftan görevden de soğumadım ya da Dudu gibi midem bozulmadı, onun yerine Amman uçağına bindim ve zamanımı Niki'yi ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşünerek geçirdim.

Geçmiş yıllarda, Niki'yle tekrar karşılaşmadan önce yaptığım gibi aşkın yalnızca "eşleşmeye yardımcı bir his olduğunu" çünkü en nihayetinde doğanın eşleşmemizi ve çocuk sahibi olmamızı gerektirdiğini kendime söyleyebilseydim hoş ve münasip olurdu.

Geçmişte yaptığım gibi doğanın bize uygun partnerler bulmamızı sağlayan biyolojik bir eleme mekanizması verdiğini söyleyebilseydim hoş ve münasip olurdu. Bu mekanizma estetik, sosyal, kültürel ve genetik kıstaslara uygun seçme işlemiyle çok üstümüzde ya da altımızda olanları eler ve bize az çok uygun olanlara odaklanır. Pratik ve gerçekçi bir mekanizma yoksa hepimiz ümitsizce Michelle Pfeifer ya

da Claudia Schiffer'a âşık olurduk ama öyle değiliz.

Niki'nin beni aradığını duymamla nasıl yepyeni bir duygu patlamasının ateşlendiğinin farkındaydım. Bu, biyolojik eleme sürecinin görünüşe göre bir parçası olan, karşılıklı gizli bir alışverişin olduğu anlamına geliyordu. Fakat bunun ötesinde Niki'yle bağlanma şeklimizin mantıklı görünen hiçbir yanının olmadığını kendime hatırlatmak zorunda hissettim. Eleme mekanizması çıldırmıştı. Ve ona karşı bu hislerimin uyandığı an –ilk Tokyo'da, ardından tekrar Toronto'da ve bugün tekrar Ürdün yolunda, Paris'te– içimde aynı zamanda biyolojiyle tamamen alakasız görünen bir büyü de uyanmıştı: Aşk – o akşam Pigalle'deki fahişelerde tam olarak eksik olan şey. Ve şimdiye kadarki hayatım boyunca bu aşk bu yoğunlukla yalnızca Niki'ye karşı uyanmıştı.

Yani biyoloji –ona duyduğum saygıya ve okulda aldığım yüksek notlara rağmen– başka bir şeydi ve aşk tamamen başka bir şeydi.

10
Amman'da Tek Başına

Amman'a inerken tuhaf hissettim. Daha önce iki kez burada bulunmama rağmen sahte bir kimlikle ilk gelişimdi. İlk ikisi terhis olduktan sonra, Japonya'ya giderken ve dönerken burada durduğum zamanlardı. Niki'den önce ve sonra. Ürdün Kraliyet Havayolları'nın Uzakdoğu uçuşları tüm havayolları arasında en ucuz olanıydı. Önceki seyahatlerde karnımda, bir ya da iki derece daha şiddetli olsa beni Dudu'nun durumuna düşürecek bir gurultu duymadığımdan emindim. Bazı İsrailli turistler Amman'ı ziyaret ederdi fakat ben orada gizli görevdeydim ve yakalanırsam benim için hiç hoş olmazdı ve İsrail hükümeti için çok utanç verici olurdu.

Sınır kontrolü gurultu haricinde sorunsuz geçti. Bir sınır korumasının buraya on iki yıl önce kısa saçla gelen ve biraz daha uzun bir saçla geri dönen genç bir İsrailli olarak beni tanımasının imkânı yoktu.

O zaman Amman'ı sadece havadan görmüştüm, bu kez şehir merkezindeki Intercontinental Otel'e giderken İsraillilerin Kudüs taşı dedikleri şeyden inşa edilmiş, yüksek duvarlarla ve çiçek açmış bahçelerle çevrili görkemli villalar beni şaşırttı. Ancak şehri tanımaya başladıktan sonra havaalanına giden yolun çoğu Haşimi kraliyet ailesine ait, varlıklı rejim mensuplarının oturduğu bir bölgeden geçtiğini anladım. Burada aynı zamanda sıklıkla kendi ülkelerinde yasak olan zevklerle dolu hafta sonları için gelen bazı Basra Körfezi emirliklerinin zengin sakinlerinin de evleri vardı. Amman'ın diğer bölümleri Doğu Kudüs, Ramallah ya da Nablus gibi tipik Filistin şehirlerine benziyordu.

İlk iki günümü bir turist olarak geçirdim. İlk günümde, *Yalnız Gezegen* rehber kitabım beni Şeyh Hüseyin Camii'ne, pazara ve çok iyi korunmuş Helenistik sarayın yanı sıra şehre yukarıdan bakan bir tepenin üstündeki Roma amfiteatrına ve dibindeki müzeye götürdü. İki taksi şoförü kanımı dondurarak benimle İbranice konuştular. Karşılık olarak İngilizce ne dediğini anlamadığımı söylediğimde bir tanesi buna inanamadığını geveledi. Görünüşe göre kuzenlerimizi kandırmak kolay değildi, özellikle de Batı Şeria'dan ya da Kudüs'ten

buraya gelen ve çoğu İsraillide yaygın olan davranış ve özellikleri tanımlayabilenleri. Fakat bu şoförler bu durumu büyütmek istemediler ve İsrailli görünümüm üzerinde daha fazla durmadılar.

İkinci gün kiralık bir arabayla güneye, Musa'dan kalma antik bir Kutsal Topraklar haritasında görülen bir yerleşim yeri olan Madaba'ya, Nebo Dağı'na ve kızıl kaya yamaçlarına oyulmuş Nebati kenti Petra'ya gittim. Beni etkileyen aslında Kutsal Kitap'a göre binlerce yıl önce Hz. Musa'nın da aynısını yaptığı noktadan Ölüdeniz'in kuzey kısmına ve Ürdün Vadi'sinin güneyine baktığım Nebo Dağı olmuştu. Orada durup yerlilerin ve az sayıdaki turistin arasında bir yabancı gibi davranmanın ve kendi ülkeme bakmanın heyecan verici bir yanı vardı. Karantal Dağı'nı, bir asker olarak karşı tarafta gözetleme görevi yaptığım Eriha'ya yukarıdan bakan tepeyi ve ta Kudüs'e kadar uzanan dağ yamaçlarını seçmek kolaydı. Orada, çölde, çizim defterimi vadilerin, tepelerin, atların ve develerin, başlarının üstünde su testileri taşıyan Bedevi kızların, çöl bitkilerinin ve siyah keçi sürülerinin çizimleriyle doldurmaya ve fotoğraflarını çekmeye başladım. Ucuz Pilot kalemlerin işi en hızlı ve en kusursuz şekilde hallettiğini öğrendim ve Bedevi'nin siyah elbisesini doldurmak için onları kullanması basitken, renkli kalemler arka planı biraz yeşille, sarıyla ve bolca kahverengi tonuyla doldurmayı sağlıyordu.

Üçüncü günde operasyon öncesi istihbarat toplama görevim için gözlem yapmaya başladım. Sonraki iki gün tam olarak plana uygun şekilde geçti. İlk olarak hedeflerin yaşadığı sokaklarda araba sürerek evlerini teşhis etmeye çalıştım, bu her zaman kolay değildi zira evlerin çoğunun numarası yoktu ve ilaveten yalnızca Arapça olan sokak isimlerini anlamakta zorlanıyordum. Rehber kitabımla birlikte cebimde taşıdığım küçük turist haritası "hedefler"imizin yaşamayı seçtiği dolambaçlı sokaklarda pek yardımcı olmuyordu fakat neyse ki daha detaylı haritaları ve havadan çekilmiş fotoğrafları incelemeye uzun süre ayırmıştım ve hepsini sular seller gibi biliyordum. Moshik'in Paris'e getirdiği materyaller faydalı olmuştu ve kendim için çizdiğim rota boyunca arabamı nispeten güvenle yönlendirebildim. Adresleri daha önceden kendim için belirlediğim işaretlere göre tespit ettim ve durmadan ya da yavaşlamadan yanlarından geçip gittim. Kiralık arabalar bu bölgede nadir görülen bir şey olmasına rağmen şüphe yarattığımı sanmıyordum.

Semtlerden iki tanesindeki adreslerin önünden geçtikten sonra bir restoranda mola vermek için ana sokağa geri döndüm. Yoğun konsantrasyon ve rotaları zihnimde yeniden canlandırmak, arabayla oralardan tekrar geçmek için girdiğim üst seviyede dikkat hali yorucu olmuştu.

Üçüncü bir semtte, listemde bulunan adreslerin önünden geçtiğim bir diğer turun ardından günü sonlandırdım, otelime geri döndüm ve akşam şehir merkezine indim, kendimi bir şavurma ve tahinli yoğurtlu patlıcanla, koşer olmayan fakat kesinlikle çok lezzetli bir öğünle şımarttım. Kahvemi alıp insanların nargile içtiği terasa çıktım. Dışarısı soğuktu fakat montum, kahve ve nargile bunun çaresine bakar diye düşündüm. Askerden beri ilk nargilemdi ve biraz öksürdüm –maharetimi kaybetmiştim– fakat doyurucu duman içimi sakinlikle doldurdu.

Gecenin yarısına kadar gördüklerime dair raporlar yazarak ayakta kaldım. Birkaç üç boyutlu çizim yaptım, onları fotoğrafladım ve her şeyi şifreli bir mesajla Genel Merkez'e gönderdim. Ertesi gün arabamı değiştirdim, fotoğraf makinemi hazırladım ve daha detaylı bir gözlem için ikinci raunda çıktım. Bu kez El Fetih mensuplarının yaşadığı varsayılan yerde durdum, doğru yerde olup olmadığımı kontrol ettim ve girişlerin üstündeki numaraların resimlerini çektim. Aynı zamanda dışarıda park halindeki arabaların ve arada sırada evlere giren ve çıkanların hızlıca fotoğraflarını çektim. Hepsini gizlice, arabanın içinden yaptım. Epey iş başardım ve o akşam restore edilmiş eski binalarda çeşitli sanat ve zanaat atölyelerine, hediyelik eşya dükkânlarına, kafelere ve restoranlara ev sahipliği yapan şehrin dış semtlerindeki Kan Zaman turist köyüne gittim.

Otele geri döndüğümde havuzun etrafında devam eden bir düğün vardı; dışarı çıktım, bir kahve daha sipariş ettim ve serin havanın ve hoş mekânın keyfini çıkardım. Ve sanki ben herkesi görebilirmişim fakat kimse beni göremezmiş gibi oradaki kimsenin beni tanımamasından kaynaklı o özel "Görünmez Adam" hissinin keyfini sürdüm. Tüm erkekler takım elbiseli, kravatlı ve kadınlar gece elbiseliydi, alışkın olduğum gürültülü İsrail düğünlerinden çok farklı bir nevi soylu, sakin bir atmosfer vardı. Bunun üst sınıflara, Haşimi soylularından insanlara ait bir etkinlik olduğunu varsaydım. Baktığımda onları biz İsraillilerin uyum içinde yaşayabileceği partnerler olarak kolaylıkla hayal edebiliyordum.

O gece CNN'de Kudüs'teki terör saldırılarına dair bir haber gördüm – yanmış bir otobüs, yaralılar, cesetler, acil yardım görevlileri, polisler, korkmuş insanlar. Arka plan tanıdık geliyordu ve bir süre sonra burasının Liberty Bell Parkı olduğunu anladım. Arkasından failler duyuruldu: 19 numaralı otobüsteki son intihar saldırılarından yalnızca üç hafta sonra, El Fetih'in El Aksa Şehitleri Tugayları bu saldırının da sorumluluğunu üstleniyordu. Okullarına giden öğrenciler dahil sekiz kişi ölmüştü. Olay sabah meydana gelmişti ve kim bilir belki de patlayıcıları temin eden ya da satın alınmaları için para sağlayan insanların evlerinin önünden geçiyor olabilirdim.

Uykuya dalamadım. Günlük raporuma ek olarak bildirdim: "Bugün gözlemlediğim hedeflerin son saldırılarla bağlantılı olup olmadıklarını, onlara karşı harekete geçme niyetimizin olup olmadığını ve tam teşekküllü bir dosya hazırlamamı isteyip istemediğinizi lütfen bildirin."

Yanıt geldi: "Olağan şekilde devam et. Bugün daha dikkatli olabilirler."

Bombalamanın görüntüleri sabah halen aklımdaydı. Dışarıya çıkmadan önce CNN'de sersemlemiş bir halde ve kederle ölenlerin ebeveynlerini ve öldürülen çocuklardan birinin okuduğu Deneme Okulu'ndaki anma töreninin birkaç saniyelik görüntüsünü gördüm. Bezalel'de okurken okulun bulunduğu Rabbi Akiva Sokağı'nda bir apartman dairesi tutmuştum. Scopus Dağı'na taşınmadan önce güzel sanatlar çalışmalarının yapıldığı eski Bezalel binalarına giderken her sabah o sokakta yürürdüm ve sıklıkla veliler o sırada çocuklarını Deneme Okulu'na getiriyor olurdu. Bu velilerin epey özel, alışılmadık bir yupi, eski hippi ve yalın, iyi huylu Kudüslü karışımı olduklarını düşünürdüm. Boş sabahlarımda sokağın diğer ucundaki Aroma Café'de otururken ya da okul kapısının hemen karşısındaki Focaccia Café'de öğle yemeğimi yerken de onları izlerdim. Bazen sınıfta olmak yerine binanın bahçesinde bir sigaralık paylaşarak öğrencileri şaşırtırdım. Buna Deneme Okulu gibi "demokratik" okullara göndererek çocuklarına fazla özgürlük veren iyi ebeveynlerin sebep olduğunu düşünüyordum.

CNN'deki gözü yaşlı çocukların yüzü beni iki buçuk yıl önceki Dolphinarium saldırısından sonra kendi öğrencilerime götürdü. Bildiğim yerlerdeki bombalı saldırıların beni diğer saldırılardan farklı şekilde etkilemesi tuhaf geldi. Hadera, Pardes Hanna, Nahariya, Afula, Beersheba'daki terör facialarını sanki başka bir ülkede olmuş gibi

beni daha az etkilemişti. Her birinde en az yirmi kişinin öldüğü, Kudüs'teki Patt Kavşağı, Megiddo Kavşağı ya da Tel Aviv'deki Eski Otobüs Terminali saldırıları gibi çok sayıda zayiatın olduğu büyük vahşetler bile beni Kudüs'teki Café Hillel ya da Moment Café ya da Sbarro Restoran gibi zaman geçirdiğim, aşina olduğum yerlerdeki bombalamalar kadar duygulandırmıyordu. Dolly'yi kaybettiğim otobüs bombalamasından bahsetmeye gerek bile yok.

Riski biraz daha arttırarak daha fazla istihbarat toplamaktan başka çarem yoktu. Bombalı saldırının sorumluluğunu Hamas değil, Dolly'nin vakasında olduğu gibi El Fetih üstlenmişti fakat daha yüksek eylem kademelerinde –planlama, silah alımı, para işleri– aynı kişiler dahi olabilirdi. Daha önceki seferlere göre biraz daha cesaretliydim. Arabadan kimin yaşadığını kesin bir şekilde saptayamadığım yerlerin etrafında yayan dolaşarak keşif yapmaya karar verdim. İki sefer, işin içine apartman blokları girdiğinde üstünde kiracıların isimleri bulunan posta kutularının fotoğraflarını çektim. Bazı daha ufak evlerin girişinde de aynı şeyi yaptım. Orada oynayan çocukların dikkatini çektiğimi gördüğümde arabaya bindim ve uzaklaştım.

Çöküşüm başka bir yerde oldu. Daha önce üç Hamas eylemcisinin ve evlerinin fotoğraflarını çektiğim, iki El Fetih üyesinin yaşadığı semtin kuzey ucunda ve kontrol etmem gereken bir adresin bile bulunmadığı, geçit bile olmayan küçük bir sokakta durmuştum. Fotoğraf makinesinin çalışmadığını hissettim ve resimlerin çıkıp çıkmadığını görmek istedim, böylece gerekli olması durumunda pil değiştirip geri gidip fotoğrafları tekrar çekebilecektim. Resimlerin iyi olduğunu fakat pillerin değişmesi gerektiğini gördüm. Arabada kalmaya ve hazır halen aklımdayken biraz önce geçtiğim evlerin ve sokakların üç boyutlu bazı çizimlerini yapmaya karar verdim.

Eylemcilerin evinden uzaklaştıkça adrenalin seviyem düştü, görünen o ki bu da dikkatimi zayıflatmıştı. Kimin ya da niçin benimle –kiralık arabayla, yabancı görünümümle, fotoğraf makinesiyle uğraşmamla, çizimlerimle– ilgilendiğini görmedim. Belki de daha önce gittiğim sokaklardan birinde beni tekrar görmüş ve bağlantıyı kurmuştu. Birdenbire bir devriye polisi arabamın arkasına yanaştı ve silahlı bir memur bana geldi.

Yüzümün heyecanımı belli etmediğinden emin değilim. Ne yap-

tığımı sorduğunda biraz tekledim ve duruma en iyi uyacak göstermelik hikâyeyi seçmem birkaç saniye sürdü fakat fotoğraf makinesine ve çizimlere açıklama getirmiyordu. Polis nazikçe belgelerimi isteyince yan koltuğumda yatan ceketimin cebindeki pasaportumu aldım. Pasaportu vermeden hemen önce ayağımı gaz pedalına dayayıp hızla uzaklaşmayı düşündüm. Bu devriye arabasından kaçabilirdim fakat daha fazlasını çağırırlardı ve semtin dar sokaklarında önümü kesmeleri kolay olurdu. Sonrasında bir mülteci kampının girişinde tabana kuvvet kaçmak akıllıca olmazdı. Ayrıca arkamdaki araçtaki polis tarafından muhtemelen kontrol edilmiş olan plakamın onları doğrudan otelime yönlendireceği barizdi. Ve aslında onların endişelendiği gibi kendimi sokaklar arasında bir kovalamacada tehlikeye atacak, arkasından İsrail sınırını geçmek zorunda kalacak ve belgelerimi gelecekte kullanamayacak hale getirecek kadar ciddi bir şey yapmamıştım. Pasaportumu uzattım ve memur ona bakarken fotoğraf makinesindeki tüm fotoğrafları çaktırmadan sildim. Bu yaptığım bütün bir günlük çalışmayı kaybetmek anlamına geliyordu fakat bir önceki gün çektiğim fotoğrafları çoktan ilettiğime memnundum.

Çizimleri saklamayı başaramadım. Onları koltuğun altına itemeden polisin sesini işittim: "Ressam?" Başımla onayladım ve oldukça şaşırtıcı bir şekilde onun bu tanımını epey iç açıcı buldum.

"Bakabilir miyim?" Elini araba camından uzattı ve elimdeki çizimleri ona vermemi işaret etti. Ona çölde yaptığım resimlerin açık olduğu defteri de verdim. Onları görmezden gelerek binaların çizimlerine baktı.

"Sanırım bu yerleri biliyorum," dedi. "Buranın aşağısındaki sokaktaki evler, değil mi?"

"Gördüğüm ve hatırlamak istediğim evler. Belki de birden çok evin karışımıdırlar."

"Hayır, hayır, bana tam aynısı gibi görünüyor," diye iltifat etti. "Fotoğraf makinene de bakabilir miyim, lütfen?"

Son komutu ekrandan kaldırmayı başaramayarak fotoğraf makinesini ona uzattım: Ekranda "Kartı boşalt?" ve "Evet" seçeneği duruyordu.

O anda terazinin dengesini değiştirenin bu olduğunu düşünüyordum. Polis arabadan çıkmamı ve aracına kadar ona eşlik etmemi istedi. Kaçma seçeneği tekrar aklıma geldi ama tekrar bundan vazgeçtim. İçlerinde ne olduğunu bilmeden ona egzotik görünen yerlere giden,

oraları çizen ve çizdiklerini resimlere dönüştürdüğü ve "hiç de fena satmayan" eve, Toronto'ya götüren bir turistten, bir ressamdan başka bir şey olmadığımı ona –ve gerekirse karakoldaki şefe– açıklayabileceğime inanıyordum.

Açıkçası fotoğraf makinesini boşaltmış olsaydım kaybedecektim.

Polis memuruyla beraber diğer polisin araba kiralama şirketinden detayları aldığı arabaya gittim. İkisi bir araya geldiler, pasaportumun ellerindeki bilgiyle uyuştuğunu gördüler, nerede kaldığımı sordular ve Intercontinental Otel'i de aradılar. Fotoğraf makineli memur çizimlerin yanı sıra "Boşalt" emrini de arkadaşına gösterdi ve belli ki onu ikna etti. Bana devriye arabasına binmemi söylediler.

"Ama niye?" diye sordum öfkeyle. "Ya benim arabam ne olacak?"

"Kilitle, sorgulamadan sonra seni geri getireceğiz," dedi polis halen nazik fakat kesin bir ifadeyle.

"Niçin karakola kadar sizi takip etmiyorum?" diye sordum bütün masumiyetimle.

"Arabanı kilitle ve bizimle gel," dedi polis sabırsızlığı artarak.

Denileni yaptım ve polis arabasının arka koltuğuna oturdum. Daha araba harekete geçmeden önce ikisini de telef edebileceğimi, en azından yere yıkıp kaçabileceğimi düşünüyordum. Birini ensesinden yumruklayabilirdim ki bu onu uzun birkaç saniye boyunca etkisiz hale getirirdi, arkasından diğerini bilincini yitirene ya da ölene kadar boğardım ve sonra bir numarayla başa çıkmak için ona dönerdim. Dışarıda hareket eden neredeyse hiçbir şey yoktu ve aracın içinde de hiçbir şey hareket etmeyecekti. Arabadan çıkacak, arabamı çalıştıracak ve uzaklaşacaktım. Öldükleri takdirde sistemli şekilde Ürdün'den ayrılmaya yetecek kadar zamanım olurdu. Birilerinin son iletişimlerinin benim hakkımda olduğunu kontrol etmesi ve bulması zaman alırdı. Friedlich'in pasaportu hırpalanabilir, hatta yanabilirdi fakat ben güvenli bir yerde olurdum.

Ancak bunun gerçek bir seçenek olmadığını biliyordum. Varşova'daki cinayetlerin ağırlığını halen vicdanımda hissediyordum. Hiç kimse kendi paçamı kurtarayım diye iki masum Ürdünlü polisi tasfiye etmem için yetki vermemişti. Ürdün düşman bir ülke değildi ve daha yüksek rütbeli komiserlerini masumiyetime inandırma ihtimalim mantıklı görünüyordu.

Birkaç dakika sonra polis karakolunun avlusundaydık. İçeriye girdiğimiz anda hâlâ aklımı kurcalayan vahşi eylem olasılıklarının hepsi

uçup gitti ve kendimi dövüş halinden içinde bulunduğum duruma uyan göstermelik hikâyeye geçmeye zorladım: niçin karakola getirildiğini anlayamayan masum Kanadalı bir turist.

Küçük karakolun girişindeki karşılama bankosunun ardındaki nöbetçi subayın odasına götürüldüm. Beni içeri sokan polis subaya bu hareketinin sebeplerini fotoğraf makinesini ve çizimleri göstererek uzun uzadıya açıkladı. Subay onu çizimlerle birlikte, belli ki çizdiğim evleri kontrol etmeye gönderdi ve ilk sorgulama için beni ona bakacak şekilde oturttu.

Düzgün bıyıklı ve ütülü üniformalı, ellili yaşlardaki nöbetçi subay bu aşamada halen kibardı. Burasının şahsi ofisi olmadığını varsaydım çünkü duvarlar polis üniformaları içinde birçok başka adamın fotoğraf ve flamalarıyla doluydu. Cilalı bir İngilizce ve ölen Kral Hüseyin'i çok anımsatan bir aksanla kişisel bilgilerimi, Ürdün'ü ziyaret sebebimi ve mülteci kampında ne aradığımı sordu. Göstermelik hikâyeme dair kısa bir bilgi verdim ve bir mülteci kampında olduğuma dair en ufak fikrimin bulunmadığını ve "mülteci kampı"nı işittiğimde aklıma gelenin teneke kulübe sıraları ya da aralarında çok dar geçitlerin olduğu çadırlar geldiğini söyledim. Benim görüşüme göre ilgi çekici küçük evlerle dolu bir semtti ve ben çizebileceğim egzotik yerler arayarak arabamla etrafta dolanıyordum. Ve hazır bu konuya değinmişken, eğer orası gerçekten bir mülteci kampıysa arabamı acilen oradan çıkarmak istiyordum.

Subay dikkatle dinledi, önündeki bir forma notlar aldı, sonra birine seslendi ve bir şeyler dedi. Arabamın tarifini verdiğini işittim.

"Araba konusunda haklısınız, onu buraya getirmek için bir çekici çağırdım," dedi bana. "Anahtarlarına ihtiyacım var."

"Neden beni bırakıp kendim almama izin vermiyorsunuz? Ve neden bana niçin gözaltında olduğumu söylemiyorsunuz?"

Özür dileyerek, "Soruşturmanı henüz bitirmedik," dedi.

"Ürdün'de birkaç gün kalmaya niyetliyim. Eğer ihtiyaç olursa geri gelebilirim. Sorunun ne olduğunu anlayamıyorum."

"Anlamadığın belli, sorun şu ki memur sana yaklaştığında fotoğraf makinendeki her şeyi silmişsin ve birtakım evlerin son derece kesin çizimlerini yapmışsın, biz de burada kimlerin yaşadığını bulmak istiyoruz. Bu yaptığın davranış masum görünmüyor. Fakat bir sorun olmadığı ortaya çıkarsa derhal serbest bırakılacaksın."

"Tüm bunları anlamıyorum. Tutuklu muyum?"

"Sorgulanmak üzere alıkonuyorsun."

Araba anahtarlarını verdim ve subay nöbetçi polisin yanına çıktı. Eğer polis çizdiğim evlerin hepsinde Filistinli militanların oturduğu bilgisiyle geri gelirse boynumun etrafındaki ilmik sıkılaşacaktı. Bir kez daha kaçmayı aklımdan geçirdim. Etrafında yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir grup polisin kümelendiği bina girişindeki bankoyu görebiliyordum. Fark edilmeden yürüyüp geçemezdim. Silahlı polisler peşimdeyken bir karakoldan kaçmak pek mantıklı bir şey değildi, hele de göstermelik hikâyem henüz herhangi bir mantık testini geçebilecekken.

Subayın işi birkaç dakika sürdü, telefonda konuşurken sesini işitebiliyordum. Az Arapçamla işlerin kötüye gittiğini anladım. Geri döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Kimlerin evini çizdiğini biliyor musun?"

"Hayır. Yalnızca ilginç binalar."

"Sandığından ya da söylemek istediğinden daha ilginç. Seni sorgu amirine devretmek zorundayım. Onu çağırdım ve şu an yolda."

"Hem benim hem de kendi zamanını harcıyorsun."

"Zamanın için çok üzgünüm, bizimkine gelince – bu yüzden maaş alıyoruz."

Onu takip etmemi istedi, bu kez arkamızda silahlı bir polis vardı. Görünüşe göre boş ofislerin sıralandığı bir koridor boyunca, ta ki bir kapıyı açıp o odada beklememi söyleyene dek ilerledik. İçeride bir masa ve iki sandalye vardı, duvarlar kireç badanalıydı ve küçük parmaklıklı bir pencere vardı. Oturdum ve arkamdaki kapı hızla çarpıldıktan sonra kilitlendi. Dışarıdaki seslerden subayın gittiği ve arkamdaki polisin başımı beklemek için dışarıda kaldığı sonucunu çıkardım. Durumum olacağını düşündüğümden daha kötüydü.

Kapı açıldığında ufak bir şekerlemeden uyanmış gibiydim, zira ne kadar zaman geçtiğinden bihaberdim. Bu beni pek şaşırtmadı zira eğitimim sırasında tutuklandığımda ve ne bekleyeceğimi ve ne kadar süreyle orada olacağımı bilmeksizin bir karakola götürüldüğümde olanları hatırlıyordum. Bir sebepten bir tuvalet kabinine kilitlenmiştim ve gücümü toplamak için klozetin üstüne oturmuş, ayaklarımı kapı kolunun üstüne koymuş ve uykuya dalmıştım. Beni almaya geldiklerinde bu yaptığım kahkahalara neden olmuştu. "Tüm umursamazların babası,"

demişti kapıyı açan polis ve dinleyen herkese anlatmaktan geri durmadı. Sorgu amiri daha önce benimle ilgilenenlerden farklı bir tipti. Sert bir yüze sahipti, genç ve enerjikti. Bir ceket, açık yakalı pembe bir gömlek, mavi pantolon ve spor ayakkabı giymişti. İngilizcesi kusursuzdu.

"Halil Abu Zawid ismi sana ne ifade ediyor?"

Hatırladığım kadarıyla bu isim hedef listemde yoktu, ta ki sorgu amiri ismi sandığımdan daha farklı bir şekilde telaffuz ettiğini anlayana dek. Buna kafa yorarken sessizliğimi korudum.

"Jamal Zakhut?"

Yanıtım aynıydı.

"Mustafa Shehadeh?"

Bu kez istihbarat subayı Moshik'in telaffuzuyla aynıydı.

Sorgu amirinin gözünün içine baktım ve "Bu isimlerin hiçbirini daha önce hiç duymadım," dedim.

"Bunlar evlerinin resmini çizdiğin insanların isimleri. Ve hepsinin ortak noktası ne biliyor musun?"

"Saksılarında begonvilleri ve çiçekleri olan, hoş görünümlü taş evleri olmaları," dedim. Suratında bir ekşime belirdi.

"Bana ukalalık yapma. Bu evleri çizmen için seni kim yolladı?"

"Semtten geçerken gözüme takıldılar. İçinde kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu."

Sorgu amiri masanın üstüne fotoğraf makinemi koydu.

"Bunu açıklayabilir misin?" diyerek "Kartı boşalt?" sorusuna ve "Evet" komutuna işaret etti.

"Evet açıklayabilirim. Evdeyken yanlışlıkla eski bir kartı yerleştirmişim. Kartın tamamı önceki seyahatlerimden resimlerle doluydu ve burada fotoğraf çekebilmek için kartı boşaltmaya karar verdim," diyerek alıkonduğumdan beri düşündüğüm yanıtı ezbere verdim. Tesiste üstünde çalıştığım "beklenmedik olaylar ve yanıtlar" bu durumu içermiyordu.

"Yeni bir kart almak daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Oraya tekrar yolumu bulamazdım ve zaten tüm kartı evde bilgisayarıma yüklemiştim, yani herhangi bir şey kaybetmiyordum."

Herhangi biri bu cevabın onu tatmin edeceğini düşünebilirdi fakat ben onun bana, kimliklerini kesinlikle bildiği üç kilit El Fetih yetkisinin evlerinin resmini çizdiğimi söylemediğinin farkındaydım. Artı beni Ürdün'e varışımdan itibaren her hareketimle ilgili sorgulama

başlamıştı. Uzun uzadıya tüm ziyaret ettiğim yerleri, Petra yolculuğumu, yemek yediğim restoranları anlatarak tekrar ikna edici olduğumu düşünüyordum. Elbette ki hedeflerimin ön keşfine dair hiçbir şey demedim. Fakat El Fetih yetkilileri konusu halen açıklanmamıştı. Bana evim, çalışmalarım ve Kanada'da ne yaptığıma dair sorular sormaya başladı.

Resimlerimin satıldığı galerilerin isimlerini bile ekleyerek ona tüm detayları verdim. Çölde yaptığım çizimlerden bahsettim. Ailemi sorduğunda pasaportumdan da görebileceği gibi yıllardır Kanada dışında seyahat ettiğimi, ebeveynlerimin hayatta olmadığını ve herhangi bir akrabamla görüşmediğimi söyledim. Bir an için aklımdan kan donduran bir düşünce geçti: Merhum Ron Friedlich gayet de hayatta olan ebeveynlerini öldürüyordu. Ailesiyle ilgili aklımda bir an beliren düşünce onlar adına duyduğum acıyı uyandırmaya yeterliydi. Ron Friedlich'i kanımda hissettim. Bu hikâyeyi anlatırken, Ron Friedlich'tim.

"Fakat geçen ekim Kanada'daydın," dedi sorgu amiri pasaportu inceledikten sonra. Daire kiralamam ve sahte bir kimlik tesis etmek için Toronto'daki diğer faaliyetlerime uygun olması açısından Mossad pasaportta doğru mühürlerin bulunmasını sağlamıştı.

"Evet. Geri dönmeyi ve oraya yerleşmeyi düşünüyordum. O zamandan beri fotoğrafçı olarak çeşitli görevler için birkaç yere davet edildim."

"Öyle görünüyor. Epey değişik istikametler, değil mi?"

"Ben bir doğa ressamı ve fotoğrafçısıyım. Egzotik yerlerde çizim yapmayı seviyorum ve Doğu Avrupa'dan Asya'ya ve Ortadoğu'ya ve oradan da geriye kuş göçlerini fotoğrafladım."

Yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. Göstermelik hikâyemin onda nasıl bir izlenim bıraktığına, seyahatlerim için yaptığım açıklamaların inandırıcı olup olmadığına, kuşların gerçekten bu yerlerden ve bu zamanlarda göç edip etmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Her şeyin kontrol edileceğini ve eğer hepsi doğruysa o zaman serbest bırakılacağımı söyledi. O zamana kadar nezarette kalmak zorundaydım.

Fazla uzun sürmeyeceğinden emin olmama rağmen yalnızca rahatsızlığı yüzünden değil, ayrıca ertesinde niçin konuşarak kendimi aklayamadığımı açıklamak zorunda kalacağım için gerçekten tutuklanmış olma fikrinden hoşlanmıyordum.

Bir anlığına Kanada Konsolosluğu'yla iletişime geçilmesi talebinde

bulunmayı düşündüm. Altı ya da yedi yıl önce, Hamas lideri Halid Meşal'i ortadan kaldırmaya yönelik başarısız girişimin ardından yakalanan Mossad ajanlarının da Kanada pasaportları vardı ve onlar da bunu yapmıştı fakat onlarla konuştuktan sonra konsolos polislere, "Bu adamlar her kimse, Kanadalı değiller," demişti. Bunun benim başıma gelmeyeceğinden, kısa bir sorgulamayı geçebileceğimden ve konsolosun hikâyeme arka çıkacağından emindim. Fakat bu riski almak istemiyordum. Kolaylıkla konsolosun kayıp oğullarıyla konuşmak isteyecek Friedlichlerin yerini tespit edeceği bir duruma dönüşebilir ve tüm yapı bir anda üstüme çökebilirdi.

Gözaltı sürem beklediğimden uzun sürdü. Yukarılardaki biri bunun Filistinli terör gruplarına karşı bir istihbarat toplama vakası olması ihtimaliyle –ki bundan şüphelenmek için iyi sebebi vardı– endişeye kapılmıştı ve neredeyse iki tam günün ardından, söylediğim her şey kontrol edildikten sonra bile halen tutuluyordum. Atabileceğim olası bir adım düşünmeye çalışıp durdum fakat Kanada konsolosunu görmeyi talep etmekten başka aklıma mantıklı bir şey gelmiyordu. İki defa kapıya vurdum ve salıverilmeyi talep ettim. Bunun işe yaramayacağını biliyordum fakat yaptıkları şeyi ve suçlu olduğumu kabul ediyormuş gibi görünmek istemiyordum.

Neyse ki nezarethane koşulları katlanılabilirdi. Bir portatif karyola, bir masa ve bir sandalyenin bulunduğu normal bir ofis odasına yerleştirilmiştim. Genellikle soğuk ve ara sıra yağmur damlaları gelen küçük bir pencere vardı. Masanın üstünde bir testi su ve bir bardak duruyordu ve köşedeki bir kova tuvalet görevi görüyordu. Kova günde bir kez boşaltılıyordu ve geri kalan zamanlarda kokuyla yaşamak zorundaydım fakat kısa süre sonra insanın kendi kokularıyla yaşamayı öğrendiğini ve yalnızca başkalarının dışkı kokularının itici olduğunu keşfettim.

Odaya günde üç öğün yemek getiriliyordu ve hapishane yemeğine göre makuldüler. Polisler bana düşman, hatta gözaltındaki bir suçlu gibi bile davranmıyorlardı. Oldukça kayıtsız görünüyorlardı ve bu işime geliyordu. Sorun, özellikle geceleri uykuya dalınamayacak kadar soğukken dayanılmaz derecede yavaş geçen zamandı.

Bu koşullar altında unutmamın çok daha iyi olacağı tüm şeylere –tabii ki esasen Niki'ye ve eğer aşkımı seçmiş olsaydım şu anda nerede olacağıma ve seçmediğim için olduğum yere– kafa yormak için fazlasıyla zamanım vardı.

İnsanın kabiliyetlerinin sınırlarını belirleyen başarısızlıktır, diye düşünüyordum. Ve yarı dost bir ülkede, Amman'da hapsedilmek bir gizli ajan olarak kabiliyetimin sınırlarını açıkça gözler önüne seriyordu. Benden daha becerikli ve yetenekli, dikkatli bir adamın sonu burası olmazdı. Bir ajan olarak yalnızca babamın ve büyükbabamın yaşam iradelerini gerçekleştirmiyor ve yalnızca ülkem uğruna hareket etmiyor aynı zamanda kendi kişisel kabiliyetlerimin de farkına varıyorduysam, şu anda önümde duran parmaklıklar, duvarlar, küçük pencere ve köşedeki kova açıkça bu potansiyelin sınırlarını gösteriyordu. Bulunduğum açıdan bakıldığında gizli ajan olarak ülkeme hizmette bulunma potansiyelimin bir ressam ya da âşık olarak potansiyelimden daha zayıf olduğu açıktı.

Hepsinin ötesinde kişisel bir başarısızlık hissediyordum fakat aynı zamanda koruyucu bir katmanla kaplandığıma dair bir his de taşıyordum. Sanki tüm bu olanlar başka birinin başına geliyordu, ben sonunda salıverilecektim ve başıma gelecek en hoş olmayan şey Genel Merkez'e döndüğümde olup biteni açıklamak zorunda kalışım olacaktı. Nihayetinde neredeyse tüm görevimi yerine getirmiştim.

Beni o gece, ertesi gün ve bir gece daha içeride tuttular. Basınç altında hissetmeye başlıyordum. Bir şey ters gitmişti. Bunu masum Kanadalı bir turiste yapmazlardı.

İki günün ardından tekrar sorgu odasına götürüldüm ve aynı sorgu amiri göründü. Yine pembe bir gömlek giymişti. Şikâyet edemezdim çünkü ben de aynı kıyafetleri giyiyordum fakat onunkinin aksine benimkiler kırışmıştı ve terliydi.

"Çoğu detayı teyit ettik," dedi, "ve hatta galerilerden bir tanesinin – bir saniye," elindeki kâğıtlara baktı, "burada elimde yalnızca 'sanat galerisi' var, seni aradıklarını çünkü iki resmini de sattıklarını ve senin için üç bin Kanada dolarını ayırdıklarını sana söylememizi istediklerini duyduğuna sevinebilirsin bile."

Böylesi sıra dışı bir detayın, içinde bulunduğum son derece mutsuz durumdaki birisini nasıl mutlu edebileceği bir psikolojik araştırmanın konusuydu. Yine de biraz iyimser hissetmeye başladım. Kendim hakkında ve genel olarak iki şey öğrenmiştim: İlki bu konu üzerine herhangi bir şüphe duymama gerek olmasa da bir ressam olarak onay görmek beni mutlu etmişti ve ikincisi, işlerin yoluna gireceğini varsaymaya doğal bir yatkınlığım vardı. Yalnızca nezarette ve soruşturma altında kendim

için değil fakat tümden. Kimse nasıl olacağını bilmese de biz İsrail'de İntifada'nın sona ereceğine ve Filistinlilerle barış olacağına inanıyorduk; kanserli hastalar iyileşeceklerine inanır ve insanlar genel olarak hiç ölmeyeceklerini düşünür – herkesin öleceğini düşünürler elbette, fakat kendilerine açıklamaya hiç zahmet etmedikleri mucizevi yollar sayesinde kendilerinin değil. Ve şimdi her nasılsa, aldığım ufak övgü bende yakın zamanda özgür bir adam olacağıma dair belirgin bir hisse yol açmıştı.

"Sana dürüst davranacağım," dedi memur. "Seninle çok sorunumuz yok, tabii makul olmayan ve şüpheli şeyler yapmış olmanın ve açıklamalarının tümüyle doyurucu olmamasının dışında. Bunların ne olduğunu biliyorsun. Bunun haricinde iyi görünüyorsun. Bizim bakış açımıza göre yüzde elli yüzde elli. Şanslısın ki burası çevredeki diğer ülkelerden biri değil de Haşimi Krallığı. Oralarda asla içeriden çıkamazdın fakat seni bırakmamız için elimizdekinden bir damlacık daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Ne gibi? Zaten üç gündür beni yok yere burada tutuyorsunuz. Yakında vizem dolacak ve beni bu yüzden tutuklayacaksınız."

Sorgu yargıcı gülümsedi: "O konuda endişelenme. İhtiyacımız olan kesin bir şey, tümüyle olumlu bir kimlik tespiti ve bu elimize geçmedi."

"Peki, bunun için ne yapabilirim?"

"Bunu bir düşün. Olduğunu söylediğin kişiye dair olumlu kimlik tespitini bize ne sağlayabilir? Toronto'da senin sesinle adını veren bir telesekreter değil de seni tanıyan, seninle konuşacak ve bize söylediğin kişi olduğunu onaylayacak birisi."

"Ya öyle birisi yoksa?"

"Tekrar dürüst olacağım. Bu durumda olaya daha ciddi bir şekilde bakmaya başlayacağız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer henüz anlamadıysan, durumun bir güvenlik davası olmak üzere."

"Ben mi? Güvenlik mi?" Sesim boğuldu.

"Sana bunu anlatmamam gerekiyor fakat yine de söyleyeceğim. Arabanla gezindiğin yer kötü bir semtti, istihbaratçılarımızın gözünü üstünden ayırmadığı bir semt. Ve çizimini yaptığın evler istihbarat hedefleri olan insanlara ait."

"Üzgünüm fakat anlamıyorum. 'İstihbarat hedefi' de nedir?"

"Anladığını anladın. Sorun şu ki bunlar aynı zamanda yabancı

casusların da istihbarat hedefleri olabilir. Ve bu yüzden işi şansa bırakmaya niyetli değiliz."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

Bu senin salıverilmene bizim karar vermeyeceğimiz anlamına geliyor ki bana kalsa bunu hemen yapardım, bunun yerine seni *mukhabarat*'a, bizim istihbarat servisine vereceğiz. Seni ne yapacaklarına onlar karar verecek."

"Dinleyin, Bay – adınız neydi?"

"Naim. Bana Naim de."

"Üç gündür beni yok yere tutuyorsunuz ve sabrım tükenmek üzere, Bay Naim. Bu yaptığınız yasal değil, mantıklı ve kabul edilebilir değil. Bir çeşit sorununuz olduğunu anlıyorum fakat hepsi bu. İstediğiniz tüm cevapları aldınız!"

Mukhabarat'a teslim edilmekten ne pahasına olursa olsun kaçınmam gerektiği barizdi. Orada bana burada epey yüzeysel davranan polisten çok daha farklı davranırlardı.

Naim düşünürken çenesini ovdu. "Seni *mukhabarat*'a vermeyip iki şekilde serbest bırakabilirim. Birisi konsolosunun buraya gelmesini istemek olurdu. Doğrusu bu utanç verici çünkü bunu tutuklandığın anda yapmamız gerekirdi ve bir diplomatik olaydan kaçınmak istiyorum. Diğer yolsa söylediğim gibi telefonda senin kimliğini teyit edebilecek birisini düşünmen. Bir ağabey ya da abla, bir komşu, seni tanıyan birisi. Hatta o galerinin sahibi, herhangi biri, umurumda değil."

Konsolosun çağırılmaması benim için de aynı derecede önemliydi. Galeri sahibinin sesimi tanıması ihtimali düşüktü fakat denemem gerekiyordu. Beni Ron Friedlich olarak tanıyan başka birisi yoktu.

"Peki, galeriyi arayacağım," dedim. "Fakat sahibinin beni yalnızca bir kez gördüğünü aklınızdan çıkarmayın."

Numarayı tuşladım. Yanıt yoktu.

"Elbette. Şu anda orada gece yarısı."

Bir şeyler düşünmeye çalıştığımı görünce, "Son birkaç yıldır Toronto'da yaşamadığını biliyorum fakat orada seni tanıyan tek bir kişi yok mu?" diye sordu sempatik bir şekilde. "Bir dost? Bir kız arkadaş? Uykularında seni tanıyacak birisi? Bunun için orada sabah olana dek bekleyemem."

Niki.

Elbette ki sesimi ânında tanırdı. Aynı zamanda Ron Friedlich ismiy-

le aramda bağlantı kurabilecek tek kişi oydu. Aslında tek bildiği Ron Friedlich'in üniversite evraklarını istediğimdi. Fakat eğer kendimi hemen Ron Friedlich olarak tanıtırsam birdenbire ortadan kayboluşumla onun evraklarını istemem arasında bir bağlantı kurması ve Ron Friedlich gibi davranmak zorunda kaldığımı fark etmesi olası değil miydi?

Elbette ki durumu kavrayamayıp, "Tüm bu saçmalık ne anlama geliyor, Miki?" diyerek ya da İsrail'deki tüm Miki Simhonileri aradığını söyleyerek beni hapiste uzun yıllara mahkûm edebilirdi. Bu en olası tepkiydi. Aynı zamanda durumu anlayabilir fakat işbirliği yapmayabilirdi. Onu terk ettikten sonra benim için ne hissettiğini bilmiyordum.

"Tamam, beni dinle," diye böldü Naim'in sesi. "Eğer *mukhabarat*'ın eline düşersen sana gerçekten acırım. Orada, konsolosu görene kadar bir hafta daha geçer ki o süre buradaki zamanın gibi hoş geçmez. Konsolosu arayacağım. Olağan prosedürden ayrıldığım için açıklama yapmak zorunda kalacağım ve umarım beni asılsız tutuklamadan suçlamazlar fakat senin birkaç saat içinde özgür bir adam olacağını umut ediyorum."

"Bekle. Birisi var," dedim. Kanada konsolosuyla karşılaşmayı engellemem gerekiyordu. "Kimliğimi teyit edebilecek birisi."

"O halde ne bekliyorsun?"

"Biraz hassas bir durum," dedim doğrudan gözünün içine bakarak. "Son zamanlarda Toronto'da tanıştığım bir kadın. Kısa süreli bir ilişkimiz oldu ve sorun şu ki ona hiçbir şey söylemeden çekip gittim. Belki bana çok kızgın olabilir."

"Belki mi? Eğer kadınıma böyle bir şey yapmış olsaydım, aletimi kaybederdim." Naim benimle daha samimi bir zemine geçmeye karar vermişti.

"Benim için işleri biraz zorlaştırabilir. Bunu hesaba katmalısın."

"Denemeye değer, değil mi? Belki de biz seni bıraktıktan sonra seni yeniden kabul etmeye hazır olacaktır."

Sözleri tam yerine oturmuştu. Tek istediğim buradan doğruca onun kollarına uçmaktı.

"Deneyeceğim."

Kaderimi onun ellerine bırakıyordum. Yalnızca onun kavrama hızına ve iyi niyetine değil aynı zamanda konuşmayı doğru şekilde yönlendirme kabiliyetim üzerine de kumar oynadığımı biliyordum. Naim uluslararası görüşme için hat isterken ben tam olarak ne söyleyeceğimi çözmeye çalışıyordum.

"Başka bir şey var," dedim. "Orada gecenin yarısı. Kafası karışabilir. Ve elbette ki başka bir adamla birlikte olabilir. Lütfen bunu da hesaba kat."

"*Yallah*, ara." Naim telefonu bana çevirdi.

Kalp atışım Atlantik'in öteki ucundan duyulabiliyor olmalıydı.

Numarasını ezbere biliyordum ve Naim'in verdiği bir parça kâğıt üzerine yazdım. Denizlerin ve kıtaların ötesinden gelen arama tonunu işittim.

Ve arkasından duyulan şaşkın ve uykulu bir "Alo", kalbimi ve içimi dağladı.

"Selam Niki, benim, Ron," dedim beni boğan his patlamasını bastırmaya ve tüm olasılıklara, tüm beklenmedik olaylara vereceğim yanıtlarımla konuşmayı planladığım şekilde yönlendirmeye çalışarak.

Kesinlikle beklenmedik bir isimle tanıdık ama beklenmedik bir sesle bağlantı kurmasının bir süre alacağını biliyordum ve gerçekten de ilk tepkisi şu oldu:

"Kim demiştin?"

"Benim, Ron. Ron Friedlich. Ve o şekilde çekip gittiğim için sana büyük bir özür borcum var."

Onun tam bir cümle duymasını istiyordum böylece konuşanın ben olduğumdan şüphe etmeyecekti. Ve ismi iki kez duyacak ve bu şayede gerçek ismimi ağzından kaçırmayacaktı.

"Özür dilerim, kim?"

"Ron. Ron Friedlich."

Niki'nin aklı gerçekten karışmıştı ve sesinde bir telaş işittim.

"Ron? Sesini tekrar duyacağımı hiç sanmıyordum."

Benimle konuştuğunu bildiğinden emin değildim. Daha da bariz hale getirmeliydim.

"Niki, dinle. Transkriptlerimi ve diplomamı almak için benimle birlikte geldiğini hatırlıyor musun? Ve sonraki birkaç günü beraber geçirmiştik ve sana veda etmeden gitmiştim. Bu şekilde olduğu için son derece üzgünüm. İyi sebeplerim vardı."

"Evet..." sesinde tereddüt vardı, daha fazla şey söylememi bekledi. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" dedi arkasından.

Bu tam da beklediğim şeydi.

"Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ve çok özür dilerim. Fakat bir sorunum var. Ürdün'de tutuklandım ve burada beni sorgulayanlar

beni teşhis edebilecek birini aramamı istediler. Umut ettim ki..."

Naim telefonu aldı. Biraz sinirli görünüyordu. Görünen o ki hoşuna gitmeyecek kadar çok konuşmuştum. Ancak Niki'nin kendini toplayıp durumu anlaması ve dediklerimi idare etmesi için dua edebilirdim. Artık kontrol bende değildi.

"Ben Yüzbaşı Naim," dedi ve onun da ölen kralın konuşma şeklini taklit ettiğini hissettim.

Niki'nin sesinin ahizeden yankılandığını duydum ve bir an sonra Naim'in yüzü yumuşadı, yüzünde bir gülümseme belirdi ve gerçek bir kahkahaya dönüştü.

"Ona yaptıkların için yüzüne değil ama kıçına birkaç tokat atmamı istedi," diyerek kıkırdadı. "Ve yalnızca bu kadarını yapmakla sorumluyum," dedi her ikimize de.

Onun neşesini paylaşamıyordum. Niki'nin hikâyemi destekleyeceği hiç de kesin değildi.

"İzin verirseniz, size bazı sorularım olacak," diyerek teşhis sürecine devam etti Naim ve izin aldıktan sonra ona mesleğimi ve okulumu sordu. Niki Antropoloji ve Yer Bilimleri'nde ana dal yaptığımı –zira transkriptleri görmüştü– söyleyebildi ve arkasından Varsity Blues'da futbol oynadığımı eklemiş olmalıydı ki adam ona ne çeşit bir takım olduğunu sordu. Niki'den beni tarif etmesini istedi ve bir kez daha kahkahalara boğuldu.

"Muamelemizin şişik göğsünü indireceğini, dalgalı perçemini tıraş edeceğimizi ve göğsündeki ve kolundaki kıvırcık ufak tüyleri teker teker yolacağımızı umut ediyor..." Naim tam bir keyif hali içinde çözüldü. "Onun üzerinde epey bir izlenim bıraktığına hiç şüphe yok," dedi gömleğimi açmamı ve kollarımı yukarı kıvırmamı emrederek.

Niki'nin tuhaf mizahına rağmen işler olumlu bir yöne gidiyor gibi görünüyordu. Beni ele vermemişti fakat bunun nasıl sona ereceğini bilmenin bir yolu yoktu.

Tarifini tamamlamak için görünüşe göre Niki iki yeşil gözümü oymalarını, tek bir gamzem olduğu için diğer yanağıma da bir delik açmalarını, düz ve biraz uzunca burnumu kesmelerini tavsiye ediyordu. Bunu adamın gözlerime bakışından, profilimi ve gülüşümü göstermemi işaret etmesinden ve tek gamzemle ilgili şaşkınlık ifadesinden çıkardım. Bunun çocukken sert bir cismin üzerine bahtsız bir düşüşün neticesinde olduğunu bilemezdi. Niki'nin tarifi

mükemmeldi ve incinmiş bir kız arkadaş performansını sergilerken –tabii eğer bu bir performanssa– adamı tatmin etmişe benziyordu. İçimde yükselmeyi sürdüren bütün gerginliğin eriyip gitmeye başladığını, bunun yerine içimdeki aşk denizinin kabardığını hissettim.

Niki'yle birkaç kelime daha konuşmama izin vermesini umut ediyordum fakat ona teşekkür etti, rahatsızlık verdiği için özür diledi ve telefonu kapadı.

Aşk denizi beni boğuyordu. Bilge ve iyi Niki'm. Ama gerçekten benim miydi? Beni kurtarmaya karar vermiş ve göstermelik hikâyeme ayak uydurmuş olmasına rağmen benim için gerçekten tüm o işkenceleri dilemiş miydi? Ve Naim'in kısmen çapkın, işbirlikçi kahkahası içimde hemen bir çeşit kıskançlık olduğunu anladığım ve yerini derhal Niki'ye duyduğum arzuya bırakan bir şüphe uyandırdı. Pantolonumun içinde bir basınç hissetim. Beni işten aradığında her zaman olduğu gibi burada bile yalnızca sesini telefonda duymak bile sertleşmem için yeterliydi. Ona varana kadar kendimi nasıl tutacaktım?

"Bay Friedlich, özgür bir adamsınız," dedi Yüzbaşı Naim ve elimi sıktı. "Gözaltında tutulduğunuz için üzgünüm fakat artık aptalca şeyler yapmayın. Turistlerin genellikle gittikleri yerlere bağlı kalın. Arabanız karakol avlusuna park edildi." Benimle birlikte nöbetçi polise kadar yürüdü ve tahliye belgemi imzaladı ve fotoğraf makinemle araba anahtarlarımın bana geri verildiğinden emin oldu.

***

Açıklanamayan yokluğum yüzünden kayda değer bir şaşkınlıkla karşılandığım otele döndüm. Asansörlere gittim ve beklerken uzun, ince yapılı bir adamın lobideki bir koltuktan kalktığını, bana baktığını ve bana neredeyse seçilmez bir baş işareti yapışını göz ucuyla gördüm. Vaka subayımız Avi'ydi. Etrafımı kuşatan tecrit örtüsü kalkmıştı. Artık yalnız değildim.

Odama, doğruca duşa gittim. Gözetim altında olabileceğimi hesaba katarak herhangi bir telefon görüşmesi yapmamaya ya da herhangi gizli bir mesaj göndermemeye karar verdim. Yaptığım her şey salıverilmemden önce odama yerleştirilmiş gizli kameralar tarafından iletiliyor olabilirdi. Avi'nin gelip kapımı çalmayacağını umut ettim ve gelmedi de. Üç gün boyunca iletişim kurmayı başaramayışımın

ardından belli ki etrafı koklamaya gönderilmişti.

Salıverildiğime dair raporun kısa süre içinde Ürdün istihbaratına ulaşacağını sanıyordum ve salınmalı mıydım, salınmamalı mıydım ve niçin *mukhabarat*'a benden bahsedilmedi tartışmaları devam ederken Amman'da olmak istemiyordum. Havayolu şirketine telefon ettim, Paris ve Brüksel uçuşlarının dolu olduğunu öğrenince o akşamüstü Amsterdam'a bir uçuşa yer ayırttım. Üç gün boyunca yok yere hapsedilmiş bir turistin mümkün olduğunca çabuk çekip gitmesine kimse şaşırmazdı.

Beni bekleyen taksiye binmek için dışarı çıktığımda etrafımda uygunsuz bir faaliyet göremedim. Avi de ortalıkta yoktu. Uçakta, kalkıştan az önce, elektronik cihazlarımızı kapatmamız istenmeden evvel Genel Merkez'e şifreli bir mesaj göndermeyi düşündüm. Üç gün tutuldum, salıverildim, şimdi ayrılıyorum. Fakat bu riski almamaya karar verdim. Avi bildirmiş olmalıydı. Ancak havalandıktan sonra gerginliğin azaldığını hissettim.

Rota beni şaşırttı. Barış antlaşmasının Amman'dan kalkan uçakların İsrail üzerinden uçmasına izin verdiğini bilmiyordum. Birden bir keyif dalgasıyla Kudüs'ü, Tapınak Tepesi'ni gördüm ve derken kuzeye döndük, Karmel Dağı'nın ve Hayfa Körfezi'nin üstünden uçtuk, biraz geriye baktığımda Hayfa'nın kendisini gördüm. Mutluluğumu içimde tutmam gerekiyordu, göğsümü patlatacak gibiydi.

Fakat o anda, yakın bir zamanda eve gitmeyeceğimi biliyordum. Bundan önce halletmem gereken çok daha önemli bir konu vardı; gevşeyen uzuvlarımda şimdi yeni ve farklı, daha tatlı bir gerginlik toplanmaya başlıyordu.

***

Elimden gelseydi Amsterdam Havaalanı'ndan hiç çıkmazdım fakat Toronto'ya ilk uçuşa bilet aldım. Ancak Kanada'ya Ron Friedlich olarak giremeyebilirdim. Kanada sınır kontrolünde bu isme dair neyin kayıtlı olduğuna ya da Ürdünlülerin Kanadalı meslektaşlarına isim hakkında danışıp danışmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ve yeterince sorgulanmıştım. Paris'te Gare Du Nord tren istasyonundaki bir kilitli dolaba bıraktığım belgeleri almam gerekiyordu. Saat geçti fakat Ron Friedlich olarak bir akşam daha geçirmek istemiyordum.

Schiphol Havaalanı'ndan Paris'e son trene bindim.

Neredeyse tüm vagon benimdi. Altı yolculuk boş bir kompartımana girdim ve ihtiyacını duyduğum uykuya dalmak için hazırlandım. Tren tam havaalanından ayrılmış ve hızlanmaya başlamıştı ki kapı açıldı, üstüme bir gölge düştü, uzaklaşan ışıkları izlediğim pencereye geniş bir figür yansıdı. Kafamı çevirdim. Kapı eşiğinde duran Udi'ydi. Ellerinde dumanı tüten iki kâğıt kahve bardağı vardı.

Manzara karşısında çelişkili duyguların seline kapıldım. İlk içgüdüsel dürtüm kollarımı ona dolamaktı – elbette ki mecazen, çünkü yapmamızı bekledikleri şey bu değildi ve hemen arkasından tam zıtı olan dürtü devreye girdi – eşyalarımı toplayıp tek kelime etmeden onunla bir diğer kompartımana geçmek. Şüphesiz buradaki varlığı çoktan kafama koyduğum gibi Niki'nin yanına uçmamı zorlaştıracak, hatta imkânsızlaştıracaktı.

Udi karşıma oturdu ve bardakları pencerenin yanındaki rafa koyarak birini bana doğru itti.

"Seni gümrükten çıktığın anda gördüm. Bir fincan kahve için bir dakika bile ayırmadın. Sevdiğin gibi yaptım."

İçim bir kez daha sıcak hislerle doldu. Son bir yıldır yuvam Udi olmuştu. Fakat aynı zamanda beni gerçek bir yuvadan alıkoyan da kendisiydi.

"Geldiğimi nasıl bildin?"

"Havaalanına kadar sana Avi eşlik etti. Hiç fark etmediğine memnun oldum. Aynı zamanda Amman'dan ayrılan yolcuların listesini gözden geçirmek de büyük bir sorun değil."

"Ya buraya nasıl geldin?"

"Civarlardaydım."

Bir süre sessizdik.

"Bence konuşmaya başlayabilirsin. Vagonda bizden başka kimse yok."

"Sondan başlayacağım," dedim. "Toronto'ya gidiyorum. Niki'ye. Ve bu konuda boşuna konuşmamak daha iyi olacaktır."

"Tamam, demek sonu bu. Şimdi başlangıca dönelim."

Paris'e varana dek birkaç saat boyunca Udi'ye olan biteni anlattım. Arada sırada, durumu daha iyi anlamasına yardımcı olacak bir soru sordu.

"Mantıklı olmaktan ziyade şanslıymışsın," diye özetledi, ona

Niki'yle olan telefon görüşmemi anlattıktan sonra. "Ve artık peşinden gitmeye değeceğini kanıtladı."

Sanki doğru işitmemişim gibi ona baktım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ve sen de bilmiyorsun," diye yanıtladı, kompartımana geldiğinden beri –hatta onunla tanıştığımdan beri– üzerinden gitmeyen karakteristik dinginliğiyle.

"Bu onu seçtiğim ve seni bıraktığım anlamına geliyor."

"Şu anda böyle düşünüyorsun. Bugün onun nerede olduğunu ve yarın da senin nerede olacağını bilmiyorsun."

"Yani benden bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun? O kadar mı berbattım?"

"Gerçekten kötüydün. Bu gibi aksaklıkları göze alamayız fakat bundan kurtuldun ve senden vazgeçmiyorum, henüz. Sorun şu ki, sen henüz bizi seçmedin."

Sessiz kaldım.

"Bir şansı hak ediyorsun ve Niki de öyle," dedi. "Ona çok şey borçlusun."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Sen ayrıldıktan bir saat sonra, Yüzbaşı Naim Aziz onu tekrar aradı."

"Naim Aziz?"

"Evet. İsmi bu. Toronto'da olan erkek kardeşini Niki'ye ayarlamak istedi. Onu merdivenlerden aşağı yuvarladı ve eğer seni hemen serbest bırakmazsa ve aynı gün içinde ona gitmeni sağlamazsa konuyu Kanada dışişleri bakanına kadar götüreceğini söyledi."

Hem hikâyeye hem de edindiği istihbarattan dolayı hayret içinde Udi'ye bakakaldım.

"Savyon Liebrecht'in bir kitabını okudum, *Bir Aşk Hikâyesine Son Gerekir* adı," dedi Udi. "İçindeki hikâyelerin çoğunun bir sonu yok ve senin hikâyenin de henüz bir sonu yok. Ne öyle ne de böyle. O veya bu şekilde sonuca bağlanmalı."

Udi'nin ayıya benzer vücudunun derinliklerinde bir yerde, katı hissizliğinin içinde gizlenen bir ruh vardı yine de.

Ayağa kalktı, sıcakkanlı bir şekilde elimi sıktı ve kompartımandan ayrıldı.

Gare du Nord'da, gecenin bu saatinde neredeyse yalnız başıma

trenden indim ve göz ucuyla Udi'nin de başka bir vagondan indiğini gördüm. Hızla beni baştan aşağı süzen iki polisin yanından geçtim ve büyük bir güven duygusu içinde kilitli dolaba gittim. Arkamda bir yerlerde, Udi beni kolluyordu.

İsrail belgelerimi dolaptan çıkardım ve Ron Friedlich'in belgelerini oraya bıraktım. Sonsuza dek vedalaşmak anlamına mı geliyordu bu?

11
"Bir Aşk Hikâyesine Son Gerekir"

Ama Toronto'da bir dairem var diye hatırladım, havaalanından şehre giden yolda bir otel rezervasyonu yapmayı düşünürken. Derken daireyi Ron Friedlich olarak kiraladığımı anımsadım ve bir İsrailli olarak orada yaşamak, kendimi tanıtmam gereken bir durum ortaya çıkarsa daireyi kirletecekti. Lanet olsun, kendimi sarstım, sanki Mossad'da kalmayı tercih etmişim gibi davranıyorum. Ve bunu tercih etmemiştim. Önceliklerimi tayin etmek için uçakta altı saatim olmuştu. Mükemmel bahtım bana tüm kalbimle sevdiğim bir kadın vermişti ve görünüşe göre o da beni tüm kalbiyle seviyor ve bekliyordu. Geri kalan her şey bundan sonra geliyordu. "Bu nedenle adam annesini babasını bırakacak ve karısına bağlanacak," diye anımsadım. Niki'ye bağlanmak yalnızca annemi ve babamı bırakmak değil aynı zamanda ülkemi, memleketimi ve elbette ki Mossad'ı da bırakmak anlamına gelmesine rağmen Kutsal Kitap'ın bilgeliği benden önce durumu kavramıştı. Buna çok fazla kafa yormak istemiyordum. Artık yalnızca onunla birlikte olmak istiyordum.

Saatimi Toronto saatine göre ayarladım. Öğlen on ikiydi. Niki işte olacaktı. Ona orada sürpriz yapmaya karar verdim. Fakat yanımda valiz vardı ve iki uzun uçuş süresince aynı kıyafetlerin içinde kaldığım, saçım yağlı ve suratımda kirli sakal olduğu için şehir merkezinde bir otele giriş yapmaya karar verdim.

Saat dörde az kala Trinity Koleji kayıt ofisine vardım. Duş almış, tıraş olmuş, saçlarımı taramıştım ve tıraş losyonu kokuyordum fakat şubat ayında Toronto için fazlasıyla hafif giyinmiştim. Amman'da işimi göreceğini düşündüğüm kış montu dondurucu kuru soğuğu kesmiyordu. Benim ya da Ron'un apartman dairesinde iyi iş görecek iki kalın mont vardı fakat oraya gidip onları almaktansa yeni bir tane satın almanın daha iyi olacağına karar verdim.

Dişlerim takırdıyor, tüylerim ürperiyordu fakat soğuktan mı yoksa heyecandan mı bilmiyordum. Kısa süre sonra heyecanlanarak enerjimi boşa harcadığımı öğrendim – Niki artık orada çalışmıyordu.

Yüzbaşı Naim'in ofisinde telefonda yankılanan o sevimli sesindeki şaşkınlığın hayalini kurarak dairesine gitmek üzere metroya bindim.

Metrodan çıktığımda hava çoktan kararmıştı, sıcaklık sıfırın altına düşmüştü ve birkaç yüz metre ötedeki buzla kaplı Ontario Gölü'nden delici bir rüzgâr esiyordu. Şapkasız kafamın ve kulaklarımın donduğunu ve burnumun ucunda bir buz sarkıtı oluştuğunu hissettim. Titrememem arttı. Soğuktan nefesimi tutarak Niki'nin birkaç blok ötedeki binasına doğru hızlı hızlı yürüdüm. Yolumun üstünde bir giyim mağazasına rastlamamıştım aksi takdirde en azından kalın bir kazak, bir şapka, bir atkı ve bir çift eldiven alırdım.

Ona neler diyeceğimi tekrarladım fakat zili çaldığımda yanıt veren olmadı. Niki evde değildi.

Çalıştığı yeri değiştirdiğinden ne zaman geleceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de çalışma saatinden sonra bazı getir götür işlerini hallediyordu. Ya da bir randevudaydı. Fakat giriş şifresini hatırlıyordum ve en azından rüzgârdan korunacağım lobide bir süre beklemeye karar verdim.

Isıtmasız alanda sonu gelmeyen bir bekleyiş içinde otururken terlemeye başladım. Vücut ısım hızla yükseldi. Boğazımda bir ağrı, sırtımda bir ürperme, ilk öksürük, akan bir burun, hepsi zaten içimde olup bittiğini bildiğim şeyi resmen ilan etti. Amman'daki soğuk karakol nezarethanesinde atılan tohum, Ontario Gölü'nün esintilerinde filizlenmişti. Eğer hemen ayrılıp otel odama gitmezsem sonum zatürree olacak, diye düşündüm ve gitmek üzere ayaklandım. Biraz sendeleyerek ve kaldırımda bana doğru yürüyen birkaç kişiye neredeyse çarparak metro istasyonuna doğru ilerledim.

"Miki?"

Yumuşak, şaşkın ses arkamdan geliyordu. Durdum. Saniyeler önce yanından geçtiğim bir mont ve başını kaplayan bir şapkayla sarınıp sarmalanmış küçük bir vücut döndü ve önüme geçti.

"Miki. Bu sen misin?" diye ciyakladı neşeli bir şekilde.

Kendimi kara gömülmüş, hareket edemeyen bir kutup ayısı gibi hissediyordum. Niki hemen ne kadar hasta olduğumu anladı, kolumu tuttu, beni geri çevirdi ve tekrar evine sürükledi. Tek hissettiğim titrememin kötüleştiği ve bacaklarımı güçlükle hareket ettirebildiğimdi, beni yanında sürüklemesine izin verdim.

Onunla ilk saatlerimizin böyle olacağını hayal etmemiştim. Çok az şey hatırlıyorum. Ağzıma bir termometre koydu ve ateşimin kafadan İsrail'de kullandığımız celsius ölçeğine çeviremediğim fakat yaklaşık 40 dereceye denk geldiğini tahmin ettiğim 104 fahrenhayt olduğunu gördüğünde şaşkına döndü. Bana bir fincan sıcak çay mı vermeli yoksa beni soğuk duşa mı sokmalı bilmiyordu. Çayın daha iyi olacağını mırıldanınca beni bir iki ateş düşürücü ilaçla birlikte yatağa götürdü.

Sabah uyandığımda Niki evde yoktu. İçinde uyuduğum kıyafetler ve çarşaflar terimle ıslanmıştı fakat çok daha iyi hissediyordum. Mutfaktaki masanın üstünde "Sevgiyle, Niki" notuyla biten bir talimatlar dizisi vardı.

Amerika'daki "Sevgiyle" kalıbı ve haliyle muhtemelen Kanada'da da çok genel bir kavramdı. Niki'nin bununla ne demek istediğini anlamak için geri dönene kadar beklemem gerekecekti. Bu sırada listedeki her şeyi seve seve yaptım: domuz pastırması (tabii dinim izin verseydi) soğuk olmasın diye yalnızca bir dakikalığına mikrodalga fırına koymam gereken kahvaltı; bir havlu, sabun ve şampuan banyodaydı ve bornozunu kullanabilirdim (eğer üstüme uysaydı); son seferde bıraktığım bazı kıyafetler yıkanmış, ütülenmiş ve katlanmış halde yatağın ayakucundaydı; televizyon kırmızı kumandanın üstündeki yeşil tuşla açılabilirdi (son seferde hiç açtığımızı düşünmüyordu) ve öğlen arayacaktı fakat yine de öğle yemeği için olanlar işte buradaydı.

Isıtıcı açıktı, kendimi iyi ve sıcak hissediyordum. Duştan ve kahvaltıdan sonra ve son seferde bıraktığım şort iç çamaşırı içinde televizyon tuşlarıyla savaş verirken kapı açıldı ve Niki içeri girdi. Onunla holden gelen esintiye rağmen bir sıcaklık dalgası hissettim. Nasıl hissedeceğine dair kuruntularım bana koşup tutkuyla beni öpmesiyle uçup gitti.

"Seni görmek için günün sonuna kadar bekleyemedim," dedi mutluluk içinde ve bana bakmak için bir adım geriye çekildi. "Gerçekten iyileştin!" Tekrar üzerime atıldı.

İlk başta bana, hislerime, artık ona dönmeme duyduğu güvenin seviyesine şaşırmıştım, ta ki hiçbir şey hatırlamadığım bir önceki gecenin, 36.8 derece ateşle normal halimde bile söylediğimi hayal edemeyeceğim ateşli konuşmalar ve derin aşk itiraflarıyla geçtiğini anlayana dek. Yatak odasında ona tamamen içimi döktüğümden, söylediğim küçük yarım yalanlardan ("Ron Friedlich ve Londra küçük bir yapbozdaki ufak detaylar yalnızca..." diye sitem dolu bir gülümsemeyle anımsattı)

kendisiyle bir yalanı yaşamak istemeyişimden ve öteki hayatımdansa onu seçişimden bahsetti.

"Böylelikle seni dün akşam verdiğin tüm sözlerden muaf bırakıyor ve söylediğin her şeyi siliyorum," dedi Niki paniklediğimi görünce. "İçten olduğundan emin olduğum aşk ilanlarını bile ve de tüm sırları. Hepsini tekrar duymaya açığım."

Son cümleyi söylerken dudaklarında birdenbire beliren haylaz gülümseme içimi çılgınca bir mutlulukla doldurdu. Onu yatağın üstüne savurdum. "Üstünde çok fazla kıyafet var," dedim. Aşkım hakkında daha fazla bir şey söyleme ihtiyacı hissetmiyordum ve gece boyunca söylediklerim Niki için de yeterliydi ve o da bana her şeyini verdi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, aşk gösterilerimizin ikimizin de içinde artan gerginliği ortadan kaldırdığını hissettiğimizde, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Niki. Halen daha beraber harikaydık.

"Şu anda bir restorana gitme ihtiyacı duymuyorum," dedim.

"Sorduğum şey bu değil, sersem."

Alık cevabım ağzımdan çıktığı an bundan bahsetmediğini biliyordum.

"Tamam, o halde düzgün bir şekilde neyin önemli olduğunu söyleyeyim, böylece ortak bir paydada buluşuruz. Dün akşam sana ne söylediğimi gerçekten bilmiyorum."

"Hayır, dün akşam bana ne söylediğini ben sana anlatacağım, ondan sonra ortak bir paydada buluşacağız."

Arkasından Niki şaşırtıcı ayrıntılarıyla şu anda içinde bulunduğum duruma yol açan tüm hayat hikâyemi tekrar anlattı. Onun dudaklarından bir peri masalı gibi dökülen ebeveynlerimin hikâyesini, Lübnan'daki pusuda ilk defa öldürüşümü, Bezalel'deki oldukça tuhaf konumumu, bazı kıymetli öğrencilerimi kaybettiğim Yunus akvaryumundaki bombalı saldırıyı ve sergimin açılış günü "evleneceğin kız olan" diye altını çizdiği Dolly'yi kaybettiğim Allenby Sokağı'ndaki otobüs bombalamasını anlattı. Ve sonra Mossad'a katılma kararımdan bahsetti.

Sayıklama ve ateş halinde bile hepsini biz insanların hayatta kalmaya güdümlü sürü hayvanları olduğumuza, hayatta kalmanın doğal dünyanın gerçek hikâyesi olduğuna dair teorime bağlamıştım ve şu anda tehlikede olan sürüm, halkım için savaşma ödevimden bahsetmeyi de eksik etmemiştim. Niki bu konuda farklı düşünüyordu:

"Neye bakıyorsan onu görüyorsun. Ben tamamen farklı bir dünya tarihi, bir aşk tarihi görüyorum: Bu zamana kadar türünü sürdüren tüm hayvanların harikulade bir sevme kabiliyeti var. Çoğalmak ve yavrularını büyütmek için. Bu amaçla kendilerini süslüyorlar, boyuyorlar, şarkı söylüyorlar, dans ediyorlar, kur yapıyorlar, emziriyorlar, okşuyorlar, yalıyorlar..."

Evet, bu doğanın başka bir yönüydü ve Niki'nin yanındayken bu açıdan bakmanın mümkün olması da hayret verici değildi.

Şoke olmuş halde ona ayrıca kursuma dair, Bedevilerin Sina'da gömdüğü ve bundan ebeveynlerine bahsetmemenin berbat olduğunu düşündüğüm sahte Ron Friedlich kimliğime dair anlattığım detayları da duydum. Ve ayrıca Kıbrıs'ta, Polonya'da ve Ürdün'deki görevlerime dair başka ayrıntıları da. Hiçbir şeyi Niki'nin hayal gücüne bırakmamıştım.

"Kesin olan şey patronlarının seni görevlere paltosuz, atkısız, eldivensiz ve şapkasız göndermemesi gerektiği," diyerek güldü Niki. Bu kadar komik olduğunu düşünmüyordum. Evet, yüksek ateşim vardı fakat bir şey en derindeki sırlarımı açığa çıkarmıştı ve ona her şeyi en küçük detayına kadar anlatmıştım. Olan olmuştu, geri alınamazdı.

İki sivri dirseği göğsüme batarak, güzel yüzü narin ellerinin avuçları arasında, saçı yüzünün yanlarından omuzlarının üstüne dökülmüş, gözleri büyük bir ciddiyetle gözlerime dikilmiş bir halde üstümde yatarken hepsini tekrar anlattı. Aramızda artık bir bağın daha perçinlenerek bizi tek bir varlık haline getirdiğini hissettim.

"Peki ya bize dair?" diye sordum.

Niki üstümden kaydı, sırtını bana döndü, ben de yan döndüm ve ona sarıldım.

"Aşkın bir ülkeyi korumak ve resim yapmak gibi biyolojik bir yetenek olduğu ve buna her kim sahipse onun hakkını vermesi gerektiği gibi türlü türlü saçmalıklarla kafa ütüledin."

"Bu kadar mı?"

"Hayır," tereddüt etti. "Beni bırakma hatasını nasıl yapabildiğini anlamadığını ve bunu bir daha asla yapmayacağını söyledin." Bana bakmadan konuşuyordu. Onu yanıma çektim. Bana bakmaktan kaçındığını biliyordum çünkü beni utandırmak istemiyordu, ayrıca böylece ben o ifadeyi geri alırken beni izlemek zorunda kalmayacaktı.

"Görünüşe göre tüm gece doğruyu söylemişim," dedim ve ancak o zaman arkasını döndü, küçük vücudunu benimkine yapıştırarak

ve ince kollarıyla beni mümkün olduğunca sıkı sararak ateşli bir şekilde beni öptü.

Ve tekrar aynı soruyu sordu: "O halde şimdi ne yapacağız?"

"Gün gibi ortada olandan başlayacağız," dedim. "Seninle kalıyorum. Geri kalan her şey daha sonra üstesinden geleceğimiz detaylar."

Niki derin bir iç çekti, ağlamamak için birkaç kez yutkundu ve kendine engel olamayacağını anladığında tekrar onunla sevişmemi istedi. Hislerimi tamamen kontrol edebiliyorken söyleyeceğimi söylemiştim ve her ne olursa olsun sözlerimi tutmaya hazır olduğumu bildiğimden kendimi aşkımıza bırakabilirdim. Bunun beraber geçirdiğimiz en iyi zaman olduğunu düşünüyorum. Cinsel organlarımızın birleşmesinden değil, ruhlarımızın birbirine dolanan köklerinden doğan bir bağdı bu. Göz göze, ağız ağıza, göğüs göğüse, çarpan yürek yüreğe, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde ve evet zevk organlarımız da oradaydı ve onlar aracılığıyla her şey bir vücuttan diğerine patlıyordu.

Aklıma gelen şey bir eğitmenin rakibin vücuduna indirilecek sert bir yumruğun nasıl uzun bir süre önce karnın içinden başlayıp tüm vücudumuzdan geçtiğini, darbenin kendisinin hareketin yalnızca dışarı vuran kısmı olduğunu anlatmaya çalıştığı bir yakın muharebe dersiydi. Birdenbire aşkın da bu şekilde cinsel organlarımızdan geçtiğini anladım.

Terliyordum, Niki tekrar ateşimi ölçtü. Biraz yükselmişti, bana bir ilaçla bir bardak su getirdi. Ardından ortadan kayboluşumdan sonra geçirdiği kaygılı günlerden bahsetti. İlk başta başıma kötü bir şey geldiğini düşünmüş fakat polise ve hastanelere sorduktan sonra sorunun bu olmadığını anlamıştı. Ona "pek hoş gözükmeyen" bir adam eşliğinde, "epey aceleyle" çıkış yaptığımı söyledikleri Town Suites Inn'e gitmişti. Daha sonra Ron Friedlich'e ait dosyaları istediğimi ve aldığımı hatırlamış, olanlar arasında bağlantı kurmuştu.

"Mossad'ın Kanada pasaportları kullandığına dair izlediğim haberi hatırladım. Altı ya da yedi yıl kadar önce Ürdün'de olan bir olaydı. Pasaportu her nasılsa İsrail'in eline geçmiş bir Kanadalı gibi görünmeye çalıştığını anladım. Eğer gerçekten bir Mossad ajanıysan o zaman öldürülmüş ya da kaçırılmış olabilirdin. Korkunç derecede endişelendim ve sana ne olduğunu bulmaya çalışarak dünyanın yarısının altını

üstüne getirdim. Aradığım Miki Simhonilerin hiçbiri sen değildin, buradaki konsolosluğunuz umursamadı ve tüm birikimimi teklif ettiğim bir Tel Aviv özel dedektifi bana davayı bırakmak durumunda olduğu bilgisini verince bunun bir devlet meselesi olduğunu fark ettim ve ben de bıraksam iyi olacak, diye düşündüm. İncinebileceğimi düşündüm. Gerçekten de Mossad'dan olabileceğin sonucuna vardım."

Tıpkı sanatım için aldığım övgüler gibi, Niki'nin bir Mossad ajanı gibi göründüğümü söylemesini de son derece gurur okşayıcı buldum.

"Daha sonra telesekreterime üzgün olduğunu fakat durumu açıklayamayacağını söylediğin o tuhaf küçük mesajı bıraktın. Tahminlerimin muhtemelen doğru olduğunu ve bekleyecek bir şeyimin kalmadığını anladım. Fakat sakinleşemiyordum ve yapbozun bir diğer parçasını çözmeye çalışarak Ron Friedlich'in ebeveynlerini aradım. Telaşlanma, onları zaten tanıyordum, daha sonra nasıl olduğunu da anlatacağım ve bunu onlara bir şey çaktırmadan yaptım. Onlardan Ron'un yıllardır dünya çevresinde seyahat ettiğini, Hindistan'da olduğunu ve uyuşturucuya bulaştığını, babasının oraya gittiğini ve bir süre onunla olduğunu, Ron eve dönmediği için onu orada bir rehabilitasyon merkezine yerleştirdiğini duydum. Fakat bundan sonra görünüşe göre Sina'da ortadan kaybolmuştu. Alışkanlığından vazgeçtiğini sanmıyorlardı ve Cambridge'te bir derse yazılmadığından kesinlikle emindiler ki bu da istediğin transkriptlerin arkasında başka bir hikâyenin olduğunu anlamamı sağladı," dedi Niki sitemle.

Ron'un özel bir bağ hissettiğim ebeveynleriyle konuştuğunu duymak beni telaşlandırmaktan ziyade meraklandırmıştı. Bana onlar hakkında daha çok şey anlatmasını istedim. Her birinin sesinin nasıl olduğunu, onlar için ne hissettiğini, nasıl hissettiklerini düşündüğünü.

"Bunun seni gerçekten rahatsız ettiğini görebiliyorum," dedi, bu kez tatlılıkla.

"Elbette. Hem oğullarının öldüğünü onlar bilmiyorken benim bilmem, hem de bunu bilmemelerinin bir nedeninin de benim oğulları gibi davranmam olmasından duyduğum suçluluk. Ve bu sahte kimlik bana bir şey yaptı. Günler ve haftalar boyunca ben Ron Friedlich'tim. Onların gerçek oğullarıydım. Ürdün'de sorgulanırken bunu son derece gerçek bir şekilde hissettim."

Niki kolumu okşadı ve hiçbir şey demedi. Tekrar bizim hakkımızda konuşmaya dönmek istiyordu. Günler geçip benden haber alamadıkça

olayın gerçek bir yas tutma sürecine döndüğünü söyledi. Bunu atlatmak için hayatıyla ilgili bazı şeyleri değiştirmek zorunda kaldığını hissetmişti. Kayıt ofisini bırakmış ve kendini gerçekten yapmayı sevdiği şeye, kitap editörlüğüne adamıştı, artık tam zamanlı olarak bunu yapıyordu. Aynı zamanda başka bir daireye taşınmayı da düşünmüş fakat geri geleceğime dair belirsiz bir umutla ve eğer gelirsem onu bulamam diye bunu yapmamıştı.

Ona, bir denizcinin sevgilisinin her gece onu beklediğini işaret etmek için penceresinde bir mum yaktığını fakat denizcinin gemisi döndüğü gece kız uyurken rüzgâr mumu söndürdüğü için denizcinin tekrar denize açıldığını anlatan İbranice bir şarkı söyledim. Sözleri ona tercüme edince, "Az kalsın bizim başımıza da bu geliyordu. Söylesene, eğer o çapkın Yüzbaşı Naim beni aramana izin vermeseydi ne olurdu?" dedi.

Ona verecek iyi bir yanıtım yoktu. Er ya da geç ona olan arzumun ya da yalnızlığımın su yüzeyine çıkacağına ve beni esir alacağına inanıyordum ama bundan da asla emin değildim.

"Naim'e, hatta seni tutuklayan polise teşekkür etmeliyiz," dedi.

Bu dünya beklenmedik dönemeçlerle dolu.

Niki'nin işini, okuduğu ve üzerine yorum yaptığı metinleri eve getirdiği birkaç gün daha aşk sarhoşu olarak yaşadık, bu da çalışmadığı her an beraber olabileceğimiz anlamına geliyordu. Bir edebiyat ajansı sahibi olan annesi için çalıştığından bu esnekliğin keyfini çıkarabiliyordu, babası da Niki'yle annesinin seçtiği ve yayına hazırladığı kitaplardan bazılarını basan matbaanın sahibiydi.

"Kitaplarımızı büyük yayınevlerinden çıkarmayı tercih ediyoruz fakat onları reddettiklerinde biz kitaba inanıyorsak onu kendimiz basma ve yayımlama imkânına sahibiz. Yani aynı zamanda küçük bir yayıneviyiz de ve işin geri kalanını yapan bir reklam ajansı ve bir dağıtım firmasıyla çalışıyoruz," diye açıkladı.

***

Göğe değen zarif apartman dairesinde kendimi evimde hissetmeye başladım. Fakat arada sırada, çoğunlukla Niki meşgulken ya da elindekileri iade etmek ya da yeni materyaller almak için ofise gitmek

zorunda kaldığında düşüncelerim Mossad'a ve benim gözümde gerçek görevler için yalnızca bir giriş olan, şimdiye kadar yaptığım az sayıdaki şeye kayıyordu. Televizyon haberleri beni İsrail'deki karamsar gerçekliğe götürüyor, annem, babam ve kız kardeşlerimle ve hatta küçük yeğenlerimle yaptığım telefon görüşmeleri içimde bir özlem uyandırıyordu. Zaman zaman hayal meyal şiirleri düşündüm ve ruh halim kararırdı. Ezbere hatırladığım ya da gizlice yazıp İsrail belgelerimle birlikte Gare du Nord'da sakladığım satırlar vardı.

"Dünyanın yardım edeceğini sanan var mıydı
Ve tarih çarkını geriye çevireceğini?
Hadi ama, artık ciddileşin!
Dünya bizden bıkmıştı, gırtlaklarına kadar gelmiştik
Fazlasıyla uzun süredir bir derttik
Onlara Soykırım'ı düşündürdük.
İsa'yı çarmıha germemiz
Ve Muhammed'in imanını aşağılamamız yeterli değil miydi?
Yalnızca bizi korumak için Amerika'nın
Tüm Müslüman dünyasını kızdırması yeterli değil miydi?
Artık hepsi biraz huzur ve sükûnet bulacak."

Ve bir diğeri:

"Merak ediyorum bu Amerikan sürgünü daha ne kadar dayanabilir?
Bir buçuk yüzyıl oldu, diyorlar ve Tanrı'ya şükür, her şey yolunda.
Bir buçuk yüzyıl mı? Altın Çağımız bu kadar sürmüştü –
İspanya'daki – kovulmadan önce.
Yalnızca New York'ta üç milyon Yahudi var, dendi bana.
Üç milyon mu? İkinci Dünya Savaşı arifesindeki Polonya gibi.
Altı yüz yıldır oradaydılar.
Ta ki bir güne dek."

Kalbimi durduracakmış gibi sıkan bir başka şiir vardı:

"Hepsine hoşça kal demek, öylesine üzücü.
Hepsinin bitmesi, öylesine üzücü.
Birlikte ve yalnız olmak zor fakat iyiydi.

Karım
Ve diğer kadın.
Oğlum,
Ve ebeveynlerim.
Kardeşim, benim kardeşim.
Ve arkadaşlarım.
Gurur ve öfke
Yükselme ve düşüş.
Hepsi mümkün
Hepsi tek bir kapsülde.
Hoşça kal demek ne üzücü.
Hepsinin bitmesi ne üzücü.
Kalbim, kırık kalbim."

Yaptığım şey kimliği belirsiz şairin tasvir ettiği korkunç gerçekliğin gerçekleşmesine katkıda bulunmak değil miydi? Dudaklarımı ısırdım. Ne de olsa hayatımdaki önceliklere karar vermiştim: Niki, sanat, İsrail, Mossad. Bu sırayla. Bu sıralamadaki yerine bağlı olarak uymayan şey bırakılabilirdi.

Niki içimi görmüş ve anlamıştı, bir gün, daha sonra yapacağı bir sürpriz hazırlığı içinde bana, "Aslında bir samuray olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Yani?"

"Sen bir savaşçısın. Savaşmayı seçtin. Bir ülke, bir lider, bir ulus, her ne için olursa. Hayatını buna adamayı seçtin. Bunu başka bir Kanadalı kadına söyleseydin senin ilkel, fanatik bir militan olduğunu düşünürdü. Fakat ben samurayların soyundan geliyorum. Kendim de bir samuray olmak isterdim. Fakat burada bir sebep, bir neden yok bu yüzden tek yaptığım antrenman. Ama seni anlayabiliyorum."

Niki'nin halen Toronto Japon Kültür Merkezi'nde, "savaşçının yolu" dediği eski samuray sanatlarından Judo, Jiu-Jitsu ve kılıç öğrencisi olduğunu böyle öğrendim. Ardından yalnızca savaşçı eğitimi alan mezunların taşımaya hak kazandığı gizli işareti bana gösterdi. Yakın zamanda yaptırdığı, göbeğinin altında küçük bir samuray kılıcı dövmesiydi bu. "İşte, harakiri yapma zamanı geldiğinde bıçağı sokacağın yer," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Bunu nasıl da fark etmemişim?" dedim merakla.

"Vücudumun diğer kısımlarıyla meşgul olmuş olmalısın," diye takıldı bana. Bunun doğru olduğunu ve döndüğümden beri her bir parçasının üstünden dilimle geçmediğimi fark ettim. "Bunu derhal yoluna koyacağım," dedim ve yaptım. Fakat söylediği şey içimde yankılandı, bunu tartışmaya daha sonra dönecektik.

"Bir savaşçıydım. Ya da daha doğrusu bir savaşçı olmaya çalıştım." Biraz önce söylediği şeye yanıt vermeye çalıştım. "Ve bu sırada birkaç şeyi kavradım. Yapabileceklerimin neler olduğunu ve onların yönteminin ne olduğunu biliyorum: Seni sevmek ve sanat yapmak önce geliyor. Bir savaşçı olmaksa çok daha sonra."

"Buna epey kafa yordum, bu yüzden söyleyeceğim şeyi kulak arkası etme," dedi Niki. "Bir savaşçı olmak senin listenin son sırasında değil, şu anda böyle olduğunu düşünsen bile. Doğru, bir sanatçı ve sevgilisin fakat bir samuray olmak ilk olarak ve öncelikle ait olmak, ancak ondan sonra savaşmaktır. Ve gerektiğinde, savaşmak, gün itibariyle senin için savaşmaktan daha önemli olan şeyler sıralamasında yukarılara tırmanabilir."

Bunu sindirmem için bana bir dakika verdi. Gerçekten de aittim ve ait olduğumu tüm hayatım boyunca hissetmiştim. Yılda bir ay bunu yedek askerlik görevimi yaparak gösteriyordum ve yılın geri kalanında bir sanatçı ve öğretmendim ve aşk aramıştım. Fakat Dolly'nin ölümü bana "gerekli" zamanın geldiğini söylediğinde her şeyi geride bırakmış ve tekrar bir savaşçı olmuştum.

"Sadık olduğu kimseleri terk etmenin bir samuray için ne acı olduğunu biliyorum. Ve bundan bahsetmesen bile bunu gözlerinde görüyorum. Büyükbabamın Japonya'dan ayrılıp buraya geldiğinde neler çektiğini biliyorum. Senin de aynı ıstırabı çekmeni istemiyorum. Sana bir samuray olmak istediğimi söylemiştim. Bir samurayın yalnızca şogununa değil aynı zamanda yaşadığı yere de sadık olduğuna inanıyorum. Gezgin samuraylar eskiden kendileri için efendiler arardı. Senin hikâyeni, ebeveynlerinin ve ülkenin hikâyelerini duydum. Geçmişte tanışmamızın ardından ve çoğunlukla ortadan kaybolduğundan beri son birkaç ayda İsrail hakkında çok şey okudum."

Gerçekten bir çeşit samurayım, diye düşündüm. Ben ve asker arkadaşlarım, İsrail Ordusu'nun muharebe birliklerine katılan on binlerce genç – biz bir samuray ulusuyuz. Ve bu farkında olduğumdan daha çok içime kazınmışa benziyordu.

Niki'nin nereye gittiğini bildiğimi sanıyordum. Benimle orada yaşamak için İsrail'e gelmeye hazır mıydı ve Mossad'da kalmama izin verecek miydi? Yoksa benim hayatımın merkezini Tel Aviv yerine buradan gelip gidecek şekilde değiştirmemle Toronto'daki savaşçısını bekleyen kadın mı olmak istiyordu? En çok istediğim şey onunla birlikte ve bir ressam olmaktı fakat her iki olasılık da aklımı kurcalıyordu. Fakat Niki hayal gücümün gitmeme izin verdiğinden bir adım ilerisini düşünmüştü:

"Bir Kanada kimliği ele geçirmek için bazı tuhaf şeyler yapman gerekirdi. Benim gerçek bir kimliğim var. Ve ayrıca senin gibi bir samurayım. Ne düşünüyorsun..."

Cümleyi tamamlamadı ama şimdiden gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Ve birdenbire, beni şaşırtarak Niki, Mossad, ülkem ve ebeveynlerim arasında kurulmuş yeni koalisyonun ışığında sanatsal kariyerim geri plana düştü. Udi'nin ve teşkilatın bundan ne anlam çıkaracağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Dur, bekle," dedim. "Bunun hakkında konuşmak için çok erken. Ve lütfen samuray mevzuunu unut. Eğer beni takip etmek, bana katılmak ve benim burada seninle olmamı ve görevlerime devam etmemi istiyorsan bunun nedeni birbirimize çok âşık olmamız olmalı. Onlara duyduğum tüm saygıya rağmen, lütfen, romantik samuray gelenekleri yüzünden değil."

Niki sessizce dinledi. Arkasından yanıtladı:

"İki şeyi birbirinden nasıl ayıracağımı bilmiyorum. Kültürüm benim bir parçam. Benim için sadık olmak kültürel bir şey. Önceden belirlenmiş değil. Erkeğimi takip etmek önceden belirlenmiş değil, kültürel bir şey. Aynı şey savaşçı olmak için de geçerli. Ve hatta bizim aşkımız gibi sevmek bile belirli bir yere kadar kültürel bir şey. Her şey senin inanmaya eğimli olduğun gibi biyolojik değil. Eğer başka bir yerde ve başka bir zamanda yaşasaydık belki de burada ve şimdiki gibi hislerimizi ifade edemeyebilirdik. Şu an böyle hissediyorum çünkü hislerim sınırsız ve bir yönü olmaksızın patlıyor. Böyle hissediyorum çünkü hayatımın beni yönlendirdiği yol bu ve beni şekillendiren, belirli bir seviyeye kadar babamdan aldığım kültür ve belirli bir seviyeye kadar annemden ve birlikte büyüdüğüm çocuklardan aldığım kültür. Beni bunları birbirinden ayırmaya zorlama çünkü yapamam."

Bunu sindirmem bir zaman aldı ve aynı şeyin benim için de geçerli

olduğunu gördüm. Eğer ebeveynlerimin geçmişi ve de ulusum ve içinde büyüdüğüm toplum olmaksızın olduğum kişi olamazdım – ve kesinlikle ülkeme ve halkıma beslediğim sadakatin yükünü hissetmezdim. Böylesine güçlü şekilde âşık oluşum bile belki de maruz kaldığım sosyal kavramların ürünüydü. Fakat artık bunların önemi yoktu. Önemi olan nasıl hissettiğim ve Niki'nin nasıl hissetmeme, ne yapmama, nasıl olmama olanak verdiğiydi. Hayatımın muazzam kısımlarını yaşamama olanak veriyordu. Sanata gelince – akşamları ve hafta sonlarını bekleyebilirdi. İstediklerini hissetmesine ve yapmak istediklerini yapmasına olanak sağlamak benim elimdeydi.

Minnetimi ifade edecek söz bulamıyordum. Yalnızca ona sıkıca sarıldım.

"Sanırım annenle babanla tanışma zamanım geldi," dedim.

"Çoktan bir akşam yemeği randevusu ayarladım. Cumartesi olacak. Annem onların evinde olmasında ısrar ediyor."

İlişkimizdeki bu ilerleme Udi'yle herhangi bir zaman çizelgesi belirlemediğim gerçeğini vurguluyordu. Konunun ucu tamamen açık bırakılmıştı. Aşk hikâyemi bir nihayete erdirmemiz gerektiğini söylemesine rağmen yine de sayılı günlerim kalmış gibi hissediyordum. Udi ve Mossad'ın kontratımı dahi resmen sonlandırmadan böyle devam etmeme izin vermelerini beklemek hiç de mantıklı değildi. Amman'daki performansımı bir başarısızlık olarak değerlendirmiş olsalar bile öylece gitmeme izin vereceklerini sanmıyordum. Onların harekete geçmesini beklemeye ve bu sırada gerçek sonu öngörülemeyen aşk hikâyemin üzerinde çalışmaya karar verdim.

Anne babasına benim bir resmimi götüreceğimizde anlaştık, ertesi birkaç günü Niki'nin benim "Sevimli Yeşil Gözlü Kız" adını verdiğim suluboya portresi üzerinde çalışarak geçirdim. Onu bir dakikada çizebilecek olmama ve saatlerce ve günlerce stüdyoma kapandığımda çoğu resmimi yağlıboya ya da daha hızlı kuruyan akrilikle yapmış olmama rağmen onun şeffaf tenini, parlak gözlerini ve etrafını saran görünmez mutluluk aurasını suluboyayla daha iyi yansıtabileceğimi düşündüm. Ayrıca saydam suluboyayla kâğıdın gölgelerinin narin birleşimi Niki'nin ruhunu ve maneviyatını daha doğrulukla ifade etmeme imkân sağlayacaktı. Her bir rengi resme uygulamadan önce diğeri kuruyana kadar beklemem gerekecekti fakat tüm zamanımı

severek buna adamaya hazırdım.

Genellikle sulu boya resim yapmadığımdan gerekli malzemelerim yoktu, bu yüzden kalın, özellikle emici birkaç kâğıt ve yumuşak samur kılı fırça almak için dışarı çıktım. Bu nadir Sibirya hayvanının kürkünden yapılan fırçalar delicesine pahalıydı – ince fırçalar için 200 Kanada doları, orta kalınlık için 300 ve kalın için 400. Winsor ve Newton firması bunları aslen Kraliçe Victoria için yapmıştı ve zor durumdaki sanatçılar için ulaşılamaz şeylerdi. Onları bir daha kullanır mıyım bilmiyordum fakat en iyisini istiyordum. Aynı şekilde suluboyalarım için de taviz vermek istemiyordum, küçük boya tabletleri Alman Schmincke'den daha yumuşak ve daha narin, İngiliz işi olanlardan daha uygun görünen bir Cotman seti seçtim. Kanada malzemeleri İsrail'de alışık olduklarımdan farklıydı, en üst seviyede tamlık ve doğallık imkânı veren bu malzemeye uygun olarak belirli bir miktar doğaçlama yapmam gerekeceğini düşündüm.

Niki'yi karşıma oturttum ve üzerinde hiçbir düzeltme yapamayacağımı bilmeme rağmen karakalem çizim yapmadan, ince uçlu fırçayla şeffaf ve parlak renkler kullanarak doğrudan onu resmettim. Yüzünün ve üst bedeninin hatlarına kırık beyazla başladım, yeterince düzgün göründüğünde kurumasını bekledim ve bu arada teninin parlaklığını yakalayacak boyaları karıştırdım: beyaz, koyu sarı, pembe ve turuncu, arkasından gözler için boşluk bırakarak yüzünü ve boynunu doldurdum. Fırçayla ince, şeffaf renk katmanlarını ve kâğıdın üstünde biçimlenen ve üstüne yerleştirilmiş gibi değil de sanki kâğıdın içinden çıkmış gibi görünen, kâğıt tarafından özümsenen tonları ve gölgeleri yaratmaktan keyif aldım.

Boya kurumadan önce yanaklarına pembe dokunuşlar yaptım ve boyanın teması belirgin kenar çizgileri olmaksızın tatlı bir pembelik şeklinde yayıldı. Bundan sonra biraz daha koyu boyalarla, dikkatli ve ihtiyatlı bir şekilde güzel boynu ve köprücükkemikleri üzerinde çalışmaya başladım. Niki'nin o yumuşak ve canlı ahenkliliğini yaratmak için az sayıdaki pigmentle idare ettiğimi hissediyordum fakat teninin fildişi parıltısını elde etmek için yanaklarıyla alnının üzerinde hafif dokunuşlarla nemli pamuk kullandım, böylece doğru parıltıyı elde etmek için oraları aydınlattım.

Ayrıca gözlerini birazcık uzatarak ve onlardan ışıyan parlak yeşil tonu vererek onun özünü yansıttığımı hissettim. Sonra da hem ölçülü

hem de baş döndürücü, parlak kırmızı gülüşü üzerinde çalıştım ve birkaç pamuk darbesiyle görüntüsünü çevreleyen parlaklığı tamamladım. Niki itaatkâr, halinden memnun bir model olarak saatlerce poz verdi. Ayağa kalkmasına izin verdikten sonra, nihai sonucu gördüğünde sevinçle haykırdı: "Senin gözünde bu kadar güzel miyim?" diye sordu bana sarılarak ve beni öperek.

Saçını koyu tonlarda ve elbisesini parlak renklerde yaparak resme devam ettim. Fakat ışık saçan görüntüsünü daha da vurgulamak için odanın arka planını ve mobilyaları bulanık ve ayrıntısız resmettim. Ertesi gün portreyi çerçeveletmek üzere çalışmalarımı sergilediğim galerilerden birine götürdüm. Resmi gördüklerinde sahipleri hemen o resmi ya da buna benzer getireceğim bir çalışmayı en az iki bin Kanada dolarına satabileceklerini söylediler. Resmi paketledim ve Niki'nin ailesinin evine varana kadar bir daha ona bakmadık.

Bir kez daha takım elbisemi kuşandım ve Niki, "tek kelimeyle mükemmel" göründüğümü söyledi. Niki'nin üzerinde pantolon, balıkçı yaka kalın bir kazak vardı, makyajsızdı; harika bir minyon, güzel genç kadındı.

Niki küçük arabasıyla bizi kuzeye, şehir merkezinin dışına götürdü ve Mont Plaisant Yolu boyunca yüksek katlı binaları geçtikten sonra Uptown bölgesine geçtik. Buradaki evler müstakil aile konutlarıydı ve daha da kuzeye gittikçe konutlar büyüdü. Bunların bazıları kırmızı ve siyah tuğlalardan, diğerleri kahverengi ve açık renkli tuğlalardan inşa edilmiş, çatıları daha az sivri ve bahçeleri daha büyük ve daha bakımlı olan yine iki katlı binalardı. Bazılarının geniş bahçelerin derinliklerinde yuvalanmış küçük kaleleri anımsattığı ve özel araba yollarıyla ulaşılan gerçekten büyük evlerin bulunduğu bir sokağa saptı. Bana hemen Japonya'daki kiremit çatılı evleri hatırlatan, değişik açılarda yerleştirilmiş gri kiremitli çatısı olan geniş bir eve girdi. Niki neye baktığımı gördü ve "Küçük Japonya'ya hoş geldin," dedi.

Kornaya hafifçe basınca evin önündeki ışıklar yandı, kapı açıldı ve evin içindeki ışıkta uzun boylu bir kadınla tıknaz bir adamın siluetleri belirdi.

Niki'nin annesi tipik bir beyaz Amerikalıydı – sarışın ve mavi gözlü, uzun boylu ve ince yapılı. Yanıma sokuldu, yanaklarını yanaklarıma değdirerek havaya öpücükler kondurdu ve "Emily," diye kendini tanıttı. Babası kısa boylu, güçlü görünümlü bir Japon'du, yakışıklı bir

yüzü vardı. "Yoshima," dedi ve iyice eğilerek selam verdi. Biraz daha az eğilerek aynısını yaptım. Japon görgü kurallarını araştırmıştım ve Niki bana ön bilgi vermişti, görünüşe göre bunu yaparak babasının hem güvenini hem de sevgisini kazanmıştım.

"Demek Japonya'da tanıştınız," dedi, Japon sıcaklığını yansıtan geniş giriş holüne girdiğimizde: Hem tavan hem de zemin ahşaptı ve duvarlar geniş sürgülü kapı görevi gören ahşap çerçeveli kâğıt bölmelerden oluşuyordu. İkimiz de babasının dediğini teyit ettik ve Niki'nin ayakkabılarını çıkardığını görünce beni de aynısını yapmam için uyarmış olduğunu hatırladım.

"On yıllık bir arkadaşlık ufak bir mesele değildir," dedi Yoshima, görünen o ki on yıllık aradan neredeyse habersizdi. Karısı onu düzelterek "Fakat burada tekrar karşılaşmanız anladığıma göre tamamen tesadüftü," dedi. "Resimlerini galerilerimizde satmaya geldiğinde."

"Aslında üniversitede karşılaştık," dedi Niki. "Bir arkadaşı için bazı belgeler almaya gelmişti."

Yutkundum. Daha başka neyi deşifre edecekti? Fakat görünen o ki olayın aslını bilmelerini istiyordu.

Hediyemi Niki'nin anne ve babasına verdim. Paket kâğıdını açışları ölçülüydü fakat portreye gösterdikleri taşkın hayranlık kendiliğinden ve içtendi. Niki'yi ona duyduğum aşkın yüzüne yansıdığı resim formunda gördüğümde benim tepkim de böyle olmuştu, bana göre Niki'nin kendisinin, aşkımın ve el becerimin harikulade bir yorumuydu.

Emily salon duvarında asılı duran Jan Vermeer'in "Kırmızı Şapkalı Kız" isimli eserinin reprodüksiyonunu indirdi. Bezalel'deki teorik çalışmalarımdan aşina olduğum bir resimdi bu fakat Vermeer'in çalışmalarını derinlemesine ancak Tracey Chevalier'in, Vermeer'in kendisinin "Türbanlı Kız" dediği çalışmasından esinlenerek yazdığı *Girl With a Pearl Earring* (İnci Küpeli Kız) romanının yayımlanışından sonra incelemiştim.

Emily boşalttığı yere resmimi astı. Üçü ışık saçan etkiyi şevkle alkışladılar ve Niki yanağıma utangaç bir öpücük kondurdu.

Hem alışıldık Batı'ya özgü uzun bir masanın hem de etrafında yastıklar olan alçak bir Japon masasının bulunduğu yemek odasına geçtik. Normal masaya oturduğumuza memnundum. Yemek sırasında Emily resmim hakkında bir sürü soru sordu. Ona çok fazla şey anlatmadım. Kendimden ziyade indirdiği resim hakkında konuşmayı daha kolay bu-

luyordum. Bu bir sorgulama olsaydı gerçek bir sanatçı ya da bir sanat uzmanı olduğuma kesinlikle inanırlardı: Onlara belirgin yuvarlak şapkanın kırmızı tonlarının nasıl kızın suratında ve gözlerinin beyazında yansıdığını; pencereden gelen ışığın –Vermeer'in eserlerinin birçoğunda bulunan bir motif– nasıl yüzünü aydınlattığını ve burnunu neredeyse şeffaflaştırdığını gösterdim. İlk defa yalnızca siyah değil de yakınındaki objelerden biraz daha karanlık olan Vermeer'in eşsiz gölge kullanımından bahsettim ve onlara çalışmalarında kusursuz perspektifi elde etmek için Vermeer'in karanlık oda kullandığına dair teoriyi anlattım. Son olarak Chevalier'in –yakın zamanda Scarlett Johansen'in başrolünde olduğu bir filme uyarlanan– romanında sanatçının "İnci Küpeli Kız" için modellik yapan hizmetçiyle aşk yaşadığı hikâyesine rağmen bildiğim kadarıyla ona poz verenin aslında kızı olduğunu anlattım.

Chevalier'in romanını Kanada'da yayımlamakla ilgilendiği anlaşılan Niki'nin ebeveynleri şaşırmışlardı, hatta Vermeer'in ilk adının Jan mı, Johannes mi yoksa Johan mı olduğuna dair belirsizliklerin olduğunu ve bazı otoritelerin aile adına "van" eklediğini duyduklarında daha da şaşırdılar. Ressamın döneminin diğer Hollandalı sanat devleri tarafından gölgelenen hayatının detayları belirsizdi.

Yoshima, Niki'nin babası, askerlik hizmetimi sordu. İlgilerini çokça çektiği ortaya çıkan bir konu olan istihkâm birliğinden ve mayın temizlemeden biraz bahsettim. Okinawa, Kamboçya, Vietnam ve diğerleri gibi eski savaş alanlarından geniş anlamda yer bulan mayın temizleme çabaları devam ediyordu. İsrail 2000 yılında nihayet geri çekildiğinde çoğu halen Lübnan'ın güneyinde bulunan müstahkem mevzilerimizin etrafına yerleştirdiğim mayınlardan bahsetmekten kaçındım.

Niki'nin ebeveynleri duydukları şeylerden hoşlandılar, nazik ve sempatiktiler fakat kızlarının bulduğu tuhaf arkadaşa nasıl tepki vereceklerini gerçekten bilmiyorlardı. Kendi anne babamın ona nasıl tepki vereceğini görmek ilginç olacak, diye düşündüm.

Konuşmamız sırasında Yoshima'nın bir matbaa çalışanı olarak işe başladığını, matbaanın sahibi olduğunu ve Emily bir edebiyat öğrencisiyken tanıştıklarını öğrendim. Emily bir edebiyat ajanı olduktan sonra Yoshima diğer baskı işlerinin yanı sıra onun seçtiği metinleri basmıştı. "Seçtiği yazarları, diğer yayıncıların kararına bağlı kalmaksızın kitaplarının yayımlanacağına ikna etme kabiliyeti Emily'yi çok güçlendirdi," dedi Yoshima. "Ve bu gücün bir kısmı yakın zamanda

Niki'ye geçti."

"İşin aslı Niki benimle birlikte çalıştığından beri bir edebiyat ajansıyla küçük bir yayınevinin birleşimi haline geldik," diye ekledi Emily. "Niki'nin gerçekten iyi bir edebiyat zevki var ve seçtiği yazarları es geçmiyoruz." Niki'nin suratının biraz kızardığını fark ettim. Annesinin ima ettiği şey onun aile işinden uzaklaşmasını istemedikleriydi.

Yemekten sonra beni bekleyen bir sürpriz vardı. Yoshima beni Japon evlerinde bir iç bahçe görevi gören ve bir çeşit dövüş okulu olan ahşap çatılı bir judo salonuna ev sahipliği yapan bir alana götürdü. Yoshima kızına Japonca bir şey söyledi, eğildi ve Niki de eğilerek ona karşılık verdikten sonra evin içinde yok oldu. Yoshima eğilerek beni ve yanımda duran Emily'yi selamladıktan sonra ölçülü adımlarla eve girdi. Neler olacağını tahmin ediyordum, merakla bekledim.

"Bu senin şerefine. Yıllardır bunu yapmadılar," dedi Emily, biraz utanmış gibiydi.

Niki ve babası geri döndüklerinde judo kıyafetine benzeyen fakat üstünde ipek desenleri olan farklı bir kumaştan yapılmış ve farklı kesimdeki samuray kıyafetleri giymişlerdi. Sert bir malzemeden yapılmış yelekleri göğüslerini koruyordu. Her ikisi de yetmiş beş santimetre uzunluğunda gri çelik bıçakları ve siyah kabzaları olan, Niki'nin bana daha sonra *katana* olduğunu söylediği kılıçları taşıyorlardı. Gitgide daha çok meraklanıyordum. Aynı zamanda Yoshima'nın belinde, kabzası kıymetli taşlarla işli daha kısa bir kılıç olan bir *wakizashi* vardı.

İkisi arasındaki kılıç dövüşü sersemletici derecede güzeldi. Yoshima kontrollü fakat sıkıydı, hareketleri sert ve güçlüydü. Niki rüzgâr gibi süzülüyordu, narin, süratli, çevik fakat darbeleri ve saplamaları çok güçlüydü. Kılıçlar büyük bir güçle birbirine çarptı, metalik sesler kulaklarımda büyük ziller gibi yankılandı. Niki onun etrafında bir yırtıcı kuş gibi döndü ve Yoshima yaşlı bir aslan gibi karşı koydu. Yoshima onu iki kez odanın köşesinde, kılıcı onun kılıcını sıkıştırarak yakaladı fakat her iki sefer de Niki harikulade bir dönme hareketiyle kaçtı. Niki bir kez kılıcını onun göğsünün üstüne getirmeyi başardı. Büyülenmiş ve baştan çıkmış halde onları izledim.

Tahmin etmesi güçtü fakat beş ila on dakika arası bir sürenin ardından kılıçlarının ucu yere, kendileri birbirlerine dönük halde durdular ve birbirlerini saygıyla eğilerek selamladılar.

Alkışlamanın uygun olup olmayacağını merak ederek soru dolu

gözlerle Emily'ye baktım zira içimden alkışlamak geliyordu. Anladı ve başıyla onayladı, arkasından bana katılarak dövüşçüleri alkışladı.

Ancak dojodan çıktıktan sonra Yoshima kızını kucakladı ve Niki de onu öptü.

"Çok formdasın, kızım," dedi bana Japon usulü bir hitap gibi gelen bir şekilde.

"Ve sen de her zamanki gibi güçlüsün, baba," diye yanıtladı Niki onu benzer bir tutumla. Birbirlerine sevecenlikle bakıyorlardı.

"Seni sevdiler," dedi Niki ayrılırken, anne babası kapıda el sallıyorlardı. "Bu beni daha da mutlu ediyor."

Fakat gözlerinde seçebildiğim hüzün bana çoktan, onun için çok zor olacak bir ayrılığı, onlardan ayrılışını düşündüğünü söylüyordu. Kendi ülkesi ve kendi ebeveynlerine yakın olmak yerine benim ülkemi ve benim ebeveynlerime yakın olmayı tercih etmesi için hiçbir sebebi olmadığını anlamaya yetecek kadar çok seviyordum onu.

Bunu Niki'ye ifade etmek istediğimde parmağını dudaklarıma koydu.

***

İsrail'e dönmeden önce yapmak istediğim başka bir şey daha vardı. Bunun olası sonuçlarının tamamen farkındaydım. Hem teşkilata kasten zarar veren birisi olarak görüleceğimden hem de Ron Friedlich'in bana şimdiye kadar sağladığı gizli kimlikten olacağımdan, bunun büyük öfke uyandıracağını ve Mossad'a geri dönüş yolumu kapayabileceğini tamamen idrak ediyordum. Ölü Kanadalıyla benzerliğimin katma değeri olmayınca bana diğer herhangi bir ajan gibi davranmak zorunda kalacaklardı. Şimdi olduğu gibi Miki olarak ya da bir paket teklif olarak Miki ve Niki olarak.

Benim için olduğu kadar Niki için de son derece mühim, muhtemelen hayatımızı değiştirecek bir şey olduğu için bunu ertelemeye karar verdim. Kimse bana baskı uygulamıyordu. Mart ayı kışın sonunun geldiğine dair ilk belirsiz işaretleri beraberinde getirmişti ve daha önce hiç olmadığım kadar özgür ve mutluydum. Niki ve ben delicesine âşık bir çifttik.

Udi'nin telefonu bir karar vermeye hazırken geldi ve bunu hızla dırdı. "Geri dönüyorum," dedim. "Fakat silahsız ve çeyizimle."

"Tercüme, lütfen."

"Ron'suz ve Niki'yle."

Udi bir süre sessiz kaldı. "Kararını beklet. Önümüzdeki hafta orada olabilirim," dedi sonra.

"Bu iki madde tartışmaya açık değil."

Tekrar sözlerimi tartarak sessizliğini korudu.

"Yine de, bekle. Oraya gelmeye çalışacağım ve konuşacağız."

Her bir gün ve her bir gece, hayatımın geri kalanında hayatımın kadını olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu tekrar teyit eden Niki'yle birkaç saadet dolu gün daha geçirecek olduğuma memnundum.

Bir hafta daha geçmeden Udi tekrar aradı.

"Ashdod'da neler olduğunu duyup duymadığını bilmiyorum. Her halükârda oraya gelemiyorum ve sana ihtiyacım var."

"Fakat yalnızca söylediğim şekilde. Niki'yle ve Ron'suz."

"Çoktan bu fikri dillendirmeye başladım. Zaten sen geri dönmezsen, Ron da dönmeyecek. Senin vicdanına yük yapan kayadan kurtulmanı ve kendinle barışık olmanı tercih ederim. Fakat resmin tamamını bilmiyorsun ve hata yapmamalısın. Bunun için bekle. Ve çeyizine gelince – bu ilginç. İlginç. Belli ki sen kendisinden bir bardak su istendiğinde tüm kuyuyu getiren insanlardan birisin. Ve şimdi gücenme ama – bir bardak süt demedim. Senin için iyi olanı yap ve daha sonra bir şeyler ayarlarız. Geri döndüğümde çoktan burada olacağını umut ediyorum."

Televizyonu açıp haber kanallarını taradım fakat Ashdod hakkında hiçbir şey yoktu. İnternete girince limandaki çifte terör saldırısı hakkında tam detaylı bir haber buldum. İkisi de Gazze Şeridi'ndeki Cibaliye Filistin mülteci kampından olan biri El Fetih'ten, diğeri de Hamas'tan intihar bombacılarıydı. İsrailli on kişi ölmüş, on üç kişi de yaralanmıştı. Karşılık olarak Hava Kuvvetleri Gazze'deki bombaları yaptıkları metal işleme atölyelerini vurmuştu. Yahudi yerleşimciler yakın zamandaki "geri çekilmeyi" –İsrail güçlerinin geri çekilmesini ve Gazze şeridindeki yerleşimlerin taşınmasını– suçluyordu.

Bir kez daha olayın meydana geldiği yere uzaklığım nedeniyle hissettiğim kopukluğun boyutu beni şaşırttı. Ekrandaki sözcüklerin ve az sayıdaki fotoğrafın duygusal açıdan üstümde neredeyse hiç etkisi yoktu. Niki'yle beraber, bana yakın olmuş her şeyden ayrı ve uzak olmaya, hayatımı bir sanatçı olarak sevgili bir eşle beraber, sanki hiçbir

geçmişim yokmuş gibi ânı yaşamaya ve kendime tamamen farklı bir gelecek kurmaya alışabilir miydim?

Bir günü daha kendi içimde tartışarak geçirdim ve şimdiye kadarki görevlerimden daha güç olacağını öngördüğüm bir görevde bana katılmayı isteyip istemeyeceğini Niki'ye sordum.

"Ron Friedlich'in ebeveynlerini görmeye mi gidiyorsun?" diye sordu benim çok zeki sevgilim. "Onlarla konuştuğumu söyledikten sonra onları sorduğundan beri bunu önermeni bekliyordum." Bana sarıldı ve öptü. "Seni sevdiğimi daha önce hiç söylemiş miydim?"

Sonra beni masaya oturttu, karşıma geçip oturdu ve "Buraya geldiğin akşama dair hiçbir şey hatırlamıyorsun değil mi? O zaman içimi dökmeye karar verip bunu yapmıştım fakat sabah buna değinmediğini gördüğümde tekrar baştan anlatmadım," dedi.

Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sana benzeyen bir arkadaşımın olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum.

"Üniversitede çalışmaya başladıktan kısa süre sonra onu gördüm. Öylece yanımdan geçip gitti, şoke olmuştum. Seninle Japonya'da tanıştığımızdan bir iki yıl sonraydı."

"Ron Friedlich..?" diye kekeledim.

"Evet. Onun sen olduğunu bir an bile düşünmedim fakat benzerlik hayret vericiydi. Kendime bu konuda ne yapabileceğimi sordum ve rüzgâr beni nereye götürürse gitmeye karar verdim."

"Yani?"

"Neler olacağını görmeye karar verdim."

"Ve..?"

"Birisini bizi tanıştırması için ayarladım. Birkaç kez dışarı çıktık. Doğru değildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Birbirinize benziyorsunuz fakat hepsi bu."

"Daha fazlasını duymak istediğim için beni affeder misin?"

"Sana anlatmamam gerektiğini biliyordum. Fakat aramızda herhangi bir sır kalmasını istemiyorum. Ron herhangi bir şeyi elde etmek için hiç çaba sarf etmemiş futbol takımındaki hoş çocuktu ve biz tanıştığımızda herhangi bir profesyonel takımdan teklif almadığı için sporu çoktan bırakmaya karar vermişti. Ve sonunda onu mahvedecek

uyuşturucuları almaya başlamıştı. Aradığı kızlar sarı saçlarının altında hiçbir şey olmayan ponpon kızlardı. Daha ilk buluşmadan bu işin yürümeyeceği pek açıktı fakat ufak bir şans daha verdim. Sevimli anne babasıyla tanışmayı bile kabul ettim fakat hepsi buydu."

Rahatlamam gerekirdi fakat Ron'umun, Kanadalı ikizimin Niki'nin tarif ettiğinden daha fazlası olmadığı fikrini kabul edemezdim. Daha fazla anlatmasını istedim.

"Kaygısız, özgüveni son derece yüksek bir adamdı fakat Tokyo'da sende tanıdığım mahcubiyet ve gücün birleşimini özlüyordum. Ve onda senin orada sahip olduğun gibi bir kendini adama, bir şey uğruna mücadele verme becerisi olduğunu da görmedim. Onun için her şey açık ve basitti. Sen de ilgimi çeken daha karanlık bir şey vardı."

"Karanlık?"

"Evet. Bu sende sevdiğim bir şey. Asakusa'daki kulübün önünde yağmur altında beklemen, bu karanlıktı. Ağırdı. Zordu. Hatta birazcık korkutucu, sence de öyle değil mi? Barda sarhoş olmak ve beni çizmek çekici ve baştan çıkarıcı olduğu kadar karanlıktı da, öyle değil mi? Aniden çekip gidebildiğin ve ortadan kaybolabildiğin gerçeği de öyle. Seninle her gün bir sürpriz – eğer akşam eve geldiğimde seni bulursam ve gece kalırsan bir şenlik ama sabah halen burada olup olmayacağından endişeliyim."

"Böyle mi hissediyorsun, aşkım? Onu sıkıca kavradım ve kalbim daraldı. Buna rağmen ondan Ron'u anlatmaya devam etmesini istedim: "Ondan sonra aranızda iletişim olmadı mı?"

"Kampüste birbirimize rastladık. Fakat bunun ötesinde olmadı."

Kayıt ofisinde bir yeniden karşılaşmamız aklıma geldi. Ona orada neler olduğunu, ne düşündüğünü sordum.

"Odamın kapısından seni gördüğümde yerimden fırladım. İlk başta Ron'u gördüğümü sandım fakat sesini ve Ron Friedlich'ten bahsettiğini duyunca neler olup bittiğini merak ettim, bu yüzden bakmaya geldim."

"Peki niçin..."

"Sana niçin mi yardım ettim? Her nasılsa pek düzgün olmayan bir şey yaptığını biliyordum ve sana daha önce de söylediğim gibi İsrailli-lerin Ürdün'de kullandığı Kanada pasaportlarına dair hikâye aklımdaydı. Eğer seni önceden tanıyor olmasaydım dikkat etmezdim. Belki de benzerliğinden ötürü Ron'un kimliğini çalmaya çalıştığını düşünürdüm.

O an fazla düşünmedim, yalnızca başının belaya girebileceğini düşündüm ve yardım etmek istedim."

"Sonra? "

"Çoktan tekrar âşık olmuştum ve bunu bastırmaya çalışıyordum. Fakat her seferinde şehrin farklı bir kısmını görmek isteyişin ve ardından restorandaki yabancıyla inkâr ettiğin o karşılaşma gerçekte nelerin olup bittiğine beni ikna etti."

"Ya ortadan kaybolduktan sonra..."

"Bunun olmasını nedense bekliyordum. Tüm kalbinle burada olmadığını, bir parçanın başka bir yerde olduğunu görmüştüm. Aynı zamanda endişelenmiştim, seni bulmaya çalıştım fakat bıraktığın mesajdan sonra, ki o mesaj sana bir şey olmadığını teyit ediyordu, kırık bir kalple seni aramaktan vazgeçtim."

Ona gitmeden önce kendi içimde nasıl düşündüğümü, konuyu üstlerime açtığım zamanları anlatmayı düşündüm fakat bu savunulamayacak bir şeyi savunmaya çalışmak olurdu ve bunu başka bir zamana bıraktım. Bunun yerine ona o mesajı bıraktığım zamandan beri canımı sıkan bir konuyu açmaya karar verdim.

"Sana bunu sormaya hakkımın olmadığını biliyorum fakat kafamı kurcalıyor. Seni aradığımda burada gece saat ikiydi ve telefonu açmadın..."

Niki sertleşti. Kaşları öfkeyle çatıldı. "Sormana üzüldüm fakat sana yine de cevap vereceğim. Ve senin bunu sorduğun ve benim de cevapladığım son sefer olacak. Ben sadakatin en üstün değer olduğu inancıyla büyütüldüm. Fakat sen gittin ve bunu yaptığın an, olup bitenin ne olduğunu anladığım an sana hiçbir borcum yoktu. Ve eğer beni bırakıp gidersen asla sana sadık olmamı bekleme. Evet, kırık bir kalple bir başkasına gittim. Ve o gece başka biriyleydim. Tıpkı bana söylediğin, denizcinin sevgilisinin penceresindeki mumu anlatan şarkı gibi."

Bana o an indirdiği darbenin yoğunluğuyla içim sıkıştı fakat söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey söylemeye hakkım yoktu. Fakat bizi kötü bir noktaya götürmeden önce sessizliği bozmam gerektiğini biliyordum.

"Öyleyse, Ürdün'den telefon geldiğinde ne oldu? Neden bana yardım ettin?"

Niki de konuyu değiştirmiş olmamdan rahatlamıştı.

"Öncelikle arayanın gerçekten Ron Friedlich olduğunu düşündüm.

Tuhaf geldi. Yıllar geçip gitmişti, beni durup dururken ve üstüne gecenin bir yarısında neden arasındı ki? Doğru işitmediğimi düşündüm. Neyse ki bana transkriptleri hatırlattın ve randevumuzdan bahsettin, ben de aradaki bağlantıyı kurdum. Biraz ayılır ayılmaz Ron'un belgelerini kullandığını ve başının belada olduğunu anladım."

"Bence birinci sınıf bir gizli ajan olacaksın," dedim ve onu yanıma çektim.

"Harika bir ajan çift olacağız," dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Ron'un anne babasına," dedi, "yalnız başıma gitsem daha iyi olur. İsrail'in bu işe bulaşması yazık olur ve senin onunla benzerliğini görmek onları yalnızca daha da üzer ve işleri karmaşıklaştırır. Onlara ortak bir arkadaşımdan Ron'un Bedevilerle Sina'da olduğunu ve orada öldüğünü duyduğumu söyleyeceğim. Bunu benden duymaları çok daha kolay olur ve aynı zamanda soru soramazlar çünkü başka bir şey bilmediğimi söyleyebilirim. Bu arada bu onlara beklenmedik bir sürpriz olmayacak. Acı çekecekler fakat onlarla konuştuğumda bana uyuşturucu yüzünden, sanırım Hindistan'da, hastaneye yatırıldığını söylemişlerdi. Bende bir daha iyileşmesinden ve eve dönmesinden umutlarını kestikleri izlenimi bırakmışlardı."

Niki, aşkım, benim kendi samurayım.

II. KISIM

Rut ve Boaz

1
Tel Aviv'de Bir Samuray

Bir İsrailliye âşık olmak seksi olabilirdi fakat İsrail'e gidip orada yaşamaya karar vermek? Niki'nin ailesi ve arkadaşları onun bu hamlesini idrak edemiyordu. Anne babası onun kararını değiştirmeye çalışıyordu ve artık onları ziyaret ederken kendimi rahat hissetmiyordum.

Udi Niki'nin istediği şeyin bu olduğunu doğrudan ondan duymak ve onun uygunluğuna dair bir ilk değerlendirme yapmak için Toronto'ya geldi. Beni ona "yeni bir göçmen" getirmemem konusunda uyardığını hatırladım, oysa ona daha da büyük bir güvenlik riski olarak görülen, tamamen bir yabancı getiriyordum. Ayrılık hazırlıklarımıza nezaret etmek ve bizi geri dönmekten alıkoyacak aptalca bir şey yapmadığımızdan emin olmak için şehirde kaldığı sırada belli ki onda iyi bir izlenim bırakmıştık. Kiralık dairemin kontratını devam ettirmemi, böylece ileride gerektiğinde halen sahte kimliğimin bir parçası olarak işe yarayabileceğini söyledi. Niki'nin saflarımıza kabul edilmesine halen çok uzaktık.

Udi beni Ron'un ebeveynlerine itiraf etme konusundan vazgeçirmeyi başardı. "Bu pasaportu ve tesis ettiğin sahte kimliği kaybetmenin hiç anlamı yok, hele de Niki aramıza katılabilecekken. Bedeviler öldüğünü söylediyse ne olmuş? Bedeviler doğuştan yalancıdır, yalan makineleri bile onlarda işe yaramaz. Sırf bir Bedevi, belki de pasaportuna daha iyi bir fiyat almak için bir şeyler söyledi diye gidip Ron'un ebeveynlerinin üstüne atom bombası atmazdım. Kim bilir?" Kulağa ikna edici geliyordu, ben de o an için kabul ettim ve Niki rahatladı.

Niki ve ben anne babasıyla vedalaşmak için sadece uçacağımız gün gittik. Emily perişan, Yoshima ise soğuk ve mesafeliydi. Bu kez Niki'nin kız kardeşi Mila da oradaydı. Okuduğu Vancouver'dan özellikle vedalaşmak için gelmişti. Niki'nin aksine Mila babasının kopyasıydı. Beni sıcak bir şekilde karşıladı ve Niki'nin cesur kararını destekleyerek kasvetli ortamı aydınlattı. Niki'nin evine dönerken bize katıldı.

"Annen ve baban haklı olabilirler," dedim arabada somurtan Niki'ye ve komik eski bir fıkra anlatarak onu eğlendirmeye çalıştım:

"Musa kekelemiş ve demiş ki İsrail halkının gitmesi gereken yer Ca... Ca... Ca... –kardeşi Harun onu yanlış anlamış– ve istikametlerinin Canaan[5] olduğunu söylemiş. Fakat Musa Kanada[6] demek istemiş."

İkisi de biraz kıkırdadılar fakat arkasından Niki hıçkırarak uzun süren bir ağlama krizine girdi. Yol kenarında durduk ve neredeyse İsrail'e dönme kararımdan pişmanlık duyarak ona sarıldım. Fakat kendini kontrol etti, gözyaşlarını sildi ve eve gitmekte ısrar etti. Sonrasında arka koltukta usul usul ağlayan Mila'ydı.

Niki'nin eşyalarının çoğunu birkaç gün önce göndermiştik ve şimdi elimizde olan tek şey iki büyük valizdi. Pratik ve vakur Niki kız kardeşine dairesinin ve arabasının anahtarlarını ve bunlarla ilgili bazı talimatlar verdikten sonra aşağıda bekleyen taksiye indik. Bunu Niki için daha fazla zorlaştırmamak adına Mila dairede kaldı.

Biz Ben Gurion Havaalanı'nda körükten dışarı çıkarken vaka subayımız Avi bizi bekliyordu. Uzanıp Niki'yi öptükten sonra sanki en son Amman'daki otelde buluşmamızdaki bakışmamızı tamamlıyormuş gibi uzun uzun elimi sıktı. Teşkilatın minibüsünün bizi otele götürmek için beklediğini söyledi.

"Onu evine götürmek isteyeceğini düşünmedik. Belki de düzenlemek için biraz zamana ihtiyacın vardır."

Bu düşünceli tavır karşısında minnettardım. Apartman dairem ölü bitkiler, yiyecek kırıntılarıyla beslenen karınca sürüleri ve her tarafta kirli kıyafetlerle küf bağlamış olmalıydı, Dolly'nin resimleri de cabası.

"Udi nerede?" diye sordum.

"Ekiple beraber, işte," diye yanıtladı İbranice ve kulağıma fısıldadı: "Dün Atina'da yakın zamandaki terör saldırılarıyla bağlantılı bazı kötü adamlarla skoru eşitledik." Sonra yüksek sesle, "Burada olup bitenler onlara diz çöktürmeye başlayacak. Başbakandan bahsediyorum. Yakında siz çocuklar daha ilginç yerlere gideceksiniz."

Bizimle beraber sınır kontrolüne yürüdü ve Niki'den pasaportunu istedi. "Bunu İsrail'e giriş mührüyle kirletmek çok yazık olur," dedi bana. Muhafıza bir belge gösterdi ve bizi bir yan kapıya yönlendirdi. "İsrail'e hoş geldin," dedi Niki'ye ve bunun aynı zamanda Mossad'a

5 Kenan diyarı (Filistin) vaat edilen topraklar. (ç.n.)
6 (İng.) Canada.

da hoş geldin anlamına geldiğini düşündüm. Niki konusunu operasyonlar açısından düşünmeye başlamışlardı bile. Bu işi çok ciddiye alıyorlardı.

Niki onu çıkardığım Tel Aviv turu sırasında şaşkınlık içindeydi. Büyük şehir, 2004 ilkbaharında sahil kenarındaki yaya yolunda bir meyhane olan Mike'ın Yeri'ndeki bombalamadan beri neredeyse bir yıldır terör saldırısı olmayışını kutluyordu. Çok uzakta olmayan Rosh Ha'Ayin, Geha Kavşağı ve Tzrifin'de askeri üssün önündeki otostop durağı gibi yerler şehrin sınırları içindeydi fakat oradaki bombaların şehirden duyulamayacağı kadar uzağındaydılar. Bu süreçte ağır kayıplar veren Kudüs, Hayfa ve Ashdod da Tel Aviv'in radarına girmiyordu. Sahildeki yürüyüş yolu güneşli günlerde kalabalıktı ve cesareti olan az sayıda insan denize bile giriyordu. Niki büyülenmişti.

"Biliyor musun, İsrail hakkında çok şey okudum fakat okuduğum hiçbir şey bunun gibi değildi," dedi, heyecanlanmış ve şimdiden buraya âşık olmuştu.

Ailemle tanışmak için Hayfa'ya gittik. Bunu ne kadar çabuk aradan çıkarırsak o kadar iyi olur diye düşündüm.

"Yarı Japon da *şiksa* mı oluyor?" diye sordum anneme onu yaklaşmakta olan karşılaşmaya hazırlayarak. "Oh, saçmalama," diye cevap verdi ve daha ilk anda Niki'den hoşlandı. Babam da her zaman olduğundan daha dost canlısıydı. İşin ciddi olduğunu, Niki'yi sevdiğimi ve hayatımda kalıcı olduğunu anladıklarını düşünmüyordum. Aynı akşam Tel Aviv'e gideceğimizi söylediğimde üzüldüler fakat cuma akşamı tüm aileyle beraber yemeğe geleceğimizi söyledik.

Ayrıldığımızda Niki Ürdün'de yaşadıklarım hakkında hiçbir şey söylemediğimden bahsetti: "Tuhaf, değil mi?" Ben de bunu sindirmeye çalıştım. "Onlara herhangi bir şey söylememem gerekiyor. Haliyle ne yaptığımı bilmiyorlar. Fakat böylesi mühim bir tecrübe yaşayabilmek ve benim için dünyada en önemli kişilerin bu konuda hiçbir şey bilmemesi tuhaf."

Niki belki de bu konunun annem babamla kendi ilişkisi yönünden önemini tayin etmeye çalışarak geçirdiği kısa bir sessizliğin ardından, "Fakat birbirimiz hakkında her şeyi bileceğiz, değil mi?" dedi.

"Neredeyse her şeyi," dedim ona ve küçük bir ekibin içinde bile dallara ayrılma durumu olacağını ve işlerin kimin neyi ne kadar bilmesi

gerekiyorsa o şekilde işlediğini açıkladım.

Teşkilat bana hazırlanmam için bir hafta verdi, ben de bu süre içinde sahil yoluna bir dakika uzaklıkta sessiz bir sokak olan Rehov Ruppin'de bir daire kiraladım. Birlikte yaşayacağımız hayata Dolly'nin anılarının gölgesinde başlamamızı istemiyordum. Burası dört katlı bir binanın en üst katında denize bakan balkonlu, temel birkaç eşyası bulunan üç odalı bir apartman dairesiydi. Dairemden her şeyi çıkardım ve halen ihtiyacımız olan şeyleri neşeli bir alışveriş çılgınlığı içinde Netanya'daki Ikea mağazasından iki seferde aldık. Tipik bir genç çifttik.

Teşkilatın bana tahsis ettiği arabayla Kudüs'e gittik ve ilk defa Niki'nin Hıristiyan tarafını keşfettim. Bir Hıristiyan ve Şinto dinine mensup birinin kızı olarak kendini belirli bir dinle ilişkilendirmiyordu fakat ziyaret ettiğimiz çeşitli Hıristiyan bölgelerde heyecanı belirgindi. Ağlama Duvarı ve Yahudilerin ilgisini çeken diğer yerlere gitmeden önce onu Via Dolorosa'nın sonundaki Kutsal Kabir'e götürdüm. Tıpkı Tel Aviv'de olduğu gibi eğlence meraklısı kız içgüdülerinin ortaya çıktığı Nahalat Shiv'a bölgesindeki kafe ve barlardan etkilenmişti.

Celile çevresinde üç günlük bir tura çıktık; Niki, Celile tepelerinden inerken arkasında uzanan meraları ve arazileriyle Kinneret Gölü'nü, Celile Denizi'ni görünce keyifle haykırdı. İsa'nın Dağdaki Vaaz'ını verdiği yer olan Müjde Dağı'ndan ve bakır kubbesiyle siyah bazalt ve kireç taşından inşa edilmiş hoş kiliseden başlayarak burada da Hıristiyan bölgeleri ziyaret ettik. Oradan yedi kaynağıyla Tabgha Vadisi'nden aşağı yürüdük, Çoğaltma Kilisesi'ni ve Aziz Peter Kilisesi'ni ziyaret ettik. Niki görünür şekilde etkilenmişti ve ülkeyle bağlantısının Mossad ajanı olacak birine göre yanlış temeller üzerine kurulmaya başladığından endişeleniyordum. Fakat bu konuyla ilgilenmeyi Udi'ye bıraktım. Onunla buluşmamız önümüzdeki haftanın başına ayarlanmıştı ve an itibariyle yalnızca Niki ve ben, Kinneret, Golan Tepeleri, Celile ve dünyadaki tüm aşk vardı.

Hermon Dağı'nda Neve Ativ'deki sıcak pansiyonumuzda tuvaletten gelen küçük "cup" sesi bile bana gerçekten tatlı geldiğinde onu ne kadar çok sevdiğimi anladım.

Hermon Dağı'nın dibinde ve Lübnan sınırı boyunca, ona buradaki askeri faaliyetlerimi anlattığımda Niki ilgi ve endişeyle dinledi. Bana öyle geliyordu ki işler onun için ancak kuzey hudut yolundaki müstahkem mevkileri ve çitlerin diğer yanındaki Hizbullah bayraklarını,

Humvee'leri ve silah yüklü zırhlı araçları ve muharebe yelekleri çamura bulanmış askerleri gördüğünde gerçek olmaya başladı. "Kamuflaj üniformaları içindeki samuraylar," dedim gece faaliyetine hazırlanan bir muharebe ekibinin yanından geçerken "Bunlar tam da dilimin ucundaki sözcüklerdi," dedi Niki de.

Rosh Hanikra'ya ve Akdeniz kıyısındaki hoş kayalık kıyı şeridine vardıktan sonra cuma gecesi annemlerin evindeki yemek için güneye doğru yola koyulduk. Kız kardeşlerim Niki'yi öptüler; Lital, Tzippi'nin en büyük kızı, "Ama onun Japon gözleri yok," diye ağzından kaçırdığında ve ne demek istediğini göstermek için gözlerini çektiğinde kısa süreli bir utanç ânının arkasından Niki bir kahkaha patlatınca herkes rahatladı. Aileme kabul edilmişti ve benim ailemi kabul etmişti. Bu engel, en sonunda aşılmıştı.

Niki Hayfa'ya âşık oldu. Daha annemlerin dairesinde limanın görüntüsünün ona Toronto'daki dairesinin manzarasını andırdığını söyledi fakat Karmel sıradağlarında ilerlerken bir yönde Stella Maris'e, karşı yönde Louis Promenade'a komşu geleneksel manzara noktalarında durduğumuzda böylesi sevimli bir yerde bulunmayalı uzun zaman olduğunu ve niçin buradan ayrıldığımı anlayamadığını itiraf etti.

Cumartesi günü Tel Aviv'deki istirahatimizin ardından Udi'yle görüşmemiz bekliyordu.

***

Niki'yi Kiryah'taki küçük evde toplantıya götürmem söylenmişti ve benim de toplantıya katılmam bekleniyor muydu bilmiyordum. Udi'nin masasına dönük tek bir sandalye olduğundan Niki'ye oturması için işaret ettim ve onun yanında ayakta durdum. Udi bir sandalye daha çekmemi söylemeyince istenmediğimi anladım fakat yine de Udi Niki'ye şimdiye kadar ülkeyi nasıl bulduğunu ve daireye yerleşme işinin nasıl gittiğini sorarken orada kaldım. Niki coşkulu bir yanıt verdikten ve ben daire sorusunu yanıtladıktan sonra gitmekte serbest olup olmadığımı sordum. Cevap olumluydu, merdivenlerden aşağı resepsiyon görevlisi Orit'in yanına indim fakat bana tek sunabildiği hazır kahve olduğu için köşeye yürüdüm ve kâğıt bardakta büyük bir sütlü kahveyle geri geldim.

Saatler sürdü. Muhtemelen Mossad tarihindeki ya da en azından

çok fazla konuşmayan Udi'nin tarihindeki en uzun tanışma toplantısıydı. Bana belli bir zaman vermediği ve yoğun bir beklentiyle beni dışarıda bıraktığı için bir süre Udi'ye kızdım. Sonra anladım: Udi Niki'yle pazar günü onda buluşmak istediğini söylemişti. Niki ve benimle buluşmak istediğini söylememişti. Onu buradan kimin aldığı onu ilgilendirmiyordu. Aramızda ileride yaşarken kuvvetle hissedeceğim bir bariyer yaratıyordu ve belki de doğru şeyi yapıyordu. Bir çifte ihtiyaç duyulan bir operasyonda bir çiftin faydalı olabileceği gibi, çalışma yapısının dışında yakın bir bağlantının sıkıntı yaratması ve zarar vermesi olasıydı. Udi Niki'yi benim eşim olarak değil, bağımsız bir ajan olarak geliştirmek istiyordu.

Üst kattaki kapının gıcırdadığını işitene kadar gerginliğim sürdü. Niki'nin uygun olmadığına karar verirse ne olacaktı? Niki hayatını İsrail'de geçirmeyi isteyecek ve bunu başarabilecek miydi? Özellikle de ben Mossad'dayken ve sürekli seyahat ederken. Yoksa Toronto'ya geri dönüp hayatlarımıza bir ressam ve bir kitap editörü olarak normal bir şekilde devam mı edecektik?

Sonunda Niki'nin hoş sesinin, "Teşekkür ederim, çıkışı kendim bulurum," dediğini işittim ve halen hoş fakat artık o kadar çarpık olmayan bacakları merdivenlerin başında belirdi.

Dudaklarında saklamaya çalıştığı bir gülümseme ve gözlerinde parıltıyla çevik bir şekilde aşağı süzüldü, Orit'e hızlıca ve sıcak bir şekilde hoşça kal dedikten sonra bana söylemek istediği şeyi zapt edemeyerek beni dışarı sürükledi.

"Ne harika bir adam," diye övgüler yağdırdı daha kapıdan çıktığımız anda. Ve o anla civardaki bir restoranda oturmamız arasında geçen sürede onun "varlığımın derinlikleri" dediği şeye girmek konusunda ne kadar başarılı olduğunu anlattı durdu ve onu neyin harekete geçirdiğini –"büyüdüğümde olmak istediğim şey"– ve esasen ne kadar çok benimle birlikte olmak istediğini ve sırf bunun için fedakârlıkta bulunmaya ne kadar hazır olduğunu açıkladı.

Buradan neredeyse nefes almaksızın hayat dolu sokağın ve birçok restoranın yarattığı şaşkınlığı ifade etmeye geçti ve Sinema Kütüphanesi'ni görür görmez izlenecek ilginç bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi.

Niki de Udi'de iyi bir izlenim bırakmıştı zira cep telefonu biz daha restorandayken çaldı ve ertesi gün bir dizi teste girmesi için gelmesi istendi.

"En azından İngilizce derslerinden muaf olacaksın." Gülümsemeye çalıştım fakat midemde, nereden geldiğini ya da nereye gittiğini bilmediğim bir sancı hissettim. Niki yanı başımda, yardımım olmaksızın ve hatta belki de benimle bağlantısıyla hiçbir ilgisi olmadan Mossad'a giriyordu. Çok hızlı bir şekilde Niki ya da ben farkına varmadan Udi önce bir stajyer ve daha sonra da bir ajan olarak Niki'nin hayatının etrafında döneceği eksen olmuştu. Bir omuz darbesi olmaksızın, neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde kenara atılmıştım. Yaşlı tilki Udi'nin tıpkı benim hemen reddettiğim "önceden tasarlanmış aşk"ı planladığı gibi babacan tutumunun ardında ne sakladığını bilmek mümkün değildi. Udi hakkında bana yeni bilgiler veren aslında Niki'nin onun hakkındaki coşkusuydu. Sahiden de bizim için benim aklımdan hiç geçmeyen planlar yapabilecek birisiydi. Kendi doğrusal, iki bileşenli, evet ya da hayır, açık ve yalın görünen düşüncelerimle kıyaslandığında onun büyük kafası artık bana düşüncelerle, planlarla dolu görünüyordu.

***

Niki'nin eğitim sürecinde Ben İsrail'deyken kendimi tuhaf hissediyordum ama yurtdışına çıktığımda bu durum katlanılamaz hale geliyordu. Zamanımın çoğu ekip üssünde, talimde ve yaklaşan görevlere hazırlanmakla geçiyordu. Çoğu zaman Udi yoktu; Niki'yle mi yoksa diğer stajyerlerle miydi bilmiyordum ve hatta üsse geldiğinde Niki'nin ne yaptığına, o günlük işi bittiği için eve koşmam gerekip gerekmediğine ya da tüm gece sürecek bir talimde olduğu için eve koşmanın bir anlamının olup olmadığına dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Onun için ben Niki'nin erkek arkadaşı değil ajan Boaz'dım ve Niki de stajyer Niki'ydi ve bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu.

Niki'yi dairemizde bekleyerek harcadığım saatler sinir bozucuydu, adrenalin ve mutlulukla dolu halde nihayet eve vardığında yaşadığı keyfe katılmak için biraz oyunculuk yeteneğime başvurmam gerekiyordu. Bana yaptığı her şeyi çekinmeden anlatıyordu ve hikâyelerinden onun olağanüstü bir öğrenci olduğunu anlıyordum. Atletik ve Uzakdoğu dövüş sanatlarında usta olduğunu biliyordum elbette ve keskin nişancı olduğunu da işittiğimde şaşırmadım. Benim uygun bir göstermelik hikâye uydurmak için beynimi zorladığım egzersizlerde rahatlıkla ve

doğal bir şekilde, neredeyse olağan bir başarı gösteriyordu. Benim herhangi bir yere girmek için –ister bir sinema salonu ister bir endüstriyel tesis olsun– her tür bahaneyi düşünüp kendimi zorladığım yerde, Niki bunu basit bir gülümsemeyle yapıyordu. Öylesine hoş ve doğaldı ki gündüz gözlem yaptığında ya da geceleri izinsiz haneye girdiğinde ondan kimse şüphelenmiyordu. Rüzgârın kendisi kadar şeffaftı. Yabancı görünümü bile insanlara gözlerini onun üzerinden ayırmamaları gerektiğini düşündürtmüyordu.

Onun benimkinden çok daha kısa olan eğitim süresi boyunca yurtdışında altı ya da yedi kısa operasyonda görev aldım ve her bir görev bir haftalık hazırlık, bir haftalık seyahat ve bir haftalık görev sonrası sorgulama içeriyordu ki bu süre içinde aramıza hiç hoşlanmadığım bir mesafe vardı. Yurtdışındayken benim için onsuz olmak, onun için de boş daireye dönmek zordu. Niki benim için endişeleniyor ve neler yaptığımla ilgileniyordu fakat Udi ona hiçbir şey söylemememi emretmişti zira eğitimini tamamlayana ve resmen aramıza katılana dek "bizden biri değildi" ve bu da oldukça zordu.

İlk görevim Niki'nin ilk istihbarat toplama kursuyla aynı zamana denk geldi. Gerçekten orada olmak, onu dinlemek ve belki de ona tavsiye vermek istemiştim fakat bazı İranlı nükleer bilimcilerin Kuzey Kore'ye yaptıkları gizli bir ziyaretten Tahran'a dönerken Yeni Delhi'de durmaları bekleniyordu, bize onları ve yanlarında bulunan materyalleri fotoğraflama ve eğer varsa dizüstü bilgisayarlarındaki her şeyi kopyalama görevi verilmişti. Seyahatleri tamamen gizli tutulmuştu ve bunun amacının ne olduğunu bilmiyorduk.

Zamanımız az olduğundan Jerry, Ronen ve ben İsrail'den Yeni Delhi'ye doğrudan uçtuk; daha sonra Udi'nin de bize katılması bekleniyordu. Hindistan'a, Bombay'a ilk inişimdeki şaşkınlığımın aksine Yeni Delhi'ye varmak daha kolaydı: modern bir havaalanı, İngilizlerin geride bıraktığı yeni şehrin imparatorluk binaları ve geniş sokaklarıyla dost canlısı bir atmosfer. En azından Ronen ve Jerry'nin aksine ben böyle hissediyordum. Çılgın sollamalar, ani duraklamalar ve kesilmeyen korna sesleriyle havaalanından şehir merkezine yolculuk onlar için bir lunapark treni yolculuğu gibiydi. Oraya vardığımızdaysa olay gözlerine takılan dilenciler ve burunlarının direklerini sızlatan kokulardı. "Eski Delhi'ye varana kadar bekleyin," dedim onlara. "Dar sokaklar ve gecekondular –

işte o zaman gerçekten şikâyet edecek bir şeyiniz olacak."

İranlıların kalması olası üç farklı otele giriş yaptık: Jerry Crowne Plaza'ya, Ronen Hyatt Regency'ye, ben de Hilton'a. Eğer bizi şaşırtmış ve başka bir otele gitmişlerse Udi onları takip ediyor olacak, o da oraya giriş yapacaktı. Grupla havaalanında karşılaşacak, onları takip edecektik ve varmalarından önce şehri tanımak için birkaç saatimiz vardı. Rajiv Gandhi'nin adı verilmiş bir dükkân çemberiyle çevrelenmiş bir park olan, 1970'lerdeki Tel Aviv'i anımsatan Connaught Place'den başladık ve ardından Indira Gandhi'nin adı verilmiş dıştaki çembere geçtik. Tüm anayollar bu meydana çıkarak burayı kendini şehre alıştıran birisi için uygun bir kalkış noktası haline getiriyordu.

Eski kibar uçak mürettebatı Jerry, Crowne Plaza'da kalmayı tercih etti. Kokudan, egzoz dumanlarından ve sokakları dolduran üç tekerlekli motorlu rikşaların yarattığı berbat curcunadan şikâyet edip durdu, bir zamanlar çok hoş olan binaların canice ihmal edilmesinden yakındı. Her zaman pratik olan Ronen hızla bir gözlükçü buldu ve "İsrail'deki Halperin Optik zincir mağazalarındaki 'indirim' fiyatının dörtte birine" bolca lens solüsyonu stokladı. Meydandan çatallanan sokaklardan bizi Main Bazaar'a götürecek olanı seçtim ve arkadaşlarıma Hindistan'da ilk kez yaya olmanın nasıl bir şey olduğunu tattırdım: dar sokaklar, asla pes etmeyen dilenciler, keskin gözlü seyyar satıcılar ve bol miktarda renkli ve inanılmaz derecede ucuz mallar – ilk yıkamayı atlatamayacak bir dolarlık gömlekler ve ilk gezintide üstünüzden düşecek beş dolara sırt çantaları.

Benim için bunların hepsi gözler, kulaklar ve burun için bir ziyafetti, bir de "haydi gidelim" anlamına gelen fakat dilencilere ve rahatsız eden çocuklara nazik bir şekilde gitmelerini söylemek için kullanılan *chalo* kelimesinin nasıl kullanılacağını biliyordum. Ronen de gezintiden keyif alıyordu fakat Jerry'nin tek istediği buradan uzaklaşmaktı. Onu anlayabiliyordum, bundan bir on yıl önce Mumbai'ye ilk geldiğimde ben de böyle hissetmiştim. Onun şansına, kısa süre sonra misafirlerimizi karşılamak için havaalanına gitme zamanımız gelmişti.

İran heyeti üyelerinin sayısına dair elimizde önceden bir istihbarat yoktu fakat İsrail'den aldığımız son mesaj Kuzey Kore Havayolları'nın uçuş listesinde kulağa Farsça gelen isimlerde dört kişi olduğunu söylüyordu. İsimler bize verilmişti fakat o an için bunlarla yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Uçağın inmesi gereken Terminal B'ye benim

sürdüğüm kiralık arabayla vardık. Jerry ve Ronen'in tekerlekli küçük çantaları vardı, böylece henüz gelmiş yolculara benziyorlardı. Planımız, bir trene ya da havaalanının şehir merkezine giden servisine bindikleri takdirde ikisinin İranlıları, benim de arabayla onları takip etmemdi. Bir taksiye binerlerse onları arabayla takip etmekten başka şansımız kalmazdı.

Gümrükten gelen yolcu salonuna giren bir avuç Koreli ve diğer Asyalı tiplerin ve sıfır Avrupalının arasında İranlıları uzaktan fark etmek zor değildi. Jerry taksi şoförüne söyleyecekleri istikameti duymak ümidiyle peşlerine takılarak onlarla taksi sırasına doğru yöneldi. Net bir şekilde "Hyatt Regency" dediklerini duydu ve telsizden bize bildirdi. Ben Ronen'i İranlılar giriş yaptığında resepsiyonda olabilmesi için arabayla onlardan önce otele yetiştirmeye çalışırken, Jerry'nin onların arkasından ilk taksiyle otele gelmesine karar verdik.

Hava kararmaya başlamıştı ve Hindistan'da gündüz vakti araba kullanmak tehlikeli bir şeyse, geceleyin kesinlikle kadere başkaldırmak anlamına geliyordu. Bilinmeyen bir sebepten, tüm diğer aksiliklere ek olarak Hintliler araçlarının ışıklarını kullanmazlar, karanlıkta önünüzde neyin ilerlediğini ve size doğru neyin geldiğini tahmin etmeniz gerekir. Bir kazaya sebebiyet vermemeye çalışarak elimden geldiğince hızlı sürdüm ve İranlılardan iki, Jerry'den de bir dakika sonra oraya vardım. Herhangi bir turist gibi resepsiyonda arkalarında duruyordu, oda numaralarından birini duymayı başarınca Ronen doğrudan asansörlere gitti ve holün sonunda onları beklemeye başladı.

O gece Udi vardığında ona odaların numaralarını verebilecek durumdaydık ve aynı zamanda ertesi sabah yedide başlayacak yarım günlük bir tur için yer ayırttıklarını da bildirdik. Udi İranlılarla aynı katta bir oda tuttu. "İlginç şeyleri yanlarında tura götürmeleri olası. Kahvaltıya indiklerinde odalarına girmek üzere hazırlanmak istiyorum," dedi bize.

Planımız Ronen'in İranlılarla aynı anda kahvaltıya inmesi ve yemek salonundan ayrıldıklarında bize bildirmesi, Jerry merdiven sahasını ve yanındaki temizlik odasını kollarken Udi ve benim öncelikle ilk odaya girmemiz, bilgisayardaki materyalleri kopyalamamız ve eğer zaman kalırsa diğer odalara da girmemizdi. Udi kendi odası ve Ronen'in odasının anahtarlarını kullanarak İranlıların odalarının anahtarlarını yaptı.

Alarm çaldığında ve beni özellikle derin bir uykudan uyandırdığında daha yeni uykuya dalmış gibiydim. Kulaklığımı taktığımda Udi iletişim kontrolüne başlamıştı bile. Kahvaltı etmeden çıktım, hızla Hyatt Regency'ye sürdüm, hareket noktası olan Ronen'in odasına çıktım. Gereksiz yere İranlılarla karşılaşmak istemiyorduk, ancak kapısının altından kaydırdığı minyatür bir periskopla koridoru izleyen Udi'den bir işaret aldığımızda yola koyulduk: Ronen eşofmanla yemek salonuna, Jerry merdiven sahasına ve ben asansöre.

Udi koridorda beni bekliyordu ve Jerry'den temiz mesajını alır almaz ilk kapıyı açtı. Odada bulduğumuz tek şey kıyafetlerle dolu bir valizdi.

"İkinciye geçiyorum," dedi Udi yaka mikrofonuna ve Jerry'den onay aldıktan saniyeler sonra bir sonraki odadaydık. Burada kilitli bir evrak çantası vardı, Udi'nin kilidi açması bir dakika sürdü. İçinde Farsça ve Korece düzinelerce deste kâğıt vardı.

"Fotoğraflarını çek. Ben bir sonraki odaya gidiyorum," dedi Udi ve Jerry'yle Ronen'i kontrol ettikten sonra gitti.

Hızımdan ötürü kenarlardan bir satır kaçırabileceğimi ve çantaya çıktıkları sırayla dönemeyebileceklerini hesaba katarak hızlıca birbiri ardına fotoğraflarını çektim. Her biri birkaç saniye sürdü ve "Yemek salonundan ayrılmaya hazırlanıyorlar," dediğinde birkaç dakika geçmişti, hemen arkasından, "Toparlan, şimdi," diye emretti Udi.

Elimden geldiğince düzgün bir şekilde dosyaları evrak çantasına koydum, çantayı kapadım ve valizin yanında bulduğum yere koydum. "Dışarı çıkıyorum," diye bildirdim ve Jerry onayladı. Kapı kilidine içerden bastım, kapıyı arkamdan kapadım ve Udi'nin koridorun sonundaki odadan çıktığını gördüm.

Ronen'in, "Asansördeler," dediğini duydum. Udi aynı kattaki kendi odasına gitti. Jerry meydanın boş olduğu işaretini verince ben de koridorun diğer ucundaki acil durum merdivenlerine gittim.

Birkaç dakika sonra hepimiz Ronen'in odasındaydık. Fotoğraflarım gayet iyi görünüyordu, onları İsrail'deki Genel Merkez'e şifreli telefon görüşmesi üzerinden ilettik. Udi geriye kalan iki odaya da girmeyi başarmıştı. İlkinde ilgileneceğimiz hiçbir şey yoktu fakat ikincisinde bir dizüstü bilgisayar vardı ve ilgili görünen tüm materyali indirmişti. Bunları şifreledi ve İsrail'e geçti.

"Kahvaltı vakti," dedi ve ilk defa Udi'nin saklamaya çalıştığı bir

memnuniyet gülümsemesini yakaladığımı düşündüm.

Hepimiz Jerry'nin otelinin restoranına gittik. Udi'nin yanına oturdum ve diğer ikisi açık büfede tabaklarını tekrar doldurmaya gittiklerinde Udi'ye Niki'yle işlerin nasıl gittiğini sordum.

"Niki kim?" dedi ve konu kapandı.

İsrail'e döndüğümde Niki'yi yoğun istihbarat toplama kursundan tükenmiş fakat mutlu bir halde buldum. Bu tekrar birleşmemizden bu yana bir ya da iki günden daha uzun ilk ayrı kalışımızdı ve tüm akşam ve gece, ta ki ayrılıp kendi yollarımıza gitmek zorunda kalana dek birbirimize duyduğumuz hapsolmuş arzularımız patlamaya devam etti.

Üsse döndüğümde Udi'nin aksine "bilinmesi gerekenler" kuralını çok fazla umursamayan ekipten Niki hakkında iyi şeyler duydum: "Telefon tatbikatında hiç böylesi çeviklik görmedim," dedi Avi bana. Bir otelde kalan fakat sıklıkla civardaki bir ankesörlü telefonu kullanan bir hedefin gözetlenmesini gerektiren bir hareketten bahsediyordu. Stajyerin görevi telefonun ahizesine bir mikrofon iletici yerleştirmekti. Stajyer bunu yaparken onu kontrol etmesi için bir polis yollanıyordu. Polis memurunun gelişiyle şaşkınlığa uğrayan Niki, mikrofonu çoktan yerleştirdiği ahizenin ağız kısmını takmak üzereydi.

Polis memurunu gülümseyerek karşıladı ve "Ah, selam memur bey, Tanrıya şükür buradasınız. Belki bu ahizeyi daha iyi sıkabilirsiniz. Ben yeterince güçlü değilim," dedi.

Durumdan habersiz olan polis ona yardım etti. Ancak Niki sahneden çıktıktan sonra memur telsizinden azarlandığında onun peşinden koştu ve niçin telefonu kurcaladığını ve elinde niçin bir tornavida olduğunu sordu.

"Uzun zamandır ankesörlü telefon kullanmadığınız anlaşılıyor," dedi Niki. "Artık herkesin cep telefonu olduğundan bunlara bakım yapılmıyor ve bunları kullanmak zorunda olan insanlar bunlar üzerinde biraz çalışmaları gerektiğini biliyorlar."

Polis başıyla doğruladı ve gitmesine izin verdi.

Niki, benim kahramanım.

Aynı tatbikatı yaptığımda göstermelik bir hikâye uydurmak için nasıl da kafa patlattığımı ve sonunda nasıl gerçekten içler acısı bir bahane bulduğumu hatırladım. Udi'nin de benimle onun arasında böylesi kıyaslamalar yapıp yapmadığını merak ediyordum.

2
Beraber ve Ayrı

Ekibimizin bir sonraki görevi Yeni Delhi hırsızlığından daha az başarılı değildi. Terörist saldırılar bakımından İsrail'deki göreceli sessiz aylar Mossad istihbaratının giderek daha çok İran ve Suriye'nin modern silahlar edinme ve terörist örgütlere silah temin etme faaliyetlerine daha da odaklanmamızı sağlamasına imkân verdi. Yeni Delhi'den gelen materyaller başka birçok ekibi işe dahil eden ileri operasyonlara yol açtı ve biz de işin Pekin'de konaklayan Kuzey Koreli üst düzey bir görevlinin belgelerini fotoğraflamakla ilgili ufak bir kısmında görevlendirildik.

Sanat okulundaki ilk yılımın ardından Hindistan'a yaptığım seyahatten Pekin'i biliyordum fakat geçen süre içinde şehir şaşılacak derecede değişmişti. Benzerlerini anımsayamadığım geniş bir otoban havaalanından şehir merkezine uzanıyordu ve yakınlaştıkça on yıl önce orada olmayan birkaç gökdelen gövdesi gördüm. Şehrin birkaç çevreyolu hatırladığımdan daha genişti ve bana öyle geliyordu ki geleneksel *hutong* sokakları ve küçük evleri otobanlara ve gökdelenlere yer açmak için ortadan kaldırılmıştı.

Meskene tecavüz ve fotoğraflama operasyonu oldukça dolambaçsızdı ve sıkıntısız geçti. Bu kez Udi'nin içindekileri kopyalamaktan çok mutlu olduğu, işi konvansiyonel olmayan silahları takip etmek olan bölüme meyvesi bol iş verecek bir dizüstü bilgisayar elimize geçirmiştik.

Pekin'den, Yeni Delhi'den ve Varşova'dan getirdiğimiz bilgi bolluğu çoğu operasyon ekibine yeni görevler yükledi. Udi'nin ekibine gelince, geçmişte Sovyetler Birliği'nin Müslüman cumhuriyetlerinde, İran'a sevk edilen füzelerin engellenmesiyle görevlendirildik. İran'a yaptırım uygulayan Batılı güçler tarafından incelenebilecek doğrudan uçuşlar ya da deniz sevkiyatlarından kaçınmak için Ruslar tarafından bu rota seçilmişti. Sessiz sabotaj operasyonları, fırlatma mekanizmalarına kimyasal bir ajanın enjeksiyonu görev yöntemimiz olarak kararlaştırılmıştı. Başka bir şey olmadığı sürece füzelerin ateşlenmesi emredilene dek kimse bir şey bilmeyecek ya da görmeyecekti. Her vakada konvoyları

gece için park ettikleri bir noktaya kadar takip ettik ve arkasından birbiri ardına kamyonlara gizlice girerek, füzenin "beyni" sayılan başlıkları çıkarıp sıvıyı ekledikten sonra başlıkları tekrar monte etmek suretiyle tek tek her bir füzeyle ilgilendik. Sırayla çalıştık, Jerry'yle ben çevreyi kollarken Udi ve Ronen füzelerle ilgilendi, sonra rolleri değiştik.

Bunlar konvoylardaki her bir füzeyi etkisiz hale getirmenin birkaç gece sürdüğü göreceli uzun görevlerdi ve yalnızca konvoy muhafızlarının devriyeleri arasında çalışabiliyorduk. Gündüzleri kamyonlara yerleştirdiğimiz bir vericiden yararlanarak konvoyları belli bir mesafeden takip ediyorduk. Geceleri onlara yetişiyor ve çalışıyorduk. Birinci konvoydan sonra tükenmiştik, ikincisinden sonra daha da fazla, sonra üçüncüsünün sonuncusu olduğu ortaya çıktı.

Son görevimizde Kazakistan'la başladık, Özbekistan'la devam ettik ve Türkmenistan'da İran sınırına yakın Aşkabat'la bitirdik. İşi tamamladıktan sonra ve konvoydan aracımıza dönerken park edilmiş kamyonların muhafızlarını yokladığı belli olan askeri bir cipteki Rus bir subay tarafından şaşırtıldık. Konvoydan birkaç yüz metre ileride ancak benzer şekilde arabamızın da uzağındaydık, orada bulunmak için mantıklı bir bahanemiz yoktu. Rus bunu görebiliyordu ve üstümüze gelerek kendimizi tanıtmamızı istedi. Cipinden indi ve tehditkâr bir şekilde elini tabancasının kabzasına götürdü.

Bir Rus subayının bağımsız Türkmenistan Cumhuriyeti'nde ne gibi bir yetkiye sahip olduğu açık değildi fakat görünen o ki Rus Ordusu halen konvoyların topraklarından geçmesine izin veren eski Sovyet cumhuriyetlerinde hareket özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Udi adamın kimliğini sormakla hiç uğraşmadı. En az Udi kadar cüsseli Rus'un gırtlağına indirdiği yumruk öylesine hızlı ve öylesine ustalıklıydı ki adam ânında yere düştü. Hırıltılı boğulma sesleri çıkardı fakat bilincinin son kırıntısıyla tabancasına davrandı. Udi daha hızlıydı, adamdan önce hareket ederek tabancayı kılıfından çekti ve namlusundan kavrayarak kabzasını subayın şakağına geçirdi. Kırılan bir kemiğin çatırtısı duyuldu ve siyah bir kan gölü zemine yayıldı.

Udi tabancayı sildi, kılıfına yerleştirdi ve cipin sürücü koltuğuna geçti. "Atlayın," dedi ve bizi arabamıza götürdü

"Orada ölecek," dedim.

"Geri dönüp ağızdan suni solunumla adamı hayata döndürmene izin veriyorum," dedi Udi ters ters. "Yoksa onu en yakındaki hasta-

neye taşımamızı mı istersin?"

Arabamıza bindik, Azerbaycan sınırını geçene kadar sessizlik içinde hızla uzaklaştık. Udi ancak oraya vardıktan sonra Genel Merkez'e haber verdi ve ertesi gece bizim için Taşkent'e bir uçuş ayarlanmasını istedi. Bu, delik deşik yollarda hız yapılacak bir uzun gün daha anlamına geliyordu. Rotanın bir kısmı İpek Yolu'nu da kapsıyordu. Buhara ve Semerkant'ı ziyaret ettiğim için mutlu olabilirdim fakat bunun için başka bir fırsatın beklenmesi gerektiğini biliyordum. En azından manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Görevden Niki'ye bahsetmemem gerekiyordu ve detaylara girmedim. Fakat Niki karamsar halimi görünce ona Rus subayın öldürülüşünden bahsetmeye karar verdim. Benim düşünceme göre gereksiz bir cinayetti. "Udi'yi böylesi durumlarda daha önce de gördüm. Bir makineye dönüşüyor. Korkutucu," deyince Niki elimi okşadı. Rus hayatta kalsaydı bizim eşkalimizi vereceğini ve yakalanabileceğimizi anlatmaya çalışınca sinirlendim. Haklı olduğunu biliyordum. Fakat Varşova'daki gibi tamamen taktiksel nedenlerden cinayeti kabul etmek benim için zordu. Niki'nin bunu savunması canımı sıkıyordu.

"Ona bir makine denemez," diye ısrar etti Niki. "Onunla oldukça çok zaman geçiriyorum ve insanları okuyabiliyorum. Burada bir çeşit sır var." Sözleri beni teselli etmedi ve Udi'ye olan yakınlığı ruh halimi iyileştirmedi.

***

Ağustos ayında Hamas İsrail'e acı verici bir darbe indirdi: Beersheba'da iki otobüste on altı kişinin ölümüne yol açan çifte intihar saldırısı. Bu kez halen Mısır aracılığıyla İran'dan Gazze Şeridi'ne organize silah kaçakçılığıyla meşgul olan Hamas ofisini vurmamız için Mossad bizi Hartum'a göndermeye karar verdi. Bunun örgütün ikinci ya da üçüncü kademe hedefindeki "sokak lambası altında" bir saldırı olduğundan şikâyet ettiğimde, Udi saldırıya geçen tek ekibin bizimki olmadığı, bunun yalnızca bir misilleme eylemi değil başbakan tarafından daha yeni onaylanmış, bir süredir gözardı edilmiş bir operasyonun eyleme geçirilişi olduğu karşılığını verdi.

Görevin bir diğer ilginç öğesi vardı: Biz hazırlandıktan ve bir araba kiraladıktan sonra Udi Genel Merkez'e bildirecekti ve arkasından deniz

kıyısına yakın kurumuş bir dere yatağına, kullanacağımız patlayıcı cihazları bize verecek deniz komandolarıyla buluşmaya gidecektik.

Anayoldan ayrılmamızdan itibaren gece sürüşünün navigasyonu bana verilmişti. Buluşma noktasına giden yolda ilerlerken istihbarat subayı Moshik'le saatler geçirdim. Sudan'a girdiğimde detaylı bir harita taşıyamayacağımdan ve yön bulmak için gerekli büyük ölçekli haritalar mevcut olmadığından rotayı tüm detayları gösteren fakat güncel olmayan havadan çekilmiş ve tabii ki de yanıma alamayacağım fotoğraflardan çalıştım. Bir stereoskop kullandım ve üç boyutlu resimler üzerime doğru fırlayıp kendilerini hafızama kazıdılar – fakat siyah beyaz olarak. Zaten gece de böyle görünecekti.

Ürdün'ün aksine ayan beyan düşman bir Müslüman ülkede ilk görevimdi ve Udi, Ronen ve Jerry'nin varlığından son derece cesaret aldığımı kendime itiraf ettim. Uçağın penceresinden havaalanının biraz kuzeybatısında ortada Beyaz ve Mavi Nil nehirlerinin birleşimiyle devasa, düz, kahverengi bir şehir dört bir yana doğru uzanıyordu. Moshik'in, nehrin şehri üçe böldüğünü söylediği brifingleri hatırladım: Hartum'un kendisi, Beyaz Nil'in ötesindeki Omdurman ve Mavi Nil'in karşısındaki Kuzey Hartum. Kerpiç evlerin bir ufuktan diğerine uzandığı ve arka planda kızılımsı çöl dağlarının olduğu metropolde yaklaşık sekiz milyon kişi yaşıyordu. Niçin bir nehre beyaz, diğerine mavi denildiğini bilmiyordum fakat ikisi de kıyılarındaki dar yeşillik alanlarla kahverengimsi yeşil renkteydiler.

Konuşmaların çoğunu "safari grubumuzun" başı olarak Jerry'nin hallettiği giriş işlemleri çok karmaşık değildi ve Jerry bu işi sakin bir cazibeyle halletmişti. Eskimiş terminalden ayrılır ayrılmaz bir taksi bizi Jerry'nin tavsiye ettiği, havaalanının güneydoğusunda kalan Kanon Otel'e götürdü. "Son seferde Hilton'daydım ve nefret ettim," dedi Jerry. "Uzaktan hoş görünüyor. On katlı pembe bir bina fakat içinde her şey dökülüyordu. Buraya geçtim ve harikaydı."

Kanon modern bir çevrede modern bir yapıydı, Moshik'in brifingine göre Hartum'da göreceğimi sanmadığım bir şeydi.

Gün boyunca hedefimizin civarındaki bölgeyi araştırdık ve Udi işi yapma kararını yolda verdi. Geceleyin ofise girecek, patlayıcıyı içeride bir odaya yerleştirecektik ve o odanın kapısı açıldığında patlama ofislerdeki herkesi öldürecekti. Ve ilk yardıma koşacaklar için de zaman

ayarlı başka bir bomba bırakacaktık. Buna karşı çıktığımda Udi Kutsal Kitap'tan faydalanarak şöyle karşılık verdi: " 'Vah kötü adamın talihine ve vah onun komşusuna' – özellikle de komşusu onu barındırıyor ve besliyorsa."

Udi zaman kaybetmek istemiyordu ve bizim açımızdan deniz kuvvetleriyle ertesi gece için randevulaşabileceğimizi Genel Merkez'e bildirdi. Gece 12.00'de, doğu yönünde 300 kilometreden uzak olan Kızıldeniz sahiline doğru yola koyulduk. Otoyolun durumu kötüydü ve gece karanlığında yolun elli altmış kilometresini arazide gitmek zorunda kaldık. Jerry'nin safarisi için edindiği klimalı Range Rover'da yalnızca gece yön bulma görevim için uyanarak yolun büyük kısmında uyuyarak geçirdim.

Udi deniz kuvvetleriyle bağlantı kurdu, ana gemiden ayrılıp sahile doğru yol aldıkları doğrulandıktan sonra direksiyonu bana bıraktı. Otobandan ayrılmak için doğru noktada olduğumuzu tespit ettim. Arazinin yapısı hafızama kazınmıştı, şu an ilerlediğimiz toprak yola uyuyordu. Askeri devriyeyle karşılaşmamız durumunda Jerry bana ne söyleyeceğimi anlattı. Bu bölgede av hayvanlarının kıtlığı göstermelik "safari" hikâyemizi şüpheli kılıyordu fakat en fazla çok aptal olduğumuzu düşünürlerdi. Jerry'de gerekli tüm resmi evraklar vardı.

Menzilimize varmak yaklaşık iki saat sürdü. Oraya vardığımızda toprak yoldan çıkıp durmadan önce Udi çevredeki kumun yeterince sıkı olup olmadığını kontrol etti. Toprak yoldan geçen biri ya da bir Bedevi tarafından görülmek istemiyorduk fakat aynı zamanda kumullara gömülmeye de niyetimiz yoktu. Farları ve motoru kapadım. Civarda kimsenin olmadığından emin olmak için doğu yönünde birkaç yüz metre yürüdüm; Ronen kuzey, Jerry de güney yönünde ilerledi.

Yeterince uzaklaştığımda ve gözlerim karanlığa alıştığında diz çöküp etrafımdaki alanı taradım. Görünürde kimse yoktu fakat denizin kokusunu alabiliyordum, içim memnuniyet ve özlemle doldu. Bir an için dalgaların kükremesini de duyabileceğimi düşündüm. Üstümde yıldızlarla dolu gök kubbe, yüzüme çarpan hafif bir esinti ve gece hayvanlarının kesik kesik sesleri arasında çölde yalnız başına olmak tuhaf bir histi. O sessizlik içinde bunun sıradan hiçbir insanın tecrübe edemeyeceği bir durum olduğunu düşünüyor ve burada olduğum için kendimi kutsanmış hissediyordum. Yanımda yalnızca Niki eksikti fakat kısa bir süre için...

Araca döndük ve sanki gece kalacak bir kamp alanı hazırlıyormuş gibi eşyalarımızı çıkarmaya başladık. Udi donanmayla temas kurdu ve onlara tam koordinatlarımızı verdi. Büyük bir sessizlik içinde karaya çıktıklarını ve bize doğru ilerlemeye başladıklarını bildirdiler.

Yaklaşık yarım saat bekledik, sakindik fakat gözlerimiz açıktı; ılık bir çöl rüzgârı yüzümüzü okşuyor, binlerce yıldız gökyüzünü aydınlatıyor, çevremizdeki küçük kertenkeleler, böcekler ve gece kuşları çöl gecesini sesleriyle dolduruyordu.

Deniz piyadeleri sahilden kuru nehir yatağı boyunca beklediğimiz yere kadar yaklaşık iki kilometre yürümüştü. Temas kurmadan hemen önce komutanları gece görüş ekipmanlarıyla bizi görebildiklerini Udi'ye telsizle bildirdiğinde Udi hızla fener ışığıyla işaret verdi.

Sessizce parçası olmayı sürdürdükleri karanlığın içinde belirdiler. Çoğu birkaç yüz metre uzağımızda diz çökmüştü, yalnızca üç tanesi yaklaştı – komutan ve patlayıcıları taşıyan iki komando. Bir aksaklık olursa diye Ronen Range Rover'ın direksiyonunda kalırken Udi, Jerry ve ben yanlarına gittik. Udi'yle komutan el sıkıştılar, Jerry'yle ben bombaları aldık ve saniyeler içinde sanki hiç orada bulunmamışlar gibi vadiye karışarak gittiler.

"Harika adamlar," dedim.

"Onlar da şimdi bizim hakkımızda böyle düşünüyor," dedi Udi ilgisiz bir şekilde ve bize elimizdekileri nereye koymamız gerektiğini söyledi. Geri kalanları araca götürdük ve kurallar gereği deniz piyadeleri suya ulaştıklarını bildirene dek yarım saat bekledik. Arkasından uzun geri dönüş yolculuğuna koyulduk.

Patlayacaklarından korktuğumdan değil de, zira bunun olmayacağını biliyordum, geceleyin şehir girişlerine kurulan barikatlardan ötürü patlayıcılarla seyahat etmekten biraz tedirgindim. Mossad bomba yapımcıları bunu düşünmüş, düzenekleri termos şekline getirmişlerdi – soğuk su için büyük bir tane ve sıcak su için daha küçük bir tane. Hartum'a vardığımızda şafak ağarmıştı, aranmadığımız için mutluydum.

Ertesi gece Hamas ofislerine sızdık. Arkasından otelden erken ayrılarak sabah saat yedide Hartum'dan ilk uçağa binmeye hazır bir şekilde havaalanındaydık. İlk uçuş Cape Town'aydı, Jerry'yle Ronen buna bindiler. Bir sonraki uçuş Madrit'eydi, Udi'yle ben de buna bindik.

Tel Aviv'e dönene dek uzun yolculuğumuzun sonuçları hakkında hiçbir şey duymadık, hatta birkaç gün boyunca medyada bu konuda

hiçbir şey yer almadı. Patlayıcılarda teknik bir aksaklık mı olmuştu? Udi bu konuyu teknik birime sorduğunda patlayıcıların test sırasında çok sayıda sarsıntıya maruz bırakıldığı ama sorun çıkmadığı cevabını aldı. Ancak bir hafta sonra bombaların patladığını ve Hamas mensuplarından ölenler olduğunu teyit eden istihbarat bilgisi ulaştı fakat bize başka hiç detay verilmedi. En azından Gazze'ye silah sevkiyatında aksamaların olacağını umut edebilirdik.

***

Niki eğitimini planlanan tarihten aylar önce tamamladı. Eğitmenlerinin hepsi eğitimini daha fazla uzatmanın bir anlamı olmadığı ve suya atılmaya hazır olduğunda hemfikirdiler. Giriş töreninde ben onun "aile"siydim ve herhangi bir ebeveyn kadar mutlu ve gururluydum.

"Senden soymam gereken tüm o katmanlar, Niki'de kendiliğinden soyulmuş geldi," dedi Udi onun kısa süren eğitimi hakkında bir şey söylediğimde. Fakat ardından ekledi: "Partneri sen olmasaydın kabul edilmeyebilirdi. Ondan Yahudiliğe dönmesini ya da bunun gibi bir şey istemiyoruz fakat hem psikolojik sınavda hem de onu değerlendirmemde burada bulunmasının sebebinin sen olduğu ortaya çıkıyor. Ülkeyle ve Mossad'la bağlantısı sensin ve sen olmasaydın bu bağ istediğimiz sadakat eşiğini geçmezdi. Bunun farkında olduğumuzu, farklı kelimelerle ona da bildirdik. Yine de iki kişilik bir operasyon olmadığı sürece benim açımdan her biriniz tek bir ajansınız."

Niki'ye –çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde– Rut kod adı verilmişti. Rut, Kutsal Kitap'ta "Senin halkın benim halkım olacak" ve "Sen nereye gidersen ben oraya gideceğim," diyen ve Boaz'la evlenen Moablıydı.

Daha sonra bölüm şefi Eli'yle bir görüşmeye çağırıldık. Bu Niki'nin Mossad Genel Merkezi'ne ilk kez girişiydi. Çok heyecanlıydı ve yeşilliklerle süslenmiş galerilerin yukarıdan baktığı geniş dikdörtgen lobileri olan dünyanın her tarafındaki Hyatt otellerine benzeyen ana binaya doğru bize eşlik edilirken bunu saklamıyordu. "Akıllı" elektronik kapılardan geçerek birim kanadına girdiğimizde ve şefin pencerelerinden Akdeniz manzarası gören ofisinde oturduğumuzda halen heyecanlıydı.

"Ajanların bakış açısından pastanın üstündeki krema olarak görülen görevler var. Bu şu anlama geliyor, bu görevlere yalnızca tam bir gizliliğe sahip, tecrübeli, kaşarlanmış ajanları gönderebilirim. Sizin gibi

bir çifti bekleyen böylesi birkaç görev var," dedi Eli yorgun bir sesle ve Niki için İngilizce olarak. "Her şeyiyle yakınlık sergileyebilecek ve tam olarak gizli kalabilecek bir çift. Şu anda açıklamayacağım türlü sebeplerden normalde böylesi görevlere rastgele erkek ve kadın ajan çiftleri göndermiyoruz. Bizim için aksi takdirde ulaşması zor olacak ve daha zorlu hedef ülkelerdeki stratejik konumlarda bize cevaplar sağlayabilecek operasyonlardan bahsediyorum. Şam, Tahran, Beyrut. Bu operasyonlardaki başarılar ülkeye altından daha değerli istihbarat sağlıyor. Bu, başka her şeyden çok daha büyük bir katkı. Siz ikinize güveniyoruz. Tabii ki bundan önce gerekli yetenekleri geliştirmenizi sağlayacak daha basit görevlerde yer almanız gerekecek."

Ve Udi muzip bir havada ekledi: "Bu sayede gerçekten bir çift gibi görüneceksiniz, görevlerinizin arasında birazcık da 'evlilik' hayatınızın olmasını sağlayacağız ve bu da göstermelik hikâyenize uygun olması açısından Toronto'da olacak."

"Gerçekten mi? Ciddi misiniz?" diye sıçradı Niki.

"Kesinlikle," dedi Udi, düşünmeden. "Aslında plan bazı brifinglerden sonra Kanada'da bir çift olarak göstermelik hikâyenizi tesis etmeniz için önümüzdeki hafta gitmeniz."

Niki duygularını saklamadı, beni sarılıp öptükten sonra öteki tarafında oturan mahcup Udi'nin yanağına da bir öpücük kondurdu. Şef gülümsedi. Böylesi bir sahne ofisinde muhtemelen uzun zamandır yaşanmamıştı, tabii şimdiye kadar hiç yaşandıysa.

Böylece tam 2005 Noel'i arifesinde dondurucu soğukta Toronto'ya indik ve bu sevinçli buluşmayı neye borçlu olduklarını bilmeyen Niki'nin ebeveynleri tarafından müthiş bir mutlulukla karşılandık.

Mossad'ın cömert yardımıyla Niki'nin daha önce yaşadığı binanın yanında daha geniş bir apartman dairesi kiraladık. Oldtown bölgesini ve şehir merkezinin eteklerini seviyorduk, buralarda, bildiğimiz ve sevdiğimiz çok sayıda kafe, bar ve restoranda çok hoş hatıralarımız vardı. Süratle resimler yaptım ve bunları değişik galerilere dağıttım. Niki annesine aile şirketinin düzenini tekrar tekrar bozmak istemediğinden bir süreliğine başka bir şirkette çalışmak istediğini söyledi. Annesi şaşırmış ve belki de biraz incinmişti fakat Niki'nin göstermelik hikâyesinin ebeveynlerinin evine kadar uzanmasını ne ister ne de buna izin verebilirdik. Kendi adına bir edebiyat ajansının kaydını

yaptırdı, kartvizitler ve geçmişte düzenlemelerini yaptığı kitapların küçük bir katalogunu bastırdı.

Bize bir "evlilik hikâyesi" geliştirmemiz söylenmişti, biz de bunu zevkle yaptık ve çok da keyifli bulduk. Evlenmemiz gerekmiyordu, evlenmedik; gerekli tüm işlemler yerine getirilmeden Ron Friedlich olarak Toronto'da kayda geçme riskini kimse almazdı.

Nikâh günü bir gelin ve damat gibi hissederek el ele belediye binasına gittik. Daire şeklindeki girişin solundaki resepsiyon kısmına gittik ve nikâh kaydı için başvuru formlarını istedik. Forma şöyle bir göz attığımızda damadın ebeveynlerinin doğum yerleri ve annesinin kızlık soyadı gibi bir şekilde öğrenmemiz gereken birkaç detay olduğunu gördük. Bunlar Friedlichlerin evine girdiğimde bilgi edinmediğim şeylerdi ve oraya tekrar gitmeme imkân yoktu. Bu gibi şeylere bir veri tabanından ulaşılabilir olmalı, diye düşündüm. Formdaki boşluklardan birinin dini inançla ilgili olduğunu gördüğüme şaşırdım. Niki de şaşırdı, bu bilgiyi vermesi gerektiği bir durumla hayatı boyunca ilk kez karşılaştığını söyledi.

Sorulduğu takdirde nerede evleneceğimizi, nikâhımızın nerede kıyılacağını görmek istedik. Bir tabela bizi yönlendirdi: "Nikâh Odası, Doğu Kulesi, 3. Kat, Asansör no 1, 3, 4 Doğu." Asansörden çıktıktan sonra kısa bir koridor bizi üstünde nikâh dairesinin çalışma saatlerini üstünde siyah bir tabelayla gösteren cam bir kapıya götürdü. Bir zile bastık ve vızırdayarak açılan kapıdan içeri girdik. Kendimizi küçük bir holde bulduk ve "oda" tanımı gerçekten uygundu zira burası Niki'nin ebeveynlerinin oturma odasından daha büyük değildi. Girişin sağ tarafında basit bir ofis masası vardı ve üstünde bir vazo yapma çiçek duruyordu. Bu masaya dönük olarak her birinde yaklaşık beş sandalye bulunan üç sıra vardı. Duvarlarda çiçek ve gitar resimleri, zemini kaplayan gri halının uçlarındaki iki saksı bitki ve perdelerin haricinde odada başka dekor ya da süs yoktu fakat yine de neşemiz yerindeydi.

"Annemle babama merhaba de," diye ön sıranın solundaki ilk iki sandalyeyi işaret ettim. "Ve sen de annemle babamı öp," diye sağ taraftaki sandalyeleri işaret etti Niki, "ve kız kardeşim Mila'yı," diye ekledi ortadaki sandalyeyi göstererek. İkinci sıraya döndüm: "Tamam, madem öyle o halde Tzippi'ye ve Aliza'ya ta buraya karar geldikleri için teşekkür et ve kocalarıyla çocuklarını evde bırakmalarına üzüldüğünü söyle."

Fakat arkasından bir hüzün dalgası içimi kapladı. Eğer burada

evlenseydik, annemle babam ve kız kardeşlerim gelmezlerdi. Niki hemen hüznümü sezdi, buna neyin sebep olduğunu anladı ve "Tel Aviv'de büyük bir düğün yapacağız," diye fısıldadı.

Üst kattan aşağı bir sekreter indi ve dostane bir şekilde bize prosedürü izah etti. Burada içecekler ya da küçük bir parti alanının bulunmamasına şaşırmıştım, o da burada yapılanın tamamen resmiyetle ilgili bir durum olduğunu ve herkesin daha sonrasında kendine göre kutlama yaptığını söyledi.

Mossad bize bir ay vermişti. Niki'nin bu zamana ihtiyacı yoktu fakat bir çift olarak gizli kimliğimizi tesis etmek için birlikte buna ihtiyacımız vardı. Çeşitli etkinliklerde beraber görünmeye, gösterilere beraber gitmeye ve biletlerini saklamaya, kışın izin verdiğince etrafta dolaşmaya ve kendimizin düzinelerce fotoğrafını çekmeye dikkat ettik. Bu, kusursuz balayıydı. Kış biter bitmez bir dizi karmaşık ve tehlikeli operasyona atılacağımızı hayal etmek kolay değildi. Geri uçmadan önceki gece Niki bana sordu: "Tüm bunlar bittiğinde, ne kadar süreceğini bilmiyorum, iki ya da üç yıl sonra, gerçekten olmamız gereken şeylere geri dönebilecek miyiz? Bir ressam ve edebiyat ajanı olmaya?"

Bir kez daha anne babasından üzüntüyle ayrıldı, bir kez daha konuşmadan havaalanına gittik ve İsrail'e sessiz bir yolculuk yaptık. Bu kez gelen yolcu kapısına bizi karşılamaya Udi kendisi gelmişti ve bizi bir yan kapıdan geçirdi. Üsse giderken bize küçük bir araştırmadan bahsetti: Benim teşkilata girdiğim yıl olan 2002'de 232 ölüm ve 2003'te 140 ölümün arkasından sayı 2004'te 55'e düşmüştü. Filistinlilerin İntifadası sona yaklaşıyor gibi görünüyordu, kendimizi arka planda gitgide büyüyen İran'ın nükleer silah programıyla uğraşmaya adayabilecektik. Bu artık genel olarak Mossad'ın ve özellikle bizim ekibimizin bir numaralı göreviydi.

Uyuyan intikam arzumu tatmin etmeden teröre karşı savaşı bırakmak zorunda oluşumdan bir miktar, neredeyse kendimin bile fark edemeyeceği bir pişmanlık duyuyordum. Ancak İsrail'in yüzleştiği yeni tehlikenin farkındaydım ve zihnimi artık çeşitli terör tehditlerinden daha somut olan İran tehdidine vermeye hazırdım.

Niki'nin yüzünde bizi aramaya devam eden ebeveynlerinden ayrılmanın hüznünü görebiliyordum. Udi'nin iyimser tahminlerine karşın Tel Aviv kordonundaki Stage Club'da bir terör saldırısı olmuş

ve beş kişi ölmüştü. Mila'nın yanı sıra Emily ve Yoshima da yaşadığımız yere yakın olan, gezinti ve jogging yaparak, yemeğe çıkarak çokça zaman geçirdiğimiz harikulade sahil yolu hakkında Niki'den çok şey işitmişlerdi. Çıldırmış haldeydiler ve Niki'nin hemen eve dönmesi için ısrar ediyorlardı. Niki'nin söylediği hiçbir şey onları sakinleştiremezdi ve benim de söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Terörün halen canlı olduğu ve can aldığı bilgisiyle yeni bir düzen kurmaya çalıştık.

Moshik'le brifinglerden birinde kendi şahsi çevremin de halen hayatta olduğunu öğrendim: Rumana, Sharitakh ve Raddad'ın dahil olduğu takımı yöneten adam Bassam al Sultan adıyla geçen bir görevliydi ve öncelikli olarak politik bir kuruluş haline geldiğinde Hamas'tan ayrılarak daha askeri olan İslami Cihad'ın saflarına katılmıştı. Ürdün'e ve oradan da uzaktan Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde askeri bir güç kurduğu Suriye'ye geçmişti. "İslami Cihad'ın başı Sheqaqi Cennet'teki bakirelere katılmaya yollandıktan sonra Şam'daki Cihad çetesinde nasıl adam toplanacağını ve eğitileceğini, nasıl saldırı planlanacağını ve silahların nasıl taşınacağını gerçekten bilen tek insan Bassam al Sultan'dı. Ve Sheqaqi'nin halefi Ramadan Shallah saldırı zamanının geldiğine karar verdiğinde bunu planlayan ve emirleri veren o oluyor," dedi Moshik. "O bir ara elimize geçirmek istediğimiz birisi." Beni bunu konuda hayal bile kurmamam gerektiğini bildiğim derin düşüncelerle bıraktı. Fakat o düşünceler kendiliğinden belirdi. Eğer Şam'da bir göreve tayin edilecek olursam hazır oradayken yerine getireceğim kendi özel görevim olacaktı.

***

Rehov Ruppin üzerindeki binada komşularımız bizim muhtemelen sıradan bir çift olduğumuzu düşünüyordu. Sabah sekizden önce bazen sarılarak ve henüz sabah seksinin parıltısını yansıtır halde dairemizden çıkıyor, havanın açık olduğu günlerde motosikletimize atladığımız, yağmurlu günlerde arabamıza bindiğimiz yeraltı garajına gidiyorduk. Şehrin yakınındaki üssümüze doğru yola koyuluyorduk. Akşamın geç saatlerinde eve beraber geliyor ve hiç dışarı çıkmıyorduk. Kuru gecelerde kahvemizi alır, balkonda oturur ve denize bakardık ya da bize dönük apartmanların arasından görebildiğimiz kadarına. Islak gecelerde küçük oturma odamızda otururduk. Niki ailesi ve

arkadaşlarıyla Skype üzerinden konuşur, metinlerini sunmak isteyen genç yazarlardan edebiyat ajansı adresine gelen e-postaları yanıtlardı. Ben biraz televizyon izler, resim yapardım –sevmediğim resimleri RF diye imzaladım ve onları Toronto'daki galerilere postaladım– ve yatmaya giderdik.

Niki'nin teşkilatımıza katıldığını bir sır olarak saklama ihtiyacı ve onun arkadaşlarıma göstermelik hikâyesini anlatmasını engelleme arzum bağlı olduğum kısıtlı sosyal çevreden neredeyse tamamen kopmama yol açtı. Aynı sebepten ailemi çok sık ziyaret etmiyorduk ve onlar da Hayfa'dan bizi ziyaret etmeye nadiren geliyordu. Udi'nin ekibi birbirimiz haricinde düzenli olarak gördüğümüz insanlara dönüştü. Bunun Niki'yi nasıl etkileyeceğinden endişeleniyordum. Buraya geldiklerinde kibutza yerleşen ve bir sebeple kibutz hayali başarısız olduğunda onlar için tüm İsrail hayalinin de tükendiği yeni göçmenler tanımıştım. Ancak Niki'nin en başından hiçbir İsrail hayali olmamıştı, o bir tek bana sahipti.

Gün içinde Niki'yle zaman geçirmenin üzerimde yarattığı dinginlik ve uyarılma karışımı duyguyu kendime izah etmeyi hiç başaramadım. Bizi aynı görev için hazırladıklarında brifingleri beraber aldık. Aynı zamanda ikimizin de yerine getirmesi gereken ayrı görevler olduğundan bazı brifinglerde de ayrıydık. Fakat üste yemek ve spor salonunda beraberdik ve orada boş zamanımız olduğunda göstermelik aktivitelerimize –Niki metin okumalarına, ben resim yapmaya– yönelirdik, akşam evde de bunları yapıyorduk. Profesyonel ve özel yaşam arasındaki ayrım tamamen bulanıklaşmıştı ve hepsi gerçek dışı geliyordu.

Diğerlerinin operasyonlarda olduğu ve haftalık yumruk yumruğa dövüş talimine katılmak için ortada bir tek Niki'yle benim olduğum ve birbirimizle dövüşmek zorunda kaldığımız günler oluyordu. Evde olsak sonumuzun yatak olacağını biliyordum fakat eğitmen dövüşümüzü sonlandırdığında tek yapabildiğimiz eğilerek birbirimizi selamlamak ve matın ucuna gitmekti. Bazen aramızdaki cinsel gerilim öylesine alışılmadık şekilde yükseliyordu ki eve gitmeyi beklemiyor, bu gerilimi üsteki odamızda boşaltıyorduk ve eğer tesiste çok fazla insan varsa bunu arabamızın içinde, park alanının en ucunda yapıyorduk.

Niki başka bir ekip üyesinin rakibi olduğunda durum daha beterdi. Jerry ve Ronen'e zaten oldukça yakın hissediyordum fakat aramıza

iki yeni ajan, genç, çekici ve cilveli tipler olan Dave ve Philip katılmıştı, çok sinir bozucuydu. Bir eğitmenle brifinge kapandığında ya da Udi'yle baş başa görüşmede olduğunda da bundan hoşlanmıyordum. Sıklıkla başka bir hayatta Niki'nin içlerinden herhangi birinin partneri olabileceği hissini yaşıyordum. Ben olmasaydım, görünüşe göre Niki'nin güçlü yabancı tiplere yönelmeye programlanmış seçim mekanizması başka birine odaklanırdı.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin," diye itiraz etti Niki, ona bir akşamdan bahsettiğimde. "Tokyo'da benimle tanıştığından beri başka kimseye âşık olamadığını söyleyen sen değil misin? Ve o buluşmadan beri ben de başka kimseyi bulamadığımı biliyorum! Gerçekten sinir bozucusun!"

Haklı, diye düşündüm, gerçekten de durumumuz böyleydi. Belki her âşık çift benzersiz olduklarını düşünür fakat basitçe müsait olanların arasından uygun birini seçen çok fazla insan tanıyorum. En nihayetinde çok şanslı bir adam olduğumu hissettim.

3
Stockholm'de Bir Çift

En sonunda beraber ilk görevimize tayin edildik. İsveçli bir elektronik aksam üreticisi gizlice İranlılara nükleer programları için parçalar satıyordu. Ekibimizin kanıt tedarik etmesi gerekiyordu. Verdiği brifingde Moshik bize Gimbers şirketinin son derece güvenlikli tesislerine fark edilmeksizin girmenin imkânsız olduğunu ciddiyetle söyledi. Laboratuvar alanı orada çalışmayan herkese yasaktı ve son iki yıldır içeriye ajan sokma ya da çalışanlardan birini işe alma çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu da Gimbers'ın İran'a uranyum zenginleştirme santrifüjleri için bilgisayar ve hatta belki de santrifüj de sağladığı şüphesini artırıyordu. Ancak Gimbers tesisini alarm ve kapalı devre gözetleme sistemiyle donatan bir güvenlik firmasının bir çalışanı işe alınmıştı ve sağladığı bilgi pek cesaretlendirici değildi: Her bir köşeyi kapsayan alarm sistemi son derece gelişmişti ve her beş saniyede bir yeni görüntü ileten kapalı devre gözetleme sistemiyle beraber çalışıyordu. İçeriye izinsiz giren kişi hem alarmı devreye sokuyor hem de fotoğrafı çekiliyordu. "Günümüzde hırsızlığa karşı daha etkin bir sisteme sahip başka bir tesis yok," dedi Moshik. Şirket uluslararası ambargoyu deldiğini biliyor ve yakalanmak istemiyordu.

Bu ajan ve sağladığı istihbarat yardımıyla teknik kolumuz girdiği herhangi bir odadaki alarmı susturacak bir sinyal kesici geliştirdi. Bir diğer cihaz kapalı devre görüntülerin kontrol merkezine gönderilmesini engellemek yerine geciktiriyordu. Cihaz menzilden çıktığında geciktirilen görüntüler birbiri ardına yollanacaktı.

"Kontrol merkezindeki personelin gecikmeyi fark edip edemeyeceğini sorduk tabii ki fakat kesin bir yanıt alamadık," dedi Moshik. "Operatörlerin uyanıklığına ve zekâsına bağlı. Yeni bir resmin gönderildiği her beş saniyede beynin genellikle alıştığı ve fark etmediği yarım saniyelik bir titreşim oluyor. Fakat bu ani ve alışılmadık bir sessizliğin insanı tedirgin etmesine benziyor, bu yüzden titreşimin olmayışı bir operatörü harekete geçirebilir."

Udi açıklık getirdi: "Çok tetikteyseler dış duvarın yakınındaki, ofis

binasının dışındaki ve sızılacak odanın içindeki kameraların yayınında bir gecikme olduğunu göreceklerdir. Soru, bunun izinsiz bir giriş olduğunu fark edecekler mi yoksa teknik bir sorun olduğunu mu düşünecekler. Onlar yanıt verene dek bilemeyeceğimiz bir şey. Orada büyük bir kuvvetlerinin olmadığını biliyoruz fakat içeri girsek ve çıksak bile görüntülerimiz ellerine geçecek."

"Tamam, kayak maskeleri de bu yüzden keşfedildi," dedim.

"Bu sistemlere bir faydası olmayacaktır," dedi Moshik. "Kameralardan bazı veriler elde ettik ve teknisyenlerimiz onlarla bazı testler yaptı. Havaalanı kameralarıyla aynı çözünürlüğe sahipler ve sizi tamamen soyabilirler. Peruk, güneş gözlüğü, bıyık ve sakal taksanız dahi elektronik tanımlama teknolojileri tüm o aksesuarların altındaki resimlerinizi ele geçirecektir.

"Size ulaşacaklarını hesaba katmalısınız," dedi Avi, "ve bu durumun yanıtı göstermelik hikâyenizde bulunabilmeli."

Udi olasılıkları ve riskleri özetledi: "Elimizdeki cihazlarla işi tamamen ya da kısmen halletme ihtimalimiz yüksek. Mekândan yakalanmadan uzaklaşma ihtimalimiz akla uygun. Fakat arkamızda izler bırakmama ihtimalimiz çok düşük ve yüzlerimizin ifşa olması riski var. Bu değerlendirmeyi bölüm şefine götürdüm ve o da bunu daha yukarıya, direktöre götürdü, deneme iznimiz var. Mossad direktörünün ifade ettiği haliyle, an itibariyle Gimbers'ın İranlılarla bağlantısını ifşa etmek ve santrifüj bileşenlerinin transferini sonlandırmak birkaç ajanın yanmasını önlemekten daha hayati. Fakat bu risk yüzünden bunu mümkün olan en küçük ekiple yapacağız."

"Görev başarıya ulaşabilir ama bizim başımız yanmış olabilir, oyun dışı kalabiliriz mi demek istiyorsun?" diye karşı çıktım.

"Diğer seçenek görevi icra etmemek ve bildiğin gibi direktörün gözünde bunu seçen başarısız biridir," diye yanıtladı Udi. "Özellikle de İran'ın nükleer silahlarıyla ilgili bir durum söz konusu olduğunda."

Gimbers tesisindekine benzer bir güvenlik donanımı kurduk ve duvara tırmanarak, ofis binasına ve odalara gizlice girerek sayısız çalışma yaptık. Ajandan gelen daha fazla bilgiye dayanarak Mossad'ın Kuzey Avrupa'daki istasyonları Gimbers'ta kullanılanlarla aynı tipte birkaç kilit edindi ve ilgili teknik ekip onları açmak için yollar geliştirdi. Saniyeler içinde yapana dek hem aydınlıkta hem de karanlıkta alıştırma yaparak saatler harcadık.

Tüm ekibin katılımıyla eylem modelinin alıştırmasını yapmaya başladık. Ronen'le ben içeri girmekle görevliydik, Udi'yle Jerry tesis içinde gözetleme yapacaklardı, Niki kaçış arabasının direksiyonundaydı, Dave duvarın öteki tarafında gözetleme yapacaktı ve Philip bizi takip etme çabalarını engelleyecek olan arabayı kullanıyordu. Alıştırma yaptıkça ortaya çıkabilecek insan sayısını azaltmak için işin daha az ajanla yapılabileceği ve öyle yapılması gerektiği ortaya çıktı. İlk çıkarılacak Jerry'ydi – bir güvenlik devriyesi gelirse Udi başının çaresine bakmalıydı. Arkasından Dave ve Philip geldi. Daha tecrübeli olduğu için ikinci arabayı Ronen kullanacaktı, ben de içeri kendi başıma girecektim. Bir sürprizle karşılaşırsam yardımıma Udi gelecekti.

"İçeri girildiğinin farkına varacaklarından neredeyse emin olduğumuzdan," dedim, "içindekilerin fotoğrafını çekerek zaman harcamaktansa dosyayı almak mantıklı olmaz mıydı? Hele de bunu yalnız başıma yapacağımı göz önünde bulundurursak?"

Udi bu soruyu sorduğunu söyledi; aldığı yanıt bu operasyonun mümkünse fark edilmeden yapılmasının en iyisi olacağıydı. Ayrıca fark edilse bile Gimbers çalışanlarının binlerce dosyadan hangilerinin ele geçirildiğini bilmesini istemiyorduk; bilirlerse kanıtları gizleyebilir, yerel polis baskın yapmadan malları İranlılara gönderebilirlerdi.

Büyük ihtimalle başı yanacak ajan olarak neden benim seçildiğimi sormadım fakat yine de anlattılar: Sahte kimlik bakımından Niki ve ben güçlü bir ikiliydik. Operasyonun uç adamı ve fotoğrafı çekilmesi olası adam bendim zira eğer kimliğim teşhis edilirse ve sorgulanırsam, Niki'nin yardımıyla başını dertten kurtarma ihtimali en yüksek bendim. Bu bana mantıklı geldi.

Polis arabalarının gelmesi ya da bizi takip etmesi gibi terslikler olursa diye Ronen'e içeriye girişte rol verilmedi. Onun işi bizim kaçabilmemizi sağlamak olacaktı. Aynı zamanda Niki'yle beni otelin bodrum otoparkından hedefe götürecek ve oradan geri getirecek, Udi'yi İsveç'ten çıkaracak olan da Ronen'di.

Stockholm'den çıkış yollarının kontrolü operasyonun ertesi sabahı İsveç'ten ayrılmamanın bizim açımızdan daha iyi olacağını gösterdi çünkü o zamana kadar Udi'yle benim fotoğraflarımızın havaalanı güvenliğine ulaşmış olması mümkündü ve herhangi bir durumda giden yolcuların isimleri hırsızlık şüphelileri olarak kaydedilirdi. Feribotla çok çabuk gitmeye çalışmak aynı risklerle sınır formalitelerini devreye

sokacaktı. İsveç'ten geçerek Norveç'e gitmek 480 kilometrelik bir yolculuk anlamına geliyordu ve yerel otoriteler kimsenin bu şekilde kaçacağından şüphelenmezdi. Sonunda Udi'yle Ronen'in Oslo'ya karayoluyla gitmesine ve Niki'yle benim İsveç'te bir gün daha kalmamıza ve göstermelik hikâyelerimizin bir parçası olarak bizim için galeri sahipleri ve yayıncılarla ayarlanmış toplantılara gitmemize karar verildi.

***

Avi'yle yaptığımız tartışmalarda Niki ve benim Stockholm'e çift olarak gelmek yerine otele birer yabancı gibi girip otel çalışanlarının şahit olacağı bir tavlama sahnesi gerçekleştirirsek hikâyelerimizin daha güçlü olacağına karar verdik. Bu, görevlilerin buraya birbirimizi korumak niyetiyle bir ekip olarak geldiğimiz sonucuna varmasını zorlaştıracaktı. Avi bize Toronto'da tesis ettiğimiz "çift hikâyesi"ni tamamen unutmamızı söyledi. Benim adresim Beach dairesi, Niki'ninki de Oldtown'da olacaktı. Otel lobisinde iki Torontolunun şans eseri tanışmasının çalışmasını yaptık ve görevimize koyulduk.

Böylece Kanadalı sanatçı Ron Friedlich, kasvetli bir kışın sonuna doğru kendini kolunun altında çalışmalarından oluşan bir çantayla bir İskandinav galerisinden diğerine giderken buldu. Belediye'nin arkasında galerilerin sıralandığı parke taşlı sokakların olduğu büyüleyici Kopenhag'da bunu iki gün boyunca yaptım, burada bütün resimlerimi satabilirdim. Ertesi iki günümü geçirdiğim Oslo'da başarım sınırlıydı ve züppe küratörlerin kartvizitleriyle idare etmem gerekti. Arkasından daha da soğuk olan Stockholm'e seyahat ettim ve Best Western Kung Carl Oteli'ne yerleştim. Best Western zincirinin şehirde dört oteli vardı; kaçmak gerekirse kolaylık olsun diye hemen tren istasyonunun yanındaki Terminus'u seçmeyi düşündüm fakat sonunda tam şehir merkezindeki Kung Carl'ı seçtim. Niki'yle Stockholm'de buluşacağımdan eğer burada kalırsak Stockholm'ün sunacaklarının keyfini biraz daha sürebiliriz, diye düşündüm. Kanadalı bir sanatçının çok pahalı olmayan bir Kuzey Amerikan otlinde kalması mantıklıydı – Kung Carl dört yıldızdı. Birkaç avantaja daha sahipti. Uzun, piramide benzer yapısına rağmen planladığımız gibi Niki'yle buluşabileceğimiz oldukça samimi, küçük bir lobisi ve barı vardı.

Oslo'dan gelen tren Stockholm'e varırken, her birkaç haftada bir

farklı bir ülkeyi ziyaret etmek kötü bir iş değil, diye düşündüm. Zaman zaman kendimi Avrupa'nın başkentlerinin güzelliği karşısında huşu içinde buluyordum; şehrin bulunduğu, Baltık Denizi ve Malaren Gölü arasındaki boğazdaki adalarda harikulade sarayları ve evleriyle Stockholm diğer imparatorluk başkentlerinden daha az güzel değildi.

Şehri turlamaya başlamadan önce Niki'nin gelmesini bekledim ve bu arada otelden bazı galerileri aradım. Bazıları benimle buluşmayacaktı bile; böyle düzensiz çalışmıyorlardı ve tanınmamış bir sanatçının çalışmalarını kabul etmeyi düşünmeye bile hazır değildiler. Fakat bir göz atmayı kabul edenler de vardı ve belirlenen zamanda galeri sahibi veya müdürü ya da sanat danışmanı resimlerimi göstermem için bekliyordu. Tepkileri hiç de fena değildi, iki gün içinde hepsi de Drottninggatan'da, "Kraliçe Sokağı"nda olan dört galeri çalışmalarımı satın almayı kabul etti. Burası şehrin kuzeyinde, Normalm'ın kalbinde, kimileri oldukça eski taş yapılar, diğerleri modern olan fakat hepsi de makul yükseklikteki beş ya da altı katlı binaların arasında trafiğe kapalı kalabalık bir alışveriş merkeziydi. Geleneklerini sürdüren ve Amerikan tarzı gelişmenin asla peşinden gitmeyen bu şehrin estetik bir yanı vardı.

Niki otele geldiğinde yalnızca üç RF resmim kalmıştı. Niki dopdolu bir edebiyat sahnesi bulduğu Berlin'de dört ve hakkında iyi şeyler düşünülen genç bir şairle kontrat imzaladığı Finlandiya'da da bir gün geçirmişti. Stockholm'de operasyonun gerçeklemesinden sonraki ilk iki günde dört ve ertesi gün için de bir başka görüşme ayarlamıştı.

Otelin lobisinde sırtı duvara dayalı, bara dönük iki kişilik deri bir kanepede oturuyordum. Önümdeki sehpanın yanında iki deri koltuk vardı. Holdeki diğer oturma grupları doluydu ve düzen bana uyuyordu. Önceki iki akşam da barda oturmuş, genç Türk barmenle dostluk kurmuştum. Bu akşam uzun bir bardakta yarı yarıya Campari ve kola sipariş etmiştim. Kolanın kahve rengi ve Campari'nin kırmızısı içeceğe kan rengi veriyordu. Büyük bir yudum aldıktan sonra yanımda getirdiğim birkaç galerinin kataloglarına bakmaya başladım.

Niki'nin geldiğini görmeden önce parfümünün kokusunu aldım. Adımları sarı halının üstünde sessizdi. Başımı kaldırdığımda sarıya boyanmış saçlarının görüntüsünü değiştirdiğini gördüm. Koyu renk bir

elbise ve alçak topuklu ayakkabı giymişti, omuzları bir şalla örtülüydü. Belli ki dışarıdan değil odasından gelmişti. Bana bakmadan bara gitti ve bir Bacardi istedi. İçkisi elinde hole göz gezdirdi. Tüm oturma grupları dolu olduğundan barmen de ona yardımcı olmaya çalışırken alana bir göz gezdirdi. Göz göze geldiğimizde kadının benimle oturmasının sorun olmadığını belirterek başımı salladım.

"Belki beyefendinin yanına, buraya oturabilirsiniz," dedi ve bana doğru işaret etti. Sahte bir mahcubiyetle Niki sorun olup olmadığını sordu ve ben de tabii ki olmadığını söyledim.

Deri koltuklardan birine oturdu, bardağını sehpaya bıraktı, çantasından bir metin çıkarıp okumaya başladı.

Birbirimizden ayrı göstermelik hikâyelerimizi tesis ettiğimiz haftanın ardından ilk defa ona baktım. Gözleri metne dalıp gitmişti, barmen başkalarıyla ilgileniyordu, dikkatimi dağıtacak bir şey olmaksızın sevgilimin yüz hatlarını inceleyebilirdim. Yüz hatlarında aşina olmadığım bir şey vardı. Bir haftalık ayrılık aramızda onu belli bir yansızlıkla gözlemlememe olanak sağlayan küçük bir mesafe yaratmıştı. Öylesine göz kamaştırıcıydı ki. Bakışlarım şimdi açık renk olan ve onun ışıltısını yoğunlaştıran saçlarını, fildişi alnını, hoş kaşlarını ve oturduğum yerden yarısı kapalı görünen metne, aşağı doğru bakan gözlerini okşadı. Küçük, keskin hatlı burnu, aralarında kalemin ucu duran hafifçe açılmış çocuksu dudakları. Çıkık elmacıkkemikleri ve parmaklarımla hafifçe vurduğumda davul sesi çıkaracağını bildiğim sıkı yanakları. Sivri çenesi. Aşağıda derin çukuruyla uzun ve narin boynu, elbisesinin omuz askılarının altında uzanan, vücudundan ayrı görünen iki köprücük kemiği.

Bizi tek vücut ve tek ruh yapan, birbirimizi tanıdığımız ve sevgili olduğumuz çetrefilli sürecin her bir saniyesini tekrarlayabilirim; hal böyleyken Niki'nin bir yabancıyı oynadığı o otel barında onu en başından yeniden istemeye başlayabileceğimi hissettim.

İçkimi bitirdim ve bir içki daha almak için bara gittim. Sessizce barmene kadının kim olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda bilmediğini söyledi. Kendim için bir kâse badem istedim, bir tane de onun için ve onu önündeki masaya koyunca güzel gözlerini bana bakmak için kaldırdığında barmenin meraklı bakışlarının bilincinde, nereli olduğunu sordum.

"Kanadalıyım," diye cevap verince bir kahkaha patlattım.

"Kanada! Ben de öyle," dedim. Görgü kurallarını çiğneyerek elimi uzattım ve kendimi tanıttım: "Ron Friedlich."

Niki hafifçe gülümsedi, elime hafifçe dokundu ve metnine geri döndü.

Kadını suskunluk karşısında erkeksi isyanımızın ortaklığıyla barmenle bir an bakıştıktan sonra kataloglarıma geri döndüm.

Bir süre sonra barmenden bir kalem ve kâğıt isteyip Niki'yi çizdim. Yerimden kalkıp çizimi ve oda numaramı barmene bıraktım. "Kalktığı zaman bunu ona ver," diye rica ettikten sonra nazik bir şekilde ayrıldım.

Birbirimizden birkaç oda uzakta olup yalnız başına uyumaya çalışmak biraz cehennemde olmak gibiydi ve resme teşekkür etmek için aradıktan sonra kendimizi tutamayınca, ertesi akşama planlanmış açık operasyon talimatlarını ihlal ederek odama geldi. Yasak cinsellik her zamankinden güzeldi, bekârlık haftasını ve birbirimize özlemimizi telafi etti. Niki gizlice kendi odasına dönmeden önce bir an son derece ciddileşti:

"Böyle yalanlar ve çalıntı bir aşkla dolu bir hayat istemiyorum. Gözler önünde beraber olmamızı istiyorum. Sen resim yap, çalışmalarını sat, ben genç yazarlarla tanışayım, editörlük yapayım ve onların çalışmalarını Kanada'da yayımlayayım. Ne zaman böyle olacak? Ne zaman?"

Ve gözünün kenarında beliren bir damla gözyaşıyla koridorda kayboldu.

Şikâyetinde haklı olduğunu biliyordum. Tamamen. Resim yaptığımda bir bütünlük hissediyordum ve neredeyse başka hiçbir şey –Niki'yle sevişmem haricinde– kendimi tüm benliğimle bütünlüğe vermeme, etrafımdaki dünyayı göz ardı etmeme, yaratımlarımla bir olmama izin vermiyordu. Kendimi bir müzik parçasının bestecisi, çalgıcısı ve şefi gibi hissediyordum, hepsi aynı anda. Tamamlanan çalışmaya baktığımda bazen sevinçten havalara uçuyor, resimlerim sergilendiğinde ya da satıldığında büyük bir mutluluk duyuyordum. Sanatsal yeteneğimin içten gelen bir özellik olduğundan tamamen emindim. Ve böylesi her biyolojik tabiat kendini gerçekleştirmeye içsel bir gereklilik duyar. Son derece berrak bir şekilde sanatsal yeteneğimin doyurulmasının nasıl da bana kendimi anlama, doyum ve hatta dinginlik hissi verdiğini görüyordum. Ve diğer bütün güçlü içsel dürtüler gibi eğer bir çıkış bulamazsa kendimi yarım kalmış ve hüsrana uğramış hissedeceğimi biliyordum. Her insan gibi kabiliyetlerimi yoğunluklarıyla değerlendirmem ve buna göre onları

gerçekleştirmem gerektiğine inanıyordum. Ve bu benim için resim yapmanın –ve elbette ki Niki'ye olan aşkımın– ertesi akşam Gimbers'a girmekten ve bununla bağlantılı her şeyden daha yüksek önceliği olduğu anlamına geliyordu. Ve bir kez daha öncelikler sıramın tamamen mahvolduğu çıkarımına varmak zorunda kaldım. İfşa edilmek ya da "yanmak" için seçilmekten duyduğum hafif aşağılanma yerini tuhaf bir umuda bıraktı: Eğer gerçekten de yanarsam en sonunda önceliklerimi şüphe duymadan bana uygun şekilde sıralayabilirdim. Kendi doğal, içsel özelliklerime uygun şekilde yazgım olan şeyi olmak için.

En azından Niki'yle beraberliğimize birkaç saat daha katmayı denerdim, diye düşündüm ve otelin yemek salonunda bir konuşma başlattım ("Dün akşam barda konuştuğum hanımefendi siz değil misiniz?) ve şehri beraber gezmeyi teklif ettim. Şaşkınlıkla kabul etti. Operasyon başladıktan sonra gezinti yapamayacağımızı biliyorduk.

Şehri kesen boğazda küçük bir adadaki parlamento binasına çıkan köprüleri geçtik. Oradan barok kraliyet sarayını ve opera binasını geçerek eski şehir içinden devam ettikten sonra bu derli toplu şehirde, en güneydekileri Finlandiya'ya doğru uzanan küçük adacıklara yukarıdan bakan bir yamacın üstünde yer alan bahçeli semtler uzakta değildi.

Öğleden sonra geç saatte Udi, Ronen, Avi ve Moshik'le bir restoranda buluştuk. Moshik bize gelen son istihbaratı verdi. Artık Gimbers ofis binasının ikinci katında, muhasebe defterlerinin tutulduğu 205 numaralı odaya ulaşmak ve "Şah Mat" etiketli dosyayı fotoğraflamak durumunda olduğum kesindi. Avi sinyal kesici cihazları yanında getirmişti. Plan Niki'nin sinyal kesicilerden birini arabanın içinden çalıştırarak Udi ve ben duvarın üstünden tesise atlarken duvarı gören kameraları ve üstünden geçen alarm ışınını kesmesini gerektiriyordu. Udi ortaya çıkan korumalarla başa çıkmak için bahçede kalacak ve binanın dışındaki kameraları etkisiz hale getirmek için ikinci cihazı kullanacaktı. Ben de üçüncüyü içeriye girdiğimde koridorda ve 205 numaralı odadaki kameralarla alarmları engellemek için kullanacaktım.

Moshik'in kiraladığı koyu renk camlı Mercedes'le tesisin etrafını gezdik ve yarım kalan işleri hallettik: Nerede durup ineceğiz, Niki nerede park edip bizi bekleyecek, Ronen ikinci arabanın içinde nerede bekleyecek? Şehre geri döndüğümüzde Moshik Niki'nin kullanacağı arabayı Udi'ye teslim etti. Avi Ronen'e bizi engellemeye çalışacak ya da arkamıza takılacak araçları mümkün mertebe engelleyebilmesi için

yeterince büyük bir Toyota Land Cruiser arazi aracı kiralamıştı. İkisi birlikte arabayla uzaklaşırken Niki'yle birlikte göstermelik hikâyemizi tesis etmeyi nihayete erdirmek için Best Western Kung Carl Oteli'ne döndük. Ronen aynı otelde oda tuttu.

Lobiye girdiğimde barmen bana Niki'nin çizimden gerçekten etkilendiğini ve beni arayacağını söylediğini anlattı: "Aradı," diye onaylayarak o akşam lobide buluşmak üzere sözleştiğimizi ekledim.

Bu kez tanışık insanlar gibi görünüyorduk ve konuşmalarımızın bazı kısımlarının barmen tarafından işitilmesini sağladık.

"St. George Üniversitesi mi? Gerçekten mi?"

"Varsity Blues futbol takımı mı? Hadi canım!"

Kısa zaman içinde derin, neşeli bir sohbete dalmıştık. Barmene iyi akşamlar diledik ve ben ona cömert bir bahşiş bıraktım. Eğer işler ters giderse İsveçli araştırmacıların beni yarın bulmalarını beklediğimiz Niki'nin odasına çıktık. Oda servisinden geç akşam yemeği sipariş etmeden önce hızlı bir sevişme faslını es geçmedik. Yemek geldiğinde üstümde yalnızca bir bornoz varken kapıyı hafifçe araladım, Niki de bana bir şeyler söylediğini garsonun işitmesini sağladı.

Bir saat sonra Ronen'in bizimle buluştuğu ve sportif arazi aracıyla, Udi'yle buluşmaya götüreceği otopark katına inmek için—görünmemek için başlarımızı eğerek—asansöre bindik. Biz Mercedes'e geçtik ve Ronen tesisten birkaç yüz metre uzakta, meydana geldiklerinde tüm aksiliklerle başa çıkmaya hazır halde telsizden bizi dinleyeceği bekleme yerine gitti.

Niki sinyal kesici elinde Mercedes'in sürücü koltuğuna geçti. Ceplerinde ihtiyaç duyabileceğimiz bütün aletlerin bulunduğu iş tulumları giyerek her an dışarı fırlamaya hazır bir şekilde, Udi önde ben arka koltukta kapıların yanına oturduk. Neyse ki kış bitmek üzereydi ve nispeten hafif kıyafetlerle idare edebiliyorduk. Kimliğimizin tespit edilmesini biraz daha zorlaştıracak plastik maskeler taktık. Gimbers yolunda trafik seyrekti ve duvara yakın durabildiğimizde hareket zamanı geldi.

"Gidin! Gidin!" diye heyecanla bağırdı Niki elindeki cihazdan kameraların ve alarmların devre dışı kaldığı işaretini aldığında. Bu durumda kendime izin verdiğim tek sevgi işareti olarak Niki'nin sol omzuna hafifçe vurdum ve dışarıya fırlamadan hemen önce Udi'nin de onun sağ omzuna hafifçe vurduğunu gördüğümde bir kıskançlık sancısı hisset-

mekten kendimi alamadım. Fakat Udi komutandı ve bu da onun genç savaşçısını yüreklendirme şekliydi.

İsrail'deki tatbikatlarımızdan da bildiğimiz gibi durmak ve arabadan çıkmak üç saniyeden uzun sürmedi, duvara yapışmamız da üç saniye daha aldı. Niki sinyal kesiciyi çalıştırmaya devam etti, Udi duvarın üstündeki jiletli telleri pensle kesebilmem ve kuşandığım yanmaz eldivenlerle bir kenara çekebilmem için elleriyle bana bir "hırsız merdiveni" yaparak beni omuzlarının üstünde taşıdı. Sinyal kesicimi çalıştırıp binaya çevirdim, döndüm ve elimi Udi'ye vererek pek de az olmayan ağırlığını kaldırmak için kaslarımı limitlerine kadar zorladım, bir dakika içinde ikimiz de tesisin bahçesindeydik. Niki'nin U dönüşü yaptığını işittim. Kamerada bekleyen resimlerimizin iletilmesini engellemek için sinyal kesicisini çalışır halde tutması gerekiyordu.

Artık dışarıdaki kameraları ve alarmı kesme sırası Udi'deydi, ben binaya doğru hızla ilerledim. Paraşütçü tulumumun ceplerindeki önceden ayarlanmış tüm alet edevat ve daha önce yaptığım alıştırmalar sayesinde kapıdan geçmek kolaydı. İçeri girer girmez sinyal kesicimi aktif hale getirdim, teyit sinyalini aldım, birkaç saniye içinde üst katta ve 205 numaralı odanın kapısındaydım. Burada da kilit hızlıca açıldı. Sessizce teknisyenlerin yeteneklerine şükrettim, alarmı ve kamerayı etkisiz hale getirdim ve dosya dolabını buldum.

Şah Mat dosyasını bulmak bana sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika sürdü. Dosya düşündüğümden kalındı ve içindekileri fotoğraflamanın planladığımızdan uzun süreceğini anladım. Ronen'in yanımda olmamasına hayıflandım çünkü işi bölüşebilirdik. Udi'ye durumu bildirdim ve belgeleri tek tek fotoğraflamaya başladım. Udi'nin sesini duyduğumda daha yarısını bile tamamlamamıştım.

"Binada devriye var. Olduğun yere çömel."

Kaldığım yeri işaretledim, dosyayı kapadım ve çekmeceye geri koydum. Sonra kameradan ve odanın girişinden görülmediğini aklıma not ettiğim dosya dolabının arkasındaki boşluğa saklandım. Bekleyen görüntüler iletilmesin diye sinyal kesiciyi çalışır halde tuttum.

Birkaç saniye sonra nöbetçinin ayak seslerini ve sesini işittim. 205 numaralı odaya gelmeleri neredeyse hiç uzun sürmemişti ve öyle görünüyordu ki doğrudan buraya yönelmişlerdi. Kapıyı ve ışığı açtılar, etrafa baktılar. İçlerinden biri kameraya gitti, kontrol etti ve birkaç kez hafifçe kameraya vurdu. İkisi aralarında İsveççe bir şeyler konuştular,

ziyaretlerinin sebebinin kameranın çalışmadığını ya da görüntü iletmediğini fark etmeleri olduğunu tahmin edebiliyordum. Görünüşe göre tatmin olmuşlardı ve gittiler.

Saklandığım yerden çıkana ve işe devam edene dek konuşma ve ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Durumu Udi'ye bildirdim fakat yanıt vermedi, nöbetçilerin onun yakınından geçtiğini tahmin ettim. Bir dakika sonra sesini kulaklığımda duydum: "Daha ne kadar kaldı?"

"Dosyanın yarısı kadar."

"Şimdi bırak ve çık. Burada bir şeyler dönüyor."

"Dosyayı yanıma alayım mı?" diye sordum.

"Hayır. Emirler değişmedi," diye yanıtladı.

Dosyayı yerine koydum fakat odadan çıkamadan Udi tekrar seslendi: "Yedek kuvvetlerle geri geldiler. Yangın merdivenlerine git. İkinci kata vardıklarında binadan çık."

Acil durum planlarımıza uygun şekilde, bulunana dek, yani tahminen tesisten uzaklaşmamıza yetecek bir süre görüntü aktarımını geciktirecek basit bir sinyal kesiciyi odada bıraktım. Kapıyı arkamdan kilitledim, koridordaki kameraları devre dışı bıraktım ve hızla yangın merdivenlerine koştum. Nöbetçilerin ana merdivenlerden ikinci kata çıktıklarını duyduğumda Udi telsizden bildirdi: "Ana girişte bir nöbetçi var. Yaklaşırken haber ver, onunla ilgileneceğim."

Dışarı çıktığımda adam yüzükoyun yerde yatıyordu. Niki'yle Ronen'i uyardık ve Niki arabayı getirdi. Sinyal kesicisi operasyonun başından beri çalışıyordu. Udi'yle koştuk ve kabloyu kestiğimiz yerden duvara tırmandık.

Cihazlarımız durduğu anda kameralar yedeklenen içerikleri, arabanın durduğunu, çitin üstünden atlayışımızı, ofis binasına ve 205 numaralı odaya girişimizi, benim bir dosyanın fotoğrafını çektiğimi –hangisi olduğunu bilemeseler de– ve kaçışımızı görecekleri kontrol odasına iletecekti. Onlar polise haber vermeden ve yola barikatlar kurulmadan yeterince uzaklaşmış olmayı umuyorduk. Herhangi bir durumda, takip ettikleri takdirde Ronen nöbetçilerin araçlarını engellemeye hazırdı. Takip eden iki dakika içerisinde bu gerçekleşmedi, Ronen tesisin kapılarının açıldığını ve korumaların çiti teftiş ettiklerini telsizden bildirdiğinde çoktan şehir merkezine yaklaşmıştık. Udi ona bize katılmasını emretti.

Yarım saat sonra Ronen bizi yine başlarımız önümüzde otelin garajına götürdü ve beş dakika sonra Niki'yle onun odasındaydık. Teçhizatı ve çalışma kıyafetlerini Udi'nin kurtulması için Mercedes'te bırakmıştık. Fotoğrafını çekmeyi başardığım yüzlerce dokümanı şifreli bir hat üzerinden Tel Aviv'e gönderdim.

Ronen bizi bıraktıktan sonra fotoğraflarının çekildiği ve teşhis edildiği kesin olan Mercedes'i park etmiş Udi'yi otelinin yakınındaki bir yerleşim bölgesinden almaya gitti. Kiralık araba belgeleri Moshik'in sahte dokümanlarından öteye uzanmazdı. Moshik çoktan bir feribottan Letonya'ya ayak basmıştı ve arazi aracını kiralayan Avi de aynı şekilde Estonya'ya ayak basmak üzereydi. Saygın otellerinden uygun bir şekilde çıkış yapan Udi ve Ronen Norveç'e doğru uzun bir yolculuğa çıktılar. Tahminlere göre Udi'nin görüntüsü tüm ücra sınır karakollarına dağıtılana kadar sınırın diğer tarafına geçmiş olacakları yönündeydi.

***

Daha sonra, kaçışımızın ardından büyük olasılıkla olmuş olabilecekler üzerine çalıştım: Tesisin bahçesi arandıktan ve hiçbir şey bulunamadıktan sonra Gimbers güvenlik ekibi kapalı devre kamera sisteminin artık çalıştığını gördüler ve görüntüleri incelediler. Beni ve Udi'yi işlerimizi yaparken gördüler ve elindekileri polise yetiştirdiler. Dokümanların fotoğraflarının ulusal güvenliğe zarar verebileceğini ve bu girişin son derece profesyonel bir iş olduğunu vurguladılar. Polis her seriden bir örnek aldı ve görüntüleri büyüttüler. Udi'yle ben maskelerimize rağmen görünür ve teşhis edilebilir olmalıydık. Fotoğraflar tüm karakollara, havaalanı güvenliklerine ve otellere dağıtıldı.

Best Western gece resepsiyon görevlisi konukları pek iyi tanımıyordu ve resimleri beni tek seferde teşhis eden barmene gösterdi fakat böylesi yasadışı bir işle bağlantılı olamazdım çünkü ben yalnızca resimlerini Stockholm'de satan bir sanatçıydım. Resepsiyon görevlisi genç Türk'e ona fikrini soran olmadığını söyledikten sonra polisi aradı. Polisler odamı boş bulduğunda barmen sorgulandı ve onlara Niki'yle aramda filizlenen ilişkiden bahsetmişti. Dakikalar sonra, sabah 06.00'da Niki'nin kapısı çalındı.

Bu ziyareti bekliyorduk ve Niki'nin nasıl tepki vermesi gerektiğini tartışmıştık. Performansı kusursuzdu. Otel bornozunun içinde çıplak

ve saçı başı darmadağın halde kapıyı açtı. Polis memurları utandılar ve fotoğraflarını gösterdikleri Bay Ronald Friedlich'in odasında olup olmadığını sordular. Niki olumlu yanıt verdi ve onun ağzından çıktığına hayret ettiğim bir dizi küfür sıraladı. Şamataya "uyandım", belime bir havlu sardım ve gürültünün sebebinin ne olduğunu görmeye gittim. Polisler daha da utandı. Resimlere baktım.

"Bu adam bana benziyor," dedim. "Bu nerede ve ne zaman çekildi?"

"Bu gece," dedi detaylara pek fazla hâkim olmayan memur.

"Burada mı? Bu otelde mi?" diye sordum.

"Elbette hayır."

"O halde bu ben olamam ve yok yere canımızı sıkıyorsunuz demektir."

Niki daha da öfkelenmişti, onlara gitmelerini ve bizi yalnız bırakmalarını söyledi.

"Lütfen ifade vermek üzere bizimle gelin," dedi memur fakat Niki bu durumu büyük bir skandala çevireceğini haykırınca polis talimat alacağını ve bu sırada otelden ayrılmamamı söyledi.

"Şahsen yatağa geri dönme niyetindeyim," dedim ona, "ve dokuz civarında kahvaltıya ineceğim. Daha sonra konuşabiliriz."

Elbette uykuya dalamaz, hatta sevişemezdik bile, fakat birbirimizin vücuduna sığınarak ve birbirimize ihtiyaç duyduğumuz sıcaklığı vererek birbirimizin kollarında yattık. Bir sonraki aşama bizim kontrolümüzün dışındaydı ve bu da hoş olmayan bir bekleyiş demekti. Polisler geri gelmedi, biz uyumadık ve zaman sinir bozucu bir yavaşlıkla geçerken dakikaları saydık.

Dokuzdan biraz önce bu süre boyunca kapının önünde bekleyen bir memur tarafından takip edilerek odama gittim. Giyindim, halen elimde olan ve önceden belirli bir galeriyle gün içinde bir görüşme ayarladığım son resimleri aldım ve yemek salonunun girişinde en iyi kıyafetlerini giymiş ve son derece bakımlı görünen Niki'yle buluştum. Genç bir yazar ve onun yerel yayıncısıyla ayarlanmış bir toplantısı vardı.

Polisler sabırla kahvaltımı bitirene dek bekledikten sonra onlarla otel müdürünün ofisine gitmemizi istediler.

"Öğlen on ikide bir görüşmem var, bu yüzden sorularınızı sormayı on bire kadar bitirmeniz gerekiyor. Size ayırabileceğim tüm zamanım bu kadar ve bunun fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyorum," dedim onlara. Saat on civarıydı, Niki de yarım saat içinde gitmek zorunda

kalacağını söyledi.

Sorgulama son derece profesyonelce yapıldı. Onlara verdiğimiz süre içinde müfettişler Niki'nin gerçekten de yazarlar ve edebiyat ajanlarıyla görüşmeler yaptığına ve benim de birkaç galeride resimlerimi sattığıma dair onay almışlardı. Ayrıca onlara Stockholm'e gelmeden önce Kopenhag ve Oslo'daki galerilerin, Berlin ve Helsinki'deki edebiyat temsilciliklerinin de isimlerini verdik. Her birimizin Kanada'da ne yaptığına dair tüm soruları, elbette birbirimizi oradan tanıdığımıza işaret edecek her şeyi es geçerek yanıtladık. Niki'nin odasına verdiğimiz yemek siparişi bilgisayarda belirdi ve oda servisi garsonu bize geç bir saatte yemek getirdiğinde Niki'yle "içli dışlı" olduğumuzu utanarak onayladı. Gece boyunca yanında olduğumu üzerine basarak tekrarladıktan sonra Niki'nin gitmesine izin verildi.

Ben sorularını yanıtlamaya devam ettim. Garajdan gelen kaset oynatıldı ve Ronen'in arazi aracında kamburlaşmış şekillerimizi görmeme rağmen giderken ya da gelirken görülmemiştik. Gece resepsiyon görevlisi de vardiyası boyunca otelden ayrıldığımızı ya da geri döndüğümüzü görmediğine tanıklık etti. Sıra gece vardiyasından sonra yatağından kaldırılan zavallı barmendeydi, o da tanışma hikâyemizi doğruladı.

Müfettiş mahcup bir halde şüphe götürmez benzerliğe rağmen bunun yalnızca bir benzerlik gibi göründüğüne karar verdiğini bildirdi ve verdiği rahatsızlıktan ötürü özür diledi. Hatta polis arabasıyla beni görüşmeme götürmeyi bile teklif etti fakat ben istemedim ve bir taksi çağırdım.

Ateşli bir sevişme olmamasına rağmen göstermelik hikâyemizi kuvvetlendirmek için Niki'nin odasında geçirdiğimiz o gece de dakikaları saydık. Niki her yarım saatte bir saate bakarak yalnızca birkaç dakikalığına uyudu ve panik içinde uyandı, ertesi sabah plana uygun şekilde ayrı uçuşlarla ülkeden çıktık.

Ben Gurion Havaalanı'nda körükte benimle buluştuğunda, "Materyaller şaşırtıcı," dedi Avi. "Plan bunları İsveç gizli servisine teslim etmek. Bu kanalı kapatırlarsa, Askeri İstihbarat İran'ın uranyum zenginleştirme projesinde aylar sürecek bir gecikme olacağını söylüyor."

"Başka bir tedarikçi bulana dek," dedim.

"Haklısın fakat bu yüzden sizin gibi adamlarımız var."

Ofisindeki ilk operasyon sonrası bilgilendirmede Udi aynı gece

uzaklaştığı ve bizim yüzleştiğimiz sorgudan kendini esirgediği için benden özür diledi. Müfettişlerin onun oteline de gittiğini ve orada tanınacağını düşünüyordu. Udi ve Ronen Norveç'e bir aksaklık olmaksızın geçmişlerdi, "Fakat yolda bir kahve içmek için dursaydık, fotoğraflar bu sırada ortaya çıksaydı bedelini çok ağır ödeyebilirdik. Nihai değerlendirmede iyi iş çıkardık. Bunu başaran sizin birleşmiş hikâyelerinizdi. Ben sizin kadar şık bir şekilde paçamı sıyıramazdım. Niki de döndüğünde, ikinizle ve şefle birlikte başarımıza içeceğiz," dedi.

Niki İsrail'e benden birkaç saat sonra vardı ve onu karşılamak için havaalanına gitmekte ısrar ettim. Ölesiye yorulmuştu. Bacakları titriyordu, tüm istediği ev ve yataktı. Bizi üste beklediklerini söylediğimde, "Kim şimdi kutlama yapabilir ki?" diyerek burnundan soludu. "Bu gerginlik katlanılmaz. İnsan tüm hayatını nasıl böyle yaşar?"

Ekibe katıldığımdan beri birkaç kez yaşadığım törenden aslında hoşlanıyordum. Niki için bu yeniydi – ve yersizdi. Onun için kadeh kaldırmalar ve şefin yaptığı konuşma yabancı bir kültürün bir parçasıydı. Niki ona emredileni yapmıştı ve bunun için teşekkürü hak ettiğini düşünmüyordu. Niki'nin bunu halen bana olan samuray sadakatinden yaptığını biliyordum ve kalbim, oradaki herkesin ya da çoğunun ilahlaştırdığı –özellikle de operasyon sonrası sorguda, otel odasının kapısında polislere nasıl bağırdığını anlattığımda– bu küçük ve cesur kadın için şükranla ve aşkla taşıyordu. Hiç kimse onun yaşadığı korku ve bekleyiş dolu saatleri bilmiyordu ve benzeri tecrübeler yaşamış diğer ajanlar bunu sormamayı ya da hakkında konuşmamayı yeğlediler.

Udi bizi Eilat'ta beş günlük bir izne yolladı, buna gerçekten ihtiyacımız vardı. Niki mavi denize dökülen kızıl tepelere âşık oldu. Keşlerin yaptığı süs eşyalarının satıldığı sahil yolundan hoşlandı ve Niki'nin Eilat'ta toplanan olağan serserilerle saygın çocuklar arasındaki farkı anlayamadığını öğrendim. Saçını kendi rengine geri döndürdükten sonra, birkaç gün içinde onları çözecek olmasına rağmen kendine uçlarında renkli boncuklar takılı hoş örgüler yaptı. Bir tüplü dalış dersi aldı ve yunuslarla yüzmeye bayıldı, körfez üzerinde ikili paraşütle bir dönüş yaptık ve Niki keyifle çığlık attı, bizi çeken teknenin sürücüsüne küçük bir kız çocuğu gibi el salladı. Soğuk denizde ve ısıtmalı havuzda yüzdük ve başka şeylerden ziyade bolca seviştik.

Yeni döndüğümüz görev hakkında neredeyse hiç konuşmadık

fakat geleceğimiz hakkında konuşmaktan kendimizi alıkoyamadık. "Yaşamamız gereken hayatın rolünü oynamak bir rüya gibi geldi," dedi Niki üzgün bir şekilde. "Birdenbire göstermelik hikâye olması gereken gerçek hayatlarımız gibi bir şeydi ve operasyon yalnızca bir kesintiydi."

Bu konu hakkında zaten konuşmuştuk. Her şey öylesine barizdi ki bu kez bir şey söylemedim, sadece sıkıca sarıldım, Stockholm'deki otel odasında benzer şeyleri söylediğinde ve ağlayarak uzaklaştığında yapamadığım şeydi bu. Fakat bu yüzden yüreğinin cız ettiğini biliyordum. Bir samuray olmak sadakati belli bir ideoloji ve belli renklerle saran bir metafordu. Fakat Niki genç bir kadındı, içinde yaşadığı kültürle bir Kanadalıydı. Başka bir kadının istediği her şeyi muhakkak isterdi: samuray sadakati yüzünden bulaştığı görevler nedeniyle bölünmemiş bir aşk ve aile hayatı yaşamak, başarılı olduğu ve onu çeken mesleki alanda yeteneklerini kullanmak.

Bu sadakat ne kadar dayanırdı? Ne zaman bana, "Buraya kadar," derdi ve kendisi açısından samuray sayfasının kapandığını ve artık bizim de diğer çiftler gibi yaşamamızı istediğini söylerdi?

Japon kültüründe "hayır" diye bir şey olmadığını biliyordum. "Evet"ten yararlanarak olumsuzu da ifade ederler, konuştukları kişiyi gücendirmemek için. Japonlar sorularımı cevaplayamadıklarında, yalnızca yön sorsam bile kafaları karıştığında bunu defalarca yaşamıştım. Niki şimdiye kadar hayır dememişti fakat genç yazarlarla ve onların ajan ve yayıncılarıyla yaptığı mükemmel görüşmelerden bahsetti. Gözleri parladı ve bu meşguliyetin onu ne kadar mutlu ettiğini gördüm. Benim galerilerle görüşmelerimde, özellikle de çalışmalarımı satın almaya karar verdiklerinde duyduğum tatminin aynısını bu görüşmelerde hissettiğini biliyordum.

Kanada'da editör olarak çalışırken genç bir yazarın kendisi, yani Niki olmadan yayımlayamayabileceği olağanüstü bir metin keşfetmenin heyecanından ve eserin ideal okuru olmaya çalışarak ve yazarı kendi gözünden hikâyede eksik olan şeye büyük bir dikkatle yönlendirerek yazım sürecinde sessiz bir ortağa dönüştüğü düzeltme işinden bahsetmişti: "Ve daha da güç olanı neyin gereksiz olduğunu anlatmaktır çünkü bir yazar yazdığı esere âşıktır ve okuru görmez." Ve şimdi bir yazar ajanı olarak onsuz İngiliz dili okurları tarafından asla keşfedilemeyecek her yeni iyi kitabı bulmaktan mutluydu. Yaptığı şeyi seviyor fakat

onu tamamen ikinci bir iş olarak yapmaya mecbur kalıyordu.

Peki ya "hayır" dediğinde ne yapacaktım?

An itibariyle izin verdiğim tek şey derinlerde kendime İsrail'e ve Yahudi halkına bağlılığımı hatırlatmaktı. Genç Alman yazarları çok sevdiğinden bahsettiğinde ona bir Alman'a bakıp onun hoş yanını görmemi güçleştiren bir engel hissettiğimi söyledim.

Niki'nin gözlerinden yanlış anladığı görülebiliyordu.

"Beynin çalıştığı açıdan bakıp görmeye çalışalım," dedim, çünkü başka bir açıklamanın daha önce işittiğim sözcüklerle karşılaşacağını biliyordum: Fakat bunlar Nazilerin torunları ve tarihlerinden ders çıkardılar, ayrıca büyükbabaların hepsi Nazi savaş makinesinin bir parçası değildi.

"Küçüklüğümden beri ne zaman 'Alman' kelimesini duysam olumsuz bir bağlam içindeydi. Beynimdeki nöronlar 'Alman' kelimesinden 'Nazi' kelimesine ve oradan da 'büyükbabamı ve büyükannemi ölüm kamplarına götürdüler' bilgisine koşuyordu. Ve 'ailelerini öldürdükleri' bilgisine. Çeşitli bilgi parçaları 'Alman' kelimesiyle 'yakalama, 'nakil, 'toplama kampı', 'ölüm kampı' ve 'milyonlarca Yahudi'nin kıyımı' gibi kelimeler arasında sinir hücresi düzeyinde bir bağlantı yarattı. Başka nöronlar bu kelimeyi Kudüs'teki Yad Vashem Soykırım Anıt Müzesi'ne girişte ziyaretçileri karşılayan, ellerini havaya kaldırmış küçük bir erkek çocuğuyla silahını ona doğrultmuş bir Alman askerinin resmine ve çıplak kadınlarla ceset yığınlarının resimlerine bağlıyordu. Ve ardından da büyükbabamın intikam için Nazileri öldürmesine. İşte bu şekilde beynimde 'Alman' kelimesini bu çok olumsuz resimlere ve hislere bağlayan son derece katı kalıplar oluştu."

"Fakat benim tanıştığım insanlar gerçekten hoş, kibar ve naziktiler!" diye karşı çıktı Niki.

"Ben de öyle Almanlarla da tanıştım. Nihayetinde kör, sağır ya da aptal değilim," diye neredeyse öfkeyle yanıtladım. "İstemeden, bilinçaltında, tam anlamıyla kontrol edemeden beynimde dönenleri sana bu yüzden anlatıyorum. Böylesi, 'olumlu' bir Alman'la her buluşma ayrıca yeni bağlantılar yaratıyor fakat bunlar 'Almanlar'dan o hislere, anılara, görüntülere, düşüncelere ve kavrayışlara uzanan binlerce sinir bağlantısından meydana gelmiş, kemikleşmiş nöral kalıplara ters istisnai bağlantılar. İçinde bulunduğum durumda iyi bir Alman en iyi ihtimalle bu çağrışımlarla bir uyumsuzluk yaratabilir. Beynin esnekliği

böylesi her tanışıklıkta yeni anlamları olan yeni bağlantıların oluşmasını mümkün kılar. Fakat 'Alman' kelimesinin içimde uyandırdığı genel kalıbın değişmesi için binlerce tanışıklık gerekirdi."

"O halde bu kalıpların seni ailenin ve ulusunun geçmişine bağladığını mı düşünüyorsun?"

Son derece zekice tam da ona söylemek istediğim şeyi kavramıştı.

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Vicdanımın ya da irademin genel olarak beni halkımın ve özellikle de ailemin hikâyesine bağlayan son derece güçlü çağrışımlardan bağımsız olduğunu düşünmüyorum."

"İsrail'de değilken babanın ailesini koruyan olmadığını ve Yahudiler için doğru yerin, bana daha önce de söylediğin gibi İsrail olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Evet, ama bu bütün resmin yalnızca yarısı. Burada olmak yeterli değil."

"Yani bu ülke için savaşmaya hazırlıklı olman gerektiğini söylemek istiyorsun."

"Haklısın, daha önce orduda ve şu anda da yaptığım bu."

"Ne kadar süre boyunca?"

"Arap aklı böyle çalıştığı sürece ve birçok Hıristiyan'da da 'Yahudi' kelimesinden 'İsa'yı çarmıha gerenler' kelimelerine ve hem onların hem de Arapların zihninde var olan olumsuz şablonlara götüren ve büyük nefret doğuran bir nöral bağlantı var."

Niki kendini kollarımdan çekti. "Anlamak zorundasın. Bende senin geçmişine ve ülkene bağlayan herhangi bir çağrışım yok. Ben yalnızca sana bağlıyım."

Bir süre bunun üzerine düşündüm. Birlikte İsrail'e geldiğimizde bunun böyle olduğunu anlamıştım. Fakat aylarca eğitimden, Udi ve diğer eğitmenlerle bu kadar yakınlaştıktan ve ekiple geçirdiği kısa süreden sonra hâlâ böyle olduğundan emin değildim. Ekiple birlikte, hatta belki ben olmadan bile, Niki'nin kendini evinde hissetmeye başladığını düşünmüştüm.

Yine de durumu yatıştırmaya çalıştım: "Fakat ben bir paket teklifim. Ben beni halkıma ve ülkeme ve ayrıca sana olan büyük aşkıma bağlayan bütün bu kalıpların hepsiyim ve ayrıca seninle geçirdiğim her an hayatımın en önemli kalıbı haline gelen yeni bağlantılar yaratıyor."

"Ben burada olduğum sürece," dedi bilge Niki'm, "beyninde 'İsrail' kelimesinden doğan kalıplarla 'Niki' kelimesinden doğanlar uyuştuğu

sürece..." Ve burada bıraktı.

Ben de sessiz kaldım. Eğer beni zorlasaydı ne yapardım? Kolu kesilmiş biri gibi hissetmeden bu iki şeyi birbirinden ayırmak mümkün müydü?

İsveç gizli servisiyle buluşma biz Eilat'tayken gerçekleşti, Udi neler söylendiğine dair bize bir rapor verdi. İskandinavya'yı kapsayan Mossad biriminin başı ve İran'ın nükleer silah projesini sona erdirme çabalarından sorumlu teşkilat görevlisi İsveçlilere Gimbers'ın İranlılara uluslararası tedarik boykotunu ihlal ederek hem uranyum zenginleştirme santrifüjleri hem de bilgisayarları temin ettiğini şüpheye yer bırakmaksızın kanıtlayan çektiğim birkaç düzine fotoğrafı gösterdiler.

"Yani anlıyorum ki Gimbers'a geçen hafta girenler sizin adamlarınızdı," dedi İsveç gizli servisinin başı. "Biliyorsunuz, kimliklerinin farkındayız," diye ekledi, kaçışımızın arkasından olanları tarif ederek.

"Daha çok canımızı sıkan şey," dedi İskandinavya birimi başı herhangi bir şeyi itiraf etmeden, "Gimbers'ın elindeki o fotoğraflar ve onların iletilmeyeceğini kim bilir. Bunu halledebilirseniz size çok minnettar oluruz."

"Sorun değil," dedi İsveçli. "Otellerin bize verdiği isimleri unutacağız ve başka da kimse bilmiyor. Kamera fotoğraflarına el koymak için hemen birilerini yollayacağım. Materyallerinizi bunun üzerine harekete geçebilecek tek kurum olan savcılığa ileteceğiz."

Gimbers'ın yöneticileri birkaç gün içinde tutuklandılar ve Tahran'a gönderilmeye hazır bir sevkiyata el konuldu. "Fakat," dedi Udi, "halen bir sorun olabilir. Polisler fotoğraflarımızı bulamadı ve piçlerin bunları belki de İranlılara ilettiklerinden korkuyoruz. Belki onları yoldayken durdurabiliriz. Eilat'tan döner dönmez bunun hakkında konuşacağız. Yeri gelmişken, bu ne zaman olacak? Yarın olabilir mi?"

4
Brüksel Beyefendileri

Niki son bir kez daha dalmak istemesine rağmen Eilat'taki son günümüzden vazgeçtik. Eğer İranlıların resimlerimizi almasını engellemek için yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa, güneşte eğlenerek geçirilecek bir günden çok daha değerliydi.

Tel Aviv'in dışındaki üssümüze vardığımızda ekibin geri kalanının çoktan Avrupa'da olduğunu öğrendik. Mossad'ın İskandinavya biriminin başı İsveçli meslektaşlarından Gimbers'ın İranlılarla anlaştığı aracının kimliğine ulaşmıştı. Eğer görüntüler iletilmişse, dedi İsveçliler, bu adam, Yuri Gladstone yapmıştır. Lüksemburg'da kayıtlı bir ticari şirketi olan fakat görünüşe göre Brüksel'de yaşayan uluslararası bir işadamıydı. Teçhizatı İran adına ismen satın alan kişiydi ve İsveç polisi Gimbers yetkililerini sorguya çektiğinde adı geçmişti fakat onun hakkında daha fazlasını bilmiyorlardı.

Ertesi gün akşamüstünün erken saatlerinde Belçika, Zaventem Havaalanı'na indik. Udi'yle Brüksel'de akşam sekizde buluşacaktık, o zamana kadar operasyondaki rolümüzün ya da göstermelik hikâyemizin ne olduğunu bilemeyecektik. An itibariyle birlikte kalmaya karar verdik ve Grand Place'e çıkan dar sokaklardan birindeki Royal Windsor Oteli'nde bir oda tuttuk. Günün geri kalanını eski yan yollarda ve benim gözümde dünyadaki en güzel meydanlardan biri olan o harikulade meydanda dolanarak geçirdik. Dört tarafı dört ya da beş katlı, ön cepheleri sütunlu, pervazları süslü ve çatıları dik görkemli binalarla çevriliydi. Kenarlardan birinin ortasında Belediye binası, belki de tam olarak efsaneye göre ön cephesinin iki tarafında sütun sayısında mimarının kendini öldürmesine neden olan hafif bir asimetri yüzünden, tüm binalar içinde en etkileyici olanıydı.

Meydandan ve civarından çok uzaklaşmak istemedik, geri kalan zamanımızda deniz mahsulleriyle dolu tezgâhların ve restoranların olduğu ara sokaklarda yürüdük, özellikle de şöhretine oranla çok ufak olması bizi şaşırtan, süs havuzuna işeyen küçük çocuk heykeli *Manneken Pis*'i ziyaret ettik. Gün battığında hava dışarıda durulamayacak kadar

soğumuştu, biz de Udi'yle buluşmamıza erken vardık. Buluşma, ismi süslü harflerle yazılmış ve yeşil deri kaplı cilalı maun mobilyalarıyla şık bir kafedeydi. Udi'yle Ronen çoktan gelmişlerdi.

"Midye öneririm," dedi Udi ve ardından Niki'ye bir bakış atarak, "Yanmışsın. Güneş sana iyi geliyor," dedi.

Ronen Udi'den çok nadiren gelen şahsi iltifattan kaynaklanan hafif mahcubiyeti atlatmamıza yardım etti ve "Ve benim tavsiyem de beyaz şarapta istiridye," dedi.

"Bana uyar," dedi Niki son derece beklenmedik iltifatı takiben yanaklarındaki hafif kızarıklıkla ve güldük çünkü yanıtı hem Udi'ye hem de Ronen'e bir cevap niteliğindeydi. Kendime bir kez daha Udi için Niki'nin benim sevgilimden ziyade onun ajanı olduğunu hatırlatmam gerekti. Düşüncelerimi toparlarken zaman kazanmak için bir menü istedim ve hemen bir kahve söyledim.

"Lüksemburg adresini ziyaret ettim ve Dave şirket kayıtlarını kontrol etti," dedi Udi bize. "Yuri Gladstone'un firması bir paravan şirket. Adreste bir ofis hizmetleri firması var ve kutularından aldığımız postadan Brüksel'de iki adres ele geçirdik. Bunların etrafında bazı keşifler yaptık ve biri, Place Louise, bir işyeri adresi ve Moliere Caddesi'ndeki ikincisi bir konut. Jerry daireleri, Dave de ofisleri izliyor."

"Bizim işimiz ne?" diye sordum.

"Öncelikle, seninle benim ve belki de Rut'un resimlerinin İranlıların eline geçmesini engellemek. Fakat bu konuda korkarım iş işten geçtikten sonra önlem almaya çalışıyoruz. Oraya girişimizin üzerinden bir hafta geçti ve eğer onları yollamak istemişse bu işi e-postayla şimdiye kadar yapmaması için bir sebebi yok. Ne olur ne olmaz diye sakal bırakmaya başladım," dedi ve kirli sakallı çenesini ovdu. "Boaz, sen bıyık bırakacaksın, Rut da saçını daha koyu bir renge boyayacak."

Udi adamımızın İran'ın modern silah edinme çabalarında kilit figür olduğu için ekibimizin ilk görevinin adamı ve işini belirlemek olduğunu söyleyerek devam etti. Firması hakkındaki soruşturmalar çoktan satın aldığı ve İran'a gönderdiği nükleer endüstri araç ve materyalleri üreten Avrupa'daki başka firmalara sıçramıştı. Diğer iki takım şimdiden biri Norveç'te ve diğeri Rusya'da olan bu ipuçlarını değerlendirmekle meşguldü.

"Peki, onu bulduğumuzda emirlerimiz tam olarak nedir?"

"Daha fazla detaya ulaştığımızda onunla nasıl ilgileneceğimize dair

İsrail'de bir karara varılacak. Ofisini yakmaktan onu dövmeye ya da gözünü korkutmaktan doğruca infaza kadar her şey olabilir. Her neye karar verirlerse."

"Ve aynı zamanda resimlerimizi geri almak."

"Eğer halen oradalarsa," diye doğruladı Udi. "Her şey Yuri'nin burada, Brüksel'de olduğuna işaret ediyor. Fakat onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmiyor. Ofisi kullanan kişiyle dairede yaşayan her kimse bizim adamımız olduğundan emin olmak için bağlantı kurmalıyız. Ancak ondan sonra, daha önce de dediğim gibi onu ne yapacağımıza karar verilecek."

Udi ofise ve daireye girmek için izin istemiş fakat alamamıştı. Stockholm macerasının ardından adam peşinde yetenekli bir hırsız ekibi olduğunu öğrenmiş olmalıydı ve kolaylıkla mekânlardan birine ya da her ikisine birden bubi tuzağı hatta belki de patlayıcı döşemiş olabilirdi.

Place Louise'nin, meydandan Uckle semtine dayanan ormana uzanan lüks Louise Bulvarı'nın şehrin bittiği ucunda büyük bir meydan olduğunu öğrendim. Meydanın etrafındaki büyük binalar bize çok sayıda iyi gözlem noktası sunuyordu. Niki'nin en sevdiği yer sonsuz lezzet seçenekleriyle Häagen Dazs dondurma salonuyken, ben karşı köşedeki Quick'i ve Brüksel'deki başka her şey gibi mayonez dolu hamburgerlerini tercih ettim.

Mesaiden önce ya da sonra Niki pahalı ve kaliteli dükkânların bulunduğu şık bir alışveriş merkezi olan Galeries Louise'ye ya da meydana açılan bitişik sokaklardaki diğer alışveriş seçeneklerine uğramaktan hoşlanıyordu. Louise Bulvarı'nın sonunda engin ve azametli Palais de Justice ve onun karşısında "ülke için ölen piyadelerin anısına" bir anıt vardı. Burada Belçika'nın tarih boyunca Almanya, Fransa ve Hollanda arasındaki savaşlarda başlıca ölüm tarlaları olduğunu ve aslında aralarında bir tampon bölge olarak hizmet görmesi için kurulduğunu öğrendim.

Mesailerim arasındaki saatleri Louise Bulvarı'nın ucundan çatallanan Rue Royal üstünde ya da yakınında bulunan önemli müzelere kısa ziyaretler yaparak harcadım. Flaman sanatının bazı olağanüstü hazineleri Kraliyet Güzel Sanatlar Müzesi'nde sergileniyordu fakat Rue des Sables'deki Çizgi Roman Sanat Müzesi'nde daha çok eğlendim. Ten Ten'in ve Şirinler'in nasıl yapıldığını öğrenmeye çalıştığım

zamanlardan beri Belçika çizgi romanlarını sevmiştim ve tekniklerinin bazılarını İsraman'ım için ödünç almıştım. Niki bir ziyarete benimle birlikte geldi ve ilk defa ona İsraman'dan bahsettiğimde çok hoşuna gitti. "Bir de seni tamamen tanıdığımı sanırdım," dedi neredeyse azarlayarak.

Uckle belki de yan sokaklardaki sessizlikle, şehir merkezine çıkan ve bir insanın ihtiyaç duyabileceği her çeşit dükkânın sıralandığı geniş bulvarların bulunduğu büyükşehrin birleşimini sunduğu için Avrupa Birliği bürokratlarının tercih ettiği semtti. Semt, dairelerini AB bürokratlarına kiralayan yerli halktan bazıları için çok pahalıydı ve elbette ki özellikle kuzeyde ve şehrin güneyindeki tren istasyonlarının çevresindeki alanları işgal eden yüz binlerce Kuzey Afrikalı için ulaşılamazdı.

Yuri Gladstone'un yaşadığından şüphelendiğimiz Moliere Caddesi, Uckle'daki sakin sokaklardan bir tanesiydi. Her biri farklı mimari tarzda ve dört ila altı katlı, bitişik nizam inşa edilmiş tipik Belçika apartmanlarının bulunduğu bir sokaktı. Kısa zaman içinde burada görünen tek tehlikenin yerlilerin çocuk yerine bakmayı tercih ettiği köpeklerinin kaldırımdan alma zahmetine girmedikleri dışkı öbekleri olduğunu öğrendim.

Belçikalılarla karşılaşmalarım beni kalın kafalılıklarından dem vuran hikâyelerde gerçek payı olduğuna ikna etti. Örneğin hepsi aynı fiyat olmasına rağmen içinde değişik kurabiye türleri bulunan bir paketi satmayan, hepsini ayrı ayrı tartmakta ve paketlemekte ısrar eden satıcılar vardı. Belki de bir turistle asansörde kalan ve turiste merak etmemesini çünkü birkaç gün önce birden duran bir yürüyen merdivende saatlerce kaldığını söyleyen Belçikalı fıkrasında bir şeyler vardı.

Olası bir "hedef"e kavuşmadan Place Louise'de ve Moliere Caddesi'nde sinir bozucu üç gün geçti. Uzun boylu, yakışıklı, kırklı yaşlarında, iyi kesim takım elbiseler giyen bir adamdı ve her sabah apartmandan çıkıyordu. Ancak ofis binasının karşısındaki bir arabanın içine yerleştirdiğimiz kameradan gelen fotoğrafları inceleyince adamın kısa bir süre sonra buraya geldiğini gördük.

Onu başında fark etmiştik fakat Place Louise yönüne giden tramvaya binmediği için takip etmedik. Ofis binasına girdiğini gördükten sonra iki gün peşine takıldık. Temkinli davrandığı ve gözetlenip gözetlenmediğini anlamak için basit bir gözlem uygulaması yaptığı ve peşinde olabilecek herhangi birinden kurtulmaya çalıştığı barizdi. Şehir merkezine doğru giden bir tramvaya bindi ve oraya vardığında onu ofis binasının

yakınına bırakan tramvaya geçti. Ofisinden ve evinden başka bir yere gitmiyordu. Herhangi bir yemi yutmayacağı ve ona yaklaşan birinden şüpheleneceği tahmin edilebilirdi. İki konum civarında düzinelerce saat gözetleme yapmış ve ekibimizde en az eğitime sahip olan Phillip'le Dave geçenlerin meraklı bakışlarıyla çoktan "fark edildiklerini" hissediyorlardı ve Udi bir sonraki aşamaya geçmeye karar verdi.

Plan Niki'nin hedefle temas kurması, elinden geldiğince bir şeyler ortaya çıkarmaya ve eğer mümkün olursa ofisine ya da dairesine davet edilmeye çalışmasıydı. Sonrasında alarm sistemlerini keşfetmeye, kilit tiplerini teşhis etmeye ve mümkün olduğunda minyatür bir mikrofon yerleştirmeye çalışacaktı.

Sonraki iki sabah Niki Yuri'nin tramvayındaydı. Adam evden çıktığında mesajı almasıyla Niki Moliere Caddesi'nden bir durak önceki parke taşlı Chausee d'Alsemberg durağında tramvaya bindi ve adam indiğinde tramvayda kaldı. Adamın genellikle oturduğu yere yüzü dönük oturdu. Fakat Yuri onun varlığına tamamen kayıtsızdı, *The Guardian*'ının arkasına saklandı ve ne onunla bir çift laf etti ne de göz göze geldi. Temel casusluk eğitimi elbette ki Niki'nin harekete geçmesine engeldi.

"Koca bir hafta geçti," dedi usanmış Udi, "ve karargâh daha fazla bilgi edinene dek içeri girilmesine karşı. Üstelik onun herhangi bir İngiliz AB bürokratı değil de bizim adamımız olduğuna dair bir kanıtımız bile yok. Bu esnada diğer iki ekip Oslo ve Moskova'daki tesislere sızdı ve tonlarca materyal indirdi. Genel Merkez'de bunun üzerine çalışıyorlar ve göreceğiz – belki de düşüncelerini değiştirecektir. Her halükârda daha girişken olmamız gerekiyor ve Rut bu sana kalçanda bir kesiğe mal olacak."

Benim görüşüm sorulmadı bile, Niki de karşı çıkmadı ve böylece operasyonumuzun bir sonraki aşaması başladı.

Kararlaştırılan sabah Yuri'nin evinin etrafında nöbetteydim. Moliere ve Alsemberg caddelerinin köşesine yakın ufak bir kliniğin kapısında duruyordum. Dışarıya çıktığını ve bana doğru yürüdüğünü gördüm ve bunu telsizden bildirdim. Niki hazırlanmakta olduğu Udi'nin arabasından çıktı ve tramvay durağında sıraya girdi.

Yuri karşısına oturduğunda yine onu görmezlikten geldi. Birkaç durak sonra, Gare du Midi ve Faslı ve Cezayirli semtlerinin yakınlarında Ortadoğuluya benzeyen gürültücü dört gençten oluşan bir grup

tramvaya bindi. Fransızca ve Faslı Arapçası karışımı konuşmalarıyla kökenlerine dair bir şüpheye yer bırakmadılar. İçlerinden biri Niki'yi fark etti ve yarı Asyalı görünümü hakkında bir yorumda bulundu. Güldüler ve ona yaklaştılar.

İçlerinden biri "*Voulez vous...*" sorusunu sordu. Niki başını aşağı çevirdi ve yanıt vermedi.

"İyi paraya iyi seks," dedi içlerinden biri İngilizce ve tekrar güldüler. Ondan yine bir tepki alamayınca, "Sen bana iyi seks yap, ben sana elli avro vereyim, tamam mı?" dedi.

Niki oturduğu yere gömülmeye çalıştı. Gazetesini okumaya devam eden Yuri dahil diğer hiçbir yolcu müdahale etmedi.

Niki'nin tepkisizliği zorbayı öfkelendiriyordu, Niki'nin omzunu dirseğiyle dürttü.

"Niye cevap yok? Arap iyi değil? Arap iyi seks!" derken kasığını öne çıkardı ve apış arasını avuçladı. Bu kadarı Yuri için çok fazlaydı. Başını gazetesinden kaldırdı, gençlere öfkeyle baktı ve "Hanımefendiyi rahat bırakın!" dedi.

Dördü Arapça ve Fransızca karışımı konuşarak bu sefer ona döndüler ve "İngilizce bilen", "Onun yerine seni becereyim istiyorsun?" dedi.

Yuri derin bir nefes aldı, kasten gazetesini katladı ve ayağa kalktı. "Tramvaydan inin, hemen!" diye emretti.

"Otur yaşlı adam," dedi serseri ve onu geri yerine itmeye çalıştı.

Fakat İngiliz genç magandanın düşündüğünden daha çetindi ve dürtüklenince yapıştırdığı çınlayan tokat hızlı ve sertti, tam hedefini bulmuştu – beş parmağıyla kulak zarını yırtmış olması gereken bir kuvvetle kafasının yan tarafına indirdiği bir darbe. Genç şaşkınlık içinde sendeledi ve bir feryatla yere çöktü. Bu açık bir savaş ilanıydı. Arkadaşlarından biri onu tutmak için eğildiği sırada diğer ikisi Yuri'nin üstüne atladı.

Fakat Yuri becerikli korunma ve yumruk hamleleriyle kendini savundu ve onları başından savdı. Bunun üzerine kabadayılardan bir tanesi bir bıçak çıkardı.

Bu noktada Niki yardım etmek için ayağa kalktı. Tramvay ani bir şekilde durduğunda yumruklar ve küfürler uçuşuyordu. Herkes dengesini yitirdi. Niki acıyla ciyakladı.

Kapılar açıldı, çete kendi arasında polisin geldiğini bağırdı ve kaçtılar.

Niki ve Yuri kendilerine geldiler. Niki ona nasıl teşekkür edeceğini

bilemedi ve Yuri sessizce, "Kanıyorsunuz," diyerek dizini işaret etti. Kan elbisesinin altından bacağından aşağı süzülüyordu. Niki içgüdüsel olarak eteğini kaldırarak uyluğunda kanayan kesiği ortaya çıkardı. Tramvay yeniden hareket etmişti. Yuri sürücünün yanına gitti ve bir ilk yardım setiyle geri geldi. Niki yaranın üstüne bir parça gazlı bez koydu ve epey özensiz bir sargı yaptı.

Sonraki durakta, "Sanırım burada inip bir taksiyle hastaneye gideceğim," dedi.

"Ofisim çok yakında," dedi hedefimiz. "Dilerseniz orada size düzgün bir sargı yapabilirim. Çok ciddi bir kesik olduğunu düşünmüyorum. Hastanede ödemek zorunda kalacağınız yüzlerce avroya değmez."

Niki minnetle kabul etti. Adam bir taksi çevirdiğinde Niki şaşırmıştı. "Genellikle burada tramvay değiştiririm fakat şu anda zaman kaybetmek istemiyorum," diye açıkladı.

Arabasının camından ikisinin indiğini ve taksiye bindiklerini gördüğünde, "Bingo!" dedi Udi. Beni aldığından ve bir şey ters giderse, diye tramvayı takip ettiğimizden beri ikimiz de tek kelime etmemiştik.

Yuri'nin ofisinin kapısında tüm girişi gören bir kapalı devre kamera vardı. Birbirinden ayrı iki kilidi açmak için iki büyük Spyder anahtar kullandı ve içeriye girdiğinde alarmı kapatmak için hemen portmantonun arkasına uzandı. Ofis dairesi ufak bir mutfak, bir tuvalet ve sade döşenmiş bir odayla bir giriş katıydı. Görünüşe göre burayı ondan başka kullanan yoktu. Bir masa ve iki koltuk, kilitli bir dosya dolabı, bir masa üstü bilgisayar, bir faks makinesi ve bir telefon vardı. Duvarda ince bir plazma monitör vardı.

Adamın su ısıtıcıyı çalıştırdığı ve ilk yardım setini aldığı sırada Niki odayı inceledi. İki farklı köşeden onu izleyen iki kamera vardı. Kameraların yakalanmadan çantasında getirdiği mikrofonu yerleştirebileceği uygun bir yer aradı. Kolay değildi, sonunda onu üstüne oturduğu minderle koltuğun sırtı arasındaki boşluğa ittirdi. İdeal bir konum değildi fakat kameralara yakalanmadan yapabileceği bu kadardı.

Yuri bir fincan çay, bir bandaj ve antibiyotik merhemle geri geldi.

"Kanama durdu, şimdi tekrar açmak iyi bir fikir mi bilmiyorum," dedi Niki.

"Evet, çok kanamış olmasına rağmen kesik derin değildi ve temiz görünüyordu," diyerek ona hak verdi. "Şanslıydınız."

Artık savunma halinde olmadığı ortadaydı, Niki'nin cazibesi işe yarıyordu. Onu "o Arap külhanbeylerinden" kurtardığı için daha fazla teşekkür edebileceği bir restoranda daha sonra buluşmak üzere anlaştılar.

Bir saat sonra Udi'nin otel odasında bize bunları anlattığında onun bacağında açtığı yaranın yeterince derin olmadığı konusunda Udi'yle aynı fikirdeydi ama kavga sırasında kesiğin üstüne kapattığı yara bandını kaldırdığında patlattığı kana benzeyen sıvının kapsülü çok büyüktü.

"Bu yüzden tramvayda yarayı yakından görmesine izin vermeyerek bandajı kendim yapmakta ısrar ettim ve ofisinde bandajı değiştirmesini istemedim," dedi Niki.

"Serserilere" gelince, kısa bir süre sonra önceden belirlenmiş kafede ortaya çıktılar. Bu sefer düzgün giyinmişlerdi ve havaalanına gidiyorlardı. Onlar açısından Mossad'ın stajyer kursunda iki günlük bir araydı bu. Yuri'nin tokadını yediği için halen canı yanan ve kulağında çanlar çalan zavallı eleman hariç hepsinin keyfi çok yerindeydi. "Umarım ona gününü gösterirsiniz," diye Udi'ye homurdandı ayrılırken.

Udi bize akşam için planları verdi. Niki Yuri'yle sohbetini aktaracak bir dinleme cihazı takacaktı. Udi'yle ben restoranda onları gözetleyecektik, Ronen'le Jerry de olur da Yuri şüphelenirse diye bizimle yer değiştirmeye hazır halde otoparkta bir arabanın içinde olacaklardı. Dave yakındaki bir taksi durağında bekleyecek, Philip de sokağın karşı tarafında, restoranın camından gözükmeyen tarafında bir arabanın direksiyonunda olacaktı.

Meydanın yakınında ve Yuri'nin ofisindeki mikrofonun menzilinde, Louise Bulvarı'nda bir arabada olan Jerry'den gelen aramayla brifing kesildi.

"Çoğunlukla tek duyabildiğim mırıltılar," diye bildirdi Jerry, "çünkü mikrofon masa civarındaki sesleri almıyor fakat elinde ahizeyle odanın içinde yürümüş olmalı ya da cep telefonundan konuşuyor ve koltukta oturuyor olabilir. Neyse, Hani adında birine Oslo polisinin Ziegelmeyer firmasının yetkililerini çağırdığını ve onlara İran'a uygulanan ambargoyu deldiklerinden şüphelenildiğini söylediklerini anlattı. Yetkililer polise bir yığın doküman verilmesini istemiş, bunu yapmak zorunda olup olmadıklarını avukatlarına danışıyorlar."

"Teşekkürler. Bizim kendi bağlantımız var. Adamımız o," dedi Udi fakat Jerry devam etti: "Bu Hani'nin keyfi çok kaçıktı. Yuri'ye İsviçre peyniri gibi delik deşik olduğunu ve sızıntının nereden kaynaklandığı-

nı kontrol etmesi gerektiğini söyledi."

"Adamımızın o olduğunu biliyoruz. Saat sekizde restoranda olacağını biliyoruz, bu işi bitirelim. Rut'la vakit geçirmesine gerek yok," dedim.

"Bunu tamamen profesyonel kaygılarınla söylüyorsun, değil mi?" Udi'nin çıkışında alay vardı. "Rut'la buluşma planlandığı gibi gerçekleşecek. Ondan daha fazla şey öğrenebilir. İsveç'in yanı sıra Norveç ve Rusya'yla bağlantılarını keşfetmemiz diğer yirmi yerle başka bağlantıları olmadığı anlamına gelmez. Rut bize ofis güvenliği hakkında operasyon öncesi değerli istihbaratlar verdi ve büyük Genel Merkez –bizimki– bunun üstesinden gelmek üzere hazırlık yapıyor. Rut bu işte iyi ve ona teklif ettiği takdirde dairesine gitmesini, benzer bilgiler edinmesini emrettim. Belki bundan sonra ofise girmemize izin verirler."

Yüzümün kızardığını hissettim fakat bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Udi'nin yaptığı doğruydu ve belli ki Niki'yle ilişkim ne bu akşam Yuri'yle buluşmaması ne de onunla gitmesine neden olacak bir daveti kabul etmemesi için bir sebepti. Yine de içerlemiştim. Niki'nin onun gibi bir adamla yemeğe çıkması bile benim için yutması yeterince zor bir şeydi. Yemekten sonra onu evine çağırmasının tabii ki romantik bir nedeni vardı. Şüphesiz, Niki'nin onunla yatağa girmekten kaçınacağını varsaysak bile, bunun gerçekleşmesini sessizce izleyip çenemi kapalı mı tutacaktım? Bu bana doğru gelmiyordu.

"Acaba 'eğer teklif ederse' onunla yatmasını da emrettin mi?"

"Bir çifti işe almanın doğru olup olmadığına dair şüphelerim vardı," dedi Udi ciddiyetini bozmadan, "ve öyle görünüyor ki hata yaptım. Bu görevden sonra, bazı kararlar vermemiz gerekecek fakat şimdilik görev için en iyi olanı yapacağız. Bunu seninle paylaşmak zorunda olmamama rağmen sırf seni rahatlatmak adına soruna yanıt vereceğim. Eğer konusu açılırsa Rut'un onu oteline davet etmesini kararlaştırdık, biz de orada onu bekliyor olacağız."

Yutkundum ve gözlerimi yere çevirdim. Fakat Udi içimi rahatlatmakla yetinmedi. Beni operasyonu yürüten ekipten de çıkardı.

"Bu akşamki gösteride başroldeki ekibin Jerry'yle benden oluşmasına karar verdim. Biz restoranda olacağız, Ronen ve sen yedek olacaksınız."

Restoranda ve belki apartman dairesinde de her ne olacaksa Niki'nin üzerindeki dinleme cihazından iletilecekti ve Udi benim duymamı ya da görmemi istemiyordu. Konuşmanın devamındaki hoş olmayan

sessizlikte o sabah Niki tramvaya binmeden dakikalar öncesini kafamda canlandırdım: Niki'nin eteğini kaldırarak bacağını açması, Udi'nin bir cerrah neşteriyle ona doğru eğilmesi ve etini kesmesi. Ona bir dakika öncesinde ne söylemişti? Onu rahatlatmış mıydı ve eğer öyleyse bunu nasıl yapmıştı? Alkolle ıslatılmış gazlı bezle kesilecek yeri okşayışı. Ve kesiği attıktan sonraki an, bacağının beyaz etini kestikten ve kan akmaya başladıktan sonra ne yapmıştı? Niki acıyla haykırmış mıydı? Onu okşayarak mı teselli etmişti? Belki de onu öpmüştü – babacan bir öpücük elbette. Sonra yaranın kanlı ağzını bir araya getirmiş ve içinde Niki açtığında yırtılarak boşalacak kapsülün olduğu geniş yara bandını yapıştırmıştı. Gimbers'ta araçtan çıktığımızda onun omzuna nazikçe vuruşunu, neredeyse okşayışını hatırladım. Tramvay durağında arabasından çıktığında bu kez ne yapmıştı? Başını mı okşamıştı? Ve Niki onun için ne hissediyordu? Udi kesinlikle onun hayatında önemli bir figürdü. Tüm kursu süresince benimle olduğundan daha çok zamanı onunla geçirmişti ve şimdi onun komutanı bizim komutanımızdı.

"Benimle misin Boaz?" Udi'nin sesi düşümü böldü.

"Hayır, fakat bunu başka bir zaman konuşalım."

"Başka bir zaman olmayacak," dedi Udi. "Burada bir görevdeyiz. Sır yok."

"Tepemin tasını attırma " diye patladığımı işittim. İçimde kısık bir ateşte ısınan şey birdenbire kaynayarak taştı ve bu infilakın bu kadar yakında olduğunu hiç sezmemiştim. "Beni sürekli ayıran, onu benden gizleyen sensin."

Ayağa kalkarak masayı terk ettim.

Konu bir daha açılmadı. Tuvalete gidip yüzümü yıkadım. Ben oradayken Jerry tekrar aradı ve ofisten bir çeşit elektronik ıslık sesine benzer tuhaf sesler duyduğunu ve sonrasında hiçbir şey işitmediğini söyledi. Udi bu durumu teknik bölüme danışacağını söyledi. Ben geri döndükten sonra bir yanıt aldı: Bir çeşit sinyal kesici ya da dalga boyu tarayıcı çalıştırılmış olabilirdi fakat "aynı zamanda bir ekranı, hatta bir televizyonu bile devre dışı bırakabilecek herhangi bir şey olabilirdi". Udi'nin ya da herhangi birisinin aklına bir hata ayıklayıcının Niki'nin bıraktığı böceği bulduğu ihtimali geldiyse de muhtemelen söylememişlerdir.

***

Taksi onu restorana bıraktığında Niki yine güzel görünüyordu. Otoparktaki arabadan Udi'nin operasyon fonunu kullanarak o akşam için satın aldığı bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve güzel bir kürk mont içinde narin vücudunu gördük. Alışveriş yaparken onunlaydım fakat Udi'nin ona verdiği brifingde değil. Udi'nin bana söylediklerinin ötesinde onun için ne gibi sınırlar belirlediğini –ya da belirlemediğini– bilmiyordum. Geçmişte olduğu gibi böyle anlarda Udi'nin aklında görevden başka hiçbir şeyin olmadığını kesinlikle biliyordum. Belki aklında Niki de vardı, nasıl başa çıkacağı, bunun onu nasıl etkileyeceği, fakat ben bunun bir parçası değildim. Onun bakış açısına göre bu durumda ben Jerry ve Ronen'den hiçbir şekilde farklı değildim. Ronen üzgün olduğumu görüp kolunu omzuma attı.

"Merak etme, kardeşim. Mühim değil. Endişe etme. Aklında porno filmler oynatma. Biz öyle şeyler yapmayız, bunu öğrenmiş olman gerekirdi. Bunun için, eğer gerekiyorsa, yerel telekızları kullanıyoruz ve onlara normalden biraz daha fazla ödüyoruz."

Mossad'ın temiz Yahudi kızları kirli oyunların dışında tutuluyordu, bunu biliyordum. Fakat Niki'nin, Yahudi olmayan Kanadalı Japon bir kızın Udi'nin gözünde bir çeşit telekız, temiz olmayan görevlerde kullanılabilecek birisi olmadığını kim biliyordu?

"Bunu aş artık," diye azarladı Ronen beni. "Fakat cidden, seni anlamıyorum. Kız arkadaşımı hayatta, asla takıma getirmezdim. Ailede çılgın işler yapan bir kişi yeterli değil mi? İçimizde normal olan bir kişi yok. Her birimizin eksik bir vidası var, bu yüzden buradayız. Seninki bir terörist tarafından öldürülen bir kız arkadaş. Benimki çoğunun öldüğü ve benim aptal bir sakatlık yüzünden evde kaldığım Lübnan'daki o operasyonda komando birliğimin başına gelen felaket, o zamandan beri kendimi mecbur hissediyorum. Jerry'ninki yine Lübnan'da bir keresinde yanlışlıkla birliklerimizi bombalaması. Udi'ninki belli ki bir çeşit aile sorunu – çeşit çeşit söylenti var fakat bunun hakkında konuşmuyor, bu yüzden kimse bilmiyor. Senin Niki'nin aslında normal olduğunu düşünüyordum, ta ki onu buraya getirene dek. Söylesene, sizin gibi iki sefilin nasıl çocukları olur?"

Hemen arkasından Udi ve Jerry'i restorana girerken gördük. Niki'ye erken gelmesi söylenmişti, böylece Yuri'nin ayırttığı masada oturuyor olacaktı. Udi'yle Jerry, Niki'yi ve Yuri'yi görebilecekleri fakat tamamen alakasız görünecekleri bir masa buldular. Yuri bir taksiyle geldi, uzun

boylu ve şıktı, uzun bir pardösü giymiş ve bir Borsalino şapka takmıştı. "Havalı bir adama benziyor," dedi Ronen yarama tuz basarak.

Niki'nin telsizi yalnızca Udi'ye aktarımda bulunuyordu. Udi bizimle başka bir dalga boyundan konuşabiliyor ve bizi duyabiliyordu.

Başladıklarından on beş dakika sonra Udi'nin sesini duyduk: "İlk servisi bitirdiler. Her şey iyi gidiyor. Henüz istihbarat yok. Ana yemek geliyor. Tamam."

Beş dakika sonra Yuri Niki'nin eline küçük bir kutu koydu. Niki kutuyu açtı ve içinde bir yüzük buldu.

Niki mahcup ve şaşkın bir halde ona baktı fakat gördüğü suratta ateşli bir talibin ifadesi yoktu. Yuri'nin yüzü soğuktu ve "Halen yaşıyor olmanın sebebi en uçta oturan iki goril değil. Eğer aceleyle bir şey yaparsan üçünüz de öleceksiniz. Silahlıyım. Tıpkı ofisimdeki koltuğa yerleştirdiğin mikrofondan haberim olduğu gibi ne yaptığını ve ne söylediğini tam olarak bileceğim. Şimdi tuvalete gidiyorum, sonra da buradan gideceğim. En az beş dakika boyunca ne hareket edecek ne de ağzını açacaksın. Ondan sonra ne yapmak istiyorsan onu yap."

Yuri masadan kalktı. Niki yüzüğün bir mikrofon olduğunu ve her halükârda üstündeki dinleme cihazı sayesinde Yuri'nin konuşmasını Udi'nin duymuş olduğunu varsaydı. Silahını çeker ve ateş açarsa diye Yuri restoranın sınırları içindeyken hareket etmek istemedi. Udi hâlâ tepki vermeyince, ayağa kalktı ve ona eliyle işaret ederek çıkışa doğru ilerledi. Udi şaşkın halde yanına gitti. Olan biteni kavradığında telsizden bana ve Ronen'e çıkışı kapatmamızı söyledi.

Ronen arabadan inerek restoran kapısına koştu, ben de arabayı otoparktan çıkardım. Yuri'den hiç iz yoktu. Philip onun öteki yöne gidişini görmediğini söyledi. Görünüşe göre Yuri içerideki "iki goril"den başka dışarıda da gözetleyenler olduğunu anlamış ve karanlıkta kaçıp gitmişti.

"Civardaki sokakları tarayın," dedi Udi, Ronen ve bana gideceğimiz yönü işaret ederek. "Eğer kaçışını önceden planladıysa, civarda onu bekleyen bir araba olabilir. Gare Centrale'den fazla uzağa gitmeyin çünkü en yakın durak orası, oraya gidiyor olabilir. Ben Gare de Midi'ye taksiyle gideceğim. Jerry, taksiyle Gare du Nord'a git ve Rut sen de Gare Centrale'e git." Yuri oraya gelebilir diye Dave'i taksi durağında bıraktı ve Philip'i de civardaki başka bir taksi durağına yolladı.

"Ya ofis ve daire?" diye sordu Jerry.

"Oraya geri dönmeyecektir. Onları bildiğimizin farkında."

"Yüzüğün olayı ne?" diye sordu Niki.

"Sanırım bir sinyal kesici. Bu yüzden sana dediklerini duymadım. Masadan kaldır ve en yakındaki çöp kutusuna at. Faturayı öde ki peşimize polisleri takmasınlar."

Civarda Yuri'den iz yoktu. Gare Centrale'e uzanan sokakların hepsine baktık. Niki'yi bir takside durağa giderken ve içeri girerken gördük. Mermer kaplı, çevredeki neo-klasik yapılara benzer tarzda küçük bir duraktı. Çok kalabalık değildi. Eğer Yuri oradaysa, Niki'nin onu görmesi olasıydı. Jerry'nin Gare du Nord'da, genelevlerle dolu Arap bölgesinin kalbinde daha zorlu bir işi vardı ve ilave hızlı tren durağıyla devasa Gare du Midi'de Udi'nin Yuri'yi görme şansı çok ufaktı. Yuri Belçika'dan hızlıca kaybolmak istiyorsa Paris'e giden hızlı tren bunu yapmanın iyi bir yolu olurdu.

Niki'nin iyi aydınlatmalı durakta tehlikede olduğunu düşünmesem de yanına gitmeye karar verdim. Girişe yanaştım, Ronen'den direksiyonu almasını istedim ve hızla içeri koştum. Peron katına indim, bir düdük işittim ve kapıların kapandığını gördüm, tren sessiz bir şekilde kayarak harekete geçti.

Tam o sırada, tren yavaş yavaş uzaklaşırken vagonlardan birinin penceresinden onu gördüm. Şapkasını çıkarıyor ve perona bakıyordu. Bir tabancanın kabzasını kavradığına işaret edebilecek bir duruşta, bir eli kalçasındaydı. Bakışlarını takip ettiğimde Niki'yi gördüm.

Niki raylardan yalnızca birkaç metre uzakta, yolcuların trenlerini beklediği bank sıralarından birinde oturuyordu. Yuri gitgide uzaklaşırken kımıldamadan Yuri'yi izliyordu.

Panoya baktığımda tam bilgi değişmeden önce trenin adını ve istikametini görmeyi başardım ve bir sonraki tren geldi. Yakamdaki mikrofona, "Amsterdam'a giden trende," dedim. "Beş numaralı vagonda. Centrale'den yeni çıktı. Jerry, üç dakika içinde senin durağında olacak."

"Taksiden şimdi indim, oraya uçuyorum," diye yanıtladı Jerry.

"Jerry o trene bin fakat Yuri'yle mesafeni koru," diyen Udi'nin sesi duyuldu. "Vagondaki durumu bildir ve emirleri bekle. Ronen, arabada mısın?" Ronen doğruladı.

"Hemen Zaventem'e git, orası bir sonraki durak. Jerry Yuri'nin orada inip inmediğini sana söyleyecek. Eğer inmezse, Mechelen'e

ilerle. Trenden önce oraya varma şansın var."

Karanlık tünel tarafından trenin yutuluşunu izleyen Niki'ye gittim. Yanına oturdum. Yüzünü bana çevirmedi.

Bekledim. Uzun bir dakikanın ardından mahcup bir gülüşün uzak iziyle bana baktı.

Bilmeme rağmen, "Ne oldu?" diye sordum: Perona inmişti ve Yuri'yle birbirlerini görmüşlerdi. Tabelaya hızlıca bakması trenin dört dakika içinde kalkacağını anlamasına yetmişti. Bizi aramak için yeterli zamanı vardı. Arkasını dönerse, Yuri onun ne yaptığını fark etmeden boynundaki mikrofondan bizimle konuşabilirdi. Yuri eli kalçasında onu izliyordu fakat Niki onun silahını çekip ona ateş etmeyeceğini biliyordu. Durakta birkaç silahlı polis memuru vardı ve Yuri Niki'nin de çantasında bir tabanca olduğunu varsayabilirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Niki bana sessizce hikâyesini anlatırken uzun boylu ve yakışıklı Yuri'nin dudaklarında bir gülümsemenin gölgesiyle orada dimdik durduğunu hayal edebiliyordum. Av, av gibi değil de tüm kartları elinde tutan bir adam gibi ve avcı da avcı gibi değil de kartlarını nasıl oynaması gerektiğini bilmeyen bir kadın gibi görünüyordu. Niki'nin adamın önce nasıl tramvayda serserilere başkaldırdığını, sonra ofisinde nasıl ona ilk yardım seti ve çay getirdiğini anımsadığını varsaydım. İlk tabakları sırasında yaptıkları arkadaşça sohbeti hatırladı. Oxford aksanı şık görünümüne, derin sesine ve kibar davranışlarına bir nezaket dokunuşu katıyordu. Restoranda buluştuklarında adam çoktan Niki'nin ne olduğunu biliyordu ve eğer isteseydi onu harcayabilirdi. Niki ona borçluydu.

"Son derece karmaşık açıklamalar yapmak zorunda kalacağını biliyorsun," dedim hikâyesini duyduktan sonra.

Fakat canımı sıkanın bu olmadığını hissettim. Aracı adamın cazibesine kapılan ajan yoldaşım değildi. Benim sevgilimdi. Niki içimde neler olup bittiğini fark etti, başını omzuma koydu ve parmaklarını parmaklarıma kenetlemeye çalıştı. Fakat soğuk davranmaya devam ettim. Çok fazla şey doğru görünmüyordu.

Ronen treni Zavantem ya da Mechelen'de yakalamayı başaramadı. Trenden önce Antwerp'e varma şansı sıfırdı ve ondan sonraki durak zaten Hollanda'daydı. Antwerp'ten sonra Jerry Yuri'nin artık kompartı-

manda yalnız olduğunu bildirdi. Brüksel'de çalışan ve evine uyumaya giden Antwerpliler trenden inmişti ve yalnızca birkaç yolcu Hollanda'ya devam ediyordu. Udi zaman çizelgesini kontrol etti ve tren Hollanda'daki ilk durak olan Breda'ya vardığında, Amsterdam'dan Brüksel'e gelen, karşı peronda başka bir trenin olacağını gördü.

"İnfaz etme iznin var," Udi'nin keskin sesini, Jerry'ye verdiği kesin mesajı işittik. "Tren Breda'ya girerken yavaşladığında yap. Sanki uyuyormuş gibi görünmesini sağla. Durakta Brüksel trenine geç. Ronen seni Antwerp'te bekliyor olacak."

Jerry tabancasına susturucuyu taktı ve Yuri'nin kompartımanına yaklaştı. Fakat tren yavaşlarken Yuri aniden ayağa kalkarak çıkış yönüne doğru yürüdü. Çantasını yanına almıştı, trenden inecek gibi görünüyordu. Belki o da Brüksel'e giden trenden haberdardı. Jerry onu ensesinden vurup, çıkışa giden herkesin koridorda cesedi görmesi ya da onu takip edip daha iyi bir fırsatı beklemek seçenekleri arasında gidip geldi. Fakat bu sırada Yuri tuvalet kapısını açıp içeri girdi. Kapıyı kapatmak için arkasına dönerken Jerry'nin tabancasının namlusundaki susturucu gördüğü son şeydi. Jerry'nin tercih edeceğinden daha gürültülü iki tıkırtı duyuldu ve Yuri yere çöktü. Jerry Yuri'nin alnının ortasına bir kez daha ateş etti ve ancak o zaman Yuri'nin kemerinden çekmeyi başardığı tabancasını elinde tuttuğunu gördü. Trenin frenleri ciyaklarken Jerry kapıyı kapadı. Susturucusunu çıkartmaya zamanı yoktu, yakıcı sıcaklıktaki namlusuyla tabancayı ceketinin iç cebine koydu. İnecek yolcular çıkışa doğru ilerliyordu, Jerry tabanca göğsünü yakarken onlarla haşır neşir trenden indi, karşı perona geçti ve öteki trene bindi.

Yuri'nin cesedi dehşete düşmüş bir yolcu tarafından hemen Rotterdam'ın dışında bulunmadan önce Jerry çoktan Belçika topraklarına dönmüştü.

Ronen Jerry'nin arabasına döndüğünü bildirdikten sonra Udi telsizden, "Standart kaçış haline geçiyoruz," dediğinde, ilk defa ondan kısa bir rapor almış olduk. Dave ve Philip kendi otellerinden ayrılarak Paris'e hızlı gece trenine bindiler, Ronen'le Jerry eşyalarını otellerinden aldılar ve kiralık bir arabayla Almanya'ya yöneldiler. Udi Niki'nin görev sonrası sorgusu tamamlanana kadar otelimde kalmamı ve sabah onunla birlikte ayrılmaya hazırlanmamı emretti.

Huzursuz bir şekilde odamızda bekledim. Uyumaya bile çalışmadım. Tüm haber kanallarını, Brüksel-Amsterdam treninin tuvaletinde vurularak öldürülmüş bir adam hakkında haber bulana dek taradım. Ölü adamın bir İngiliz vatandaşı olduğu ve polis tarafından tanınmadığı söyleniyordu, kimin vurduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bir casusluk ya da suç faaliyeti olduğu varsayımı yapılıyordu çünkü kurban elinde bir tabanca tutuyordu. Müfettişler katillerin Rotterdam ya da Schiphol duraklarında trenden indiklerini düşünüyordu ve şu anda bu duraklardaki güvenlik kameralarının görüntüleri inceleniyordu. Bunu Udi'ye bildirdiğimde ayrılışımızla ilgili düzenlemelerde bir değişiklik olmadığını söyledi ve Niki'nin görev sonrası sorgusu hakkında hiçbir şey eklemedi.

Kapının açıldığı ve Niki'nin içeri girdiği sabahın beşine kadar sinir bozucu saatler geçirmiştim. Bu saatler boyunca aklımda biriken her şeyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum: aşk, korku, kıskançlık, hüsran ve belirsizlik – Niki'nin ekipteki geleceği ve hatta belki de bir çift olarak geleceğimiz hakkında.

Ona ne soracağımı ya da ne anlatacağımı bilmiyordum. Niki'nin benden sadece ona sarılmamı ve çenemi kapamamı istediğini sezdim. Fakat belki de odasındayken Udi'den istediği şey de buydu. Farklı bir kucaklaşma belki, babacan ve anlayışlı fakat yine de aldığı zor kararı teselli etmek için bir kucaklaşma. Sessiz kaldım ve konuşmasını bekledim. Niki'nin gözkapakları öylesine ağırdı ki yalnızca dar bir aralık açık kaldı.

"Gündüz on birde Charles de Gaulle'e giden hızlı trene biletimiz var, oradan da üç buçukta İsrail'e uçağımız," dedi en sonunda. "Kalan az zamanımızda uyumak istiyorum."

"İsrail" deyişinde bir şey bana rahatsız edici geldi; geri kalanımız her zaman bir kod kullanır ya da "ev" derdik. Ayrıca yalnızca üstündeki kıyafetleri çıkartması, örtülerin altına girmesi ve onları başının üstüne çekmesi de canımı sıktı.

Udi'yle geçirdiği sürede neler olup bittiğine dair bana zerre bilgi vermedi. Udi muhtemelen olup biteni kendine saklamasını söylemişti fakat buna dayanamadığımı hissettim. Ona gün içinde önce Yuri'yle durakta ve şimdi de Udi'yle olanların benim kaldırabileceğimden fazla olduğunu sessizce anlattım. Sesimdeki hüsranı duymuş olmalıydı fakat battaniyenin altından cevap gelmedi.

Ekipte benimle birlikte yaşamakla Toronto'daki normal hayatı arasında seçim yapmak zorunda kalacak olan Niki değildi ve bir sanatçı olarak onunla yaşamakla Mossad arasında seçim yapmak zorunda kalacak olan da ben değildim. Birlikte yaşamak ve ekip arasında ikimiz birlikte seçim yapmak zorunda kalacaktık. Fakat aramızda yalnızca sessizlik vardı.

5
Suni Solunum

Yanına yatmadım. Otel odamızdaki koltukta sızdım, eşyalarımızı toplarken ve durağa ya da hızlı trenle Charles de Gaulle Havaalanı'na giderken çok az konuştuk. Stresin nedeni yakalanma ihtimalimiz değildi. Müfettişler akşam birlikte yemek yediklerini öğrenirlerse Niki'yle Yuri arasında bağ kurabilirlerdi fakat bunun birkaç saat içinde gerçekleşme olasılığı çok düşüktü. İkimiz de ilişkimizin bir dönüm noktasında olduğunun farkındaydık. Niki'nin önceki gece Udi'yle yalnız geçirdiği saatler ya da genel olarak aralarındaki ilişki hakkında saklayacağı bir şey var mıydı bilmiyordum ve bu aşamada endişelerim dile getirilmeyecek kadar çocukça ve asılsız görünüyordu. Başka bir şey söylememe rağmen içimi kemiren sıkıcı kıskançlığı açıkça hissediyor olmalıydı. Uçuşumuzu beklerken ona kafeden bir şey isteyip istemediğini ya da uçakta pencere kenarında oturmak isteyip istemediğini sorduğumda gerçekleşen birkaç gerekli konuşma sırasında birbirimize nazik davranmaya çalıştık. Uçuş sırasında hissettiğim soğuğun klimadan mı, pencereden mi yoksa içimden mi geldiğini bilmiyordum. Hostesten istediğim battaniye durumu değiştirmedi.

Akşam dairemizde sevişirsek işlerin yoluna girebileceğini düşündüm. Niki reddetmedi ve bu şimdiye kadar yaşadığımız en kötü cinsellikti. O kupkuruydu ve benim de genellikle kasığımdan fırlayan roket her zamanki gibi sert değildi. Boşaldım, fakat güçlükle ve Niki buz gibiydi ve belli ki daha ısınmaya bile başlamamıştı. Bu kez tek bir "Evet" bile yoktu ve İsrail Devleti kurulmadı. Aramızda neler olduğuna dair konuşmadık. Bana sırtını döndü. Elimi onun kalçasına koydum ve sessiz soluk alıp verişleri uyuduğunu işaret ettikten sonra uyanık kalmaya devam ettim.

Ancak sabah normalden daha acı kahvemizi yudumlarken ona Udi'yle görüşmelerinde ne olduğunu sordum. Ve hızlıca Yuri'yi bıraktığı için Udi'nin onu azarlayıp azarlamadığını sordum.

"Hayır... Sence beni azarlamalı mıydı? Yuri'ye özel bir ilgi duymaya başladığımı mı düşünüyorsun? Ya da kendi başıma hareket

ederek ya da mikrofonuma konuşarak bir tren istasyonunda silahlı çatışma başlatmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Elbette ki haklıydı, ayrıca onunla Yuri hakkındaki gizli korkularımı nasıl nişan alacağını ve onları nasıl yatıştıracağını biliyordu. Ve devam edip Udi'yle buluşması hakkında birkaç cümle daha söylerken, bunu da kalbimdeki çatlağı kapatmak amacıyla da yaptı: Buluşmada Niki'yi Yuri'nin ofisi, kapıdaki kilitler, alarm panelinin yeri ve kameralar hakkında sorgulamak için bir başka ekip üyesinin olduğu ancak şimdi ortaya çıkıyordu. Bu diğer ekibin orada çalışacağını ve bu konuda bana bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu.

Niki'nin ofisle ilgili ilk tariflerinden hemen sonra Genel Merkez bizim Yuri üzerinde çalışmaya devam etmemize ve bir başka ekibin ofisle ilgilenmek üzere harekete geçmesine karar vermişti. Jerry ve Yuri'nin kuzeye doğru yola çıkmalarıyla aynı zamanda öteki ekip Brüksel'e inmişti ve bir buçuk saat sonra, Jerry'nin, "Görev tamamlandı," diye bildirmesinin ardından kendilerine işlerini tamamlamaları için bir saat verilmişti. Genel Merkez Yuri'nin teşhis edilmesinin ve Brüksel polisinin ofisine varmasının bir saat süreceğini tahmin ediyordu.

Ellerindeki kısa zaman yüzünden ofise giren ekip materyallerin fotoğrafını çekmemeye, hepsini olduğu gibi almaya karar verdi. Yuri'nin bilgisayarı ve dolabından alınan birkaç düzine dosya düzgünce paketlendikten sonra aşağıda bekleyen bir araca taşındı ve aynı gece oradan güvenli bir şekilde İsrail'e yollandı. Ayrıca Yuri'nin bilgisayarına bağlı kameraları da söktüler ve yanlarına aldılar.

"Bu adam İran'ın konvansiyonel olmayan silah teminini sağlayan işadamıydı," dedi bilgisayarın ve dosyaların incelendiği teknik bölümden doğruca bizim tesise gelen istihbarat subayı Moshik. "Bu arada, neredeyse hepsi nükleer, füze ve kimyasal endüstrilerinde kullanılan donanım ya da materyalleri içeren, çoğu Avrupa ülkelerinde bulunan düzinelerce başka şirketle bağlantılar ortaya çıktı. Bu şirketlerle ne anlaşmalar yaptığını henüz bilmiyoruz fakat muhtemelen gün içinde ortaya çıkacaktır."

Hollandalılar Yuri'nin detaylarını öldürüldüğü gün Interpol'e ulaştırmıştı ve gerçek kimliğine dair ilk ipuçları ortaya çıkıyordu. Gerçek adı Eddie McMurphy'di, sınırları aşan ve on yıldır Avrupa'da sahte kimlik altında yaşayan bir MI6 emektarıydı. Emekli olduğundan beri

İngilizlerin bile adamın neler yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Halen onların hizmetindeyken paravan şirket kurmak ve para transferi konularında uzmanlaşmıştı; şimdi de bunu bir işe çevirmişti.

"Brüksel operasyonu bizi bekleyen buzdağının yalnızca görünen kısmı olabilir," dedi ekibimizi tebrik etmeye gelen operasyon bölümünün şef yardımcısı Jack. Şefin kendisinin içeri giren ekiple toplantıda olması belki de Mossad'ın onların görevini bizimkinden daha başarılı gördüğüne dair örtülü bir mesajdı. Jack, Jerry'nin Yuri'yi birebir takip edişinin bir "takdir ya da rütbe indirimi" nedeni olduğunu söylediğinde bu tabiri ve yansıttığı kültürü Niki'ye açıklamakta biraz güçlük çektim: Gerekiyorsa, mevcut emirlere rağmen risk alırsın ve işe yararsa kahraman olursun, yaramadığı takdirde hapı yutarsın.

"Biz bu şekilde çalışmıyoruz," dedi Jack. "Bu hem can güvenliği hem de güvenlik kurallarına aykırı. Biz James Bond filmi yapmıyoruz, bu işi halletmenin başka yolları da vardı. Ronen'in Jerry'yle Yuri'ye yetişme girişimi doğru bir hamleydi, Jerry'nin ona yakın kalması iyiydi fakat Yuri'nin peşinde kalmalıydı ve yardım Hollanda'dan gelmeliydi. Bu iş yalnız bir ajan tarafından yapılmamalıydı. Yuri eğitimli bir profesyoneldi ve Jerry'yi tuvalete doğru çekmesi bir ölüm tuzağıydı. Tabancası çoktan elindeydi. Jerry saniye farkıyla ondan önce davrandı ve bu tamamen şanstı."

Jack buna rağmen bizi övdü: "Yuri'nin ortadan kaldırıldığı ânın İran'ın tedarik çabasına bir darbe indirdiğine şüphe yok. Bir yardımcısı ya da onun yerini alacak birisi olduğuna dair bir işaret yok. Materyalleri inceliyoruz ve Avrupa'da benzeri teşkilatlardan meslektaşlarımızla diyalog kurarak sonuç alma yollarımız var mı, yoksa tamamı İsrailli "mavi ve beyaz" ajanlara mı öncelik vermemiz gerek öğrenmeye çalışıyoruz. Sınırsız sayıda ekibimiz yok." Bu bir şaka olmalıydı fakat aramızdan kimse bizim gibi kaç operasyon ekibi olduğunu bilmiyordu. Bunun hakkında konuştuğumuzda Ronen belki on kadar olduğunu tahmin etti fakat Jerry daha az olduğunu düşünüyordu. Benim hiçbir fikrim yoktu.

Şef yardımcısı görevin yalnızca kısmen tamamlandığını çünkü Udi'nin, benim ve belki de Niki'nin resimlerinin Yuri'nin bilgisayarında bulunmadığını ve dünyanın dört bir tarafına uçuyor olabileceğini söyleyerek bizi endişelendirdi. Ayrıca Hollanda polisinin Breda'da trenden inen ve hemen Brüksel'e geri dönen trene binen adamın, yani

Jerry'nin görüntülerini ele geçirmiş ve Interpol'de kurcalıyor olmaları olasıydı.

Tebrik kısmından sonra kendi içimizdeki sorgulamaya devam ettik. Bu sorgulamadan öfkeli çıktım çünkü bildirmeden ve izin almadan tren istasyonuna gittiğim için aldığım kınama Niki'nin Yuri'yi gördüğünü telsizden bildiremediği için aldığı kınamayla aynı seviyedeydi. Bu tamamen operasyonla ilgili bir karar olarak görülüyordu: Onu vurmak için onay almamıştı ve eğer bunu yapsaydı yakalanırdı; eğer Yuri'yi şüphelendirecek bir şekilde bilgi verseydi kendisine ateş açılabilirdi ve bizi arasaydı da her halükârda tren kalkmadan önce oraya varamayacaktık.

"Nedenlerini anlıyorum fakat yine de bildirmenin bir yolunu bulmanı ve kararı bana bırakmanı tercih ederdim," dedi Udi fakat bunun ciddi bir hata olduğunu belirtmedi, özellikle de Niki'nin ilave açıklamalarını duyduktan sonra. Niki, mikrofonunu kullanabilmesi için hedefi göremeyeceği şekilde arkasına dönmesi gerekeceğini, o zaman da trene binip binmediğini bilemeyeceğimizi söyledi. Peronda bir yere saklanmış olabilirdi ve biz içeri daldığımızda ortalık kan gölüne dönebilirdi.

Udi'ye kulağa profesyonelce gelen bahaneler mi uyduruyordu, yoksa gerçek sebebini, İngiliz beyefendiye olan minnet borcunu mu gizliyordu, yoksa tüm bunlar benim uydurmam mıydı bilmiyordum. Ona bunu daha sonra sormadım çünkü daha sonra konuşmadık.

***

Yuri'nin ofisinden çıkan materyaller, hepsi tamamen elekten geçirildikten sonra uzmanların düşündüğünden daha az şüpheli şirketi işaret ediyordu. Yasadışı faaliyetlerini saklamak için yalnızca faksını ve bilgisayarını kullanarak aynı zamanda bolca yasal anlaşma yapmıştı. Fakat yasaklı maddeler aldığı ve bunları paravan şirketler aracılığıyla İran'a yolladığı birçok şirket vardı. Norveç ve Rus firmalarının yanı sıra Avusturya'da iki ve İsviçre, Almanya, Ukrayna ve Letonya'da birer firma daha vardı. "Gördüğünüz gibi, Almanca konuşulan bazı ülkeler, Ukrayna ve Letonya gibi eski Yahudi düşmanı ülkelerin ve onlardan geri kalmak istemeyen İsrail karşıtı bir tavır takınan yeni Yahudi düşmanlarının desteğini almak kolay," dedi Udi. Bizim ekip iki Avusturya firmasıyla ilgilenmek üzere görevlendirilmişti. Öteki ekipler yerel teşkilatlarla görüşmelerin sonuç vermeyeceği başka ülkelere yönlendirilmişti.

Nazi Almanya'sıyla hızlı ve istekli bir şekilde özdeşleşmesinin bedelini hiçbir şekilde ödememiş bir ülke olan Avusturya'da çalışmaktan memnundum. Hitler tarafından ülkelerinin ilhak edilmesine neredeyse oybirliğiyle destek verdikleri referandumun dünya tarafından unutulmasını sağlamışlardı; küçüklüğümden beri kendilerini aklama ve kurban gibi gösterme çabalarının –"The Sound of Music" filminde örneği görüldüğü gibi– acınası olduğunu düşünmüştüm.

"İlk istihbarat bunların oldukça kolay görevler olduğuna işaret ediyor. Sıra dışı olmayan güvenlik önlemleriyle görünürde yasal işler," dedi Udi. "Bu yüzden Rut, Jerry ve ben Salzburg'da ve Boaz, Philip ve Dave Viyana'da eşzamanlı olarak hareket edeceğiz."

Udi'nin Niki'yle beni ayırdığını ve onu kendi yanında götürdüğünü duyduğumda ne hissettiğimi tarif etmeme gerek yok. En azından, tüm ekibe haber verilmeden önce bilgilendirilmeyi hak ettiğimi düşünüyordum. Aramızda olup biten şeyden haberdar mıydı? Niki'ye önceden söylemiş miydi?

Aklımdan türlü türlü manzara ve şüphe geçti. Kiryah'daki küçük evde görüşmelerinin ardından Niki'nin Udi'ye duyduğu hayranlık, eğitimi sırasında onun karşısında duyduğu coşku, Udi'nin onun hakkında herhangi bir şeyi öğrenmemi önleyiş şekli, Stockholm'de arabadan çıkarken omzuna koyduğu eli, bacağını keserken tecrübe etmiş olmaları gereken yakınlık, bir süreliğine yanlarında başka biri olmasına rağmen Brüksel'deki son gecemizde onunla geçirdiği uzun saatler. Ve şimdi onu kendi Salzburg ekibine koyuyor ve beni oradan yüzlerce kilometre uzağa, Viyana'ya yolluyordu. Niçin böyle yapmak zorundaydı? Orada aralarında nasıl bir ilişki gelişecekti? Jerry'yi bir otele gönderip Niki'yle beraber başka bir otelde kalırlar mıydı? Görünenin dışında, üstünde hiçbir kontrolümün ve bir aptal gibi görünmek istemiyorsam engellememin hiçbir yolunun olmadığı bir şeyler dönüyormuş gibi hissediyordum. Fakat bu koşullar altında Niki'yle aynı daireyi ve yatağı paylaşmak istemiyordum.

Bunu ona söylediğimde Niki ağladı. Her şeyi benim için, ülkem için yaptığını ve bundan farklı bir şey düşünüyorsam iriyarı fiziğime rağmen ahmak bir ergenin kafasına sahip olduğumu defalarca söyledi. Haklı olduğunu bilsem bile damarlarıma pompalanan kıskançlığın üstesinden gelemiyordum ve bu daha da sinir bozucuydu çünkü kıskanmak için gerçek bir neden olup olmadığını bilmiyordum. Bir

şekilde Niki'nin konuyu Udi'ye götürmesini, benimle gitmek yerine onunla gitmeye karşı çıkmasını umut ediyordum fakat Niki bunun için fazla disiplinli bir askerdi. Ya da belki de böyle olmasını istiyordu.

Uçuştan önceki geceyi kıskançlık içinde ve uykuya dalamadan kanepede geçirdim. Sabah Niki'nin yüzü asıktı, bu konuda hiçbir şey demedi fakat belli ki Udi'ye söylemişti. Udi beni odasına çağırdığında ve bu konuda benimle konuşmaya çalıştığında bir kez daha kendime şaştığım bir kabalıkla sözünü kestim: "Ağzını bu konuda açabilecek son kişi sensin. Bize yaptığın şey tam bir 'böl ve yönet' taktiği – onu kendi ekibine koyman, nedenini açıklamaya zahmet etmeyişin ve oldubittiye getirişin, bu yüzden artık aramızda olanlar seni ilgilendirmez ve bunu seninle tartışacak değilim."

"Geri döndüğümüzde konuşacağız," dedi Udi. "Siz ikiniz henüz altına imza attığınız taahhütleri yerine getirmediniz."

Neden bahsettiğini biliyordum. Geçtiğimiz aylardaki olağan sohbetlerde şefin ve Udi'nin başlangıçta tekrar ve tekrar bahsettiği şeyleri duymuştuk: Niki'yle ikimizin bir çift olarak tehlikeli bir hedef ülkede, bazı görevler yerine getirmemiz gerekecekti. Fakat şu anda bunun "çift" kısmı gerçekten özdeşleşemediğim bir şeydi. "Belki de o taahhüdü sen onunla yerine getirirsin," diye ağzımdan kaçırdım. Bunu gerçekten söylememem gerekirdi fakat kendimi tutamamıştım.

"Bendeki kredini yok yere tüketme, Miki," dedi Udi, işleri şahsi seviyeye indirişime karşılık olarak bana kod adım yerine gerçek adımla hitap ederek. Beni dışarı atmak yerine sandalyesinden ağır ağır kalktı, beni orada bırakarak odadan çıktı.

Avusturya'daki görevlerimiz kolaydı ve çabuk bitti. Udi fazlasıyla uzun süredir gece gündüz çalıştığımıza karar verdi ve mekânlara sızmak gibi karmaşık işlerle uğraşmak istemedi. Bunlar "göz korkutma" ve 'uyarı çanı" diye tanımlanan görevler olduğundan söz konusu şirketleri korkutması ve otoritelerin burada olup bitenlerden haberdar olması gerekiyordu. Udi tesislere, uzaklaşmamıza yetecek kadar zaman bırakan saniyeli fitillerle yangın çıkaran cihazlar yerleştirmemizin yeterli olacağına karar verdi. Gece saatlerinde güvenlik ayarlamalarıyla polis devriyelerinin sıklığı hakkında operasyon öncesi istihbarat toplamaya yalnızca bir gece harcadık ve ertesi gece operasyonu uyguladık. Salzburg'da Udi'nin ekibi tesise sızmış ve yangın bombalarını deponun, ofislerin ve

üretim tesisinin girişlerine koymuşlardı. Viyana'da biz ofis binalarına ve "tatlı" niyetine de bahçede park halindeki bazı kamyonlara yerleştirdik. Her iki yerde de Yuri'nin ölümünü yazan gazete kupürleri bıraktık.

Salzburg tesisindeki nöbetçiler depodaki bomba beklenenden erken patladığında vakit kaybetmeden itfaiyeyi çağırdı. Öteki cihaz infilak ettiğinde itfaiyeciler zaten olay yerindeydi ve yangın hemen söndürüldü. Hasar büyük değildi fakat polis şirket yöneticilerinin bile girmesine izin vermeyerek alanı kapadı, yüzlerce dosyaya ve dokümana el koydu ve sonunda İran'la olan anlaşmalarını sona erdirdi.

Viyana'da ofisler gerçekten planlamadığımız bir şekilde neredeyse tamamen yandı çünkü alev alev yanan kamyonlarla karşılaşan itfaiye önce onlarla ilgilenmeye karar vererek ofis binasındaki yangın için başka bir birlik çağırdı.

Şirket mesajı aldı ve burada da İranlıların oyunu sona erdi ya da en azından Yuri'nin firmalarından birine gelen, o firmanın artık Tel Aviv'deki Mossad'ın istihbarat biriminde bir odada kurulu bilgisayarının ekranında belirdiğinde bir tezahürata neden olan e-postada böyle diyorlardı.

Udi, Niki'yle benim İsrail'e beraber dönmemizi sağladı. Bizimle iki farklı sıradan ajan gibi ilişki kurma ve ilişkimizi görmezden gelme girişiminin ortak amacımıza zarar verdiğini belli ki fark etmişti. Fakat artık çok geçti. Uçağa ayrı ayrı kayıt yaptırdık, birbirimizden birkaç sıra uzakta oturduk ve tek kelime etmedik.

Niki arada sırada bana göz attı fakat benim içim buz kesmişti. Önceki geceyi Udi ve Jerry'yle geçirmişti. Benim görüşüme göre, Udi'yle. Bundan çıkardığım manalar silinmez ve inkâr edilemezdi. Kıskançlığın mantıksız ve delice olduğunu biliyordum. İçimde bir yerlerde, tüm erkeklerin içinde, başka birinin eşlerini hamile bırakma olasılığını ölüm cezasıyla eşdeğer kılan genler vardı: Bir sonraki nesle geçecek olan kendi genleri değil, başka bir erkeğin genleriydi. Bir kez tetiklendiğinde dünyadaki tüm irade, dünyadaki tüm sağduyu kıskançlık deliliğinin üstesinden gelemezdi.

Tel Aviv'e indiğimizde bizi dairemize götürmekle görevli Genel Merkez'den bir sürücü tarafından karşılandık fakat ona Hayfa'daki anne babama gideceğimi söyledim; benimle ilgilenmesi gerekmiyordu, havaalanından doğruca trene binecektim.

Niki bunu duydu ve muazzam bir hüzünle bana baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı ve onları saklamak için hiçbir çabada bulunmadı. Ufak tefek ve dimdikti, beyaz bir bluz ve bir yelek giymişti, montunun yakası kalkıktı; hareket etmeden, konuşmadan beni izleyerek aracın açık kapısının yanında durdu.

Trene doğru giderken kasığımla boğazım arasında sıkışan buz kesmiş parçayı eritmeye başlayan belki de o gözyaşlarıydı. Kafamın içine damladılar, damladılar ve tren yola koyulduktan kısa bir süre sonra içimin henüz katılaşmamış bir kısmıma ulaştılar, orada gizli bir mekanizmayı harekete geçirdiler ve ben buzların eridiğini hissettim. Eriyen buz boğazımı doldurmaya başladı, gözlerimden fışkırmasını engellemek için derin nefesler almam gerekti. Orada ne kadar yalnız, ne kadar zavallı görünüyordu ve halen benim için o kadar önemliydi ki. Sonuçta ona yöneltebileceğim tek bir suç zerresi bile yoktu, ben koca bir aptaldım. Tek yaptığı Udi'nin emirlerine uymaktı ve bütün bu durum benim kadar onu da incitiyor olabilirdi. Fakat aralarında bir şey olup olmadığını ya da ne olduğunu bilen oydu ben değil. Kendimi çaresiz hissettim. Korktuğum her şey halen oradaydı. Gerçek olarak değil de olasılık olarak ve hiçbir inkâr onları silip atamazdı. Bir bakıma kadınım benden alınmıştı. Ama belki de hayal görüyordum? Belki de kıskançlık aklımı kaçırmama sebep oluyordu? Ne de olsa o burada, İsrail'de ve Mossad'daydı, hem de benim için. Onun için burada benden başka ne vardı ki?

Ve belki de Udi'den başka.

Annemlerde yatmayı planlarken Hayfa'ya varır varmaz bir sonraki Tel Aviv trenine bindim. Tüm korkularımı ve tüm aşkımı Niki'nin önüne sermeliydim. Onunla birlikte bizi bir arada tutmanın yolunu bulmak için. Benim görüşüme göre bu onun Udi'nin ekibinden çıkması anlamına gelirdi.

Gece yarısından hemen önce eve vardım. Niki orada değildi. Tekerlekli küçük valizi girişte duruyordu. Otoparka indim. Arabamız gitmişti.

Motosikleti çalıştırıp üsse doğru yola koyulurken şakaklarım zonkluyordu. Otopark parmaklıkların arasından görülebiliyordu ve arabamız oradaydı. Udi'ninki de öyle. Vücudumun çöktüğünü hissettim. Üç gün üç gecedir uyumamıştım fakat neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu. Orada motorumun yanında ve üs girişinin karşı tarafındaki terk

edilmiş endüstriyel yapının gölgesinde bastırdığım gerginliğin etkisiyle terleyerek bir saatten fazla kaldım ve izledim.

Gece saat ikide Udi ana binadan ayrıldı, omuzları çökmüştü ve ağır adımlarla, sağa ya da sola bakmadan arabasına yürüdü; çantasını arka koltuğa fırlattı, güç bela kendini direksiyonun başına attı ve uzaklaştı. Niki'nin hemen onun arkasından dışarı çıkmasını bekledim fakat çıkmadı. Yaklaşık yarım saat boyunca içeriye girmek ve Niki'yle anlaşmazlığımızı giderip gidermemek konusunda kendimle tartışarak dışarıda bir kor gibi yanmaya devam ettim fakat bu ateş basmış halimle her şeyi yalnızca mahvedeceğimi biliyordum. Ya yaşadığı şeylerden sonra evde yalnız kalmak istemediği için yalnızca uyumaya üsse döndüyse? Veya Udi görev raporları ertesi sabah bölüm şefi ve Mossad direktörünün elinde olabilsin diye onları yazmak için oraya gittiyse?

Motosikletim motorunu çalıştırdığımda kükredi ve eve geri dönerken başım serinlesin diye kaskımı takmadım.

***

Telefonun ısrarcı sesi beni sekizi birkaç dakika geçe uyandırdı. Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı aldı.

"Herkes çoktan burada seni bekliyor," diyen sekreter Orit'in sesini duydum. Kahretsin. Kıyafetlerimle yatağa devrilmiş ve alarmı kurmamıştım. Etrafa bakınınca Niki'nin eve gelmediğini gördüm.

Çıkmak üzere hızlıca hazırlandım ve cep telefonuma baktığımda hepsi de evden üç cevapsız arama olduğunu gördüm, Hayfa'ya giderken ve dönerken trende olduğum sırada.

Bu kez de görev sonrası bilgi almaya gelen şef yardımcısı Jack'ti. Şef Ukrayna ya da Letonya'ya, İsviçre ya da Almanya'ya giden ekiplerle olmalıydı – onlar hakkında bize herhangi bir bilgi verilmedi. Görevimizi yerine getirmekte tercih ettiğimiz yöntemlerin fazla basit ve fazla açık olduğuna dair eleştiriler vardı. Bizim istemediğimiz bir şey olmuş, iki itfaiyeci yaralanmıştı ve bu durum iki firma konusunda Avusturyalı yetkililerle diyaloğumuzu önlüyordu.

"En başından konuşabileceğimiz insanlar olsalardı zaten bu operasyona ihtiyaç duymazdık," diye hatırlattı Moshik.

Bilgilendirmenin, her bir ajanın tam olarak nerede durduğunu, ne gördüğünü, nereye hareket ettiğini ve herkesin neyin daha iyi, daha

etkin şekilde yapılabileceği konusunda düşüncelerini anlattığı teknik kısmının ardından Udi ekibin ertesi hafta başına kadar –iki gün, artı hafta sonu– izinli olacağını duyurdu. Bana ofisine gelmemi söyledi. İşin üzerine düşen kısmını izah etmekten başka sorgu sırasında tek bir ses çıkarmamış olan Niki'ye baktım. Gözlerini benden kaçırdı.

"İkinizin ayrıldığını mı anlamalıyım?" diye ateş püskürdü Udi kapıyı kapatıp masasına oturur oturmaz. Yüreğim ağzıma geldi. Niki'nin ona söylediği bu muydu?

"Aramızda olan şeyler hakkında seninle konuşmak zorunda olduğumuzu bilmiyordum."

"Boaz" –bu kez komutanım olarak konuştuğunu, bunun kişisel değil resmi bir konuşma olduğunu bildiğimden emin olmamı sağladı– "ben sosyal hizmetler uzmanı değilim. Benim aklımda tek bir şey var, operasyonlar. Sana soruyorum çünkü eylemsel sebepler yüzünden bilmek zorundayım."

"Aradaki bağlantı ne? Senin açından biz zaten bir çift değiliz. Ne plan yapman gerekiyorsa yap."

"Sana basit bir soru sordum. Cevaplayabilir misin?"

"Henüz onunla bunun hakkında konuşmadım, bu durumda bunu seninle tartışmamı mı bekliyorsun?"

"Merak etme, ikinizin arasında mesaj taşımıyorum. Daha sonra ona ne demek istiyorsan ve nasıl demek istiyorsan söyle. Bilmem gerekiyor..."

"Eğer mesaj taşımıyorsan, neler olup bittiğini tam olarak nasıl biliyorsun?" diye sözünü kestim. "Bak, şu anda bana ondan bir mesaj veriyorsun."

"Şoför bana senin anne babana gittiğini ve sonra Rut'un uyumak için üsteki odasına geldiğini söylediğinde aranızda bir şeyin yanlış gittiğini anlamak için büyük bir dahi olmaya gerek yok. Ve daha önce söylediklerini de duydum."

" 'Bir şeyler ters gitti' doğru bir tanım. Ve sana tüm söyleyebileceğim bu kadar."

"Cezayir'deki görev için başka bir çift bulmam gerektiği anlamına mı geliyor bu?"

Bu istikamet benim için yeniydi. "Tahran'da ya da Şam'da olacağını sanıyordum?" Udi ve şefin hakkında konuştuğu şeyi hatırladım.

"Bu acildi, sizi bekleyemezdik ve diğer ekipler çoktan yola çıktı.

Şu anda insanları Beyrut ve Cezayir için hazırlıyoruz ve ilişkinizin şu anki durumunun Beyrut'u size vermemi imkânsız kıldığını açıkladım. Cezayir yabancılar için biraz daha kolay fakat görevin kendisi biraz karmaşık."

Udi'nin bana söylediği şeyi kavradım. Benim halen daha hakkında hiçbir şey bilmediğim önemli bir görev vardı ve hayır dersem bu görevi yerine getirebilecek başkaları vardı. Ve hayır, başka bir çiftin oraya gitmesini istemiyordum. Ben orada olmak istiyordum. Orada olmam gerekiyordu.

"Bize bir çift olarak ihtiyacın yok. Bize bir çift görünümünde iki ajan olarak ihtiyacın var. Ve elinde olan da bu. Geri kalan hiçbir şey seni alakadar etmez."

"Durum izah ettiğinden daha karmaşık. Görev bir çift gibi davranmanızı gerektiriyor ve şu anda bunu yapabilecekmişsiniz gibi görünmüyor. Aynı zamanda geleceğe, Cezayir'in ötesine bakıyorum. Aranızda neler olup bittiğini bilmem gerekiyor."

"Aramızda olup bitenler bizi ilgilendirir ve daha ben bile tam olarak bilmiyorum," dedim nihayet. "Fakat birlikte kalsak bile, ikimizin de bu ekibin bir parçası olarak devam etmeyeceğimizi düşünüyorum."

"Ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Ben mi?" Afalladım. "Hayır. Fakat Rut da buradayken devam edebileceğimi sanmıyorum." Ben de resmi davranabilir, onun kod adını kullanabilirdim.

"Çünkü?"

"Bunu zaten konuştuk. Kendine sor."

"Bir filmde oynadığını sanma, Boaz. Bu senin yapacağın bir şey değil. Rut olağanüstü bir ajan. Seni ya da onu kaybetmek istemiyorum."

"Seçmek zorunda kalacaksın."

Udi iç çekti. "Bir kez daha, ben sizin evlilik danışmanınız değilim. Benim gördüğüm kadarıyla, şu anda söylediğin şey, Cezayir operasyonu için bir çiftim olmadığı anlamına geliyor. Yazık fakat bununla yaşamak zorunda kalacağım. İsrail Devleti bununla yaşamak zorunda kalacak. Durum ne olursa olsun, işlerin ne noktada olduğunu bilmem gerekecek. Ondan ayrılmaya dair herhangi bir görüş işitmedim. Benim için o görevi başında. Pazar günü, izinden döndüğümüzde neye karar verdiğini bana söyle."

Ayağımın altında zeminin titrediğini hissettim. Hikâyenin bu kıs-

mını düşünmemiştim. Benimle ya da bensiz Niki'nin kalması. İlişkimizi onun Mossad'a katılması ve kalması için bir şart olarak görmüştüm. Bunun yerine, benim yerime geçen bir şey mi vardı? Mesela Udi?

Ofisinden ayrıldığımda ben-Niki-Mossad ya da ben-Niki-Udi üçgenini çözümleme kabiliyetimin çok düşük olduğunu hissettim. Ve artık her halükârda kalabileceği olasılığıyla yüzleştikten sonra Niki'yle bunu çözüme kavuşturmaya enerjim yoktu her nedense.

Niki'nin olduğu odanın önünden geçmekten kaçınmak için, Moshik'in ofisinde oturduğunu görünce içeri girdim.

"Cezayir hikâyesi nedir?" diye sordum herhangi bir girizgâh yapmaksızın.

Moshik benim Udi'yle toplantıya girdiğimi görmüş ve belli ki Udi'nin bana bilgi verdiğini varsaymıştı. Şimdiye kadar çoktan öğrendiğime göre, en sıkı ağızlı adam değildi ve beni gönüllü olarak bilgilendirdi.

"Biz o hava saldırısıyla İran'ın Sudan'dan Gazze'ye giden tedarik desteğini ortadan kaldırdığımızdan ve sen Hartum ofisindeki adamlarını temizlediğinden neredeyse tüm silah yardımları Şam üzerinden ve oradan da Beyrut'a gidiyor. Yarısı Hizbullah'ta kalıyor, öteki yarısı deniz yoluyla El Ariş'e ve oradan da tünellerle Gazze'ye sevk ediliyor. Bir kısmı başka Mossad ekipleri, bir kısmı da deniz komando ve hava kuvvetleri tarafından bu rota epey yoğun müdahaleye maruz bırakılıyor. Lübnan'da Bekaa Vadisi'ndeki konvoylara yapılan saldırıları ve silah taşıyan botlara el konulduğunu duymuşsundur. Fakat yakın zamanda düşündürücü miktarlar gelmeye başladı ve İranlıların yeni bir rota –Cezayir üzerinden ve oradan da doğruca Beyrut'a– bulduğuna dair işaretler var.

"Cezayir ne akla hizmet? Rotanın çok uzağında."

"İslamcı bir parti seçimleri kazandığı ve ordu da onların hükümeti devralmasına izin vermediği için orada son yıllarda yüz binlerce ölümün yaşandığı bir iç savaş olduğunu biliyorsun. Bu sayede İranlılar oradaki durumdan yararlanıyorlar."

"Ne anlamda?"

"Başlangıçta dünyada en kötü terör eylemlerinin faili olan İslamcı milislere para ve silah sağladılar fakat olaylar İsrail'de gerçekleşmediği için burada gazete başlıklarına çıkmadı. İranlılar durumun işe yaramadığını

gördüklerinde, çünkü Cezayir ordusu da düşünmeden katliam yapıyor, belli ki orduyla bir anlaşma yaptılar. Ordu Cezayir'i silah sevkiyatları için bir bağlantı olarak kullanmalarına izin verirse, milisleri silahlandırmayı keseceklerdi. Tam olarak kesin değil, " diye ekledi yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce, "fakat kesin olan şey şu ki bu durum onların masum kargo kisvesi altında hava ve deniz yoluyla silah yollamasını sağlıyor. Hava yoluyla olursa uçakların çağrı adlarını, işaretlerini ve uçuş numaralarını değiştiriyorlar ve uçaklar sanki Cezayir hava aracıymış gibi Lübnan'a devam ediyor. Bu durum hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Yapmamız gereken o şeyler ne peki?"

"Öncelikle, gerçekten neyin olup bittiğini anlamaya çalışmak. Hangi uçaklar veya gemiler malları getiriyor ve sonra da Lübnan'a nasıl gönderiliyor. Öteki birimler İran'ın Cezayir'le ilişkisinin tam olarak ne olduğunu, hükümette kimin onlarla çalıştığını bulmaya çalışıyor. Ardından kime karşı ve nasıl harekete geçileceğine karar verilecek."

"Ya bizim rolümüz ne?"

"Udi sizin çift olarak potansiyel taşıdığınızı belirttikten sonra, istihbarat toplama işinin bir kısmının size bağlı olmasına karar verildi, biz de sizin bunun için müsait ve hazır olmanızı bekliyoruz."

" 'Siz' derken Rut ve benden mi bahsediyorsunuz?"

"Doğru. Görev kusursuz bir göstermelik hikâye gerektiriyor ki Rut buna sahip ve sen de onunla ekip olduğunda, bu durum sana da uzanıyor."

"Ya başka ekiplerde bizim gibi olanlar yok mu?"

"Her bir ekip görevin gerekliliklerine göre oluşturuluyor ve zaten yapması gerekenleri yapan ekipler var. Cezayir görevini analiz ettikten sonra bir çiftin gerekli olduğu aşikârdı. Rut'un bir başkasıyla ekip oluşturmasını kesinlikle istemezsin," diyerek açık yaraya tuz bastığını bilmeden kıkırdadı.

"Anlamıyorum."

"Beni hikâyenin bilmediğim ve içine girmek istemediğim kısımlarına çekiyorsun. Fakat istihbarat bakımından sana bildiğimi anlatacağım. İran'da bir yükleme yapıldığında haber verecek ajanlarımız olacak. İstihbarat uçağın ya da geminin izini sürecek ve sizin işiniz havaalanında ya da limanda yahut da ikisinde birden kuş uçurtmamak olacak, böyle bir kargonun varışını teşhis etmek ve yola çıktığında bildirmek olacak. Bunların varışını Beyrut'ta gözlemleyecek

ve yapbozu tamamlayacak bir ekip daha olacak."

"Kulağa biraz imkânsız geliyor," dedim. "Hangi uçağın ya da geminin olduğunu tam olarak nasıl anlayacağız?"

"Henüz her şeyi bilmiyorsun ve bizim tüm imkânlarımızdan haberdar değilsin," diye bana haddimi bildirdi Moshik. "Gelen bir gemiyse, hiç sorun değil çünkü Cezayir'deki otel odanızdan gözetleyebileceksiniz. Çoktan uygun bir otel tespit ettim. Eğer uçaksa kalkış zamanı, modeli ve renklerine dair kesin istihbarat alacaksınız ve ne zaman ineceğini ve kalkmaya hazır olacağını tam olarak bilmek için bir sürü yolunuz olacak. Yalnızca bayrak değişimi ve benzeri şeyleri teyit etmeniz gerekecek. Bundan fazlasını bilmenize gerek yok."

"Hâlâ neden bir çifte ya da özellikle sağlam bir sahte kimliğe ihtiyaç olduğu açık değil."

"Bu zaman alacak bir görev. Örneğin gemiler limanda boşaltılıp konteynerler başka gemilere mi yükleniyor yoksa adlarını ve bayraklarını değiştirip oradan denize mi açılıyorlar bilmiyoruz. Bu iş Cezayir'de, otelinizde birkaç gün kalmanızı ve hatta limanda keşif turları yapmanızı gerektirecek. Ve eğer İran'dan havalanan bir uçaksa, mesela akşamüstü ya da akşam diyelim, o zaman akşam gözlem noktanızda olmanız gerekecek ve araştırmalarımız bize o noktanın normal bir yabancının bulunmak için mantıklı bir sebep gösteremeyeceği bir yer olduğunu ve orada güvenlik devriyelerinin bulunduğunu gösteriyor: O noktadan günbatımının ya da gece Cezayir'in resmini yapmaya karar veren bir ressamla yanında kız arkadaşının olması daha iyi, böylece gece geç saate kadar orada kalsalar da tutkularını kontrol edemeyen sevgililer gibi davranabilirler ya da onun gibi bir şey."

Moshik dehşete kapıldığımı görünce eklemeyi uygun gördü: "Benim sözüme kulak asma. Dediğim gibi ben göstermelik hikâyelerle ilgilenmiyorum. Yalnızca bazı şeyler işittim."

"Bunu neden bizim yapmamız gerekiyor? Büyük Mossad elbette ki görev öncesinde, sırasında ve ertesinde cinsel ilişkiyi gerektiren sahte hikâyeler için erkek ve kadın ajanlar bulabilir."

"Bunun aptalca bir ahlak kuralı olduğu konusunda sana katılıyorum," dedi Moshik ve bana doğru eğilerek fısıldadı: "Çünkü ne zaman bir erkekle bir kadını bir çift kimliğiyle alana koysak, sevişmek zorunda olmasalar bile fırsatı asla kaçırmıyorlar." Bir kahkaha patlattı. "Fakat büyük Mossad orijinal çözümler buldu ve gerekli eylemsel araçla ortaya

çıktıkları için benzeri görevler zaten yerine getirmiş en azından iki farklı ekip tanıyorum. Yani, doğru ajanları seçtiler ve görevlerle alandaki koşullara göre sahte kimliklerini özel olarak geliştirdiler."

Ciğerlerimde kapalı kalan havayı dışarı verdim. Gemi görevi kulağa basit geliyordu, uçaklı olanı daha karmaşık ve ikisi de önemli görünüyordu. Fakat şimdiye kadar zorunluluk ve yükümlülük hissine yakalandığımı hissetmemiştim. Moshik belli ki bunu fark etti ve tekrar bana doğru eğildi:

"Halen daha sistemli bir şekilde istihbarat elde etmen gerekiyor. Aynı zamanda şaşırmaman için, sana şunu söyleyeceğim: Ürdün ve Suriye'deki durum yüzünden arananlar listemizdeki her çeşitten karakter bölge dışında dalgalarına bakacakları yerler arıyorlar. Cezayir onları memnuniyetle kabul ediyor. Bassam al Sultan bir süre önce oraya gitti ve Cezayir'in eski şehri Kasbah'ta deniz manzaralı hoş bir evde yaşamaya başladı."

Moshik limana ya da havaalanına bakan tepenin bayırlarını hayal ederken ben şimdi kafamda Kasbah'ın dar sokaklarını canlandırıyordum. O intihar saldırısında Dolly'nin ve diğer beş kişinin, bundan önceki ve sonraki diğer terör saldırılarında onlarca kişinin ölümünden ve yüzlerce kişinin yaralanmasından sorumlular piramidinin tepesindeki Bassam al Sultan orada göreceli bir huzur ve dinginlik içinde yaşıyordu. Bu oraya gitmek için gereken her şeyi yapmama yeterli bir sebepti.

Niki'yle aramızdaki gerginlik takım içinde bir sır değildi ve ben bazı evraklarla meşgul olan Niki'ye doğru yürürken iş arkadaşlarımın suratındaki beklentiyi gördüm.

"Benim işim bitti. Geliyor musun?"

Niki bana döndü. Hüzünlü yüz hatları bir anlığına aydınlandıktan sonra tekrar karardı. Yüzümde görmeyi umut ettiği şeyi görmemişti.

"Geliyorum," dedi ve birkaç dalgın hareketle masasının üstünü toparladı.

O sabah taksiyle gelmiştim çünkü çok yağmur yağıyordu, bu yüzden doğal olarak eve birlikte önceki akşamdan otoparkta duran arabamızla döndük.

Aramızda çözüme ulaştırılması gereken şeyleri konuşmayı ertelememin yolu yoktu.

"Henüz önümüzdeki görevi bilmiyorum fakat bu görev bittikten

sonra ekipten çıkmanı istiyorum," dedim. "Sen ve ben Udi'nin altındayken, Udi'nin uygun gördüğü gibi seni kendi ekibine alarak bizi idare etmesi, tüm bu düzen – bununla yaşayamam."

"Biliyorum. Onunla bu konuyu konuştum."

"Ve..?"

Niki bana bakmak için güzel gözlerini kaldırdı. "Benim için önemlisin. İlişkimiz benim için önemli. Fakat o ilişki birdenbire yok yere ya da yalnızca senin aklına gelen ve aslında hiç gerçekleşmemiş bir şey yüzünden bozulduysa, o zaman bilmiyorum. Ekipten ayrılmamın bir şeyi çözeceğini sanmıyorum. Seni kıskandıracak başka bir şey ortaya çıkabilir. Bence bunu aşmayı öğrenmek zorundasın."

"Tam olarak kıskançlık değil," diye son birkaç saattir üzerinde düşündüğüm cevabı tekrarladım. "Yakın çevremdeki birisinin kadınımla aklına ne eserse yaptığını açıkça bilmek."

Niki ağzı açık bana bakakaldı.

"Cinsellikten bahsetmiyorum. Komutan olarak seninle neyi uygun görürse beni hiç hesaba katmadan yaptığından bahsediyorum."

"Ve komutan olarak beni hiç hesaba katmadan seninle de uygun gördüğü şeyi yapıyor," diye belli ki önceden hazırladığı cevabı tekrarladı Niki. "Seni Viyana'ya, beni de Salzburg'a yerleştirdiğinde yalnızca beni senden değil, seni de benden aldığını hiç göz önünde bulundurdun mu? O halde ben niye senin gibi hissetmiyorum? Niçin ben bunu tıpkı Ronen ve Jerry'yi ayırması gibi komutanın meşru değerlendirmesi olarak görüyorum?"

"Bu nasıl aynı şey? Onlar bir çift değil ki."

"Biz, Udi bir çifte ihtiyaç duyduğunda onun için bir çiftiz. İhtiyaç duymadığında değil."

Yağmur yağarken Tel Aviv sokaklarında araba sürdüm. Eve boş kalplerle dönmemizi istemiyordum fakat arabada kasvetli bir sessizlik vardı. Yağmur durduğunda ufak bir kafenin yanında durdum.

Orada yalnızdık. Tekrar başlayan yağmur cam tavanı tıngırdatırken sütlü kahvemi ellerimde sımsıkı tuttum ve Niki'ye Cezayir görevi hakkında bildiklerimi söyledim.

"Biliyorum. Udi bana anlattı. Ve Tahran, Şam ve Beyrut'ta devam eden birkaç tane daha görev var."

Tekrar ruh halim düştü. Ben bunları Moshik'ten çeke çeke öğrenmek zorunda kalmıştım.

"Nasıl oldu da sana anlattı?"

"Şefin bir çift olarak görevlendirilmemiz hakkında söylediklerini hatırladım ve Udi'ye sen beni terk ettiğine göre bunun gerçekleşeceğinden emin olmadığımı söyledim."

"Terk etmek mi?"

"Peki, sen buna ne diyorsun? Son operasyondan önce kanepede uyudun, geri döndüğümüzde annenlere gittin ve eve gelmedin."

"Sana neden anlattığını halen anlamıyorum."

"Çünkü sordum. Bunun yüzünden neleri kaçırdığımı sordum."

"Yani kaçırdığın şey ben değil, Cezayir işi mi?"

Niki iç çekti. "Seni gerçekten tanıyamıyorum. Ve sen gerçekten anlamıyorsun. Cezayir nefret ederek büyüdüğüm bir düşman değil. Her şey seninle ilgili. Tamamen seninle."

Fakat bunu toparlamayı başaramıyorduk. Bu alışılmadık, beklenmedik inatçılığı, ekipten ayrılacağını söylemeyi reddedişi – bunun hepsini Udi'yle arasında gelişen özel ilişkiye bağlıyordum. Belki de ikisi yalnızca Cezayir'den dönmemizi bekliyorlardı ve sonrasında Udi beni şutlayıp Niki'yle kalacaktı? Nasıl bilebilirdim ki?

Tekrar dairemize gitmeyi erteledik. Birbirini öldürmek üzere emir almış fakat aşkları galip gelen (tıpkı filmi çekerken Brad Pitt'le Angelina Jolie'nin arasında olduğu gibi) bir evli ajan çifti anlatan romantik bir aksiyon filmi olması gereken bir filme gittik. Fakat imkânsız keskin nişancılık sahneleriyle dolu aptalca bir komedi filmi olduğu ortaya çıktı ve ikimizin de olmasını istediğimiz şeyin gerçekleşmesini sağlamadı. Sinemadan çıktığımızda gece yarısına yakındı. Eve gidip gitmeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Eve Niki'yle birlikte gitmek haricinde yapacağım herhangi bir şeyin son derece dramatik bir hareket olacağının ve gelecekte geri adım atması zor bir durum yaratacağının farkındaydım. Boş kalplerle daireye girdik. Yatağa beraber girdik ve el ele bile tutuştuk fakat son seferki korkunç cinselliğin anısı bizi ayıran sorunlar dağıyla beraber bizi bunu tekrar denemekten alıkoydu.

Tekrar sevgili olmadan bir şeye karar verdik: İkimiz de Cezayir görevine gitmek istiyorduk. Benim için bu çok önemliydi çünkü belki de yapabileceğim en büyük katkıydı ve Niki içinse önemi, benim için bu kadar çok önemli olmasıydı. En azından söylediği şey buydu ve ben de öteki olasılıklar hakkında düşünmemeyi tercih ettim. Geri kalanına

zamanı geldiğinde çözüm bulacaktık.

Pazar günü üsse döndüğümüzde ikimiz de Udi'ye yalan söyledik.

"Görevi istiyoruz," dedim Udi'ye Niki'nin önünde. "Bunu yapmaya tamamen hazırız."

"Söylediğin şeyi kabul ediyorum fakat buna gerçekten inandığımdan değil," dedi Udi ve önce gözlerime, sonra Niki'ye baktı. "Başka bir seçeneğim olmadığından. Bu işi yapmaya haftalar önce söz verdim. İki farklı ekip benzeri işleri Tahran ve Şam'da müthiş sonuçlarla çoktan yaptı. Üçüncü bir ekip bunu Beyrut'ta yapmak için hazırlandı, uzun bir süredir sahte kimlikleri üzerinde çalışıyorlardı ve gitmeye hazırlar. Bir diğer ekip İran için hazır ve Genel Merkez üçünün eşzamanlı çalışmasını istiyor. Ben geride kalamam.

"Çok kısa sürede, gece ve gündüz pisti gözleyebileceğiniz bir duruma gelmeliyiz. Yarım kalan işleri tamamlamazsak, silahlar indirildiğinde ya da Beyrut havaalanından kamyonlarla sevk edilirken vurulmaları için yeşil ışık alamayız. Bu yüzden yüzünüzdeki ifadeler başka bir şey söylese dahi bana söylediğinizi kabul etmek zorundayım. Fakat durumu operasyondan önce değerlendirebileceğim çünkü orada ben de sizinle birlikte olacağım."

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce iğneleyici bir gülümsemeyle hızlıca ekledi: "Merak etme, aynı otel odasında değil."

Bizden bekleneni bilmek sendeleyen ilişkimizi daha iyi hale getirmedi. Koşullar bizi beraber olmaya zorlamıştı fakat başarısız bir suni solunum girişiminden başka bir şey değildi bu. Cinsellik ve çoğunlukla sevgiyle dolu kucaklaşmalar bile olmadan geçen her geceyle içimde yalnızca bunun son görevimiz değil, aynı zamanda paylaştığımız büyük aşkın da sonu olacağı hissinin giderek güçlendiğini fark ettim. Evimizden ayrılmanın operasyonun iptali anlamına geleceğini bilmesem, çıkıp giderdim. Belki Niki de aynı şekilde hissediyordu. Yalnızca mecbur kaldığında benimle birlikteydi, geri kalan zamanlarda nerede olduğunu bilmiyordum. Hem onun hem de Udi'nin üsten uzakta olduğu bir seferinde ona bunu sorunca gözlerini kıstı ve "Sana Toronto'da söylediğim gibi," dedi. "O bana o soruyu son kez soruşun, benim de son kez yanıtlayışımdı. Aynı zamanda sana fiziksel ya da duygusal olarak beni bırakmaya karar verirsen seni bekleyeceğimi zannetmemeni de söyledim."

Ve işte bu şekilde, bir sürü soru ve şüpheyle kalakalmıştım, kendi ülkemde ve kendi evimde gizli bir şekilde yaşayarak, kendi komutanımı kandırmaya çalışarak – fakat belki de yalnızca kendimi kandırıyordum. Belki de olan bitenler ben hariç herkes için aşikârdı. Niki'yle ilişkime olanları inceleme ya da onunla konuşma şansım yoktu çünkü gece gündüz yoğun eğitim aşamasına girmiştik ve neredeyse hiç yalnız kalamıyorduk, özellikle de dairemizde.

Neredeyse iki haftayı böyle, gizli kimliğimizin detayları üzerinde, gün ışığında ve karanlıkta gemileri ve uçakları teşhis etmek için fotoğraf makinemin teleskopik lenslerinin ve gece görüş cihazının nasıl kullanılacağını çalışarak geçirdik. Gündüzleri biçimine ve rengine, geceleriyse ışıklarına göre kargo uçaklarının çeşitli tiplerini öğrenmeye çokça zaman ayırdık. İki milyonun üzerinde insanın yaşadığını keşfettiğim, Moshik'in bize gösterdiği fotoğraf ve filmlerden oldukça heyecan verici bir yer gibi görünen Cezayir şehriyle ilgili materyallere çalıştık. Kasbah olarak bilinen, tepelerin üstündeki eski kısmı dar sokaklar ve antik binalardan ibaretti ve Bassam al Sultan buraya sığınmıştı. Yeterince tuhaf bir şekilde şehrin alçak kısmı, ülke 1830'da fethedildikten sonra Fransızlar tarafından inşa edildiğinden daha moderndi.

Cezayir'in uzun ve sarp kıyı şeridinin –Tunus ve Fas sınırlarının arasında, 960 kilometreden uzun– ortasında yer alan şehir iki limanıyla övünüyordu. Kıyı şeridine paralel ve yakın uzanan sıra tepeler yüzünden havaalanları biraz uzaktaydı. Moshik'in verdiği istihbarata göre askeri kargo uçakları şehrin yaklaşık 19 kilometre doğusundaki sivil Houari Boumediene Havaalanı'na değil, batıdaki tepelerde korunaklı bir vadideki askeri bir havaalanına iniyordu. Kargo gemisinin yanaşacağı beklenen limanı görebilecektik fakat havaalanını değil. Bunu yapmak için Mont Plaisant ve Djebel Koukou gibi hoş isimleri olan çevredeki tepelerde iyi bir gözlem konumu keşfetmemiz gerekecekti.

Teorik materyali iyice kavradıktan sonra Kudüs dışında, Moshik'in engebelilik, arazi ve piste uzaklık açılarından mümkün olduğunca Cezayir'in çevresinde karşılaşabileceğimize benzer konumlar belirlediği tepelere gittik. Teleskopik lensler ve gece görüş cihazlarıyla nöbet tutacağımız tepelerin yamaçlarında yön bulma ve aşağı çekilme talimi yaptık. Son gece, teknik kısmı tamamen öğrendiğimizde, Genel Merkez çalışanları askeri devriyenin gelmesi ya da bizi taciz etmek

üzere bir grup zorbanın ortaya çıkması gibi sıkıntılı durumları sahnelemeye başladılar. Resim yapmamda hiçbir sorun yoktu fakat iş sevgili olarak göstermelik hikâyemizi icra etmeye geldiğinde olanlar tuhaftı. Günbatımının hemen arkasından yakalanırsak önceden yapacağım ve orada bitireceğim resimler yardımıyla durumu açıklayabilir, akşam yemeği pikniği yaptığımızı söyleyebilirdik. Fakat bir uçağın inişini ya da kalkışını gecenin ilerleyen ya da sabahın erken saatlerine dek beklememiz gerekirse, bizim için tek makul açıklama sevişmek ve gecenin geri kalanını birbirimizin kollarında geçirmeye karar vermek olacaktı.

Beceriksizliğimiz Genel Merkez tarafından mahcubiyet, sırf onların yararına bir aşk sahnesi sergilemeye gönülsüzlük olarak görüldü. Yalnızca Udi'nin yüzünde şüphe ve memnuniyetsizlik gördüm. İlişkimizin normale döndüğüne inanmıyordu fakat müdahale etmemeye karar vermişti.

Bütün bu hazırlıklar bize uyumak için pek fazla zaman bırakmıyordu; gün doğmadan biraz önce eve vardığımızda neredeyse tek kelime etmeden ve kesinlikle birbirimize dokunmadan tükenmiş halde yatağa devriliyorduk.

Bir gün Moshik beni, havadan çekilen fotoğrafların bir bobine sarılıp özel bir mercek sayesinde üç boyutlu olarak gösterildiği geniş bir optik makinenin bulunduğu odasına çağırdı. Amaçlanan, yoldan çıktığımız nokta dahil olmak üzere gözetleme noktasına nasıl gideceğimizi ve oraya giderken bir şövale kurup piknik soframızı serebileceğimiz yerleri mümkün olduğunca iyi ezberlememdi. Ben bakmayı bitirdiğimde merceğin başındaki yerimi Niki alacaktı.

Bir saat orada kaldıktan sonra Moshik yemek yemeğe gideceğini söyledi fakat ben devam etmek istedim ve kendimi istihbarat subayının odasında yalnız başıma buldum. Daha önce de sıklıkla olduğu gibi daha ben bunun bilincinde değilken kafamda bir planın olduğunu fark ettim: Hızla açık bir dosya dolabındaki dosyalara göz gezdirdim ve "Cezayir-Kasbah-Eylemciler" yazılı bir dosya buldum. Dizinde Bassam al Sultan'ın adını buldum; belirttiği sayfada güvenilirliği "bilinmiyor" şeklinde işaretlenmiş bir ajan tarafından bildirilmiş, adamın bir fotoğrafı ve ikamet adresinin tarifi vardı; oraya nasıl gidileceğini gösteren bir çizim ve bir hava fotoğrafından evinin işaretlendiği büyültülmüş ayrıntı.

Fazla zamanım olmadığını biliyordum. Yazıcıdan bir yaprak kâğıt aldım ve çizmeyi başaramayacağım detayları ezberlemeye çalışarak havadan çekilen fotoğrafın çabucak çizimini yaptım. Fotoğrafın çapraz açısı küçük evin ön yüzünü görmeye imkân veriyordu, sokağın girişinde ve evin yakınında göze çarpan yapılardan bazıları gibi bunu da çizdim ve sonra da süratle adamın yüzünü. Dosyayı yerine, çizimleri katlayıp cebime koyduktan sonra okun yaydan çıktığını biliyordum. Devletin yapmamı istediği şeyi yapacak fakat aynı zamanda vicdanımın beni zorladığı şeyi de yapacaktım.

Kalan günlerde gözlem noktalarına gitme yollarını ezberlemenin yanı sıra Moshik'in bize bıraktığı dosyalara çalıştım, Kasbah içindeki dar sokaklarda yönümü nasıl bulacağımı tasarladım. Orada bulunmuş ajanların haritaları, hava fotoğrafları ve raporları Bassam al Sultan'ın evine epey iyi bir rota çıkarmamı sağladı. Bir turizm haritasında adamın oturduğu sokağın sonunda bir çanak çömlek merkezi ve diğer ucunda bir mücevherat merkezi olduğunu öğrendim. Bu bana sokağın bir ucuna gidip geri gelme bahanesi verirdi, belki de bir şey sipariş edip ertesi gün almak için geri dönebilirdim.

Udi iki gün içinde yola çıkacağımızı bildirdiğinde şaşırdım. Halen daha göstermelik hikâyemizde büyük boşluklar vardı ve beklenmedik olaylar ve yanıtlar hakkında hemen hemen hiç konuşmamıştık. Cezayir'e indiğimiz andan ayrıldığımız âna kadar özellikle de tepelerde iniş pistini gözlemlediğiniz sırada düzinelerce şey ters gidebilirdi. Hemen her an karşımıza zorluklar çıkabilirdi fakat bunların çok az çözümü vardı. Açıkçası gece vakti yolda yanımızda gece görüş cihazıyla yakalanmak bir açıklama, Udi biraz uzağımızdayken yolda durdurulmak ise başka bir açıklama gerektirirdi. Her bir koşul altında farklı bir göstermelik hikâye gerekirdi ve resim yapmam ya da Niki'yle sevişmemiz –hazırlanmış olan yegâne seçenekler– hepsi için mantıklı ya da amaca uygun olmazdı.

Bunu Udi'ye söyledim. Ve kendi özel görevim için bir beklenmedik durum ve müdahale planı hazırlamadığımı ya da öldürme işini nasıl yapacağımı veya nasıl uzaklaşacağımı dahi belirlemediğimi gözlemledim.

"Yeni ekip Tahran'a yola çıktı bile, Beyrut ekibi yarın yola çıkıyor ve burada başka bir alternatif yok – yarından sonra biz de gidiyoruz. Yarım kalan ne varsa alanda halledeceğiz," diye yanıtladı. Ne yanıtlarından

ne de tüm bu durumdan hoşlandım, uzun süredir hazırlık yapan diğer ekipleri neden biz de hazır olana kadar bekletmediklerini anlamadım. Bunu belirttim.

"Sevkiyatlar Tahran'dan Beyrut'a Cezayir üzerinden günde bir uçak sıklığında yapılıyor. Her gecikilen gün bir sonraki savaşta ülkemize düşecek birkaç yüz füze daha anlamına geliyor. Tüm savunma düzeni bizden gelecek bilgiyi bekliyor. Sonradan bir hata yaptığımızı öğrenme riskimiz varsa, şüpheli bir hava aracı ya da havaalanına ya da bir konvoya saldırı düzenlenmenin yolu yok. Bu iş ancak yüzde yüz güvenilir bilgi olursa yapılabilir. Ve daha fazla bekleyemeyiz. Herkesi yeterince beklettik."

Bunu şahsi bir azarlama olarak gördüm ve sessiz kaldım. Fakat kötü bir şeyler olacağını hissettim, özellikle de sadece Udi'nin bavulunda gizli bir tabancasının olacağını öğrendiğimde. Aklımda henüz tartışmadığımız ters gidebilecek türlü olay canlandırdım, ayrıca gerçekleştirmek için bir tabancaya ihtiyaç duyacağım kendi planım vardı.

"Bir tabancamız olmadan tepeye çıkma fikrini sevmedim," demeyi gözc aldım.

"Bir tabanca sizi bir ordu devriyesinden kurtaramaz, yalnızca iyi bir göstermelik hikâye kurtarır ve bir tabancanızın olması bunu mahvedecektir," diye yanıtladı Udi.

Niki tartışmayı fal taşı gibi gözlerle, korku içinde dinledi.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun, eğer üç ya da dört asker silahlı olduğumuzdan şüphelenmeden yolumuza çıkarsa onları saniyeler içinde haklayabilirim," dedim.

"Ve arkasından hiç başarma şansımızın olmadığı çılgınca bir kaçış gerçekleştirmek zorunda kalırız. Ve eğer dolu tüfeklerle hazır halde üzerinize gelirlerse bir ya da iki tanesini öldürebilirsin fakat sonra ikinizi de kurşun yağmuruna tutarlar. Tartışma bitti."

"Bu konuyu şefe götürmek istiyorum. O tepeye korumasız halde koyduğun benim kıçım – ve Niki'nin."

"Bunlar şefin emirleri," dedi Udi. "Şüphen olmasın, enine boyuna tartışıldı, ona tüm farklı olasılıkları sunduk ve varılan karar buydu. Fakat yine de itirazlarını ileteceğim."

6
Cezayir Geceleri

Uçağa bindiğimizde ve ayrıca varış yerimize yaklaştığımızda Niki'nin yüzüne baktım ve ona sarıldım. Farklı kesilmiş ve koyu renge boyanmış saçlarıyla bir yabancıya benziyordu, bıraktığım bıyıkla ben de yabancıya benziyor olmalıydım. Onun da benim hissettiğim gibi, tam olarak ne korku ne de heyecan diyebileceğim fakat ikisinin ve tanımlayamadığım birçok başka hissin karışımı korkunç bir iç burukluğu yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Hem şef hem de Udi, bir Tahran ya da Şam uçağına binmek üzereyken macera hissinin kaybolduğunu ve insanın yola devam etmesini sağlayanın yalnızca Siyonizm, vatanseverlik olduğunu söylemişti. İstikamet Cezayir gibi biraz daha az tehlikeli bir yer olsa bile bunun doğru olduğunu öğrendim. Niki'nin yüzü hiçbir şey belli etmiyordu fakat kucaklamama hemen karşılık verdi. Buna hangimizin daha çok ihtiyacı vardı, bilmiyorum. Sanırım ikimiz de kucaklaşmanın görev emirlerinin arasında olmasından memnunduk: "Kalkış noktasında, uçakta ve iner inmez çok fazla dikkat çekmeden âşık bir çift gibi davranacaksınız." Birisi belli ki ateşli bir Fransız öpücüğü sahnelememizden endişeliydi. Bu olmayacaktı.

Cezayir kıyı şeridinin belirmesiyle ikimiz de gerildik. Belli bir mesafeden, yakınında yükselen yeşil dağlar ve onların ardında kahverengimsi bir tabiatla, sarp görünüyordu. Fakat uçak inmeden önce daire çizdiğinde Moshik'in tarif ettiği resmi gördüm: kıyı boyunca kuzeye ve doğuya doğru yayılmış ve yeşil tepelere doğru yükselen engin bir kahverengi ve beyaz kıyı şehri. Şehrin batısına doğru tepeler eteklerine saçılmış bazı semtlerle yine yeşil yüksek dağlara dönüşüyordu. Bir vadinin içinde gizli askeri iniş pistini fark etmeye çalıştık fakat başaramadık. Uçağımız alçalışına devam etti, doğuya doğru yattı ve altımızdaki şehir seyrelerek yerini ekili tarlalara bıraktı. Tekerlekler yere değmeden hemen önce solumuzda uluslararası havaalanının uzandığı beyaz kenar mahalle Dar El Beida'nın binalarını gördük; onun ötesinde deniz ve güneye doğru uzanan tarlalar ve onların da ilerisinde çöl görünüyordu.

Houari Boumediene Havaalanı'nın yeni terminali halen yapım aşamasındaydı fakat biz, birbirine bağlı yuvarlak yapı kümeleriyle onlardan dışarı uzanan körükleri fark ettik. Çoğu daha beton halindeydi fakat bazıları beyaz taş kaplanmıştı ve üstlerinde belli ki merdiven ve asansör boşluklarının uzantıları olan yeşil cam kuleler yükseliyordu.

Pasaport kontrolüne ilerlerken midemdeki burkulma hissi arttı. Yola koyulmadan önceki brifingde Moshik ve Udi düşmanın Udi'nin ve benim "ve belki Niki'nin de" resimlerine sahip olduğu uyarısını tekrarladılar. Hangi düşman olduğu tam manasıyla belli değildi fakat Yuri'nin onları Gimbers'tan alıp İranlılara vermiş olması çok olasıydı. İranlıların fotoğrafları ne yaptığını kimse bilmiyordu. Avrupa'daki istihbarat istasyonlarına ve "Şer Ekseni"ndeki müttefiklerine, özellikle de Suriye ve Hizbullah'ın istihbarat teşkilatlarına dağıtmış olabilirlerdi ve yeni bir İran-Cezayir bağlantısıyla ilgili değerlendirmeler doğruysa, resimler burada da olabilirdi.

"O halde niçin üçümüzü bir arada oraya yolluyorsunuz," diye sormuştum, aşırı tedirgin görünmek korkusuyla bunu sormaktan kaçınmaya çalışmama rağmen.

"Çünkü bilmiyoruz," diye karşılık verdi Udi, pek de yerinde olmayan bir cevapla. "Ve eğer operasyonları iptal edersek ya da tanınabilecekleri için ajanları sileceksek, işi kapatıp Kanada'ya göç etsek de olur."

Belli ki Kanada'dan bahsedişi bir azar niyetineydi, konuyu uzatmadım fakat şimdi, Cezayir'de gelen yolcu salonunda, tekrar düşüncelerimde belirdi. Resimlerimiz hemen orada, sınır kontrol memurundaki bir "arananlar" listesinde olabilirdi. Eğer "aranan" kişinin resmine ya da Ron Friedlich'in pasaport fotoğrafına yeterince yakından bakmazsa, bıyık memuru kandırabilirdi. Niki'nin arabada otururken kameraya yakalanmış olma ihtimali bana düşük görünüyordu ve böylesi bir görüntüden tanınma ihtimali gerçekten azdı, özellikle de yeni saçıyla. Onun bana göre çok net bir avantajı vardı, hem de yalnızca fotoğraflar yüzünden değil. O buraya masum bir Kanadalı turist olarak geliyor olabilirdi ve otoritelerin ondan şüphelenmek için hiç sebebi olmazdı. Ve tıpkı benim cankurtaran simidim olabileceği gibi ben de onun engeli olabilirdim. Tüm hazırlıklara, iyi tesis edilmiş sahte kimliklere, orijinal belgelere rağmen ben bir İsrailliydim. İsrail'de doğmuş ve otuz küsur yıl orada yaşamış bir Yahudi'ydim, bunu saklamak mümkün değildi. Udi gibi içine parçalara ayrılmış tabanca ve gece görüş cihazı saklanmış çift

tabanlı bavulu gümrükten geçirmekle başa çıkmak zorunda olmadığım için rahatladım: Silah getirme isteğimin şef tarafından reddedilmesine karşılık küçük bir telafi.

Niki hemen önümde sınır kontrol gişesine gitti. Bu durumda ayak bağı olmamanın daha iyi olacağına karar vermiştim, bu sebeple biraz geri çekildim. Pasaportu damgalandı ve ona iade edildi. Öne geçip memura kendi pasaportumu verdim. Arananlar listesiyle karşılaştırır mıydı? Bıyık aklında soru işaretleri doğurur muydu? Olağan bir şekilde pasaportu açtı ve önce Ron'un resmine, ardından bana üstünkörü baktı ve damgayı bastı. Rahatlayarak soluğumu bıraktım. Atlatmıştım.

Taksi şoförüne bizi Sofitel Oteli'ne götürmesini söyledim. Havaalanı çıkışında oldukça modern bir üstgeçit bizi N5 otoyoluna çıkardı; kıyı boyunca uzanan ve etkileyici Ulusal Kurtuluş Ordusu Bulvarı ismini taşıyan yoldan şehrin eteklerine varana dek denize doğru hızla ilerledik.

Kıyı boyunca ilerlerken sol yanımızda yükselen tepeler ve onları kaplayan eski binalar bana Hayfa'nın Arap kısmını hatırlattı. Limana yaklaşırken taksi dar bir sokağa döndü ve Sofitel'in girişinde durdu.

Şehrin çoğunluğu gibi Sofitel de beyazdı. Dört ya da beş katlı, uzun sütunların yükseldiği ön cephesinde katların mavi renk camlarla bütünlük oluşturduğu, çok büyük olmasa da etkileyici bir binaydı. Atik ve nazik komiler valizlerimizi aldılar. Göz alıcı mozaiklerle kaplı bir duvarın önünde resepsiyon görevlisi varışımızı bekliyordu ve kayıt işlemi hızlıydı. Görevli pasaportlarımızı fotoğraflarının çekilmesi ve incelenmesi için bırakmamızı istedi; beni yine de tedirgin eden olağan bir uygulamaydı. Asansör görevlisi bize büyük, parke zemini ve yaldız süslemeli duvarlarıyla parıldayan ve söz verildiği gibi limana bakan odamızı gösterdi. Perdeleri açıp manzarayı görür görmez hafif bir rahatlama hissettim – en azından odanın değiştirilmesini istemem gerekmeyecekti.

Eğer Genel Merkez'de planları yapanlar, otel çalışanları arasındaki *mukhabarat* ajanları bizi aynaların, lambaların, radyonun, yangın söndürücü ya da her neyse onun içine gizlenmiş kameralarla izlerken Niki'yle benim hemen yatağa atlamamıza niyet ettilerse, bu gerçekleşmeyecekti. Neredeyse tam bir sessizlik içinde eşyalarımızı çıkardık. Ve aramızdaki rahatsızlık verici gerilimi rahatlatalım diye, şehre göz gezdirmek için dışarı çıktık.

Otelin önünde bakımlı bir bahçe ve onun ilerisinde ülkenin Fransız hâkimiyetinden kurtulmak için verdiği kanlı savaşta ölen çok sayıda Cezayirlinin anısına dikilmiş gösterişli Şehitler Anıtı vardı. Devasa beton anıt üçgen bir yapı oluşturan üç dev palmiye yaprağıyla ortasında ebedi bir alevden meydana geliyordu.

Eğer Cezayirliler büyük kayıplarını ve İsrail'in Filistin bölgelerindeki işgalindeki adaletsizliklerini gölgede bırakan Fransız sömürge rejiminin gaddarlıklarını aşabiliyorlarsa, belki Filistinlilerle bizim aramızda da bir ara barış olma şansı vardı, diye düşündüm ve hatta bundan Niki'ye bahsettim. Bana bunun burada konuşulmayacak bir şey olduğu anlamına gelen bir bakış attı ve elbette ki haklıydı.

Anıttan kısa bir taksi yolculuğuyla şehrin Fransızlar tarafından inşa edilmiş aşağı kısmında öteki görülecek yerlere gittik. Yalnızca bir dakikalık sürüş mesafesinde Niki'nin içindeki yadigârlardan çok onlara ev sahipliği yapan güzel Osmanlı malikânesini beğendiği eski eserler müzesi vardı. Ulusal Kütüphane'yi gördük ve tek katlı bir yapı olan, kahverengi ve beyaza boyanmış, sivri kemerlerle Fas tarzında süslenmiş, yalınlığı içinde harikulade başkanlık sarayına bakmak için durduk.

Şehirdeki iki ana camii neredeyse bin yıllık olan Jama'a al Kebir ya da Büyük Camii ve üç yüz yıllık olmasına rağmen Yeni Camii diye bilinendi. İkisi de şimdi Niki'yle beraber diğer turist çiftler gibi ziyaret edebileceğimiz Kasbah'taydı.

İki bina da etkileyiciydi, ilki devasa büyüklüğü ve tarihi unsurların bin yıldır muhafaza edilmesi ve bir yüzyıl önce yapılan büyük restorasyona uyması sayesinde, ikincisiyse camiye dört minaresini veren Osmanlı mimarisinden dolayı. Daha başka birçok camii ve resmedilmeye değer bina vardı.

Cezayir Körfezi'ne yukarıdan bakan tepenin üstündeki Kasbah başlı başına bir şehirdi ve kendi kişisel hedefim olan Bassam al Sultan'ın evini keşfetmek için oraya gitmem gerekeceği barizdi.

Tüm olası açılardan Niki'nin fotoğraflarını çektim ve başka bir turistten bizim birlikte fotoğrafımızı çekmesini istedim. Ona sarıldım ve sevgililerin yapacağı şeyi yaptık. Camileri dolaşırken, karşımıza çıkan pazar yerinde yürürken el ele tutuştuk. Tuhaf bir histi. Elimdeki ufak el soğuktu ve Niki pazarda bazı şeylere hayranlık gösterirken gerçek sevinç ya da ilgi algılamadım.

Şehrin eski yukarı kısmıyla modern tasarımı, mimarisi ve çok

sayıda Fransız otomobiliyle aşağı kısmının birleşimi, ikimizi de şaşırtan kozmopolit bir atmosfer yaratıyordu. Merkezde bir yer özellikle ilgimizi çekti. Bir tarafının altında deniz, ortasında iyi bakımlı, dev palmiye ağaçları olan ve kolonyal denebileceğini düşündüğüm bir tarzda beş ila yedi katlı parlak beyaz binalarla çevrili, tepeye doğru meyilli dikdörtgen biçiminde bir meydandı. Bana Yafa'daki büyük, çekici Arap binalarını anımsattılar. Hepsinin maviye boyanmış tırabzanlı balkonları ve toprak seviyesinde kaldırımlarda renkli tenteleriyle kafeler ve restoranlar vardı. Bu uzatılmış meydandan devam eden sokakların bazıları parke taşlıydı ve meydana bakan hâkim bina merkez postaneydi. Beş katlıydı ve Fas tarzı üç devasa kemeri vardı; üst kat pencereleri de kemerliydi ve yukarıda birkaç kuleyle bitiyordu. Diğer tüm binalar gibi bu da beyazdı.

"Ne sevimli bir yer," dedi Niki. "Hadi kafelerden birinde oturalım."

İlk defa biraz turist gibi hissettim. Paris atmosferi, bakımlı eski binalar ve Paris'e değil de tipik Cezayir'e özgü olan diğer her şey mekâna bizi büyüleyen özel bir hava katıyordu. Birbirimize gülümsedik; bir an, kısa bir an için eski yakınlık geri dönmüştü. Fakat Niki mönüde tanıdığı az sayıda birkaç kelimeden biri olan humusu görüp sipariş etmek isteyince, vazgeçmesi için işaret ettim. Kanadalı olarak humusu bilmek ya da sipariş etmek için sebebimiz yoktu ve Niki'nin İsrail usulü pideyle tabağı sıyırması olasıydı. Onu neden durdurduğumu muhtemelen anlamadı, humus ve pideyle İsrail-Arap bağlantısını bilmeyebilirdi ve bir an önce gözlerinde beliren kıvılcım söndü.

Onun yerine kızarmış peynirli sandviçlerden bir *croque monsieur* ve bir *croque madame* ve tatlı olarak iç bayıcı miktarda şuruba batırılmış ve muz halkalarıyla süslenmiş Fransız tostu sipariş ettim.

Göstermelik hikâyemizi kuvvetlendirmek için yeterince şey yaptığımızı düşündüğümde sessizlik içinde otele döndük. Hava birkaç saat daha aydınlık kalacaktı, Kasbah'ta biraz ön keşif yapmaya karar verdim. Ona "ana caddede biraz yalnız dolaşmak istediğimi" söylediğimde Niki'nin gözlerinde şüphe ve biraz da korku belirdi fakat bakışlarımdan tartışmanın anlamı olmadığını anladı.

"Tıpkı bir çift sevgilinin yapacağı gibi," dedi acı ve alayla. "Böylece adam kadını ismi üzerine Arapça işlenmiş bir Cezayir bilekliğiyle şaşırtabilir," diyerek benzer şekilde yanıtladım.

Yüzündeki ifade yumuşadı. Ona sevgi göstermeme ne kadar çok

ihtiyacı var, diye düşündüm ve o ben de içimde hüzün ve çaresizlikle seyreltilmiş hafif bir aşk sarsıntısının yükseldiğini hissettim. Ne yazık ki yalan söylüyordum. Bir bilezik siparişi verecektim, evet, fakat Kasbah'taki mücevherat merkezinde bizi sonsuza dek ayırması muhtemel bir operasyonun göstermelik hikâyesinin ve istihbarat toplamanın bir parçası olarak.

Bir ila dört katlı evlerle sıralı, bazısı asfalt, bazısı gevşek mıcırlı dik sokaklar Kasbah'a doğru çıkıyordu. Burada da hâkim renk beyazdı ve evlerin bazılarının renkli begonvillerle süslü düzenli bahçeleri vardı. Birçok Arap şehrinde olduğu gibi kanalizasyon açık şekilde sokaklarda akıyordu ve bir sürü çocuk, seyyar satıcı, bisiklet, üç tekerli araç ve eşek arabaları vardı. Bassam al Sultan'ın nerede yaşadığını tam olarak hatırlıyordum, taksi şoförünü onun sokağının sonundaki çömlek merkezine yönlendirdim. Altı kahve fincanıyla bir sürahi seti aldıktan sonra dikkatli bir şekilde dar sokaktan aşağıya doğru yürüdüm ve kısa süre sonra evi gördüm. Burası nispeten büyük, geniş bir kapısı olan, yüksek bir duvarla çevrili bir evdi. Filistin İslami Cihad belli ki baş eylemcilerine iyi bakıyordu.

Mücevherat merkezinin girişinde durmuş, fiyatında pazarlık yapmadan aldığım altın bilekliğin üzerine Niki'nin adının oyulmasını beklerken, siyah bir Pajero SUV geçti, sokağa girdi ve Bassam al Sultan'ın evinin girişinde durdu. Şoför dışarı çıktı, kapıyı açtı, tekrar arabaya bindi ve bahçeye girdi. Yüzünü görmedim ve onun hedefim olup olmadığından emin değildim. Hareketlerinin aramızdaki yaklaşık yirmi metre mesafeyi kapatmama, adamın Bassam al Sultan olduğundan emin olmak için arkasından bahçeye girmeme ve ona kurşun sıkmama yeteceğini hesapladım. Sahip olmadığım bir silahın kurşunları. Hiç olmazsa onu bıçaklayabilirim, diye düşündüm.

Saatime bir göz attım ve etrafıma baktım. Adam muhtemelen İslami Cihad ofisindeki günlük işinden evine gelmişti. Ertesi gün ve bir sonraki gün de aynısını yapması olasıydı. O zaman, şüphesiz birçok turistin yaptığı gibi ana caddede bir dükkândan alacağım süslü Arap hançeri *shabriyeh* ile kiralayacağım bir aracın içinde orada bekliyor olacaktım. Arabasını bahçeden içeri soktuğu anda aramızdaki mesafeyi kapatmış olurdum ve belki de kavisli bıçağı kalbine saplarken ona, "Bu Dolly için, 4 numaralı otobüs, Allenby Sokağı, 19 Eylül 2002,"

derdim. Ya da belki de hiçbir şey demezdim çünkü bu bir Hollywood filmi değildi; *shabriyeh*'i vücudunda bırakır, bu olay için aldığım eldivenleri bir çöp kutusuna atarak tüymek için hızla arabama giderdim.

Ve bu gerçekten bir Hollywood filmi olmadığı için Cihad eylemcisinin katilini ararken alınan önlemlerden biri olarak havaalanındaki güvenlik sıkılaşmadan önce Cezayir'den nasıl ayrılacağımı planlamam gerekirdi. İsrail'den hızla ayrılırken Bassam al Sultan'ı ortadan kaldırmanın ya da kaçmanın yollarını planlamayı da başaramamıştım. Onu öldürmek ve sonra şehir meydanında bir ipin ucunda sallandırılmak aklımda olan şey değildi. Ve eğer Niki'yle Udi'yi de tehlikeye atmak istemiyorsam, onlar ayrıldıktan sonra geride kalıp işi sonrasında yapmam gerekeceğini ancak şimdi anlıyordum. Ve planıma engel olmalarını engellemek için onlarla havaalanına gidip uçağa bindikten sonra, beni aramaya gelemeyecekleri son anda ortadan kaybolmalıydım. Kafam fikirler ve planlarla, aldığım risk düşünceleriyle, ters gidebilecek her şeyle doluydu. Aklımdan geçen şeylerin hızıyla, Udi ve Niki'yi bir çift olarak, cesedim çok yönlü bir ajan ve ceset takas anlaşmasının koşulu olarak İsrail'e geri döndükten sonra mezarımın başında yas tutarken gördüm.

İşlenmiş bilekliği getiren kuyumcunun sesiyle gerçeğe döndüm.

Otele dönerken bir hediyelik eşya dükkânına girdim ve bıçağı hafif eğimli, kını süslü ve dükkânda satılan birçok süs eşyası gibi kabzası ucuz taşlarla süslenmiş güzel bir *shabriyeh* aldım. Şüphesiz ki turistik bir eşyaydı bu fakat aynı zamanda Dolly'nin ölümünden sorumlu adamın icabına bakabileceğim etkili bir silahtı.

Niki bilekliği görünce sevinç gözyaşları döktü ve onu hemen ince bileğine taktı. Beni öptü ve kolaylıkla sevişmeye götürebilecek bir biçimde vücudunu vücuduma yapıştırdı. Ürperdim. Kadınım kesinlikle eşinin basit bir sevgi gösterisine susamıştı. Ona soğuk bir işlevsellikle getirdiğim şeyi bir âşığın hediyesi olarak görmüştü, oysaki aslında bu, ilişkimizin sonunu getirmesi olası bir eyleme göstermelik bir kılıf uydurmaktan başka bir şey değildi. Aramızdaki çatlak ne kadar da büyümüştü.

İlk başta niçin çözülmediğimi anlayamadım. O buz tutan parçam neden halen hediyemin soğuk metalini aşkın gerçek simgesine dönüştürmeme ve tamamen içten ve gerçek olduğunu görebildiğim ufak sevgi gösterisine yanıt vermeme izin vermiyordu? Hem de operasyon emirlerinde belirtildiği gibi Cezayir istihbarat servislerinin bizi izleme

ihtimaline karşı Udi ve Genel Merkez'in o gece sevişmemizi beklemesine rağmen. Fakat yapılacak doğru şey bu değildi. Neredeyse kesin olarak ilişkimizi sonlandıracak bu eylemi planladığım ve onun sahte hediyemden tahrik olduğu sırada onunla yatamazdım.

Yatağa girdiğimizde birbirimize sokulup öpüştük. Niki bıyığımdan biraz rahatsız oldu. Onu boynundan öptüm ve karnımın alt kısmını okşadı. Hayatımda ilk defa organım sertleşmedi, hem de hiç.

Işıkları kapadım ve karanlıkta birbirimizin kollarında yattık. Bizi her kim izliyorsa –artık bunun şifonyeri süsleyen bir çift aslanın açık ağzından yapıldığını düşünüyordum– orada bir şeylerin olduğu kanısına varması için yeterli zaman geçmişti. Fakat hiçbir şey olmuyordu. Niki'nin vücudu kollarımın arasında hıçkırık olabilecek seslerle titriyordu fakat sormadım. Dönerek göğsümden uzaklaştığında ve bana sırtını döndüğünde tekrar titredi fakat farklı bir şekilde, sonra orgazmının iniltisini işittim, sonra derin bir iç çekiş ve arkasından sessizlik.

Niki'nin kelimesi kelimesine yerine getirdiği bu aptal görevin niçin sonu gelmek bilmiyor, diye düşündüm kendi kendime. O zaman kendi şahsi kapanışımı yapabilmek için özgür olacaktım.

Ya sonra?

Büyük bağlılığım tamamen sona mı erecekti ve eğer hayatta kalırsam bütün varlığımla Niki'ye geri dönebilecek miydim? Udi biçimindeki o geniş ve katı engel halen orada beni bekliyor olacaktı. Ve Niki onu aldatışımın ve havaalanında ortadan kaybolduğum ve kendimi anlamsız bir intikam eyleminde tehlikeye attığım ortaya çıktıktan sonraki endişe dolu saatlerin üstesinden gelse bile erkekliğim onun ellerinde güçten düştükten sonra halen beni isteyecek miydi? Herhangi normal bir erkek gibi, ne kadar yakışıklı ya da başarılı olursa olsun, nihai sınavımın yataktaki performansım olduğunu hissediyordum. Bu sınavın sonucunu belirleyen mantık değil milyonlarca yıllık evrimdi. Ve o aynı evrimsel kaygı diğer tüm kadınlarda olduğu gibi Niki'nin genlerinde de bulunuyordu. Artık Katolik evlilikleri çok yaygın olmadığından ve ailelerin yarısı dağıldığından her kadın çocukları için en iyi genleri istiyordu. Geçmişte cinsel yaşamımız harikaydı fakat artık gelecekte buna güvenemeyeceğini ona göstermiştim.

Niki'nin titreme ve inlemeleri yalnızca operasyon emirlerini yerine getirdiğini varsayabileceğim anlamına gelmiyordu. Gerçekten beni istemişti. Ve ben, bir erkek olarak, onun yanında un ufak olmuştum.

Kanada'da Udi'nin bizim için uydurmaya çalıştığı önceden planlanmış aşk oradan uzaklaşmama neden olmuş, Cezayir emirlerinde bizim için uydurmaya çalıştığı önceden planlanmış cinsellik aşkımızı tamamen parçalamıştı.

***

Udi ertesi gün geldi ve askeri havaalanını görebileceğimiz dağa, Mont Plaisant'a giden yol üzerindeki El Aurassi Oteli'ne giriş yaptı. Suni bir gölle çevrelenmiş modern otele giderken Niki bana bunun aynı zamanda anne babasının yaşadığı tepenin de adı olduğunu hatırlattı. Otel tıpkı Hyatt otelleri gibi tüm katlar lobiyi yukarıdan görecek şekilde inşa edilmişti ve içeri girerken Niki kendini tutamayıp bana, "Tıpkı, Tel Aviv'deki ofis gibi," diye fısıldadı.

Lobide buluştuk ve gümüş rengi keçisakalıyla Udi'yi görmek bende ilk defa geçmişte ondan aldığım sıcaklık ve güvenden ziyade içimde bir burukluk uyandırdı. Niki'yi öptükten sonra benim elimi sıktığında bu his daha da arttı. Bizi oturma gruplarından birine götürdü ve koltuklardan birine gizlenmiş olabilecek bir mikrofon kaygısıyla "Cezayir'in tadını çıkarmanın" üstüne basarak Arap kahvesi sipariş etti.

Yolculuğun nasıl geçtiğine dair birkaç anlamsız ve ayrıca ikimizin de oldukça çekingen bir şekilde, "İyi," diye cevapladığımız, otelde gecenin nasıl gittiğine dair bazı anlamlı sorular da sordu.

Daha sonra onun arabasına bindik. Neredeyse bizi gözetlediği kesin olan *mukhabarat*'ı şaşırtmak için, Bardo Müzesi, şehrin kuzeyindeki üniversite kampüsü ve devasa Notre Dame d'Afrique Katedrali'nde kısa duraklamalarla şehre gittik. Bu devasa kahverengi yapının tepesinde körfeze yamacın üstünden bakan geniş, gümüş kubbeli bir kule vardı. Bu Müslüman şehrinde böylesine öne çıkan bir Katolik mekân gördüğüme şaşırmıştım, ta ki onun buraya ilk ziyareti olmadığını anladığım bir özgüvenle etrafta dolaşan Udi bana Fransızların Cezayir'i ilhak ettiğini ve katedralin ülke Fransız yönetimi altındayken inşa edildiğini hatırlatana kadar.

Udi katedralin dışında ve içinde, canlı renkleriyle tepemizde yükselen ana kubbe ve arkamızda mavi mozaik duvarlarla fotoğraflarımızı çekti. Sonra bizi orada yalnız bıraktı; Niki'nin yarı Hıristiyan bakış açısından bu tuhaf bir durum olmalı, diye düşündüm: İran ve radikal

İslamcılara karşı operasyon yapan bir İsrailli-Yahudi ekibinin parçası olarak bir Arap ülkesinde böylesi fevkalade bir Katolik kilisesinin içinde olmak.

Onu bir süre Afrikalı Bakire Meryem heykeliyle yalnız bıraktım; dışarı çıkarken hafifçe sarıldığımda düşünceli bir sessizlikle yanıt verdi. Udi'nin arabasına bindik ve Mont Plaisant yönünde ilerledik. Birkaç dakika sonra Udi beklenmedik bir yerde durdu: dağın yamacına inşa edilmiş askeri şehrin eteklerindeki Meçhul Asker Mezarı. "Ev sahiplerimize hürmetlerimizi sunmalıyız," dedi en ufak bir gülümseme olmadan ve hatırlayabildiğim kadarıyla Fransızlara karşı verilen kanlı savaşta ölen isimsiz askerlerin anısını onurlandırmak için soğuk rüzgâra çıktık. Udi bize brifing vereceği yere varmadan önce birkaç kez durmamızı ve ne olur ne olmaz diye birkaç fotoğraf çekmemizi istedi; bu da aynı zamanda arkamızdaki arabalara bakmamıza olanak sağlıyordu. Ben Katedralde gördüğümü düşündüğüm bir tanesini fark ettim, Udi de dağ yoluna tırmanmaya başladığımızda yanımıza yaklaşan bir diğerinden şüphelendi.

Arabamıza döndükten sonra Udi dağın batı yamaçlarına yöneldi ve yolun kenarında durduk. Fark ettiğimiz iki arabadan birisi birkaç yüz metre uzağımızda durdu.

İlkbahar gelmişti fakat dağ yamacında serin bir rüzgâr esiyordu. Buna rağmen Udi bize montlarımızı arabada bırakmamızı söyledi. "Kıyafetlerinizin temiz olduğunu sanıyorum fakat montlarınızın cebine kimin ne koyduğunu bilmiyorum," dedi özür dilemeden ve ne yapmamız gerektiğine dair kesin açıklamalara girişti. Başının bir hareketiyle yalnızca iniş pistinin bir kısmı görünen, çoğunlukla görüşümüzden saklı, durduğumuz yerden yaklaşık üç kilometre kuzeybatıda yer alan havaalanını işaret etti. "Djebel Koukou'dan daha iyi bir açı olacaktır fakat şu an peşimizdekilerle oraya gitmemeyi tercih ederim. Bunu gerçek operasyondan önce yaparız."

Udi brifingi tekrarladı: Havaalanını gören bir noktada durarak Djebel Koukou civarında dolaşacaktık. Gündüz ihtiyaçlarımız için yeterli, dev bir teleobjektifli fotoğraf makinemiz vardı. Eğer havaalanındaki eylem hava kararıktan sonra gerçekleşiyorsa, gözetlenmediğimizden emin olacaktık ve Udi çantasındaki gizli bölmede taşıdığı gece görüş cihazını (GGC) bize verecekti. Aynı zamanda parçalara ayrılmış, parçalar havaalanı güvenliğinin X ışınlarında görünmeyecek şekilde işlem görmüş bir

mini-Uzi vardı. Araba göstermelik hikâyemizin bir parçası olarak yol kenarında kalacak ve Udi arabadan uzaklaşacaktı fakat Niki'yle ben en iyi görüş noktasına yayan olarak tırmanırken gerekli olursa diye müdahale edebileceği kadar.

Daha önce orada bulunmuş ajanların raporları ve istihbaratları geceleri, yaklaşık saatte bir, silahlı bir manganın tırmanacağımız yolla kesişen bir yoldan geçtiği konusunda bizi bilgilendirmişti. Askerlerin fenerleri vardı ve geceleri kapalı bir askeri bölge olarak tayin edilen alanı tarıyorlardı. Bunu gösteren işaretler ilerlediğimiz yolun her iki tarafında da mevcuttu fakat Kanadalı turistlerin anlamasının beklenilemeyeceği şekilde yalnızca Arapça'ydılar.

Udi devam etti: Tepenin eteğinde ayrıldıktan sonra, eğitim sürecinde Kudüs tepelerinde yaptığımızın aynısını yapacak, topografik analizlerle seçilmiş noktaya ulaşana dek tırmanacaktık, "fakat pisti gözlemek için daha iyi bir alan bulursanız sağduyunuzu kullanabilirsiniz."

"Resim şövalen gündüz vakti, hatta akşam bile yeterince iyi bir bahane. Fakat gece orada bulunmak için iyi bir mazeretiniz yok," diye konuşmasını sürdürdü. "Ve bir asker devriyesinden kurtulmanın en iyi yolu özel bir sahne yaratmak. Resim yapmayı bitirmişsin, çok fazla şarap içmişsin ve olaylar birbirini takip etmiş."

"Gündemdeki konuya geri dönelim," diyerek yalnızca görev emirlerini tekrar ediyor olmasına rağmen ilişkimize müdahalesini önlemeye çalıştım. "Örneğin, eğer görülürsek GGC'yle ne yapacağız?"

Udi bizi korunmasız bıraktığı için sıkkın değildim. Avi'yle beraber, İsrail'den ayrılmadan önce birkaç duruma karşı, hepsi de resim yapmama ve ilişkimize dayanan yanıtlar hazırlamıştık. Yanımıza önceden planladığımızı söyleyebileceğimiz bir gece pikniği için, içinde bir battaniye, şarap, iki kadeh, ekmek ve peynir bulunan bir çanta alacaktık. Buna ek olarak şövalem ve soru soran herhangi birisine, "Onları burada güneş batmadan önce yapmaya başladım," diyebilmek için yanımda içinde önceden yaptığım manzara çizimlerinin durduğu bir çizim defterim olacaktı. Ayrıca Udi'nin aldığı risklerin de küçük olmadığının farkındaydım – bir mini-Uzi'yle ıssız bir yolun kenarında duracak turist pek olmazdı. Biz görevimizi uyguladığımız sürece şüpheli bir devriyeye karşı silah kullanamayacağı açıktı, zira eğer silah sesleri duyulursa bölge kısa süre içinde güvenlik güçleriyle dolarak bizi de tehlikeye sokardı.

Udi sözlerimdeki güvenilirliği görmezden geldi ve sakince öne

sürdüğüm farazi durumu analiz etti. Anlaştığımız tepkiye göre bir devriyenin yaklaştığını fark eder etmez, GGC'yi elimden geldiğince uzağa fırlatacak ve eğer bulunursa ondan haberdar olduğumu inkâr edecektim.

"Ya beklediğimiz uçağı kesin olarak tanımlayamazsak?"

"Tahran'daki çiftin uçağın tarifini vermesi ve kalkış zamanını bildirmesi gerekiyor. İstihbaratımız uçağı tüm yol boyunca radar ve teknik takiple izleyecek, böylece ineceği zamanı bilebiliriz. Teşhisi gerçekleştirmek için yeterli bilginizin olması muhtemel."

Üzerinden geçtiğimiz yeni yeni son dakika sorularına Udi makul cevaplar buldu:

"Tamam, diyelim ki uçağın akşam indiğini gördünüz ve gece yarısı tekrar kalkana kadar beklediniz. O zaman ne olacak?" diye sordu bize.

"Bildireceğiz, pılımızı pırtımızı toplayacağız ve buradan siktir olup gideceğiz," diye hızla yanıtladı Niki.

Bu Udi'yi güldürdü fakat dudaklarımda beliren gülümseme Niki'nin kelime seçiminin son başarısız sevişme çabamızı hatırlatmasıyla kısa süre içinde silindi.

Otelde yapacağım resimlere temel olarak kullanabileceğim birkaç fotoğraf çektim, ayrıca bizi izleyenler için birkaç çizim yaptım ve arabayla uzaklaştık. Geri dönerken, iki arabayla istikametimize giderken takip edilip edilmediğimizi nasıl kontrol edeceğimizi planladık.

Udi bizi otelimize götürdü ve son istihbarata göre limana yanaşması beklenen geminin geciktiğini, bu yüzden odamızdan limanı gözleyerek vakit harcamamıza gerek olmadığını söyledi. "Ancak, diğer bir yandan, uçak şu an Tahran'da yükleniyor."

Otelin çok iyi olmayan Le Continental restoranında akşam yemeği yedik. Yemekten sonra Niki odaya çıktı, ben de o sabah istediğim arabayı aldım ve pikniğimiz için gerekli şeyleri satın aldım. Odaya geri döndüğümde fotoğraflara dayanarak bazı manzara çizimleri yaptım. Niki'yi resimlere eklemek istiyordum, arkama döndüğümde onun titrediğini gördüm. Yatağın ucunda oturuyordu ve hiçbir şey söylememişti. Bakarken sırtında ürpertiye benzer bir şeyin yavaşça yayıldığını gördüm. Kolları ve bacakları sarsılmaya başladı ve dudakları titredi. Ona sarılıp neyi olduğunu sordum fakat konuşamadı. Mini bardan küçük bir konyak aldım ve içmesi için verdim. Biraz sakinleştiğini düşünürken bir ya da iki dakika sonra banyoya koştu ve kustu.

Ufak vücudu kıvranarak yalnızca yiyecek değil bütün mide sıvılarını da boşaltırken üzerine eğilip iki elimle alnını ve boynunu tuttum. Çıkardığı sesler berbattı.

"Lanet olası Cezayir yemeği," dedim hüsranla fakat dürüst Niki başını iki yana salladı. "Bunun son günümüz olmasından korkuyorum," dedi.

"O halde bunu durduralım," dedim.

"Olmaz. Bunu atlatmak zorundayım," dedi cesur yoldaşım.

Sonraki saat boyunca birbirimize sarılarak yatakta uzandık. Niki titriyordu ve arada sırada midesi ağzına geliyordu. Udi'yi aramak istedim fakat beni durdurdu.

"Ne zaman olacağını bilmiyoruz ve her halükârda birkaç saat öncesinden haberimiz olacak. Zamanı geldiğinde nasıl hissedeceğim bakalım."

Aklıma Sudan'daki görev arifesinde midesinin ihanetine uğrayınca ekipten çıkarılan Dudu geldi. Burada da bir korku unsurunun etkili olduğunu varsaydım. Anlaşılır bir korku. Sınır kontrolde Niki daha hâlâ dünyadaki tüm bahanelere sahip bir Kanadalı turistti. Ama kısa bir süre sonra bir Mossad ajanı olacaktı ve yaptığı şeyler, onu uzun yıllar parmaklıklar arkasına mahkûm edecek işler için bir süre mantıklı bir hikayesi olmayacaktı. Bir samuray belki savaştan önce titremiyordur fakat Niki artık sonunda kazansa dahi kaderinin ne olacağını bilmediği bir savaşa giden, efendisi olmayan bir samuraydı.

Udi aradı ve Tahran'dan uçağın kalktığı anlamına gelen şifreli kelimeyi söyledi. Bizi bir saat içinde alacaktı. Hava kararmaya başlamıştı bile. Uzun bir gece işi olacaktı. Uçak akşamın ilerleyen saatlerinde inecek ve Beyrut'a gitmek için kim bilir ne zaman kalkacaktı.

Benim de tedirgin olmam gerekirdi fakat sonra daha önce bir göreve hazırlanırken olan bir şey oldu. Midemi altüst edecek tedirginlikler, adrenalin ve zihinsel odaklanmayla sanki hiç var olmamışlar gibi silinip gitti.

Niki'ye bir parça konyakla bir fincan çay hazırladım ve oda servisine biraz peksimet siparişi verdim fakat çoğunlukla ona sıkıca sarıldım. Yanaklarının rengi aşama aşama geri döndü, sonra ayağa kalkıp odanın ortasında durdu ve gözleri kapalı nefes egzersizleri yapmaya başladı. Sonra Tai Chi ya da Chi Kung'a benzeyen kol hareketleri ekledi, aralarındaki farkı anlayamıyordum ve derken halının üstünde diz çöktü, bir

çeşit derin meditasyona girdi.

Udi'yle randevu zamanımız geldiğinde ayağa kalktı, cansız bir şekilde gülümsedi ve "Ben hazırım," dedi.

Udi'nin arkasından Cezayir'in kuzeydoğusunda bir kenar mahalle olan Celeste'ye sürdük. Güneş körfezin her iki tarafından da görünen yeşil bir tepenin üstünde batarken gerçekten de semavi görünüyordu. Elimi aşktan çok endişeyle Niki'ye verdim fakat o minnetle kenetlendi. Manzaranın ya da yerin ve zamanın romantik yanlarının keyfini süremeyecek kadar adrenalin yüklüydüm.

Takipçilerimizi fark etmek için planladığımız hareketleri uyguladık fakat sabahki faaliyetlerimiz belli ki *mukhabarat*'ın mevcut kuşkularını gidermiş olmalıydı ve temizdik. Udi'yi, birbirimizi son kez süzdüğümüz tepenin üstündeki hisara kadar takip ettim ve bizi kimsenin takip etmediğinden emin olduktan sonra arabamızı bırakacağımız noktaya yöneldik. Udi tam olarak önceden belirlediğimiz yerde durdu ve gözetlenme ihtimaline karşı bir kontrol daha yaptıktan sonra küçük çantasıyla arabadan indir. Gizli bölmeden önceden birleştirdiği mini-Uzi'yi çıkardı ve kemerine soktu, GGC'yi de bize verdi. Elimi iki elinin arasına alarak sıktı, Niki'yi öptü ve bize güvendiğini söyledi; ve tırmanışımızı izledi. İçinde fotoğraf makinesinin, GGC'nin, katlanan şövalemin, hazır çizimleriyle çizim defterimin ve ayrıca fırçalarımla boyalarımın da bulunduğu piknik sepetiyle hızla yoldan uzaklaştık. Karanlık etrafımızı sararken Udi'nin arabayla uzaklaştığını işittik; yarım dakika sonra durdu ve telsiz bağlantımızı kontrol etti.

Her şey plana göre ilerliyordu, kimse yolumuza çıkmadı. Tüm pisti engelsiz gören tek yer olduğu ortaya çıkan önceden belirlenmiş gözlem noktasına ilerledik. Burası tepelerin arasında iyi gizlenmiş göreceli olarak kısa bir pistti, bir kargo uçağının buraya nasıl ineceğini düşündüm. Henüz hiçbir hava trafiği yoktu, uçağımız vardığında onu teşhis etmekte özel bir güçlük yaşamayacağımızı umuyordum.

Battaniyeyi serip şarapla bardakları ve kokulu Fransız peynirlerini çıkararak kampımızı kurduk. GGC'yi on beş yirmi metre uzakta bir kayanın kovuğuna sakladım. Önceden hazırladığım resimlerden birini defterden kopartıp şövalenin üstüne sabitledim; yıldızlarla ayın solgun ışığında sabah yaptığım, şimdi önümüzde uzanan manzaranın hatlarına uydurdum. Suluboya kutusunu açtım ve Toronto'da

Niki'nin resmini yaptığımdan beri neredeyse hiç kullanmadığım fırçaları çıkardım. Getirdiğim şişeden plastik bir kaba biraz su döktüm, bir fırçayı içine daldırdım ve çizgilerin içini yeşil ve kahverengi tonlarında doldurmaya başladım.

Niki battaniyenin üstüne serildi, resim yapmayı bırakıp oturduğumda başını bacağımın üstüne koydu, kolunu da nazikçe belime doladı. Vadilerden bir serinlik yavaşça çöküyordu, çıtırdayan dallar, hışırdayan yapraklar ve etrafta hareket eden küçük hayvanların seslerini taşıyan hafif bir esinti vardı; uzakta çakallar uğulduyor, köpekler havlıyordu. Niki bana daha sıkı sarıldı.

Ürperdim ve işeme ihtiyacı duydum fakat kıpırdamamaya karar verdim. İsrail'de bir geceyi dışarıda geçirmek nerede ve niçin orada olduğunuza bağlı olarak bazen hoş olur, bazen de olmazdı. Bunu askerlik görevimden ve yalnız başıma yaptığım sayısız doğa yürüyüşünden biliyordum, özellikle de Japonya'dan döndükten ve tatillerimi Asya'ya daha fazla seyahat yapmak yerine İsrail Yürüyüş Yolu'nu –Dan'dan Eilat'a kadar 840 kilometrenin tamamını– yürüyerek geçirmeye karar verdikten sonra. Şimdi Cezayir'de bu tepede, Yukarı Celile'deki Dishon Vadisi'nde, yakınlarda homurtular çıkaran ve ortalığın altını üstüne getiren yaban domuzlarını dinleyerek yalnız geçirdiğim gecenin ve Lübnan'da pusuya yatarak geçirdiğim gecelerin bir birleşimini hissediyordum.

Ben duygularımı çözümlemeye çalışırken kulağımdaki alıcı harekete geçti: Udi uçağın yaklaştığını bildiriyordu. Niki'ye söyledim. Ayağa kalktı, ben de gidip GGC'yi aldım. Görevimiz için istihbarat akışının nasıl kurgulandığını bilmiyordum fakat çalıştığına memnundum.

Cihazı tamamı görünen havaalanına odakladım. Daha önce hemen hemen hiç görmediğimiz iniş ışıkları artık görünür durumdaydı.

"Arkadaşımıza iniş izni verildi," dedi Udi.

Gözüme yapışık dürbünle yalnızca cihazın baktığı alanı görebiliyordum, Niki de gökyüzünü izliyor ve beni yönlendiriyordu.

"İşte orada, işte orada," dedi heyecanla, tam da motorların gürültüsü bana ulaştığında. Onun uzanan kolunu takip ettim. İran'ın hava gücünü çalışmaya ayırdığım saatler işe yaramıştı. Ânında bunun bir Antonov An-74 olduğunu gördüm, yüksek kanatların üstüne tünemiş

iki jet motoruyla hemen tanınan küçük bir kargo uçağıydı. İniş takımları çoktan açılmıştı ve piste doğru alçalıyordu. Kuyruğuna ortasında bir kılıca benzeyen bir çizginin etrafında dört hilalle İran bayrağı boyanmıştı; Moshik bana bunun Allah isminin özel bir yazılış şekli olduğunu söylemişti. Uçağın gövdesinde hiçbir harf göremiyordum. Yere indiğinde uçak pistin sonunda bir dönüş yaptı ve kalkışa hazır vaziyette orada durdu. Udi'ye bilgi verdim ve büyük bir tatmin hissi yaşadım. Yapbozun yarısı tamamlanmıştı.

Niki'yle ânında birbirimize sarıldık. Hemen oracıkta bu ilk başarının şerefine içmeye karar verdik, şarabın mantarını çıkardım ve bardaklara doldurdum.

"Bu kadehi..." diye başladım ve Niki'nin suratında büyük bir beklenti gözlemledim fakat kendime ve ona yalan söyleyemedim. "Bu kadehi görevimize kaldırıyorum," dedim en sonunda, Niki üzgün bir gülümsemeyle dudaklarını büktü ve bir yudum aldı. Gergin bekleme sürecinin sona ermesiyle artık uçağın kalkışını görmek için beklemek zorundaydık; birden acıktığımızı hissettik ve piknik sepetindeki ekmek ve peynire saldırdık.

Uçağı çıplak gözümüzle görebiliyorduk, zaman zaman GGC'yle de kontrol ediyordum fakat fark ettiğim tek hareket, An-74 kısa mesafeler için tasarlandığından yakıt ikmaliydi. Önümüzde belirsiz bir bekleyiş vardı, hava gittikçe soğuyor ve gece sesleri gitgide daha gürültülü hale geliyordu.

"Bana sarılır mısın? Üşüdüm," dedi Niki. Lutfettim ve battaniyenin yarısını altımıza alıp diğer yarısıyla üstümüzü örterek ve gereksiz hareketlerden kaçınarak ya da ses çıkarmamaya çalışarak birbirimizin kollarında yattık.

Bir süre sonra pistte bir hareket fark ettim. Gözlem cihazımı odakladığımda kuyruğa dayalı merdivende insanları görebiliyordum, kısa süre sonra da İran bayrağının üstüne ortasında hilal ve yıldız olan Cezayir bayrağını yapıştırmakla meşgul oldukları belirginleşti. Bunu Udi'ye bildirdim, bir öpücüğü hak ettiğimizi söyledi.

Bundan çok uzun olmayan bir zaman sonra Udi bize pilotun kalkış izni istediğini haber verdi. Ufkun ötesinde bilinmeyen insanların bizimle çalıştığı ve bize istihbarat sağladığı düşüncesi içimde şiddetli bir heyecan dalgası yarattı. Nerede ve kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı bilip bilmediklerini merak ettim. Görev kolay olmuştu. Pistteki

tek uçak buydu ve birkaç dakika sonra kuyrukta açıkça görülebilen Cezayir bayrağıyla pistte ilerliyordu.

"*Yallah*, babacığa gelin," dedi Udi ona uçağın havalandığını bildirdiğimde. Ekipmanımızı toplayıp tepeden aşağı inmeye başladık.

Gurur ve tatminle dolu olmalıydım. İsrail Devleti'nin son derece önemli gördüğü bir görevi henüz tamamlamıştık ve bunu başaran az sayıdaki kişinin arasındaydık. Fakat bunun yerine bir kasvet örtüsüyle sarmalandığımı hissediyordum. Bu akşam zaferimizi kutlamak yerine hayatımın önceki bölümünü kapatırken şu anki kısmını da sonlandıracak özel görevimden önce yarım kalan işlerle meşgul olacaktım. Kurtulabilseydim bile Niki beni asla affetmezdi. Mossad beni asla affetmezdi. Ve ben kendimi affetsem bile nedeni bunu yapmaya duyduğum muazzam bağlılık olurdu. Dolly'nin katili yakınımdayken onun kaçmasına ve İsrailli canlar alacak başka terörist saldırılar planlamaya devam etmesine izin verdiğim bilgisiyle yaşayamazdım.

Karanlıkta görebildiğim kadarıyla Niki de kasvetliydi. Aynı zamanda bu işi yaparak ülkeme karşı yükümlülüğümün yanı sıra hayatlarımızın bir bölümünün sona erdiğini hissettiğimi belli ki sezmişti.

Telsizden Udi'nin sesi geldiğinde arabamızdan yalnızca iki yüz metre uzaktaydık: "Devriye size doğru geliyor." Lanet olsun, dedim içimden, askerlerin bizi görmemesini umarak Niki'yi oldukça düz bir alana çekerken. Çabucak battaniyeyi serip üzerine peyniri, şarabı ve bardakları, çizim defteriyle fırçaları yerleştirdim. Şövaleyi kuracak zamanım yoktu. GGC'yi biraz ileride büyük bir kayanın arkasına sakladıktan sonra battaniyenin üstünde birbirimize sarılarak uzandık. Ayak sesleri ve konuşmalar işittik. Niki kurnaz bir şekilde ellerini pantolonumun içine götürdü fakat onları nazik bir şekilde uzaklaştırdım. Benim oynayacağım şekliyle zaten sevişmiştik ve şimdi sevişme sonrasının keyfini sürüyorduk. Son anda kulaklarımızdaki alıcıları ve montlarımızdaki verici mikrofonları çıkarıp çalılıkların içine fırlattım. Bu bizim bir "karşılık" hazırlamadığımız bir "beklenmedik olay"dı. Elbette ki telsizlerle yakalanmak istemezdik fakat bu bizi yaşanabilecek çeşitli olaylara hazırlarken planlayıcıların düşünmediği bir şeydi.

Ayak sesleri yaklaştı. Halen karanlığın ve sisin bizi gizlemesini umarak kımıldamadım. Derken güçlü bir fener ışığı gözlerimi kör etti.

Üste masa başında kulağa makul gelen kılıf –birbirimize dolanmış haldeyken bize rastlayan birisinin bizi yalnız bırakacak kadar düşün-

celi olması– Cezayir yamaçlarında tutmamıştı. Dört devriye devriye eri tüfeklerini üzerimize doğrulttular ve bize Arapça emirler yağdırdılar. Gördükleri şeyin anlatılmaya ihtiyacı yoktu fakat izah etme çabalarımız işe yaramıyordu, zira hiçbiri İngilizce anlamıyordu. İçlerinden bir tanesi tüfeğiyle gökyüzünü işaret ederek, "Ayağa, ayağa!" diyecek kadar biliyordu.

Niki'den ayrıldım ve ayaklarımın üstüne kalktım. Umarım ona tecavüz edip benim de işimi hemen oracıkta bitirmeyi düşünmezlerdi. Aklımdan üzerime doğrultulan tüfeği nasıl alacağımı ve onlara nasıl hücum edeceğimi düşündüm. Telsizlerden kurtulduğumdan beri bir şey duymayan Udi'nin yaklaştığını tahmin ediyordum. Askerler batıdan gelmişti, Udi'yse bizim güneydoğumuzdaydı ve bu yüzden onları son dakikada fark etmişti. İçinde bulunduğumuz oldukça rahatsız edici duruma rağmen onun yakınlarda olduğunu bilmem bana biraz güven veriyordu ve aynı zamanda görev daha iyi planlanmadığı için öfkeliydim ve hüsrana uğramıştım. Hiç kimse bir iletişim yolumuzun kalmaması ihtimalini düşünmemişti bile. Askerler onlara eşlik etmemizi istediklerini işaret ettiklerinde, Udi'nin mini-Uzi'sinin etkin olacağı ve hedefi tutturacağı menzile girebilmesi için hareket etmeden zaman mı kazansam, yoksa örneğin bir sakatlık numarası yapıp yavaş ilerleyerek yaklaşması için ona zaman mı kazandırsam ya da yalnızca askerlere itaat edip göstermelik hikâyemizin bizi bu beladan çıkaracağına mı güvensem bilmiyordum.

Eğer bir subayın karşısına çıkarılırsak yararlı, doğrulayıcı bir kanıt olacak eşyalarımızı toplamaya başlamamla adamlardan birisi tüfeğini başıma doğrulttu. Başka bir asker çizim defterini aldı. En azından o var, diye düşündüm. Niki arabamız tepenin aşağısında demeye çalıştı fakat bir asker onu acımasız bir şekilde iterek kulak tırmalayıcı bir şekilde "*Uskoot*," –Arapça "sessiz ol"– diye bağırdı. Beni fiziksel bir müdahaleden vazgeçiren yalnızca kafama doğrultulan tüfeğin namlusuydu. Askerlerin kullandığı, yola paralel ve onun yaklaşık iki yüz metre yukarısında kalan patikada ilerlemeye başladık.

Niki'nin elini tutuyordum ama bu kez göstermelik hikâyemizi desteklemek için değil de onu teselli etmek için. Korkuları gerçek olmuştu. Ve bu ufak, tatlı Japon Kanadalı kadın niçin kendini böylesi tipik bir İsrailli bokunun içinde bulsundu ki? Acımayla ve belki de aşkla da dolmuştum, bunu avuçlarımızdan ona iletmeye çalıştım. İşe yaradığını

hissettiğimde kolumu da omzuna attım fakat bu kadarı askerler için çok fazlaydı, bir tanesi tüfeğinin dipçiğini aramıza indirdi ve bizi ayırdı.

Bir diğer adam telsizinden bir şeyler bildiriyordu. Yürümeye devam ettik, arada sırada içlerinden biri arkaya dönüyor, eğiliyor ve silahını geldiğimiz yöne doğrultuyordu. Muhtemelen benim duymadığım bir şey duymuşlardı. Belki de Udi'nin ayak sesleriydi, diye düşündüm ve umdum.

Yaklaşık on dakika sonra bir toprak yola vardığımızda yaklaşan bir aracın ışıklarını gördük. Bu askeri bir pikaptı, silah zoruyla araca bindirildik. Udi'nin vakayı sahada sonlandırmamıza yardım edeceği umutları da artık tamamen tükenmişti.

7
Çöküк Bir Göğüs Ucu ve Ufak Bir Dövme

Bir kez daha sorgulanacaktım ve bir kez daha tek umudum Niki'ydi. Bu kez ben de onun tek umuduydum.

"Lütfen onu bırakın," diye yalvardım üsse vardığımızda. "Biz yalnızca tatil yapan bir çiftiz ve eğer bir şeyden şüpheleniyorsanız, beni burada tutun fakat onu bırakın. Orada piknik yapmak benim fikrimdi, aptalca bir fikir."

Askerler söylediğim şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Bir subay gelip onlara ikimizi ayırmalarını söylediğinde Niki'nin bırakılması için yakarışımı tekrarladım. Karargâh binasının girişinde bizi ayırırlarken Niki yalnız, incinmiş, çok üzüntülü ve korkmuş görünüyordu. Neredeyse, ölümüne korkuyordu. Aramızdaki, görevdeki, hayattaki her şey ne kadar da ters gitmişti. Niki'ye karşı hislerim şimdi öylesine güçlü geri gelmişti ki onu serbest bırakmalarını yalvarmak için dizlerimin üstüne çöktüm. Bir tüfeğin dipçiği sırtıma indi ve Niki onu esir alan kişilerle birlikte koridorda kayboldu.

Devriyeden sorumlu subay yaşlı bir adamdı, profesyonel bir sorgucu değildi ve mekân bir sorgu tesisinden ziyade gizli havaalanını koruyan güçler için küçük bir üstü ya da en azından ben bunu çıkardım – bundan emin olmamın yolu yoktu. Bizi sorgulamak onun yetkisi dahilinde miydi, yoksa bu yalnızca gizli servis *mukhabarat*'tan önceki bir aşama mıydı bilmiyordum. Cezayir Ordusu'nun rütbe işaretlerini doğru hatırlıyorsam, adam bir binbaşıydı. Oldukça dökük üniformasının omuzlarında iki sarı şeritli yeşil ve beyaz fon üstünde üç yaldızlı çiçek, kepinin üzerinde de Cezayir'in çapraz kılıçlar ve yaprak çelenk üstünde hilal ve yıldızdan oluşan amblemi vardı. Belli ki durumun ona sunduğu hazzı sonuna kadar yaşamaya kararlıydı. Bakımsız ofisinin duvarlardaki küf kabartılarına rağmen birden önemli bir sorgu noktasına dönüştüğünü hissetmiş olmalıydı. Rutubet, istihbarat dosyasından anımsadığım Başkan Boutefilika'nın ve iyice büyütülmüş fotoğrafını havaalanında

gördüğüm selefi Boumediene'nin asılı fotoğraflarına dahi ulaşmıştı.

Kelepçeleri yoktu, ellerim gibi ayaklarım da bot bağcıklarıyla bağlanmıştı. Subayın sefil masasından az bir mesafede bir sandalyeye oturtulmuştum ve bir köşede iki asker Famas F-1 saldırı tüfeğiyle hazır olda bekliyordu. Ağır görünümlü kundakları ve kısa namlularıyla İsrailli Tavor'a benzeyen bu Fransız yapımı ateşli silahları ilk kez görüyordum. Adamlardan kıyafetleri pasaklı bir tanesi bir eliyle silahının açık ayaklarından birini tutuyordu, diğer elinin işaret parmağı tetiğin üstündeydi; onun cephesinde aceleci bir davranışın hayatımı sona erdirebileceğini düşündüm. Subayın tabancası masanın üstündeydi fakat pasaklı askerin aksine benden korkmuş gibi görünmüyordu.

Pasaportumu dikkatle inceleyip nerede kaldığımızı sorduktan sonra Sofitel'i aradı ve otelde misafir olduğumuza dair teyit aldı. Fransızcamın onun İngilizcesinden daha kötü olduğu ortaya çıkana kadar benimle Fransızca konuştu, bunun üzerine koyu bir Arap-Fransız aksanıyla iki dilin karışımını kullandı.

"You have de luxe hotel, *dit moi pourqoi* you make love on ze *montagne* where is *interdit* to be *in ze nuit*?"[7] diye sordu, şansıma lisedeki Fransızca derslerimden hâlâ biraz bir şeyler hatırlıyordum.

"Yasak olduğunu bilmiyorduk," diye yanıtladım. "Orada bir çit ya da başka bir şey yok."

Ellili yaşlarda, geniş omuzlara ve bir çiftçinin kalın kollarına sahip iriyarı subay yavaşça yerinden kalktı, masanın etrafını dolandı ve nasırlı avucuyla bana tokat attı. Arkasında çok fazla enerji olmayan yavaş bir darbeydi ve temas etmeden önce çene ve boyun kaslarımı germeyi başarmıştı. Çok fazla canımı yakmadı.

"Soruları cevaplamıyorsun. *Respondez vous*!" diye emretti belli ki yeni rolünden keyif alarak.

"O noktayı Mont Plaisant çevresini dolaşırken gündüz gördük. Havanın kararmaya başladığını ve günbatımını kaçırdığımızı fark ettiğimizde, alacakaranlıkta resmini yapmak için bir manzaramın olacağı bir yerde piknik yapmaya karar verdik. Bu yüzden arabayı durdurduk ve yamacın biraz yukarısına tırmandık."

Önceden ayarlanmış bu yanıt bana bile biraz aptalca geldi. Fakat

7 Lüks bir otelde kalıyorsunuz, ne diye gece yasak olan bir bölgede seviştiğinizi bana söyler misin?

subay bir süre buna kafa yordu, belli ki bunun tamamen mantıksız olduğunu düşünmüyordu. Arabayı sordu, ona nereden kiraladığımı söylediğimde teyit etmek için firmayı aradı. Bıraktığımı söylediğim yerde olup olmadığını kontrol etmek için bir devriye gönderdi.

Devriyenin geri gelmesini beklerken mesleğim, Cezayir'e geliş nedenimiz ve vardığımızdan beri yaptıklarımız hakkında sorular sordu. Ona eksiksiz cevaplar verdim ve daha sonra boyayabilmek için "yukarıda" yaptığım manzara çizimlerinin yanı sıra dijital Nikon'umdan camilerde ve Notre Dame'da çektiğim manzara fotoğraflarını gösterdim. Güzel Niki fotoğrafların çoğunda görünüyordu, bana onun hakkında da sorular sordu.

Birden onun da biraz uzağımda benimle aynı durumda olduğunu hatırlamamla, cereyan çarpması gibi bir acı dalgası bedenime yayıldı. Ona tanışmamıza dair hazırladığımız hikâyeyi anlatırken her bir ayrıntıyla kederim daha da büyüdü.

Subay, hikâyeden bana kıyasla çok daha az etkilenmişti, konuşmam bittiğinde nöbetçilere beni sandalyeye bağlamalarını emretti ve Niki'nin hikâyesini dinlemeye gittiğini duyurdu. Pasaklı asker tüfeğini üzerime doğru tutarken, öteki vücudumun üst kısmını ve kollarımı sandalyenin sırtına, bacaklarımı oturma yerine, baldırlarımı da sandalyenin ayaklarına yapıştırarak kalın bir iple bağladı. Tam manasıyla mumyalanmıştım ama Niki'yi düşünüyordum. Niçin tüm bunlara katlanmak zorundaydı? İlişkimizdeki krizle ya da o krize sebebiyet veren aptal maçoluğumla bile hiçbir alakası yokken, bu dünyaya onu da sokmayı nasıl kabul etmiştim? Ne de olsa bunu yaptığımda çoktan Amman'da nezarette kalmış ve bir sorgu geçirmiştim, böylesi bir şeyin olabileceğinin farkındaydım. Bu işin bir sürü risk barındırdığını, yasak bölgelere giriş, meskene tecavüz, güvenlikli alanlarda yasadışı faaliyet ve tutuklanmanın bir olasılık olduğunu ve bunun göz ardı edilemeyeceğini biliyordum. Bu tehlikeleri göze almasına neden izin vermiştim? Udi'nin en başında teklif ettiği şeyi –bir çift olarak yaşamamız ve Niki'nin rolünün yalnızca benim gizli kalmamı sağlamak olması– niçin yapmamıştım? Samuray yasası açıklamalarına fazlasıyla kolay ve rahatça kapılıp onu bu işe tamamen bilinçli bir şekilde sokmuştum.

Binbaşı Niki'yle uzun bir zaman geçirdi fakat tam olarak ne kadar bilemiyordum çünkü odada saat yoktu ve kolumdaki saate de bakamıyordum. Çoktan gecenin çok geç bir saati olmuştu ve *mukhabarat*'a

götürülmeyip burada sorgulanmamızın nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. Bu bana umut veriyordu. Eğer Niki de ona aynı hikâyeyi anlatırsa salıverilme şansımız vardı. Bu düşünceler arasında Udi'nin bizi bulduğunu, kampa girerek bizi kurtardığını hayal ettim fakat bunun fantezi olduğunu biliyordum. Nerede olduğumuzu bilemez ya da Rambovari bir saldırı yapamazdı. Bir yandan başarısız olduğu takdirde gerçekten şüpheli konuma düşerdik ve soruşturma çok daha ciddileşirdi. Tek yapmaları gereken piknik alanımızı taramak ve gece görüş cihazıyla telsiz aygıtını bulmaktı, ondan sonra uzun yıllar hapiste ya da daha kötü bir durumda olabilirdik. Ertesi gün rutin bir devriye bile cihazlara rastlayabilirdi.

Saatler geçip gitti. Montum üstümde değildi, ilkbahar gecesinin serinliği yavaş yavaş iliklerime işliyordu. Fakat buna rağmen, tüm korku ve fantezilerime rağmen başım öne devrildi ve gürültülü seslerle uyandığım hafif bir uykuya daldım. Olayın binbaşının soruşturmasıyla biteceğine dair umutlarım altüst oldu. Kapı açıldı ve binbaşıyla birlikte odaya farklı türde bir üniforma giyen dinç bir subay girdi. Adam benim yaşlarımda ve boylarımdaydı fakat zayıf ve çevikti ve gür bir bıyığı vardı. Bir *mukhabarat* görevlisi, diye tahmin yürüttüm.

Kıdemini belli eden bir hareketle binbaşının sandalyesini aldı, yakına getirdi ve dizlerini dizlerime değdirerek ve dosdoğru yüzüme bakarak karşımda oturdu.

"Kız arkadaşınla daha şimdi uzun bir konuşma yaptım," dedi Fransızca ve İngilizce'yi tercih edeceğimi söylediğimde şaşkınlığını belirtti: "Orada, Kanada'da iki dilli değil misiniz?"

"Belki, Quebec'te. Ontario'da değil," diye yanıtladım, bu onu tatmin etmişe benziyordu.

Ağır aksanlı fakat geçerli bir İngilizce'yle devam etti: "Senin *petite amie*[8] ikna edici konuşuyor. Fakat ona jinekolojik muayene yaptık. Orada, dağda cinsel ilişkiye girmediniz. Onda hiç meni izi görmüyorum."

Niki'ye yaptıkları şeyin düşüncesi beni darmadağın etti. Bu, onu soydukları, bacaklarını açmaya zorladıkları ve vajinasını inceledikleri anlamına mı geliyordu? Bu işi yüzüme bakan bu kuvvetli, ilkel subay mı yapmıştı? Ya da o kalın parmaklarıyla yaşlı binbaşı mı? Orada

8 (Fr.) Küçük sevgilin.

muayeneyi gerektiği gibi yapacak bir kadın olması ya da bir doktor getirmiş olmaları olası değildi.

"Şarap içtik, uyuyakaldık..." diye mırıldandım. Beni iktidarsızlaştıran krizimiz sonumuz mu olacaktı?

"Bu arada, sen ve kadının, Cezayir'deki ziyaretiniz ve ayrıca Kanada'da yaşadığınız yer konusunda söylediğiniz her şey, söylediğiniz şekilde soruşturuldu. Şansınıza şu an orada mesai saati. İfadeyi Toronto'daki konsolosluğumuza gönderdik, kontrol ettiler ve doğruladılar."

Cezayirlilerin Toronto'daki otoritelerle temas kurması ve onların da Ron Friedlich'in ebeveynleriyle iletişime geçmeleri olasılığı üzerine terlemeye başladım. Fakat bıyıklı istihbarat subayının aklı başka bir yerdeydi:

"O halde bu akşam cinsel ilişkiye girmemiş olmanıza rağmen birbiriniz hakkında mahrem detayları biliyor olmalısınız."

Ona nasıl bir bilgi vermemi bekliyordu? Neyi doğrulayacaktı?

Bir askere beni sandalyeye bağlayan ipin çözülmesini emretti ve bu yapılırken dedi ki: "Seninle tanışmadan önce bir çeşit bıçaklı dövüşte senin bir kez bıçaklandığını, omzunda ve *kıçında* yara izi olduğunu söylüyor. Şimdi bunu kontrol edeceğim."

Bir anda iplerden kurtulmuştum fakat el ve ayak bileklerim halen bot bağcıklarıyla bağlıydı. Bir askere gömleğimi açmasını, omzumu ortaya çıkarmasını söyledi ve eski yarayı iyi görmek için yakınıma geldi.

"Bunu yapan bıçak değil," dedi.

"Evet. Kırık bir şişeydi."

Bana ayağa kalkmamı söyledi ve askere pantolonumu aşağı çekmesini emretti. Aklıma gelen ilk şey sünnetimdi. Sünnet derimin olmadığını göreceklerdi. Kendi Müslüman penisleri de böyle görünüyordu fakat Kanadalı olan Ron Friedlich neden sünnet olması gerekmişti ki? Soğuktan ve Yahudiliğimin ortaya çıkacağı tedirginliğiyle ürpererek pantolonumu kendim indirdim. Elbette ki sağlık sebebiyle sünnet olduğumu söyleyebilirdim fakat bu beni birkaç dev adım geriye götürürdü.

Şansıma subay anatomimin o kısmına bakmadı bile, arkama geçti ve askere iç çamaşırımı indirmesini söyledi.

"Bu bir bıçak," dedi yarayı gördüğünde bilmiş bir şekilde. Askere tekrar düzgün bir şekilde giydirilmemi söyledi. O sırada etimi kesmiş olan o şarapnel parçalarına kimse benim kadar minnet duymamıştır.

"Tamam. Şimdi sen bana onunla ilgili bir şey anlatmalısın. Yalnızca senin bildiğin bir şey."

Sandalyeme geri düştüm. Niki'yi soyacakları ve arzuyla vücuduna bakacakları bir şey söylemem emrediliyordu. "Elbette böyle şeyler var. Fakat size anlatmam için bir sebep yok. Diğer subay Sofitel'i aradı ve beraber olduğumuzu teyit etti."

"Niçin *les dames*[9] her zaman *les hommes*'dan[10] daha akıllı oluyor? Ne düşünüyorsun, bu şekilde onu koruduğunu mu? Onunla ne dilersem yapabilirim ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Sana basit bir soru soruyorum. O yüzden, cevap ver, lütfen, onun yaptığı gibi."

Haklı olduğunu fark ettim ve bu kâbusu sona erdirmenin başka bir yolu yoktu.

"Sol göğüs ucu içe dönük," dedim ve her iki subay da aşağılayıcı kahkahalara boğuldular. Binbaşı İngilizce anlamayan askerlere söylediğimi tercüme etmeyi bile uygun gördü.

"*C'est tout*?[11] Belki de *le clitoris*'i[12] de kesiktir," diye dalga geçti benimle.

Eğer Niki'nin vücuduna meni kalıntılarımı aramak için parmaklarını soktuysa belki de o narin noktayı da kabaca muayene etmiş olabilirdi. İçimde yükselen bulantının üstesinden gelmeye çalıştım, ağzıma tutuklanmadan önce yediğimiz peynirin tadı geldi.

"Göğüs ucunun içe dönmesi çok da ender bir şey değil," dedim sesimin soğukkanlı çıkmasına gayret ederek, bu konuya takılmasınlar istiyordum. "Ve konu klit..." derken bazı Müslümanların kadınlarına yaptığı aşağılayıcı bazı şeyleri söylemeden önce kendimi durdurdum. Bu iğrenç yaratığın düşmanlığına değil sempatisine ihtiyacım vardı.

"*Autre chose*[13], lütfen, özel bir şey, yalnızca senin bildiğin?"

"Tamam. Hemen göbeğinin altında küçük bir kılıç dövmesi var."

"*Vraiment*?[14] O kadar yukarıya bakmadım," diyerek tekrar art niyetle güldü.

Ah ikimiz yalnız olacaktık ki... El ve ayak bileklerim bağlı olmayacaktı ki... Kafama doğrultulmuş bir tüfek olmayacaktı ki... Bu alçak yılanın kafatasını paramparça edebileceğimi ve vücudundaki her

9 (Fr.) Kadınlar.
10 (Fr.) Erkekler.
11 (Fr.) Hepsi bu mu?
12 (Fr.) Klitoris.
13 (Fr.) Başka bir şey?
14 (Fr.) Gerçekten mi?

bir kemiği kırabileceğimi biliyordum.

"Bakmaya gidiyorum," deyip odadan ayrıldı. Ne kadar üzgün olduğumu gören binbaşı adamlarına beni tekrar bağlamalarını söyledikten sonra ötekini takip etti. Gösteriyi kaçırmak istemiyordu.

Asker beni sandalyeye bağlarken, Niki'nin şu an çaresizlik içinde yaşadıklarını düşününce öfke ve korkuyla ürperdim. Bunun hayatımın en dip noktası olduğunu biliyordum ve Niki'nin daha da dipte olduğu düşüncesi durumu dayanılmaz kılıyordu. Ölmek istedim.

Kapı tekrar açıldığında dışarıdan giren ışığın sabahın ilk ışıkları olduğunu gördüm. Benim sorgum çok uzun saatler sürmemişti, Niki'nin sorgusunun da çok uzun sürmediğini umut ettim. Zaman nasıl geçmişti? Belki de ben sızmıştım ve onlar da *mukhabarat*'tan gelen adamı bekliyorlardı.

Halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Kapıdan giren ışıkta belli berlirsin Niki'nin siluetini gördüm. Odanın içine itildi. Binbaşı onun arkasından içeri girdi. Niki tükenmiş görünüyordu fakat beyaz yüzünde ışıldayan solgun bir ışık vardı.

"Bizi bırakıyorlar," dedi bana gelirken.

Subay askerlere beni çözmelerini emretti.

"*Bon chance*'in var,"[15] dedi. "Ona inandı."

Göğsümde kaynayan duyguları kontrol altında tutmak ve ağlamamak için derin bir nefes aldım. Ayağa kalktığımda Niki başını göğsüme dayadı ve beni kucakladı. Sonra kolumu tuttu ve elini rahatlatıcı bir hareketle elimin üzerine yerleştirdi.

Binbaşı askeri bir aracın bizi arabamıza götüreceğini söyledi.

Yanımızdan bir tavsiyeyle ayrıldı: "*Pas plus de pique-nique.*"[16]

Rus malı kamyonun geniş ön koltuğuna sıkıştık, sabırsızlandığım birkaç başarısız çalıştırma denemesinin ardından motor nihayet cevap verdi ve üsten çıktık. Niki'ye sarıldım, arabaya varana kadar ağzımızı açmadık.

Otele giderken de çok yakın oturduk fakat sessizliğimizi koruduk, Niki'nin gözyaşlarının dinmemesine ve güçlükle nefes almama neden olan, içimde bastıramadığım duygu fırtınalarına rağmen: Niki'ye duyduğum büyük şefkat ve aşk, iki Cezayirli subaya duyduğum nefret, içine

15 (Fr.) Şansın varmış.

16 (Fr.) Artık piknik yapmak yok.

düşeceğimiz bir çukur açan Udi'ye ve operasyon yöntemlerindeki hızlı değişikliğe duyduğum öfke, artık açık tetkik altında olmaktan duyduğum hüsran, halen daha ülkeden ayrılmadan önce alıkonulabileceğimizden duyduğum korku ve Dolly'nin katilinin hayatta kalacağını kabul edemeyişim. Fakat bu hayalimden henüz vazgeçmemiştim. Yeni bir gün doğmuştu ve neler olacağını kim bilirdi? Özellikle de bizim tuhaf işimizde.

Odamıza vardığımızda Niki hızla banyoya koştu ve tekrar kustu. Bu kez ona sarılmamla kendini hıçkırık ve inlemelere bıraktı. Sonra banyoyu sıcak su ve köpükle doldurdu, soyunup içine girdi ve başını suya daldırdı. Hava almak için yukarı çıktığında onun yanına oturdum ve elini tuttum. O zaman bir gülümseme olabileceğini düşündüğüm bir şeyin parıltısını gördüm.

"Senin de banyoya ihtiyacın olmalı," diye fısıldadı. "Yanıma gel."

8
Tekrar Ev

Birbirimizin tükenmiş bedeninde teselli bularak, birbirimizin kollarında uykuya daldığımızda perdelerden içeri gün ışığı sızıyordu. Niki'nin başından neler geçtiğine dair yalnızca ufak bir tahminim vardı. Bu konuda konuşmaya henüz hazır değildi.

Bizi telefonun zili uyandırdı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Arayan kendini bir Air Canada acentesi olarak tanıttı ve Udi'nin sesini tanımam birkaç saniyemi aldı. "Talep ettiğiniz gibi," dedi, gidişimiz erkene alınmıştı ve o akşam saat yedide Air France uçağıyla Cezayir'den Paris'e, oradan da kısa bir molanın ardından Air Canada'yla Toronto'ya gidecektik. Biletler bizi havaalanında bekliyor olacaktı.

Yani Udi halen buradaydı ve otele geri döndüğümüzü biliyordu. Onun nelerle meşgul olduğunu bilmiyordum ve gerçekten umurumda değildi. Muhtemelen elinden geleni yapmıştı fakat bize yararı dokunmamıştı.

Birdenbire hatırladım: Bassam al Sultan! Daha tamamlanmamış bir görevim vardı ve eğer o akşam uçacaksam, tamamlanmadan kalacaktı. Fakat bu işin peşini bırakmak istemiyordum. Önceki geceki aşağılık sorgucuya duyduğum nefret artık Kasbah'taki o karanlık figüre odaklanmıştı. Gelecekte bu işi yapmak için buraya geri gelmem olası değildi. Fakat artık *mukhabarat* şüphesiz bizi havaalanına kadar takip edecekti ve suikastı planladığım gibi gerçekleştirmek için oradan kaçmak ve sonra başka bir yurtdışı uçuşu bulmak benim için zor olacaktı. Zamana ihtiyacım vardı. Udi'yle Niki bensiz ayrılmak zorunda kalacaklardı.

"Burada bir gün daha kalmayı tercih ederim," dedim Udi'ye.

Hattın diğer ucundaki sessizlikten yüzündeki şaşkınlığı hayal edebiliyordum. Ne, bu adam delirdi mi, diye düşünüyor olmalıydı. Fakat şüphesiz hattı dinleyen insanlar yüzünden rolü sürdürmek zorundaydı.

"Değişikliği geri almanın mümkün olacağını sanmıyorum fakat ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada lütfen bu akşamki uçağa binmeye hazır olun."

"Anlıyorum."

Saatime baktım. Eğer hedefim onu gördüğümden biraz daha erken eve gelirse, işi halledip son anda havaalanına varmayı başarabilirdim.

"O kimdi?" Niki beni gerçeğe döndürdü.

"Bu akşam uçağımız var, Paris'e ve oradan da Toronto'ya."

İstikameti işittiğinde nasıl tepki vereceğini görmek benim için önemliydi. Fakat tek yaptığı gözlerini kapamak ve beni kucağına geri çekmekti. Beni alnımdan, gözlerimden, boynumdan nazikçe öptü, sonra omzumdaki yara izini bulana dek aşağı kaydı, onu öptü ve yaladı, sonra dudaklarıma geri döndü; gözlerimi kapadım ve kendimi onun dudaklarına teslim ettim. Dili göğsüme ve karnıma doğru aşağı kaydı, beni tahrik etmek için tüm yapması gereken buydu. Fakat ben onu sırtüstü çevirip içe dönük göğüs ucunu emmeye, bacaklarının arasındaki küçük dövmesini yalamaya başlayana dek beni sevmeye ve şımartmaya devam etti. En sonuna, bu "nihai son" düşüncesi aklıma girip melankoliye yenik düşene dek birbirimize haz vermeye devam ettik. Belki de bu son kez beraber oluşumuzdu.

Bassam al Sultan'ı vicdanımdan çıkarmak istiyorsam artık gitmem gerekiyordu. Niki bana bakıyordu. Gerilmiş halim dikkatini çekmişti.

"Ne oldu, aşkım?" diye sordu.

Yalan söyleyemezdim. Önceki gece, sorgu ve beraber geçirdiğimiz son saat, kendimi kaçmaktan alıkoymak zorunda olduğum yeni bir gerçeklik yaratmıştı. Yatağın başındaki radyoyu son ses açıp kulağına fısıldadım:

"Dolly'i öldüren intihar saldırısından sorumlu adam burada, Kasbah'ta. Evini buldum. Hayatımın o kısmını kapatmadan önce eve gitmek istemiyorum."

Niki'nin gözleri şaşkınlık ve korku içinde açıldı.

"Bu yalnızca bir anlama gelir: ikinci kısma, benimle olan bölüme henüz başlamadığın," dedi çok bilge kadınım.

Sözleri beni şaşkınlığa uğrattı. Bunun Niki'yle aramdaki ilişki açısından ne anlama geldiğinin kendime açıklamasını dahi yapmadan kafam çoktan taktiksel düşüncelerle doluydu – gözetleyenlerden kurtularak Kasbah'a arabayla gitmek, Bassam al Sultan'ı mücevherat merkezinde beklemek, takip etmek, kapıyı açarken *shabriyeh* ile onu bıçaklamak, havaalanına varmak. Yakalanma ya da Niki'nin beni bağışlamama ihtimalinin ötesinde hayatımın Dolly'yle olan kısmını bitiremediğim için kendimi Niki'ye hiç adamadığım doğru muydu? Fakat Niki'yle

Japonya'da başlayan kısmı bitirmesi gereken Dolly'ydi!

Planladığım eylemin anlamsızlığı birdenbire pırıl pırıl bir netliğe büründü, geçmişi bırakıp kendimi Niki'nin tüm güzelliğiyle, aşkıyla, kabullenişi ve bağlılığıyla mümkün kıldığı hayatımın bu harika kısmına adayamayışım.

Niki genç vücudu, güzel yüzü ve hüzün dolu gözleriyle yatağın üstünde oturuyordu.

"Seçmen gerekiyor, aşkım," dedi daha nazik olamayacak bir tonda. "Aldığın mantıksız riskten bahsetmiyorum bile. Böylesi bir riski almaya hazır oluşunun henüz beni seçmediğini gösterdiğini söylüyorum. Henüz bu kısma, bizim bölümümüze tamamen girmediğin anlamına geldiğini."

"Eğer o bölümü kapatmayı başarırsam bizim bölümümüz için tamamen özgür olacağım," dedim söylediklerimden tam da emin olmayarak.

"Hayır." Niki başını iki yana salladı ve tekrar fısıldamaya başladı: "O bölüm Dolly'yi öldüren terörist değil. O bölüm Dolly. Ve eğer senin için orada, o saldırıda ve beni tekrar bulduktan sonra da ölmediyse, o kötü adam öldüğünde de ölmeyecektir. Bak, onun da üstünde ve yanında olan başkaları da vardır. Ben seni seçtim. Hem iyi –ve bundan bolca var– hem kötü günde. Bu yüzden Kanada'da değil burada seninleyim. Ama sen yalnızca geçmişin, şimdiki zamanın ve geleceğin arasında bir seçimle yüzleşiyorsun. Ölmüş ve yaşayan aşkın arasında. Kararını etkilemeye niyetim yok. Yalnızca şunu bil ki benim için bu çok açık."

Sözleri kendimi içine soktuğum tetikte eylem halini yavaş yavaş yok ediyordu ve bu hal adeta öteki seslerin bana ulaşmasını engellemişti. Çok haklıydı. Bunu ona nasıl yapabilirdim? Tamamen Tokyo'da ortadan kaybolarak kendisinin yarattığı boşluğun üstesinden gelmek için şekillenmiş geçmişimle ilgili büyük bir risk almama izin vermesini nasıl isteyebilirdim? Ve kendime nasıl yapabilirdim, Niki'den, hayatımın aşkından nasıl vazgeçebilirdim?

Birdenbire başımı öne eğerek yanına oturdum. Yüzümü ellerimle kapadım.

"Bunu nasıl düşünebildiğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandım.

Niki'nin yüzü solgundu. "Bu kararı aldığına sevindim," dedi, gözleri halen ifadesiz bir şekilde. Fakat ben içimde filizlenip dal budak salan mutluluğa sevinç içinde teslim oldum. Ağır bir yükten kurtulmuştum;

yalnızca az önce vazgeçtiğim tek kişilik operasyonun yükünden değil, tüm bu yılların yükünden de. Dolly'nin öcünü alma ihtiyacı uçup gitmişti ve ülkeme ve Mossad'a borcumu ödemiştim. Özgür bir adamdım, tüm benliğim sevinç içindeydi.

Niki kollarını bana sardı. İlk defa onunla küçük bir çocuk gibiydim. İlk defa beni hayatıma şimdiye kadar bağlayan bağlardan vazgeçip kendimi yalnızca ona adamaya hazırdım.

Uzun bir süre yatakta kaldık, bu süre içerisinde geçmişin tüm bölümlerinden kurtuldum ve kalbim aşka, geleceğe ve o geleceği örecek olan yanımdaki bu harika kadına açıldı. Niki geçmişime katılmak için orada değildi. Vatanımı savunmak için de benimle orada değildi. Orada benimleydi çünkü beni seçmişti. Ve artık onu seçme sırası bendeydi, yalnızca muhteşem, büyüleyici ve eşsiz olduğu için değil. Ne de benim bu Moablı Rut'um benimle ülkeme ve halkıma geri dönmeye hazır olduğu için. Onu seçmeliydim çünkü bir erkek kadınını bulduğunda bunu yapardı. Ve ben onu bulmuştum. Onu kaybetmiş ve tekrar bulmuştum. Ve onu tekrar kaybetmeye hazır değildim.

Bu idrak varlığımın köklerine kadar ulaşmıştı ve bununla tamamen barış halindeydim.

Havaalanına giderken Niki yeniden titremeye başladı. Hâlâ hakkında hiçbir şey söylemediği gözaltı kâbusunu ve sıkıntılı sorguyu mu hatırlamıştı, yoksa ayrılışımızda bir terslik çıkacak diye mi tedirgindi, bilmiyorum. Bu ihtimal benim de midemi ayağa kaldırıyordu. Daha o sabah binbaşı ve *mukhabarat* sorgucusu raporlarını tamamlamışlardı ve ancak bugün detaylar iyi bir gece uykusu çekmiş, temiz zihinleriyle işe gelmiş subaylar tarafından çeşitli departmanlarda analiz ediliyordu. Birisinin bizi sorgulayan aptalların uyuduğunu, hikâyemizin birazcık bile inandırıcı olmadığını söylemesi tamamen olasıydı. Ve eğer böyle ciddi birisi varsa, her şey ortaya çıkana dek gidişimizi engelleyebilirdi. Bir tazının piknik yerimizde attığımız şeyleri koklayarak müfettişleri doğruca gece görüş ve telsiz cihazlarına götürmesine gerek yoktu.

Tutuklanmamız ve gözaltımız, benim görüşüme göre çoktan bitmişti fakat İsrail'e döndüğümüzde kesinlikle tüm olasılıkları değerlendirmeden operasyona nasıl girdiğimizi dikkatli bir şekilde işleyecektik. Sorgulamaya gelince yediğim tokat mühim değildi fakat Niki'nin yaşadığı sıkıntı halen içimde açık bir yaraydı, orada ne olduğunu bilmeliydim.

Ona sarıldım fakat titremesi durmadı.

Air France bankosuna gittiğimizde Udi'yi bir bankta otururmuş ve kendini kaptırmış düşünürken gördük. Hafif bir baş hareketiyle beni gördüğünü belli etti. Bir istihbarat servisinin beraberken bizi takip etmiş olması, Niki ve beni sorgulayan öteki servisin bunu bildiği anlamına gelmezdi. Eğer bizi takip ediyorlarsa Udi'yi de buna dahil etmek için bir sebep yoktu.

"Udi burada," diye haber verdi Niki fakat ona bakmak için başını çevirmedi.

Sınır kontrolünde pasaportlarımız incelendi ve mühürlendi. "Umarım Cezayir'de güzel zaman geçirmişsinizdir," dedi şaşırtıcı biçimde İngilizce en azından o cümleyi bilen kadın memur.

Niki bana baktı. Bu durumda bir insan böyle bir soruya ne cevap verir?

"Fena değildi," dedim ve devam ettik.

Çıkış kapısına gitmek için yarım saatimiz vardı ve kalkış kırk dakika sonraydı.

Cezayir'in eski uluslararası havaalanının giden yolcu salonunda yapılacak pek bir şey yoktu. Bekleyen yolcular için yeterli sayıda oturma yeri bile yoktu. Her şey yakın gelecekte açılacak yeni terminale konmuştu. Bazı yolcular geniş pencerelerden dışarı bakarak ayakta dururken bazıları da ya boş yerlere veya yüksek çatıyı destekleyen geniş sütunların etrafında yere oturmuştu.

Bir şekilde Udi'nin bizim uçağımızda olmamasını umut ediyordum. Ne önceki gecenin olaylarını ne de son birkaç saat içinde aldığım kararı henüz sindirememiştim ve bunu yapmadan önce ona dostça ya da kötü davranmak istemiyordum. Sütunlardan birinin dibine oturup sırtımı dayadım, Niki'yi de kucağıma oturması için çağırdım. Oturdu ve başını omzuma dayadı, onun titremeyi kesmiş vücuduna sarıldım. Sınır kontrolünden sorunsuzca geçmemiz belli ki endişelerini dindirmişti.

Benim Niki'm. Artık bizim için her şey mümkündü ya da öyle görünüyordu. Burada, Cezayir havaalanında, bir gecelik operasyon faaliyeti, gözaltı ve sorgunun ardından yıllardır hiç olmadığım kadar hafif, uyanık ve özgür hissediyordum.

"Sonunun Udi gibi olmasından endişeleniyordum," dedi Niki birdenbire usulca ve ben tekrar gerildim. Bunu o da hissetti. "Bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Neyi bilmiyor muydum?" diye sordum neredeyse sabırsızca.

"Udi'nin karısı oğullarını da alıp onu terk etmiş. İngiltere'de yaşıyorlar ve hiç görüşmüyorlar. Onları kaybetmiş."

"Ne... ne zaman... ve sen nasıl..?" dedim son derece şaşkın bir halde.

"Üzgünüm. Bildiğini sanıyordum."

"Hayır, ama fark etmez. . Nasıl..?"

"Bana Udi anlattı. Senin evden ayrıldığını söylediğimde vazgeçmemem için beni ikna etmeye çalışıyordu."

"Neyden vazgeçmemen için?"

"Sana teslim olmaktan ve senden ve bizden vazgeçmekten çünkü sizin bu işinizde –Udi buna bu 'kötü huylu iş' diyor– hayatta gerçekten önemli olan şeylerden daha güçlü anlar oluyor ve bazen sen aklını toplayana kadar iş işten geçmiş oluyor."

Sanki kelimeler benim dudaklarımdan dökülmüş gibi. Arada sırada Udi'nin ailesi ve geçmişiyle ilgili şeylere dair ipuçları duymuştum fakat kimse bundan açık bir şekilde bahsetmemişti. Niki'nin bana sadık kalması onca kişinin arasında Udi'nin sayesinde mi mümkün olmuştu?

"Oğlu doğduğunda orada değilmiş ya da ilk iki doğum gününde ve çocuk üç yaşına girerken karısı Udi'ye eğer gelmezse onu terk edeceğini söylemiş. Ve bu da olmuş. Udi bir görevdeymiş ve geri döndüğünde çoktan gittiklerini görmüş."

"Yani bu kadar mı? Pes mi etmiş?"

"Ben de bunu sordum. Karısının yaptığı şeyin ne kadar önemli olduğunu takdir etmeyişine kızdığını söyledi. Karısıyla oğlunu geri getirmek için uluslararası yasal önlemler almak zorundaymış ve" –burada Niki'nin sesi bir fısıltıya dönüştü– "teşkilat ona, bunun ifşa olmak anlamına geleceğini ve operasyon kariyerini bitireceğini söylemiş. Ve her halükârda sahada kaldığı sürece hiçbir mahkemenin çocuğu ona vermeyeceğini."

"Ve o da teşkilatı seçti," diye fısıldadım bariz olan şeyi.

"*Évidentment*,"[17] diye yanıtladı Niki kısa süre önce sorgucularıyla tazelemek zorunda kaldığı Fransızca'yla. "On yıl önce olmuş bu. On yıldır çocuğunu görmemiş, Udi birçok nedenden İngiltere'ye gidemiyor. Karısı bunu biliyor, bu yüzden oraya gitmiş."

17 (Fr.) Şüphesiz.

Udi'nin kişiliği ve bizim ilişkimizdeki bazı boşluklar kendiliğinden kapanıyordu. Fakat bu yeni Udi'yi alelacele kabullenmeyecektim. Niki'yle yaptığı konuşmalardaki yakınlığı, en yakın yoldaşlarına değil de ona anlattığı şeyleri biraz şüpheli buluyordum. Benim özel dünyamda bunlar masa başında değil, yatakta konuşulan şeylerdi. Astın olan bir ajanla değil bir sevgiliyle. Bunu Niki'ye asla soramayacağımı biliyordum ve sorarsam da bir yanıt bekleyemezdim. Niki'nin bakış açısından onunla olmadığım, onu terk ettiğim o günlerde ne olduğuna ya da Niki'yle Udi arasında ne olmadığına dair söylenenlere inanmayı ya da inanmamayı seçmek zorundaydım.

Yine de kendimi bir şey söylemekten alıkoyamadım: "Ve yaşadığı her şeye rağmen, seninle konuşana kadar bize yardımcı olma zahmetine girmedi. İnsan ondan biraz daha anlayış ve destek bekliyor."

"Doğru fakat ancak sen evden ayrıldıktan sonra bunu fark etti ve bana söylediği de buydu. Sen ona fazlasıyla bu işe başladığı zamanki halini hatırlatıyordun ve bazen senin mutluluğunu görmek ona zor geliyordu. Sana imrenirken fazla ileri gittiğini ve ilişkimize zarar verdiğini anladığında bundan vazgeçti.

Tekrar kendimi durduramadım. "Ya sen? Senin bunda hiç payın yok mu?"

Niki'nin yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Bunu işaret eden en ufak bir ipucu yoktu. Fakat kadın önsezilerim onun her zaman bana biraz âşık olduğunu söylüyordu."

"Sana âşıktı fakat yine de bizi bir araya getirmeye mi çalıştı?"

"Siz tuhaf bir halksınız, Ortadoğu'nun samurayları. Kendinizden daha sadık olduğunuz bir şey var. Tıpkı bizim, Uzakdoğu'nun samurayları gibi."

Neredeyse gönülsüzce başımı Udi'nin oturduğu yere çevirdim. O içe dönük, hayata küsmüş, bilge ve zalim, karmaşık adam Niki'yle konuşup bu görev aracılığıyla bize ilişkimizi yeniden kurma şansı vermemiş olsaydı tıpatıp onun aynısına dönerdim.

***

Üniformalı bir adam Udi'ye yaklaştı. Elinde bir kâğıt parçası vardı ve Udi'ye ona eşlik etmesini emrettiği belli oluyordu. Giden yolcu salonunun öteki ucundaki ofislere doğru yürüdüler.

"Sanırım Udi'nin başı belada," dedim Niki'ye. "Her ne olursa olsun, o uçağa bin."

Niki'nin gözlerine bir endişe yerleşti fakat ben adrenalin seviyemin yükseldiğini hissediyordum, Udi'yle adamın geçtiği kapıya doğru salon boyunca yürüdüm.

Burası *mukhabarat*'ın havaalanı bürosuydu. İnsan bulunmayan fakat kapalı devre televizyon monitörleriyle dolu antreye girdiğimde bu sonuca varmak zor değildi. Udi'nin birisiyle kapılardan birinin ardında tartıştığını işittim. Bir resim hakkında konuştuklarını anladım ve Udi'nin "arkadaşım" gibi bir şey dediğini duydum. Kulağa iyi gelmiyordu fakat eğer benden bahsediyorsa kaçacak hiçbir yerim yoktu. İçeri girmeye karar verdim.

İçeride geçen geceki bıyıklı *mukhabarat* sorgucusundan ve Udi'yi buraya getiren havaalanı görevlisinden başka kimse yoktu. İkisinin de kılıfları içinde tabancaları vardı. Elindeki fotoğraflardaki yüzleri tanımam bir saniyeden fazla sürmedi. Bunlar Udi'yle benim yakın zamanda taranmış pasaport fotoğraflarımızla Stockholm'de Gimbers'ta çekilmiş fotoğraflarımızdı.

Odaya girişim iki Cezayirli subayın da bakışlarını Udi'den çevirmesine neden oldu ve geceyi Niki ve benimle geçiren, hayretten ağzı açık kalarak bana baktı. Beni arıyordu ve ben onu bulmuştum.

Başını çevirdiği an Udi'nin havaalanı subayının kaburgalarına çok şık olmayan fakat isabetli ve güçlü bir uçan tekme indirmesi için yeterliydi. Adamın kırılan kemiklerinin çıtırtısını ve ciğerlerinden çıkan havanın sesini duydum. Yumruğum çenesine inmeden önce benim adamın ağzını kapatacak ya da neler olduğunu anlayacak zamanı olmadı. Darbeyle onun dişlerinin ve sanki yumruğumu doğru şekilde sıkmamışım gibi benim de parmaklarımın kırıldığını hissettim.

Tüm kuvvetimle apış arasına bir tekme yapıştırdım, sanki testisleri boğazını tıkamış gibi bir ses çıkardı, dengesini kaybetti ve arkaya düştü. Aynı sırada Udi kurbanının başını yakalayarak sertçe yana çevirdi. Adam bir bez bebek gibi yere düştü.

Benim daha bitirilecek bir işim vardı. Niki'yle benim işkencecimin üstünde dikildim. Ben ayağımı kaldırırken sonsuz bir tedirginlik içinde gözlerini benden ayırmadı. Ve Kudüs'ün yıkılışının anısına bardak kıran bir Yahudi damat gibi ayağımı tüm ağırlığımla boğazına indirdim, tabii bu onun Niki'ye yaptıklarının anısınaydı. Ve son

nefesini vermeden hemen önce gözlerindeki ifadeden bunu bildiğini biliyordum. Boyun omurlarıyla birlikte Adem elması da darbe altında gürültüyle çatırdadı.

İki adamı masanın arkasına sürükledik. Udi düşürdükleri fotoğrafları aldı, faks makinesine gittik ve bir tomar kâğıtla birlikte fotoğrafları yakındaki kâğıt parçalayıcıya verdik. Udi kravatını düzeltti, gitmemi işaret etti, kapının içinden anahtarı aldı, kapıyı dışarıdan kilitledi ve anahtarı cebine attı.

"İkinizin kurtulmasından mutluyum," dedi. "Paris'te görüşürüz."

Ne olup bittiği oldukça barizdi. Pasaportlarımız pasaport kontrolde tarandığında ve rutin bir şekilde *mukhabarat*'ın havaalanı bürosuna iletildiğinde sorgucumuz orada görev başındaydı. Acele ayrılışımız onu şüphelendirdi ve bazı karşılaştırmalar yapmaya karar verdi. Fotoğraflarımızı hemen beni Gimbers olayında fotoğrafı ele geçirilen adam olarak tanımlayan merkez ofise gönderdi. İranlılar belli ki resimleri almış ve müttefiklerine dağıtmışlardı. *Mukhabarat*'ın genel merkezi daha sonra Udi'nin resmini de havaalanına gönderdi ve subay onun da pasaport kontrolünden geçtiğini gördü. Benim bıyığım ve Udi'nin keçisakalı beklendiği gibi iş görmemişti. Bizi aramak için gönderilen adam önce Udi'yi gördü. Ben kendi başıma odaya girdiğimde ne şaşkınlık yaşamışlardı ama.

"Halen dışarıda sizi arayan birileri olabilir, o yüzden Niki'yle uçağa biniş zamanı gelene kadar tuvaletlerde saklanın," dedi Udi ve daha fazla telaş yapmadan sanki Tel Aviv'de bir tezgâhtan sosisli almışız gibi uzaklaştı.

Benim ve belki Niki'nin de fotoğraflarıyla giden yolcu salonlarında bizi arıyor olabilecek *mukhabarat* adamlarının düşüncesinden hoşlanmamıştım, neredeyse hemen arkasından hoparlörlerden uçuşumuz için anons yapılınca mutlu oldum. Hızla Niki'nin yüzündeki kocaman rahatlama gülüşüyle karşılandığım kapıya gittim. Üstüme sıçradı ve sanki cehennemden geri dönmüşüm gibi, oraya ne kadar yaklaştığımı ya da halen ne kadar yakın olduğumuzu bilmeksizin bana sarıldı. Daha sonra her şeye rağmen kendi kişisel intikam görevimi yerine getirmek için havaalanından ayrılmış olmamdan korktuğunu anladım.

Biz sırada beklerken niçin Udi'nin bize katılmadığını merak ettim. O sırada bizimkiyle aynı saatte kalkan Cezayir Havayolları'nın Paris uçuşu anons edildi. O uçuş için oluşan sırayı gördüm, Udi

oradaydı. İri yarı, ağır, hafif kambur. Dakikalar önce bu koca ayının bir *mukhabarat* subayını çıplak elleriyle öldürdüğünü kimse tahmin edemezdi. Tıpkı aynı şeyi benim için de kimsenin hayal edemeyeceği gibi.

Niki'yle biniş kartlarımızı verdiğimiz ve yer görevlisi kadının koçanları yırttığı sırada hoparlörlerden kulak tırmalayıcı, histerik bir ses duyuldu. Önce Arapça konuşma duyuldu, ne söylediğini ancak tahmin edebiliyordum fakat hostes uçağa doğru devam etmemizi işaret etti. Birdenbire ortalıkta koşuşturan polis ve askerlerle tüm terminalde büyük bir hareketlilik başladı. Tüm biniş işlemlerinin derhal durdurulmasını söyleyen İngilizce bir anons geldi. Bir diğer *mukhabarat* adamı belli ki ofise dönmüş, katledilmiş meslektaşlarını bulmuş ve güvenliği alarma geçirmiş olmalıydı.

Bir dakika içinde Niki'yle Air France uçağının içinde, Fransız toprağında olacaktık ama ya Udi? Daha sıradaydı ve uçağa binse bile onunki bir Cezayir uçağıydı. Cezayir'den canınızı kurtarmak için kaçarken bir Cezayir uçağında yer ayırtmak çelik gibi sinir gerektirirdi. Körüğe girmeden hemen önce geriye baktım ve Udi'nin Cezayir Havayolları hostesinden birkaç kişi ilerde, sakin bir şekilde sırada beklediğini gördüm.

Niki'yle bana iyi görünümlü bir uçuş görevlisi tarafından koltuklarımız gösterildiğinde Udi'nin bizi şımartmaya karar verdiğini gördük: O âna kadar biletlerimizin birinci sınıf olduğunu fark etmemiştim. Niki'nin suratına çocuksu bir sevinç tebessümü yayıldı, hemen neredeyse tamamen yatan rahat koltuğu denedi ve önündeki televizyonu açtı. Dakikalar önce olanlara dair ya da dışarıdaki kargaşanın kesinlikle bizimle bağlantılı olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu. O anda Udi'nin ve benim fotoğraflarımızın –sonradan gelen subayın elindeki resimlerin ve belki de Niki'ninkinin de– an itibariyle çoğaltıldığını ve tüm biniş kapılarına yetiştirildiğini tahmin edemediğini düşündüm. Uçağımız kalkana kadar, tabii kalkarsa, ona bir şey söylememeye karar verdim.

Hostesimiz alımlıydı; bir içecek isteyip istemediğimizi sorduğunda, duble İskoç viskisiyle bol buzlu bir bardak su istedim. Gülümsedi ve "Su, hemen, fakat viski kalkıştan sonra. Cezayir toprağında olduğumuz sürece alkol yasak," dedi.

Niki portakal suyu sipariş etti, mümkünse iki bardak. Çok susamıştı.

Parmaklarımı eklemlerine kadar buzlu suyun içine soktum. Niki'nin

gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir acı ve keyif karışımıyla iç çektim, gülümsedim ve gözlerimi kapadım. Elimi çıkardığımda Niki dört parmağımın nasıl şiş olduğunu görünce şaşırdı. "Bunu gerçekten hak etti," dedim yüzündeki ifadeyi gördüğümde yarım bir gülümsemeyle ve elimi tekrar bardağın içine daldırdım.

Buz acıyı rahatlattı fakat son derece gergindim. Hikâye henüz sona ermemişti. Arkamızdan başka yolcu gelmemişti ve havaalanında bir şeyler olduğu barizdi. Dakikalar Çinlilerin su işkencesi gibi yavaş geçiyordu. Kokpite yakındık, zaman zaman kapı açıldığında kaptan pilotun kontrol kulesi ve havaalanı yetkilileriyle öfkeli konuşmalarını işitiyordum. Uçağın *mukhabarat* adamlarının resimlerimizle birlikte belirmesi olası girişine bakıp duruyordum. Belki de Air France yer görevlisi çoktan bizi tanımış ve uçakta olduğumuzu bildirmişti. Kendi kendime kaptan pilottan koruma isteyip istememeyi düşündüm fakat bunun panikle yapılmış zayıf bir hareket olacağını biliyordum. Dişini sıkıp bekleme zamanıydı.

Kalkış vakti gelmiş de geçmişti. Pencereden Cezayir Havayolları uçağının piste çekildiğini gördüm. Udi tutuklanmıştı da bu yüzden mi uçağın kalkışına izin vermişlerdi? Yoksa hiçbir yabancı ajanın, özellikle de bir Mossad görevlisinin, ülkeyi bir Cezayir havayoluyla terk edeceğini düşünmemişler miydi? Paris'e varana kadar bilemeyeceğim bir şey daha. Tabii eğer varırsak.

Niki sıkıntılı olduğumu gördü fakat artık ona bir şey anlatmadım. Yumruklanmayı hak ettiğini söylediğimde kimi kastettiğimi bile. Birdenbire uçağın motorları çalışmaya başladı. Bu tuhaftı çünkü arkamızda sırada olan onlarca kişi şüphesiz ki uçağa binmemişti. Neler dönüyordu? Kendimi uçuş görevlisine sormaktan alıkoydum fakat Niki sordu.

"Cezayir istihbaratı yolcu alan tüm uçakları aramak istiyor fakat kaptanımız ve kalkmayı bekleyen British Airways'le Lufthansa'nın kaptanları bunu reddetti. IATA'ya, uluslararası hava taşımacılığı birliğine danıştıktan sonra eğer yerel otoriteler uçağa binme işlemini engellerlerse, uçaklarda bekleyen yolcularla kalkmaya karar verdiler."

Kabin görevlisi bardağın içindeki elime bakıyordu, ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Sanki kendimi işaret ediyordum.

"Taksi kapısına sıkıştırdım," dedim sorulmadan, bana bir bardak daha getirmeyi teklif etti.

"Yok, teşekkür ederim. O kadar kötü değil," dedim Niki'ye bakmamaya çalışarak.

Hemen arkasından kalan yolcular uçağa girmeye başladı, görevliler aceleyle onları koltuklarına yönlendirdi ve cesur Fransız kaptanımız piste doğru ilerlemeye başladı. Kabin görevlimiz standart güvenlik ve kurtarma talimatlarını anlattı ve ben gözlerimi kapadım. Tüm istediğim havalandığımızı hissetmekti. Havadan kimse bu gururlu Fransız'ı yere indiremezdi.

Hostes oturdu ve pilot hızlandı. Uçak yükselerek kuzeye doğru yattığında Niki'nin elini sağlam olan sol elime bastırdığını hissettim. Göz kapaklarımın arasından bizim dağın üstünden geçerken onun pencereden dışarı baktığını gördüm, bulunduğumuz noktayı teşhis etmeye çalıştığını biliyordum. Emniyet kemerinin ışığı sönüp Akdeniz'in üstünde olduğumuz sırada viskimi aldım. İki yudumda devirdim ve bir tane daha sipariş ettim.

"Buna ihtiyacın olduğuna emin misin?" diye sordu Niki.

"Evet, bu sayede sana bir şey söyleyebileceğim," dedim. "Ve senin de bir tane almanı isterdim, bu sayede bana dün akşamdan bahsedebilirsin."

Kabin görevlisi içecekleri hafif bir çerezle ikram etti ve arkaya ilerledi. Birinci sınıfta yalnız kaldık. "Seninkini içeceğim," diyerek Niki beni şaşırttı. Ve anlattı. Sessizce, tarafsızca, sanki onun başından geçmemiş gibi.

Anlattıklarında kaba, vahşi, istilacı parmaklar vardı. Niki bacaklarını ayırmayı reddettiğinde sorgucu iki askerine onu tutmasını emretmiş, onun pantolonunu aşağı indirmiş ve parmaklarını içine sokmuştu.

"Karşı koymayı bıraktığımda askerler ellerini gevşettiler. Kafası tam bacaklarımın arasındaydı. Bir ya da belki iki tekmeyle ona tedavi edilemez bir hasar verebilirdim. Bir ajan değil de masum bir Kanadalı turist olarak kalmak için tüm gücüme ihtiyacım vardı."

Aynı sessizlik ve tarafsızlıkla adam beni sorguladıktan sonra neler olduğunu, askerlere nasıl bluzunu çıkarmalarını söylediğini ve içe dönük göğüs ucunu görünce nasıl durup güldüğünü ve hepsinin onunla birlikte güldüklerini söyledi.

"O artık ölü," dedim sessizce, Niki doğruldu ve tekrar söylememi istedi.

Mor ve şiş parmaklarımı bardaktan çıkarıp ona doğru kaldırdım. "Bunu bana çenesi yaptı," dedim.

Ne, nasıl, ne zaman, Niki bilmek istedi.

Ona anlattım.

Ancak ondan sonra önceki geceden beri onu sessizleştiren yüreğindeki ağırlık kalktı ve yüzünü göğsüme bastırıp hıçkırarak ağladı.

"Bunun konuyla alakasız görüneceğini biliyorum," dedi daha sakinleştiğinde. Kafası halen göğsümdeydi, ufak eli kolumu kavrıyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki hayal dahi edemezsin. Yaptığım her şeyi, buna katılmasam bile, bundan hoşlanmadığını bilsem bile senin için yaptım. Bu görevden önce, bize neler olduğunu bilmediğim sırada, aşkını kaybettiğimi düşündüğümde ölmek istedim. Buraya seninle ölmeye hazır olduğumdan geldim. Eğer aşkını kaybettiysem, diye düşündüm, en azından senin inandığın, benim de senin için inandığım bir amaç uğruna ölürüm, diye düşündüm."

Niki, benim sadık Niki'm. O eşsiz bağlılığıyla. Mutlak bağlılık. Şimdiye kadar hiç tecrübe etmediğim, geldiğim kültürde varlığına dahi inanmadığım bir şey. Aşkımı kaybetse bile benim inandığım bir amaç uğruna ölmeye hazır –açıkça– bir kadınım hiç olmamıştı. Ve ben, sıradan, duyarsız, donuk zekâlı, bolca bulunan cinsten bir maço herif olarak bu olağanüstü hediyeden vazgeçmeye hazırdım. Onu hak ediyor muydum ki? Bunu nasıl telafi edebilirdim? Onun için, onun benim için yaptığı şeye birazcık olsun yaklaşabilen ne yapabilirdim? Onun feda etmeye hazırlandığı şeye benzer neyi feda edebilirdim? Çocuksu ve aptalca Ortadoğu intikamından vazgeçmek yeterli olur muydu?

Birdenbire, biliyordum. Ve bildiğimde, bir parçam öldü ve bir diğer parçam hayata geldi.

Göğsüme dayanan başı tekrar tekrar öptüm, parmakları kolumu daha da sıktı. Tüm aşkı, bizi bekleyen şeylere dair tüm endişesi, tüm tedirginliği o kavrayışta ifade buluyordu. Bana gelince, kalbim yanımdaki harikulade kadın için eridi ve hislerim içimde kabardı. Bu his, aslında yeni olmayan, daha önce konuştuğumuz ve düşlediğimiz ama şimdi yeni olan bir olasılık için canlanan bu parçam acaba ölen parçamı içine alıp taşımayı becerebilecek miydi?

***

Akşamın erken saatlerinde Charles de Gaulle'e indik. Bir an aklımdan Cezayirlilerin Interpol'den ya da Fransa'daki arkadaşlarından bizi gözaltına almalarını isteyebilecekleri geçti. Fakat bu olsa bile, diye

düşündüm, teşkilat bizi beladan kurtarırdı. Ancak şu anda gerçekten böyle düşüncelerle uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum.

Bagajların geldiği bantın başında birbirimize sarılmış beklerken arkamızda, "*Bienvenue en France*,"[18] diyen tanıdık bir ses duyduk. Hemen bizden önce inen Udi bizi karşılıyordu. Küçük bir el çantası dışında valizi yoktu. Mini-Uzi'yi parçalara ayırıp Cezayir'de bir yamaca sakladığını varsaydım. Niki'nin elini sıktığında şiş parmaklarımı göstererek aynısını yapamayacağım için özür diledim. Udi hiç gülümsemeden Niki'ye, "Öteki adam son gördüğümde çok daha kötü görünüyordu," dedi.

"İki saat içinde Toronto'ya kalkacak Air Canada uçağına biletleriniz var," diye ekledi. "Eğer onları kullanmaya karar verirseniz Niki'nin bir sorunu olmayacaktır. Sen, Ron Friedlich, İsrailli belgelerini transit salonundaki Paris istasyonumuzda Rafi'den alabilirsin. Eğer İsrail'e gelmeye karar verirseniz üç saat sonra kalkacak El Al uçağında sizin için koltuklar ayırtıldı. Bu durumda brifingler sabah onda üste başlayacak." Sonunda yüzünde küçük bir gülümsemeye izin verdi.

Ayrılırken Udi Niki'yi içtenlikle kucakladı ve başının üstünü öptü. Bir daha karşılaşıp karşılaşmayacağımızın belli olmadığını bildiğini belli eder şekilde bana sıkıca sarıldı. Udi arkasını dönmüş, transit salonuna doğru ilerliyordu. Neredeyse son üç yıldır hayatımda –iki anlamda da, iyi ve kötü– çok önemli bir yeri olan adama baktığımda ani bir sıcaklık dalgasıyla sarmalandım.

"Bekle biraz," diye seslendim arkasından. "Neye karar vereceğimizi bilmiyorum fakat o gece ne olduğunu, tepede gözaltına alınmadan önce ve sonra, bilmek istiyorum," dedim arkasını döndüğünde.

"Bir an için, Niki'yle birbirinize tutunurken ve devriyeyle aranızda hâlâ mesafe varken, dördünü de vurabilirdim. On onbeş metre arkanızda, mini-Uzi için ideal menzildeydim. Fakat ikinizi ayırdıklarında ve askerlerin arasına tamamen karıştığınızda bu ihtimal bitmişti. Daha fazla yaklaşamadım çünkü bir şey duydular. Sizi kamyonete bindirmelerinden sonra o noktaya gittim, cihazları alarak onlardan kurtuldum. Genel Merkez beni yakındaki bir üsse yönlendirdi, oradan ayrıldığınızı görene dek sizi gözlemeye devam ettim. Gerisini biliyorsun." Udi bana doğru bir adım attı ve şefkatle yanağıma hafifçe vurdu. "Sen üstüne düşeni yaptın, Miki. Geri dönersen mutlu olurum. Fakat aksine karar

18 (Fr.) Fransa'ya hoş geldiniz.

verirsen, iyi hislerle yaşamaya devam edebilirsin. Ve bu arada, olayla ilgili bazı sonuçlar aldık bile."

Udi'nin seçeneklerim olduğunu kabul etme ve karar verme özgürlüğünü bana tanıma biçimine bir kez daha şaşırmıştım. Bir anlığına bunun, bu işi yaptığıma göre artık bana ihtiyaç duyulmadığı anlamına geldiğini sandım. Doğulu işini yapmıştı – Doğulu artık gidebilirdi. Fakat hemen durumun böyle olmadığını anladım. Bu bir ödüldü. En büyük ödül. Yürüyen merdivenden yukarı çıkmasını izledim. Kocaman kafalı koca bir adam ve ufak bir çanta.

Onun arkasından yukarı çıktık. Transit salonunda büyük bir elektronik pano vardı. Air Canada uçağı 35 numaralı kapıdan, El Al uçağı da 24 numaralı kapıdan kalkacaktı. Salonun ortasındaki bir kafeye oturduk. Ben bir espresso siparişi verdim, Niki de içinde erimiş çikolatayla sıcak çikolata istedi. Buna Belçika çikolatası deyince Fransız garson surat yaptı. İkimiz de güldük.

"Sana söylemek istediğim bir şey var, Niki. Bu kararı uçuşta verdim ve bunu düşünmek, tartmak ve fikrimi değiştirmek için iki saatim vardı, bu yüzden epey eminim."

Niki biraz merak, biraz memnuniyet içinde beni süzdü.

"*J'ecoute*," dedi Fransızca. Dinliyorum.

Derin bir nefes aldım. Bunu söyledikten sonra, fikrimi değiştirsem bile geri dönüş olmayacağını biliyordum. Top artık her ne yapmak isterse Niki'de olacaktı.

"En mutlu olduğun zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum cevabı bildiğimi düşünerek.

"Seninleyken mi?" diye yanıtladı.

"Benimleyken," diye yanıtladım hafif üzülmüş halde. Elbette ki bensiz de çok mutlu olmuş olabilirdi.

Gözleri artık çok uzakta, sanki başka bir çağa aitmiş gibi görünen bir anıyla parıldadı. "Sen resim, ben düzelti yaparken. Toronto'da, Tel Aviv'de, hatta Stockholm'de."

"O halde hayatımızın bundan sonra öyle olmasını istiyorum Niki."

Gözlerini iyice kıstı ve beni inceledi. Yüzü ciddiydi ve solgundu.

"Bu konuyu çoktan konuşmuştuk," dedi. "Yapamazsın."

"Bazı şeyler değişti. Seçim yapmamı sağladın ve seni seçtim. Sen bunu hak ediyorsun ve ben de."

"Nerede?"

"Mossad'ın büyük çekiminin üstesinden gelmem için gerekli mesafe en az Atlantik ötesi."

"Ya annen baban?"

"Tıpkı seninkiler gibi. Onları sıkça ziyaret edeceğim."

"Kız kardeşlerin?"

"Tıpkı senin kız kardeşin gibi."

"Ya geçmişin?"

"Geçmiş değişmeyecek. Benimle birlikte olacak."

"Ya sen de onunla birlikte mi olacaksın?"

"Biz şimdiki zamanı doyurduktan ve birazcık geleceği kurduktan sonra. Geçmiş kesinlikle bana, içimde, fısıldamaya devam edecek."

"Ya Mossad?"

"O da içimde fısıldamaya devam edecek."

"Ve seni yakacak mı, içini?"

"Ateşi söndürmek için tüm gün yanımda olduğun sürece hayır. Ve resim yaptığım sürece."

"Bir kahve ve bir çikolata daha sipariş edelim, bu kez bir de çikolatalı pasta ve dondurma istiyorum."

"Şişmanlayacaksın."

"Şişmanlamak istiyorum. Ama çikolatadan değil."

Niki'nin bahsettiği hamileliğe sebebiyet verebilecekmiş gibi görünen bir öpüşmeyle ağızlarımız birbirine kenetlenmişken transit salonundaki onlarca yolcuyu görmezden geldik.

"Yahudi, Hıristiyan ve Şinto düğün töreni?" diye sordum.

"Ya da yalnızca Toronto Belediye Sarayı. Sade beyaz bir elbise ve bir buket beyaz çiçekle."

Ve dudaklarımız anlaşmayı tekrar mühürledi.

24 numaralı kapının yakınında bir yerde durduğu yerden Udi'nin bizi izlediğini ve rüzgârın ne yöne estiğini idrak ettiğini hesaba kattım. Kararımız hakkında büyük pişmanlıklarım yoktu. Yalnızca şu anda, çocuklarımızdan çok önce, doğacak olanın büyük sevinci vardı.

Küçük kafeden çıktık, salonun ortasındaki sandalyelere oturduk. İsrailliye benzeyen genç bir adam bize başını salladı, onun Kanada'ya girişim için bana İsrail pasaportumu verecek Rafi olduğunu anladım. Onu gördüğümü işaret ettim, o sırada Niki kolumu sıkıca tuttu ve salonun etrafına yerleştirilmiş televizyon ekranlarından birindeki ha-

bere dikkatimi çekti.

Ekranda yanıp kül olmuş, havaya uçmuş uzun bir kamyon sırasının görüntüsü vardı. Lübnanlı bir hükümet sözcüsü akıcı bir Fransızca'yla konuşuyordu ve bunun Lübnan'ın bağımsızlığına ciddi bir müdahale olduğunu söyledi. İsrail'in konvoyun İran füzelerini Beyrut'taki hava-alanından Hizbullah'a taşıdığı iddiasını reddetti. İsrail dışişleri bakanı yanıt olarak İsrail'in BM'ye, sevkiyatın İran'dan çıktığına dair tartışmasız kanıtlar sunmaya hazır olduğunu söyledi. İsrail savunma bakanı İsrail'in tıpkı diğer kanallarda da yaptığı gibi bu kanalda da füze ikmaline izin vermeyeceğini ekledi.

Niki'nin kolumu sıkan eli, haber sunucusunun dünyanın öteki kısmındaki facıaları anlatmaya geçmesine rağmen gevşemedi.

"Beyrut'taki dostlarımız da işlerini yaptı," dedim ona, gurur ve çok değerli bir şeyi bırakmanın karışımı bir duyguyla.

"Hiç zaman harcamamışlar, değil mi?" diye fısıldadı Niki. Hayır, hiç zaman harcamamışlardı. "Onlar" dediği "biz"dik.

"Biliyor musun," dedi Niki biraz düşündükten sonra. "Tel Aviv'de de ressam ve yazar ajanı olmak mümkün, değil mi?"

"Bu mümkün," dedim kelimeleri uzatarak. "Ama hayır."

Tel Aviv'in ilk seçeneğimiz olmasını istemiyordum, bunu seçmek için Toronto'da olmamız gerekiyordu. Niki anladı ve hiçbir şey demedi.

Atlantik'in üstünde aklıma başka bir şey geldi: "Bay ve Bayan Friedlich'e bir borcumuz var. Onu ödediğimizde, Mossad için hazırda bir seçenek olmadığını da bileceğim. Beni ya da bizi istiyorlarsa, tekrar bizi seçmeleri gerekecek."

8
Kapanış
Leo'nun Hikâyesi

Toronto'daki kiralık dairemiz soğuktu –giderken kaloriferi kapamıştık– ve yiyecek hiçbir şey yoktu. Niki'nin anne babasını ziyaret etmeyi önerdim. Bu sefer kalıcı olarak geri döndüğümüzü duyduklarına sevinirlerdi.

Niki ziyareti başka bir zamana erteledi. Hassas ruhu huzursuzluğumu hissetmişti.

"Kendini evinde hissetmiyorsun," dedi.

"Çünkü burası gerçekten bizim evimiz değil. Burası Mossad'ın bizim için kiraladığı bir daire," dedim, mazeretim buydu. "Bize ait bir ev bulmamız gerekecek."

"Burası hoşuna gitmiyor mu?" dedi Niki merakla. Haklıydı, geniş pencerelerden Ontario Gölü kıyısının, yakındaki Olimpik Ada ve parkı dahil olmak üzere Toronto adalarının ve ta ufka kadar başka bir sürü yeşil adanın harikulade manzarasına sahipti. Doğudaki pencerelerden şehrin ışıkları yanmaya başlayan onlarca gökdelenini görebiliyorduk.

"Evet, hoşuma gidiyor," dedim.

"O halde bu yalnızca bir usul meselesi. Onlar kirayı ödemeyi bırakır, biz ödemeye başlarız," dedi her zaman pratik olan Niki.

Gece saat ikide, İsrail'de saat sabah ondu, ter içinde uyandım. Tel Aviv'deki ekibimizin üssünde brifing başlıyordu. Bir duş aldım ve yatağa geri döndüm fakat uyuyamadım.

"Yolculuğun sersemliği," dedim Niki'ye uyandığında, endişelenmişti.

"O ancak aksi yönde olur," dedi. "Bir şey canını sıkıyor."

"Sabah Ron'un anne babasına gideceğiz," dedim. "Teşkilatla tüm bağlantıları kesmeliyim."

"Tamam, ama bunu yapmadan önce Udi'ye söyleyeceğiz," diye karşılık verdi Niki komutayı ele alarak. "Bunu hemen şu an yapacağım." Derken üssün açık numarasını tuşladı.

Bir dakika içinde Udi hattın ucundaydı. Niki sesi hoparlöre verdi. Arka planda muzafferane sesler vardı.

"Herkes sizi tebrik ediyor. Harikaydınız," dedi Udi. "Ama eğer telefon ediyorsanız söylemek istediğiniz bir şey olmalı."

"Evet," dedim. "Bugün gidip anne babasını görmek istiyorum. Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Udi ciddileşti ve arka plandaki sesler uzaklaştı. Belki brifing odasından çıkmıştı.

"Prensipte sorun değil fakat onlara ne söyleyeceğini bilmiyorsun. İşler tam olarak senin gördüğün gibi değil. O yüzden ben beklemeni öneriyorum ve lütfen çok fazla sıkıntıya sebep olacak aptalca bir şey yapma."

"Kaçınılmaz sıkıntı," diye karşılık verdim.

"Tüm hikâyeyi biliyormuş gibi davranıyorsun fakat bilmiyorsun. Oraya gideceksin fakat bugün değil. Bana oraya gelmek için zaman tanı. Niki ona bir gün daha göz kulak ol, olur mu?"

"Pekâlâ," diye yanıtladı Niki ve telefonu kapadı.

"Burada neler dönüyor?" diye sordum. Belli ki Niki benim bilmediğim bir şey biliyordu.

"Udi'nin sana anlatmasını tercih ederim. Sandığından daha karmaşık."

" Sen hikâyeyi biliyor musun?"

"Bak, ben Ron ve anne babasını tanıyorum – tanıyordum. Bu karışık. Lütfen bir gün daha bekle ve bu arada hadi biraz uyumaya çalışalım."

Niki yol sersemliği olsun ya da olmasın uyumayı başardı. Ben yapamadım, çok geç saate kadar.

Kalktığımda Niki bana Udi'nin yolda olduğunu ve onun talebiyle ertesi akşama Friedlichlere bir ziyaret ayarladığını söyledi.

"Bizimle mi geliyor?"

"Bilmiyorum. Yalnızca benden ziyareti ayarlamamı istedi ve ayarladım."

Onu daha fazla sorgulamamaya karar verdim. Fakat artık daha da büyük bir açıklıkla Udi'yle ve onun gerisindeki her şeyle aramızdaki, ikimizin de arasındaki bağları neden koparmak istediğimi açıkça biliyordum.

Günü alışveriş yaparak ve Niki'nin ailesini ziyaret ederek geçirdik. Onlara temelli döndüğümüzü söylemedi, yalnızca burada olduğumuza bile yeterince sevinmişlerdi. Aynı zamanda Kanada'da olduğumu

ve onları tekrar görmemin zaman alacağını duyduklarına üzülen ebeveynlerimle uzun bir konuşma yaptım. Erkenden yatağa devrildim ve tekrar gecenin bir yarısı uyandım, çok nadir olan bir şey. Udi iletişime geçmemişti –en azından benimle–, günü Friedlichlerle buluşmamızı sabırsızlıkla bekleyerek geçirdim.

Kalbim şimdiye dek hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu ve midem Cezayir yolundakinden beterdi. Yalnızca yanımda Niki'nin varlığı beni biraz rahatlatıyordu. İki yaşlı ebeveynin kayıp oğullarını karşılarında dururken gördükleri ve hemen arkasından aslında onun öldüğünü duydukları bir dakikanın içinde neler hissedecektim? Ölmüş oğullarının bir zamanlar kız arkadaşı olduğunu göz önünde bulundurarak Niki'yle kendimizi nasıl takdim edecektik?

İlişkimiz hakkında konuşmaktan kaçınmayı önerdiğimde, "Onlara yalan söylemek istemiyorum," dedim Niki'ye. "Bu karşılaşma herkes için çok tuhaf olacak. Bize karşı güvensizlik yaratacak şeylerden bahsetmemeliyiz."

Kapının önünde dururken boğazımla midem arasında büyük bir taş bloğu sıkışmış gibi hissettim ve tereddüt ettim. Belki de bu pek de iyi bir fikir değildi. Niki soru sorar ya da bir şey bekler gibi beni izledi. Kapıyı çaldım. İçeriden ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldığında Leo orada duruyordu. Bu yakınlıktan sakalının yanağından çenesine ve oradan da boynuna uzanan bir yara izini kısmen örttüğünü görebiliyordum.

Kimse kımıldamadı. Dostane fakat tedirginlik içinde birbirimize baktık, derken Leo'nun alt çenesi titremeye başladı. Ağlamak istemiyordu fakat gözleri parladı ve yaşlar boşaldı. Benim gözlerim de yaşlıydı fakat onun gözyaşlarının benimkinden çok daha büyük, okyanustan daha derin olduğunu biliyordum.

Leo kollarını uzattı, ellerini omuzlarıma koydu, gözlerimin içine baktı ve sadece kelimeleri hafif bir Kuzey Amerikalı aksanıyla uzatarak İbranice, "Küçük Miki, ne kadar büyümüşsün," dedi, beni göğsüne çekti ve hıçkırmaya başladı.

Şaşkına dönmüştüm. Burada neler oluyordu? İbranice? "Küçük Miki?" Niki'yle göz göze geldim. Bana şefkat ve sevgiyle bakıyordu, onun gözlerinde de yaşlar vardı fakat ufacık bir gülümseme belirtisi de fark etmiştim.

Leo biraz geri çekildi, bir elini omzumda bırakarak gözyaşlarını

sildi ve tekrar İbranice, "Lütfen içeri gel. Diane seninle tanışmayı çok istiyor," dedi.

"Benimle tanışmaya istekli" nasıl oluyordu? Benim onun hayatına geri dönen oğlu olduğumu düşünmüyor muydu?

Leo'nun eli nazikçe sırtıma kaydı ve beni içeriye sürükledi. Önümde, duvarda diplomaları ve fotoğrafları gördüm; holün diğer ucunda solda merdiven ve sağ tarafta oturma odasına inen iki basamağın olduğu yerde, mumlarla *menorah*'ın olduğu vitrin duruyordu; onların üstünde, şimdi aydınlıkta parlak renkte olduğunu gördüğüm Şalom tabelası vardı. Oturma odasının girişinde daha önce şöyle bir gördüğüm ve fotoğraflardan tanıdığım iyi görünümlü kadın, Ron'un annesi Diane duruyordu. Beni ışıldayan gözler ve sıcak bir gülümsemeyle, ellerimi ellerinin arasına alarak ve bana yanağını uzatarak karşıladı. Bu bir annenin uzun zaman önce yitirdiği oğlunu karşılama şekli değildi. Benimle tanıştığına ne kadar mutlu olduğunu söylerken kullandığı nazik kelimeler İngilizce'ydi. Holden biraz daha karanlık olan oturma odasına girmemizi işaret etti. Leo ve Niki arkamızda, iki basamağı onunla beraber indim.

Odada derin bir koltuğa gömülmüş halde Udi oturuyordu. Nefesim kesildi. Ne işler çeviriyordu? Benim için nasıl bir tuzak kurmuştu?

Udi ağır ağır kalktı. Keçisakalı –benim bıyığım gibi– artık yoktu fakat tıraş olmamıştı ve doğruca havaalanından buraya gelmişe benziyordu. Bana elini uzattı.

"Şimdi dinlemen gerekiyor," dedi sessiz bir şekilde, elimi hafifçe tutarak. "Bilmediğin çok şey var. Li'or anlatsın."

Li'or? Bu ismi nereden duymuştum?

Derken aklıma geldi. "En sonunda Li'or'un haklı olduğu ortaya çıkacak," dediğini duymuştum annemin babama. Aklım hâlâ daha resmin tamamını göremeyecek kadar karışıktı.

Niki ve ben bir divana oturduk, Leo'yla Diane bize dönüktü, Udi de boyutlarına uyan koltuğa geri gömüldü. Leo şerefimize açtığı yeni bir Alberta Premium şişesinden bize içki doldurdu. "Kanada viskisi henüz hak ettiği takdiri görmüyor fakat bu iyi, gerçekten iyi," dedi daha çok sessizliği bozmak için.

Kadehini kaldırdı ve "Bir araya gelişimize. L'Chaim[19]," dedi. İçkisini yudumladı ve dudaklarını büzdü.

19 (İbr.) Sağlığınıza.

Leo adımı söylediği ve bana sarıldığı anda içimde yükselen, Diane hakkında konuştuğunda kuvvetlenen ve Udi'yi gördüğümde neredeyse erimiş olan kuşku, viskimi bitirdiğimde damağımda belirgin bir tat bıraktı ve mutlak bir berraklık zihnime yayıldı.

"Diane de anlayabilsin diye İngilizce konuşacağım," dedi Leo fakat Diane hemen İbranice pratik yapmak istiyorsa sorun olmadığını çünkü "buna zaten ihtiyacı olacağını" ve zaten hikâyeyi baştan sona bildiğini söyledi. Yalnızca bir çocuğunu yitirmiş bir çiftin yapabileceği şekilde sevgi dolu, mahrem ve hüzünlü bir göz teması kurdular. Leo bana baktı ve Niki'yi görünce yine de İngilizce konuşmaya karar verdi.

"Yom Kippur Savaşı'nın ardından başka seçeneğim yoktu. Tomer'in yaşam ve ölüm arasında gidip geldiğini gördüğümde, etleri tamamen yanmış bacağının kemiklerini gördüğümde. Onun acı içinde çığlık attığını duyduğumda, büyükannenin büyük ıstırabını gördüğümde, hayatımda tanıştığım en kahraman adam olan –küllerinden doğan bir anka kuşu– büyükbabanın çaresizlik içinde ağladığını gördüğümde ve yanmış, yarı ölü haldeki kocasıyla, onu hayatta tutan bütün o tüpler, geçireceği ameliyatlar ve doku nakilleriyle artık hayatının nereye gideceğini bilmeyen Riki'nin yüzündeki büyük tedirginliği gördüğümde buna tekrar dayanamayacağımı biliyordum."

Leo kendine bir bardak daha doldurdu ve boğazını Kanada viskisiyle ıslattı. Bu duraklamayı Niki'ye anlatmak için kullandım: "Elbette Riki ve Tomer'in benim annemle babam olduğunu biliyorsun." Leo bunu onayladı: "Evet, yengem ve ikiz kardeşim."

O konuşmaya başlamadan bir dakika önce hepsini biliyordum. Bunu beni kapıda karşılama şeklinden yakalamıştım fakat içselleştirmeyi birkaç dakikalığına ertelemiştim. Aynı zamanda babamla büyük benzerliğini –burun, gözler, alın, sakal ve yara izlerinin saklanmadığı her şeyiyle– görüyordum. Yine de onun sanki her şeyden haberdarmışım gibi neredeyse olağan bir tutumla söylediği kelimeler, kafama çekiç darbeleri gibi indi. Babamın ölü ikizi burada, Toronto'da canlanmıştı.

Her şey zihnimde birbirine bağlanıyordu. Daha çocukken nasıl amcamın –varlığı benden uzun bir süre gizlenmişti– öldüğüne inanmaya yöneltildiğimi fark ettim. Babam onun hakkında konuşmayı kesinlikle reddettiğinde. Büyükbabamla büyükannemin kucaklarında ikiz bebekleriyle fotoğraflarını elimden aldığında. Kırpılmış ve kesik bir çocuk

elinin görülebildiği fotoğrafları hatırladım. Zihni ölümle ve büyükbabasıyla büyükannesinin kaçtığı krematoryumun dumanlarıyla, büyükbabasıyla babasının katıldığı ve babasının ağır biçimde yaralandığı savaşlarla dolu bir çocuğun mantığıyla, amcamın öldüğüne nasıl karar verdiğimi anladım.

Leo konuşmaya devam etti: "Ve bunun üstüne ülkeye dair hayal kırıklığım geldi. İstihbaratımızın yaklaşan savaşı göremeyişi, kimsenin okumak istemediği fakat duvara kocaman harflerle yazılmış bir uyarı gibiydi. Bilgiyi sınırdaki askerlerine iletmeyen ordu. Golda Meir, ordumuz tarafından yapılacak sonsuz öncelikli bir saldırıyı onaylamayacak kadar Amerikalılardan korkan başbakan. Moşe Dayan, bir aslandan kediciğe dönen savunma bakanı. Generallerin savaşı ve onlara 'o kokuşmuş Araplar'ı devirmenin bir dakikadan fazla sürmeyeceğini düşündüren uçsuz bucaksız kibirleri."

Monolog devam etti: "Uğursuz bir hastalığın aramızda yayıldığını fark ettim. Arapların arasında da uğursuz bir hastalık çıkmıştı. O zamana kadar belli bir dereceye kadar baskılanmış nefretleri artık tüm gücüyle patlıyordu. Kanser belli bir bölgeyle sınırlıysa cerrahi müdahaleyle alınabilir ve hasta kurtulur fakat eğer hastalık salgı bezlerine ve kemiklere yayıldıysa herhangi bir şey yapamazsınız. Televizyonda, güçlerimiz Kahire'ye yalnızca yüz kilometre kala durduğunda Mısırlıların zafer kutlaması yaptığını, yalnızca otuz kilometre mesafede şehrin eteklerini bombalarken Şam'da zafer kutlamalarını gördüm ve anladım: Hastalık beyinlerine yayılmıştı. Ne kadar güçlü olursak olalım bir savaş daha ve onun arkasından bir savaş daha olacaktı – çünkü beyinlerindeki tümör onlara her zaman galibiyete ulaşmak üzereymişler hissini verecekti. Büyük resme baktıklarında –aralarında bir milyondan fazla Arap'ın da yaşadığı, bölünmüş ve kendine aşırı güvenen birkaç milyon Yahudi'yi çevreleyen yüz milyonlarca Arap– bunun yalnızca bir zaman meselesi olduğunu nasıl anlayamazlardı? Fakat üzgünüm, konu bu değil." Bardağında kalanı yuvarladı ve kendine bir bardak daha doldurdu.

"Devlet benim için ikincil bir meseleydi. Ona ihanet ettiğimi hissediyordum fakat esasen aileme ihanet ediyordum. Ebeveynlerimin nereden geldiğini ve neler çektiğini sana anlatmama gerek yok. İkinci Dünya Savaşı sonrasının koşullarında, İsrail'in Bağımsızlık Savaşı ve devletin ilk kemer sıkma yıllarında bizi dünyaya getirmenin ve

yetiştirmenin güçlüklerini hayal dahi edemiyorum. Tüm bunlardan sonra, ülkeme inancımı kaybettiğim ve ayrıldığım için beni affetmeyeceklerini biliyordum, Tomer'in de. Ondan geri kalmama ya da başarısız olmama asla izin vermezdi. Tamamıyla onun gibi –bir savaşçı ve bir kazanan– olmamı istiyordu ama ben içimden öyle olmadığımı biliyordum. Ben bir kahraman değildim. Ben babamın o genlerini almamıştım. Bunun için yapacak bir şey yoktu."

Söylediği şeyi tümüyle anladım. Tamamen onun gibi hissettim. Doğrudan bana hitap eden sözlerini susamışçasına içtim.

"Benim de başımdan çok şey geçmiş olmasına rağmen, Tomer'e olanlardan ötürü beni affetmeyeceklerini biliyordum. İşte, burada," diye karışık sakalının arkasında saklı olan ve boynundan gömleğinin altına kadar uzanan yara izlerini işaret etti. "Bunlar da savaşın başında bir tankta olan yanıklar fakat bunlar babanın başına gelenlerle kıyaslanamaz. Bunlar boynumda ve göğsümde ikinci derece yanıklardı. Yüzümde birkaç nokta hariç yalnızca birinci derece yanıklar vardı.

"Tomer de savaşın sonuna doğru ağır şekilde yaralandığında ve o zaman yaşayıp yaşamayacağı da kesin değildi, ebeveynlerimiz hepten yıkıldılar. Ölüm kamplarından çıkar çıkmaz, yeni bir hayata başladıklarında kendilerinin ve çocuklarının hayatının uzun bir savaş olacağını düşünmüyorlardı, bunu anlayabiliyorsundur. Babamın –senin büyükbaban– tekrar savaşmak zorunda kaldığı Bağımsızlık Savaşı sona erdiğinde ve devlet bir nitelik kazandığında babanla ben üç yaşlarında çocuklardık, ebeveynlerimiz artık bir huzur ve bolluk durumuna ulaştıklarına karar verdiler. Hatta isimlerimizi yeni İsrailli isimlerle değiştirdiler, Tomer ve Li'or olarak."

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce ekledi: "Belli ki o günlerden kalan belgeleri görmemişsin. Doğduğumuzda bize, ikisi de Soykırım'da öldürülen iki büyükbabamızın ismi verildi. Moshe babamızın babası ve Shlomo, annemizin babası. Eğer babanın kimlik kartına bakarsan ona verilen ismin Tomer Moshe olduğunu göreceksin. Benimki Li'or Shlomo'ydu.

"Büyük umutları vardı fakat bu umutlar altüst olduğunda hayalleri uğruna savaşmaya devam etmeye gönüllüydüler. Onların bakış açısına göre anavatanı terk etmenin affı yoktu. Onların gözünde ve benim de gözümde, ben savaş alanından firar etmiş, başka yerde olsa doğrudan vurulacak biri gibiydim."

"Tüm yaptığın göç etmekti. Bu kaçmak değil," dedi Diane bizi rahatlatmak için, Leo'ya da daha önce defalarca söylediği bir şey olmalıydı.

"Hayır, hayır," diye reddetti Leo kendine verdiği bu cezayı rahatlatma çabasını. "Ülke bir savaş alanıydı, hastanelerde ve sınırlarda. Halen bir savaş alanı. Sen, Miki, senin de savaşman gerekti. Sen Lübnan'dayken anneni işyerinden arardım, bana senden haberler verirdi."

Ben de kendi viskimi yuvarladım ve yeniden doldurması için bardağımı ona verdim. Etrafıma baktım. Eli elimde olan Niki solgundu. Diane nazikçe Leo'nun sırtını okşuyordu, yüzü merhamet doluydu. Udi koltuğuna gömülmüştü, içine kapanmış bir hali vardı, rengi kül gibiydi.

"Tomer gerçekten beni hayatından çıkardı," diye devam etti Leo, boğazı düğümlenerek. "Babam da öyle. Kim kimi kışkırttı bilmiyorum." Sesi gitti. Diane ayağa kalktı ve kafasına sarılmasıyla Leo onun göğsüne gözyaşlarını boşalttı. İki defa konuşmaya çalıştıysa da yapamadı, kendine bir içki daha doldurduğunda Diane bardakla şişeyi ondan aldı ve bir şişe suyla geri döndü. Gözlerim yere doğru kaydı. Niki'nin titreyen elinden ağladığını anlayabiliyordum, Udi'nin yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Başka birinin, en azından komutanımın, bu melodramı dışarıdan görebildiğine inanmak istiyordum.

Leo büyük bir yudum su aldı ve tekrar konuşmaya başladı: "Her zaman benden daha hızlı olan baban çoktan bir eş sahibi olmuştu. Ve küçük bir kız, Tzipi. Ve çok kısa zaman sonra sen de sahneye çıktın. Sizin tüm o kömürleşmiş etten ve acıdan nasıl yapıldığınızı yalnızca Tomer ve Riki anlatabilirdi. Annemle babam Tomer'in etrafında arılar gibi vızıldardı, verebildikleri tüm sevgiyi ona verirlerdi ve ona yaklaşan her kimse sokulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hastanelerde ve rehabilitasyonda cehennemi yaşadı. Başka başka operasyonlar ve başka başka deri nakilleri. Enfeksiyonlar geri gelmeye devam etti, yaşayıp yaşamayacağı kesin değildi ve kimse tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini söyleyemiyordu – ameliyatı tamamlanıncaya kadar ayaklarının üstüne kalkması yasaktı ve bunu tekrar yapıp yapamayacağı da belli değildi.

"Beni yanlış anlama, aylarca anne babamla ve Riki'yle dönüşümlü olarak Tomer'in başında bekledim. Kendi tedavilerimi tamamen bıraktım. Tomer'in durumu o kadar kötüydü ki benim yaralarım önemsiz

görünüyordu. Belki bana değil ama etrafımdaki insanlara öyleydi. Annem ve babam kendilerini bana tamamen kapattılar, tüm görebildikleri Tomer'di ve benimle bağlantı kurmaları gerektiğini düşünmüyorlardı. Deri nakillerinin nasıl göründüğünü Tomer'in üstünde gördüğümde bunun yerine sakal bırakmaya karar verdim. Ve sakal biraz gürleşip uzayarak tüy çıkmayan yaraları kapadığında neredeyse görünmez oldular. Benim de zor zamanlar geçirdiğimi yalnızca Riki gördü ve beni dinlemeye istekliydi. O müthişti. Fakat bakması gereken küçük bir kızı, yaralı kocası ve ebeveynleri vardı, üstelik hamileydi. Bana ayıracak fazla zamanı yoktu. Giderek yalnızca kendimin ve kâbuslarımın –olanlar ve olacaklara dair– olduğu içime çekildim."

"Bizim neslimiz kafa doktorlarına koşmadı, kimse travma sonrası stres bozukluğunu duymamıştı; bu ifade tamamen çökmüş ve iş görmeyen askerlere yönelikti. Yalnızca onun başına gelenlerden ve normal yaşamı önemsiz hale getiren şeylerden değil, aynı zamanda açık bir şekilde olacağını gördüğüm şeyler yüzünden de, benim gibi herhangi bir şeyin bir anlamı olmadığını düşünmeye başlayan bir adam için geçerli değildi."

"Yaşama arzumu kaybetmiştim. Savaş biter bitmez yeniden açılan üniversiteye hiç geri dönmedim. Öyle sarsılmıştım ki savaş hakkındaki komplo teorilerine bile inandım. Onları biliyorsun, değil mi?" İlk defa donuk gözlerle dönen Udi'ye baktı. "Saçmalık olabilirdi fakat Golda ve Dayan'ın Mısırlılar ve Amerikalılarla işbirliği yaptığı düşüncesi devlete karşı son güvenimi kaybetmem için yeterliydi. Kendimi tamamen yalnız hissediyordum."

Bunaltıcı bir sessizlik hâkimdi. Kimse kıpırdamıyordu. Kimse kurumuş dudaklarını bile yalamadı. Her birimiz kendi ruhumuza kulak vermiştik; amcam Leo –Li'or– Shlomo neredeyse fısıldayarak monoloğunu sürdürdü:

"Tomer hastanede geçirdiği neredeyse altı aydan sonra eve taşındığında ve küçük oturma odanız küçük bir hastaneye dönüştüğünde ziyaretlerim gitgide azaldı. Gerçekten oraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Ve sen doğduğunda artık gerçekten orada olamazdım. Bana ihtiyaçları vardı, biliyorum. Riki bir sana, bir Tzipi'ye bir babanın yatağına koşturuyordu. Ve geçirdiği onca ameliyattan sonra, sen mi daha çok bağırıyordun yoksa baban mı, emin değilim. Bana ihtiyaçları vardı fakat orada yaratılan yeni hayat, harika kadın, yaralı

adam, küçük kız, yeni bebek, yaşlı ebeveynler arasındaki yakınlık hepsini koca bir mıknatıs gibi bir araya çekerken beni uzağa itmişti. Endişelerimden başka hiçbir şeyim yoktu. Kaçmaya, mümkün olduğunca uzağa kaçıp gitmeye karar verdim.

"Ve meleğim tam bu sırada devreye girdi." Şimdi yüzü yumuşamıştı, gözlerini Diane'e çevirmesiyle yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, onun elini eline aldı. "O, yara izlerinin ardındaki ruhu görebildi. Bir yılın ardından evlendik ve bir yıl sonra Ron doğdu. Ona tankta, benim yanımda ölen iyi bir arkadaşımın ismini verdik. Adını her söyleyişimde arkadaşımı ve beni uzaklaştırmak için çok çalıştığı savaşı ve diğer her şeyi hatırlayacağımdan endişe etmesine rağmen Diane kabul etti çünkü kulağa burada da iyi gelen bir isim. Bir dişçilik okuluna kabul edildikten sonra beni bebeğin bakımından bile muaf tuttu. En sonunda yeni bir hayat yaşamaya başlamıştım."

"Ya babam? Onu bir daha hiç görmedin mi?" diye sordum bunaltıcı sessizlik tekrar başladığında.

"Onu gördüm fakat o beni hiç görmedi," derken üzgün bir şekilde gülümsedi Leo. "İlk seferi Sedat'ın İsrail ziyaretinden sonraydı. Diane'le televizyonun karşısına oturduk, el ele tutuştuk, gözyaşları dökecek kadar heyecanlıydık. Belki yanlış davranmış olabileceğimi, belki de umut olabileceğini söyledim ve neler olup bittiğini görmek için İsrail'e gitmek istedim. Gittim de. Havaalanından telefon ettim ama Tomer sesimi duyduğunda telefonu kapadı. Tekrar aradım, Riki açtı. Bana ne diyeceklerini tartıştıklarını duydum. Riki bir aile buluşmasına zemin ayarlaması için ona zaman tanımamı istedi, ben o süre içinde ortak arkadaşlarımız olan Ada'yla Kobi'de kalacaktım, onları tanıyor olmalısın. Riki kısmen başardı. Babam ve Tomer kabul ettiler fakat yalnızca onlara temelli geldiğimi söylemem şartıyla. Bunu o sırada söyleyemezdim. Annem kabul etti, Ada ve Kobi'nin dairesinde buluştuk. Annem, annen, ablan Tzipi ve sen. Riki, Aliza'ya hamileydi. Sen üç yaşındaydın. Bunu hatırlayabileceğini sanmıyorum."

Hatırlamıyordum. Fakat bir anda ve son derece yoğun bir şekilde İsrail'den sonsuza dek ayrıldığım ortaya çıkarsa babamın ne kadar acı çekeceğini fark ettim.

"Onlara Ronnie'nin yeni resimlerini gösterdim. Doğduğundan beri onlara resimlerini yolluyordum ve herkes sana nasıl benzediğinden bahsediyordu. Genetiğin ürettiği şey buydu. Baban ve ben tek

yumurta ikiziydik, sen ona benziyordun, Ron da bana benziyordu. Annem Ron'a bir denizci üniforması getirdi, senin için aldığının aynısından."

Ron'un teknedeki ve benim Hayfa sahilindeki resimlerimizi hatırladım.

"Benim için başarılı bir ziyaret değildi, Riki yanında ortadan kesilmiş fotoğraflardan bir yığınla havaalanına beni görmeye geldiğinde uçurumun ne kadar derin olduğunu kavradım. Tomer'in hepsinden kesildiği fotoğrafların bazılarında babamla, bazılarında annemleydim. O fotoğraflar halen bende. Diğer yarılarının annenlerde olması gerekir."

O konuşurken Diane bir dolaba gitti ve tüm kesilmiş fotoğrafların düzgün bir şekilde yapıştırıldığı bir albüm çıkardı. Hemen evdeki fotoğrafların eksik yarıları olduklarını anladım. Bazılarında kolu kesilmiş bir vücut vardı, eksik kol evdeki fotoğraflarda görünüyordu ve diğerlerinde babama ait küçük bir el vardı ya da bildiğim fotoğraflardan kaybolmuş, onun ebeveynlerinden birine ait büyük bir el.

"Benim için büyük fakat kalbimi yaralayan bir hediyeydi," dedi Leo, biz Niki'yle fotoğraflara bakarken. "Görüyorsunuz, Tomer'le ben hep böyleydik." Ve parmakları birbirine kenetleyip sıktı. "Bir an olsun ayrılmadık. Çocukluğumuzda, gençliğimizde, gençlik hareketi yürüyüşlerinde. Annemiz okulda bizi farklı sınıflara koyduklarında dahi ortalığın altını üstüne getirirdi fakat bunun yararı olmadı. Bir seferinde – beni duyabiliyor musun Diane," diye seslendi Diane kahve yapmaya gittiğinde. "Bir seferinde başka bir okuldan, bizim yaşımızda fakat mahallenin kâbusu olarak bilinen genç bir haydut bela çıkarmak için okul bahçesine geldi. Teneffüs başladığında dışarıya ilk ben koşarak çıktım ve ona tosladım, üstüme çıkıp beni dövmeye başladı. Bir sebebe ihtiyacı yoktu. Herkes etrafta dikilmiş izliyordu, kimse araya girip dayak yemeye cesaret edemiyordu. Beni yere yatırdı, üstüme oturmuş beni yumrukluyordu. Sonra birdenbire yok oldu, gerçekten yok oldu. Tomer dışarı çıkmış ve hiç düşünmeden onu koltukaltlarından kavrayıp uzağa fırlatmıştı. Bir saniye içinde ikimiz de onun üstündeydik, onu dövüyorduk." Tam olarak "öldür onu" anlamına gelen İbranice bir cümle kurdu ve kendinden çok hoşnut bir şekilde Udi'ye baktı. "Birlikte iyi bir Mossad ekibi olurduk, değil mi?"

Ağzımdaki tükürük kurudu. Ne biliyordu? Fakat Leo'nun kendi hikâye anlatma şekli vardı.

"İki yıl sonra bir kez daha denedim. Bu kez Diane'le Ronnie de benimle birlikte geldi. Üniversitede son yılımdı ve İsrail'de yaşama olasılıklarına bakmak istiyorduk. Annenle babanı aramadan önce tüm şehirleri, semtleri gezdik, arkadaşlarla buluştuk ve Diane olmaz demedi. Ülkede iyimser bir atmosfer vardı. Fakat babanla büyükbaban dedi ki: 'Önce gelip burada yaşayacağını söylesin.' Bunu suratıma inen bir şamar olarak aldım. O dik başlılık, aşırılık, güvensizlik."

Belki de onları savunacak bir şey söylemeliydim fakat Leo'nun tam olarak neden bahsettiğini biliyordum ve ne kadar acı verici olursa olsun onun yanında olduğumu hissediyordum.

"Annemle babamın evine gitmeye karar verdim. Ronnie'yi görmenin babamı yumuşatacağını düşündüm. Ne de olsa onun torunuydu. Fakat sonuç berbattı. Babam bağnaz, cahil yaşlı bir adam olduğunu gösterdi. 'Bak, sana çok istediğin aile adını yaşatacak küçük bir Friedlich getirdim,' diye bağırdım ona fakat o 'küçük bir Simhoni'ye ihtiyacım olduğunu, Friedlichlerin Soykırım'da öldüğünü' söyledi. Ancak Yom Kippur Savaşı'ndan sonra babanla ikisi İbrani ismi Simhoni'yi almışlardı. Bu Siyonist bir hareket, Bağımsızlık Savaşı'nın arkasından babanla benim adlarımızı İbrani isimleriyle değiştirdikten bir sonraki aşama mıydı, yoksa bir haham babanın iyileşmesi için sihirli bir yol olarak bunu mu önermişti bilmiyorum. Sen zaten bir Simhoni olarak doğdun ve babamla baban da görebildikleri her belgeden Friedlich ismini çıkardılar. Orada yeni bir ailenin kurulmuş olduğuna karar verdiler – bir kahramanlar ailesi fakat bu benim kendi gözlemim. Dışlanmış, reddedilmiş hissediyordum."

Annemin bana kızlık soyadını anlatırken çok mutlu olduğunu hatırlıyordum; babamsa, daha önceki soyadımızın ne olduğunu sorduğumda, ister Yahudiler kendileri seçmiş ister Yahudi olmayanlar vermiş olsun, o Yahudi Diasporası isimlerinin hiçbir anlama gelmediğini söyleyerek beni terslemişti. Önemli olan İsrail'de kendi seçtiğimiz İbrani ismi, demişti. Fakat aslında yalnızca mutlu anlamındaki "Diaspora" ismi Friedlich'i İbranice mutlu kelimesinden gelen Simhoni'ye tercüme etmişlerdi.

Yalnızca orijinal "sürgün edilmiş" Yahudilerin aile adını korumakla kalmamış, aynı zamanda İbrani ismi Li'or'u daha tipik bir Amerikan Yahudisi ismine kısaltmış olan Leo devam etti:

"O yılın sonunda mezun oldum ve bir klinik açtım, ondan sonra hayatım kendi yoluna girdi. Büyük bir yürek sancısıyla kendimi

neredeyse geçmişimden, ailemden ayırmayı başardım. Sanki bir uzvum kopmuş gibi hissettim fakat yoluma devam ettim ve kendi ailemi kurdum. Yine de Tomer'in Ottawa'da bir işe girdiğini duyunca sanki devasa bir mıknatıs tarafından oraya çekildim. Yalnızca kısmi bilgim vardı ve Diane gitmememi öğütledi," dedi Leo ona sevgi dolu bakarak. "Burada yaşayıp da bizimle iletişime geçmedilerse, bunun kayıp bir dava olduğunu söyledi. Günlerce sanki şans eseriymiş gibi karşılaşmayı ve bağımızı yenilemeyi umut ederek İsrail konsolosluğu civarında dolaşıp durdum. Ve bir kez onu gördüm. Kalbim yerinden fırlayacaktı; ona doğru yürümeye başladım fakat birden yanımda genç bir adam belirdi, bir güvenlik, beni durdurdu ve kimlik istedi. Baban bu arada ortadan kayboldu ve ben de mahcup, hüsrana uğramış, tükenmiş bir halde Toronto'ya geri döndüm.

"Yıllar sonra, annemle babamın durumunun kötüleştiğini ve huzurevine yattıklarını duyduğumda onları tekrar ziyaret ettim. Babam o sırada görme yetisini iyice kaybetmişti, beni Tomer'den ayıramıyordu ve elimi tuttu. Mutlu olmak yerine kendimi bir hırsız gibi hissettim. Yakub'un İshak'a Esau'ymuş gibi davranması gibi. Şiva haftasında tekrar geldim fakat dram istemiyordum, bu yüzden Riki'ye geldiğimi söyledim, Tomer'e o söyledi. Tam ben geldiğim sırada gitti ve ben onu giderken gördüm. Biliyorsunuz, biz ikiziz fakat sakalıma ek olarak mekânlar da insanlara bazı şeyler yapar. Onu izledim. Sert, savaş yorgunu, içine kapanmış görünüyordu. Burada insanlar açık olma eğilimindedir."

Ruhumun derinliklerinde amcamın acısını ve hikâyesini anlatma ihtiyacını anlıyordum fakat en önemli kısma gelmek istiyordum. Bana en önemli gelen kısma. Derin bir nefes aldım ve sordum: "Ya Ron'a ne oldu?"

Leo ve Diane, ikisi birden iç çektiler. Niki de doğruldu. "Ronnie benim Amerikan rüyamdı," dedi Leo. "Eğer babam Filistin yerine Kanada'yı tercih etmiş olsaydı benim büyüyeceğim gibi büyümesini istedim." Kendi düşüncelerimin onun ağzından duyduğuma şaşırmıştım. "Ve bizi hüsrana uğratmadı. İyi bir öğrenci, iyi yetiştirilmiş bir oğlan çocuğu, olağanüstü bir atletti – Niki sana bundan bahsedebilir, onun kız arkadaşıydı."

Niki'nin rengi attı. "Ona söyledim," dedi ve sesinin tonundan bana anlattığıyla ikisinin arasında olanların farklı olduğu belliydi.

Diane hikâyeye karıştı: "Ronnie, nasıl söylesem, özgür ruhlu biriydi. Sporu seviyordu fakat profesyonel olacak kadar iyi değildi. Belki de onu bir şeyde olağanüstü başarılı olmaya zorlamamız bizim hatamızdı. Hayatı rahat yaşamasını istedik. Lisede futbol takımının kaptanı olmak istediğine karar verdiğinde ve her gün saatlerce çalışmaya başladığında Leo bundan endişelenmişti bile."

"Çünkü buna rahat yaşamak denmez," diye söze karıştı Leo ve "Babasına karşı bir isyan hareketi olarak İsrail Ordusu'nda bir elit birliğe girmek istemesinden korkuyordum," dediğinde beni tekrar şaşırttı. İçimdekinin babamın değil amcamın, yani Leo'nun ruhu olduğunu ve zihnimi meşgul edenin onun fikirleri olduğunu hissettim.

"Kısacası, Varsity Blues'dan onu hiçbir profesyonel takım seçmedi," diye devam etti Diane. "Biraz çevre bilimi, biraz antropoloji ve karşılaştırmalı kültür çalışmaları yaptı, insanları ve mekânları sevdi fakat kendiyle ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Sanıyorum Niki de aynısını düşünüyordu, öyle değil mi Niki?"

Niki kızardı ve cevap vermedi.

"Mezun olduktan sonra, 'Tüm İsrailli gençler askerden sonra uzun bir yolculuğa çıkar,' diyerek büyük dünya turuna çıktı. Bu arada liseden mezun olduktan sonra ve üniversitedeki ilk yılından sonra, hatta diplomasını aldıktan sonra bile İsrail'e gidip askerlik yapmak istedi fakat Leo bunu duymamazlıktan geldi."

"Liseyi bitirdiğinde İsrail Ordusu halen Lübnan'daydı," diye kendini savundu Leo. "Sana bunu anlatmama gerek yok, oradaydın. Annenle konuştum ve orada neler olduğunu tam olarak biliyordum. Benim ve elbette kardeşimin de başına gelenler yeterli değil miydi? Oğlumu da mı göndermem gerekiyordu? Lübnan'da yaşadıklarından sonra bunu söylediğim için beni affet," dedi, Diane elini onun kalçasına bastırırken, "ama ben kararımı savaşlardan kaçmaktan yana verdim. Yani ben bir korkağım. Tamam, ve İsrail'den kalkan o uçağa bindiğim günden beri bunun bedelini ödüyorum. Bu yüzden oğlumun sırtından bir kahraman mı olmalıydım?"

Leo üzgündü, Diane onu sakinleştirmeye çalıştı. Konuşmasına devam etti:

"Anlık bir kararla, sanki kendisinden kaçıyormuş gibi seyahate çıktı ve uzattı da uzattı. Önce Çin'e, Laos'a ve Vietnam'a gitti, Hindistan'a ve uyuşturucuya..."

Leo hikâyeyi devraldı: "Hayatımızdan çıktı. Hindistan'da olduğunu biliyorduk. Bazı araştırmalar yaptım ve uyuşturucuya bulaştığını anladım. Oraya gittim. Onu öyle görmek çok berbattı. Beni tanımadı. Hatırlamadı ya da bizim Ronnie'miz, oğlum olduğunu kabul etmek istemedi. Bir baba için korkunç bir şey. Kafasının çok karışık olduğunu gördüm fakat benimle gelmeyi reddedecek kadar bağımsızdı. Onu bir rehabilitasyon merkezine yatmaya ikna etmeyi başardım ve onu orada bıraktım. Planım bir ay sonra geri dönmekti – o süre boyunca onunla orada kalamazdım, burada tedavilerinin ortasında hastalarım vardı. Fakat sonra kayboldu. Enstitüden bilgi aldığımda bana tüm söyledikleri, sorunun uyuşturucu olmadığıydı. Bağımlılığından kurtulmuştu fakat kendini halen toplayamamıştı."

Leo'nun ciddi bir suçluluk hissiyle mücadele ettiğini görmek kolaydı fakat onun yerine Diane konuşmak istediğinde elini onun koluna koydu ve devam etti:

"Sina'da olduğunu keşfetmemiz uzun zamanımızı aldı ve onu aramak için Mısır'a gittim. Resmiyle bir Bedevi kabilesinden diğerine dolaştım. Hiç kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Ondan hiç iz yoktu. Bir süre sonra bana düşmanca davranmaya başladılar, bu yüzden araştırmayı benim yerine sürdürecek birini tuttum ve Kanada'ya döndüm."

"Hayatlarımızı araştırmaya adamakla kızımızı ve torunumuzu kaybetmek ya da bu işi bizim yerimize yapmaları için profesyonellere para ödemek ve eğer mümkünse hayatlarımıza devam etmek arasında bir seçim yapmamız gerekti," dedi Diane, "ve bu gerçekte mümkün değildi."

"Hayır, hiçbir zaman eskiden olduğumuz gibi olmadık, altı ay sonra oraya geri döndüm fakat hiçbir sonuç alamadım," dedi Leo başını öne eğerek. "Bir oğul kaybettiğimi hissettim ve bu keşke *milhamot Yisrael* sırasında –İsrail'in savaşlarında– olmuş olsaydı, daha iyiydi." İki kelimeyi İbranice söylemişti. Ve devam etti: "Ancak dün gece, Udi aradığında gerçekte neler olduğu belli olmaya başladı."

"Burada söze girmeme izin verin," dedi varlığını neredeyse unutmuş olduğum Udi. Bunu ona uymayan bir nezaketle söylemesine rağmen Diane ve Leo ona izin verdiler. Tüm gözler onun üstündeydi; koltuğunda doğruldu.

"Neredeyse üç yıl önce –tam tarih kaydı yok– Sina'dan bir grup Bedevi Eilat'ın kuzeyinden İsrail'e geçtiler. Ron onlarla beraberdi, onu

Mısır sınırına paralel uzanan yolun, Route 12'nin kenarında bıraktılar. Yoldan geçen insanlar onu görüp polisi aradılar. Üstünde belgeleri yoktu, iletişim kuramıyor ya da kimliği hakkında bir şey söyleyemiyordu. Eilat'taki hastaneye kaldırıldı, büyük olasılıkla doz aşımından kaynaklı bir çözülme hali içinde olduğu teşhis edildi. Bir zaman geçtikten sonra kendisi hakkında hâlâ hiçbir şey hatırlayamadığında, durumu daha kesin bir şekilde, insanın kimliğinden tamamen koptuğu bir çözülmeli füj olarak tanımlandı. Ciddi bir travma sonucu olabilen bir şey ve uyuşturucu buna zemin hazırlayabilir."

Yani Ron ölmemişti! Ron hayattaydı!

Kavradığım şey bilincimi bıçak gibi kesti. Gözlerim şaşkınlıkla açılarak oturduğum yerden adeta sıçradım. Derken başka kimsenin kımıldamadığını gördüm. En son ben öğrenmiştim. Burada neler oluyordu? Udi'nin bana yalan söylediğini çoktan kavramıştım da, Niki de mi bu sırra dahildi? Gerçek hikâye neydi?

Udi ne kadar bozulduğumu gördü, kolumu daha da sıkan, neredeyse hareket etmemi ya da bir şey söylememi engelleyen Niki gibi muhtemelen o da bunu bekliyordu. Udi devam etti:

"Çok uzun bir süre kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Bir psikiyatri kliniğinde yatıyordu. Birkaç aylık tedavinin ardından iletişim kurmaya başladı ve Kuzey Amerika İngilizcesi konuştuğu ortaya çıktı fakat adını veremiyordu. Durumundaki değişim çok yavaştı."

Udi onun hikâyesini kronolojik sırasıya göre anlatmak istiyordu fakat Diane oğlunun mevcut durumu ve nerede olduğuyla ilgili detayları öğrenmek istedi. Udi hemen Ron'un yakın zamanda kim olduğunu hatırladığı netlik anları yaşadığını ve görünüşe göre iyileşme yolunda olduğunu söyledi. Hayfa yakınında, iyi bakım altında, benzeri vakaların tedavi edildiği bir klinikteydi.

Ancak Diane daha fazla ayrıntı isteyince, Udi'nin psikoloji okumuş olması gerektiğini fark ettim. Ron'un hastalığı, hastanın önceki hayatıyla bağlantıyı kaybettiği, sıklıkla evini ve işini bırakarak etrafta dolanmaya başladığı füj hastalığı hakkında detaylı bir açıklama yapabildi.

"Ronnie'nin başına gelen tam da buydu," dedi Diane. Udi'ye daha ne kadar sürebileceğini sordu. Udi, uzman doktorla konuştuktan sonra okuduğu mesleki literatüre göre bu işin saatler ya da aylar sürebileceği şeklinde yanıtladı.

Leo bunun niçin olduğunu bilmek istiyordu. Udi bunun acı verici bir tecrübeyi unutma ihtiyacı ya da duyguların baskılanması ve kişinin kimliğinden kopması şeklinde dışa vuran ağır bir iç çatışma gibi psikolojik nedenlere bağlı olduğuna inanıldığını söyledi.

"Ne gibi acı verici bir tecrübe yaşamış olabilir?" diye sordu Leo ve Niki kolumu sıktığında ondan ayrılmasının olası bir neden olduğunu düşündüğünü anladım. Diane Niki'yi kurtardı: "Belki de mezun olduktan sonra hiçbir profesyonel takımın onu seçmediği gerçeği ya da onun İsrail'e gidip askere yazılma isteğini kabul etmeyişinin hayal kırıklığıdır."

Bunun üzerine hâkim olan sessizlikte, Udi yeniden konuştu:

"Ron'un İsrail'e getirilişiyle yaklaşık aynı zamanda Bedeviler pasaportunu karaborsada satmaya başladı. Elden ele gezdi ve İsrail'in yeraltı dünyasının eline geçti; orada bazı vatansever hırsızlar onun ülkenin işine yarayabileceğini düşündü ve onu hükümetten birine verdi, oradan da nihayetinde bize ulaştı."

"Ve derken birisi pasaporttaki resme benzediğimi keşfetti," diye araya girdim.

"O kadar hızlı olmadı," dedi Udi ve ilk defa bir tebessüm belirtisi dudaklarının kenarlarında belirdi. "Sana şans eseri mi ulaştığımızı sormuştun, ben de şansın en iyi dostun ve en kötü düşmanın olduğunu söylemiştim fakat bağlantının şans eseri kurulduğunu söylemedim." Kiryah'taki küçük evde yaptığımız konuşmanın detaylarını hatırlayamadım fakat haklı olduğunu varsaydım. O sırada Udi aklında bir hedefle benimle konuşuyordu ve ben her türlü yoruma açık boş bir sayfaydım.

"Friedlich ismini veri tabanlarımızda kontrol ettik. İsrail'de isimlerini Simhoni'ye değiştiren Friedlichlerin olduğunu öğrendik. Sana böyle ulaştık," dedi bana bakarak. "Fakat benzerlik yeterli değil. Uygun olup olmayacağını bilmiyorduk, aynı zamanda fotoğrafa benzeyen başka adamlar da aradık ve sonunda seni seçtik."

Başımla Diane ve Leo'yu işaret ederek İbranice'ye geçtim: "Ne hakkında konuştuğumuzu biliyorlar mı?"

"Ron'un pasaportunu İsrail Devleti'nin yararına kullandığımızı biliyorlar," diye yanıtladı kısaca. Onlarla yaptığı önceki konuşmalarında belli ki bundan bahsetmişti.

Udi tekrar hikâyeye devam etti: "Hiç kimse Route 12'den alınan

ve psikiyatri hastanesine nakledilen adam ve birkaç hafta sonra elimize geçen pasaport arasında bir bağlantı kurmadı. Böylesi bir bağlantıyı kurmak neredeyse imkânsız. Her gece Sina'dan düzinelerce insan belgeleri olmadan sınırı geçiyor. Yalnızca Sudanlılar ve Nijeryalılar değil, Ruslar, Ukraynalılar ve Litvanyalılar da. Herkes Süt ve Bal Ülkesi'ne varmak istiyor."

"O halde bağlantı nasıl kuruldu?" diye sordum.

"Niki sayesinde," dedi Udi. "Bize nasıl olduğunu söylemek ister misin, Niki?"

Bir an Niki'nin Ron'la bana benzediği için arkadaş olduğunu –anne babasını üzecek bir şey– ya da daha beteri, ben Ron'un evraklarını almak için üniversiteye geldiğimde benimle ilişkisini kaldığı yerden devam ettirdiğini söylemesinden korktum. Böyle görünmek beni rahatsız ederdi.

"Senin yapmanı tercih ederim, Udi," dedi Niki ve eli elimin içinde buz kesti.

"Niki, Miki'nin Ron'un pasaportunu kullandığını biliyordu ve Mossad'a katıldıktan sonra bize Ron'u tanıdığını söyledi. Bu bir yıl kadar önceydi," dedi Udi.

"Ama bunu hastanedeki Ron'la nasıl bağdaştırdınız," diye bilmek istedim.

"Açıklayacağım," dedi Niki elini elimden alarak ve bana bakmadan konuşarak.

"Trinity Koleji'nde Ron'un evraklarını benden istediğinde ve hayatıma geri döndüğünde bir şeylerin koşer olmadığını anladım." "Koşer" kelimesini kullanması ben hariç herkesin suratında bir gülümsemeye neden olmuştu. Ben gergin ve sinirliydim. Beni daha başka ne sürprizler bekliyordu?

"Sana daha önce anlattığım gibi, bunun İsrail'in yabancı pasaportlarla yaptığı bir şeyle alakalı olduğundan şüphelendim ve Ronnie'nin Yahudi olduğunu, İsrail'i sevdiğini bildiğimden, bunun belki de onun isteğiyle yapıldığını düşündüm. Çok fazla soru sormak istemedim.

"Fakat daha sonra sen bana Ron'un Sina'da öldüğünü ve bunu anne babasına anlatmak istediğini söyledin. Bunun yapılacak doğru şey olduğunu düşünüyordum ve hatta bunu kendim yapmayı bile teklif ettim çünkü ne de olsa seni tanıyorum," dedi afallamış görünen Diane ve Leo'ya bakarak. "Ve ayrıca onları seninle tanışmanın şokundan da

korumak istiyordum," derken bana döndü, "ki bu en azından ilk anlarda Ronnie'yle buluşmak gibi olurdu. Fakat sonra durdum ve bunu tekrar düşündüm. Senin kime çalıştığını zaten biliyordum ve bütün o hile ve aldatmacalarla ilgili de bir şeyler biliyordum. Böylece ya seni yanlış yönlendirdilerse, diye düşündüm? Ya Ronnie'nin pasaportunu çaldılar ya da buldularsa ve özgüvenle hareket etmen ve gerçek Ron Friedlich'in dünyada bir yerlerde dolandığını düşünmemen için sana öldüğünü söylediler se?"

Niki'nin hileli düşünme şekli benimkinden çok daha gelişmişti, bunu kabul etmeliydim. Udi'nin bana yalan söylediğini bir an için düşünmemiştim. Bir kez daha içimde bir sıcaklığın ve Niki'ye karşı bir sevgi dalgasının yayıldığını hissettim. Şimdi ben onun elini sıkıca tutuyordum, bu şefkat gösterisinin Leo'yla Diane'in önünde gerçekleşmesinden biraz mahcup olarak hafif bir gülümsemeyle teşekkür etti ve hemen tekrar ciddileşti.

"Ben biraz oyaladım, sonra Udi geldi ve seni bundan vazgeçirdi. Sizi görmeye hiç gelmediğim için çok mutluyum, Leo ve Diane. Size karşı korkunç bir yanlış olurdu. Fakat gizemi çözmek için biraz zaman harcamaya karar verdim. Udi'yle konuştum ve onun da pasaportun sahibine gerçekte ne olduğuna dair bir şey bilmediği ortaya çıktı."

Niki Udi'ye döndü ve Udi devraldı.

"Operasyon birliklerimizdeki insanlar pasaportlarının nereden geldiğini bilmek zorunda değildir. Pasaportu evraklarla ilgilenen departmandan, kaynağının Sina'daki Bedeviler olduğu ve sahibinin aşırı doz yüzünden kendinde olmadığı ve hatta belki de öldüğü söylentilerinin olduğu bilgisiyle aldım."

"Bana onun öldüğü söylendi," dedim düşünmeden, bu konuyu Udi'yle orada ve hemen çözmeye karşı konulamaz bir ihtiyaç duyuyordum.

"Hayır. Tüm pratik amaçlarımız için sana öldüğü söylendi. Ve ayrıca 'bilmek' cesedi kendi gözlerimizle görmek anlamına gelirdi ki bu ne senin ne de benim yaptığım bir şeydi."

Udi'nin bariz bir şekilde yalan söylemeksizin beni kandırmak için bulduğu yol oldukça incelikliydi. Belli ki onun hedefine yürüdüğü ve ben sahte kimliğime güvendiğim sürece, hizmetim boyunca Ron'un öldüğüne inandığım için yaşadığım zorluk onu hiç rahatsız etmemişti.

Friedlichlerin evine gizlice girdikten sonra niçin bu kadar tedirgin

olduğunu ve beni oradan uzaklaştırmak için acele ettiğini şimdi anlıyordum. Ron'un hayatta olduğunu öğrenme ihtimalimin yanı sıra –Mossad'da kimse ona ne olduğunu bilmiyordu– onun kuzenim olduğunu da fark edebilirdim ve bu durumda işe alınmamı, eğitimimi ve sahte kimliğimi tesis etmem için gönderilişimi içeren tüm olağanüstü çabalar duman olurdu. Çünkü bunu öğrendikten sonra devam etme ihtimalim kesinlikle yoktu. Ayrıca niçin beni atmadıklarını da anladım: Eve gizlice girdiğimde bulduklarım yalnızca taşıdığım pasaportun yaşayan birisine ait olmadığı varsayımını güçlendirdi ve beni işte tutmalarına da değmişti.

Öyle ya da böyle, Udi o an benimle ilgilenmiyordu. Leo ve Diane'le konuşuyordu.

"Dokümanlarla ilgilenenlerden pasaportun izlediği rotayı kontrol etmelerini istedim ve onun Sina'dan İsrail'e geçtiğini buldum. Niki'nin talebine uyarak o zaman aralığında sınırdan içeri sızan insanlara da baktım. Birkaç ay sürdü fakat sonunda belgeleri olmadan sınırı geçen ve Eilat'taki hastaneye götürülen adamın hikâyesine ulaştık. Ona ne olduğunun araştırılmasını istedim. Hayfa yakınında bir klinikte olduğunu bu şekilde keşfettik."

"Bundan ancak bir ay önce haber geldi ve Udi'yle birlikte onu görmeye gittim," diyerek hikâyeyi Niki devraldı. "Önemli bir şeyle meşguldük, o yüzden o tek ziyaretten fazlasını yapamadık." Niki yutkundu, belki bu ihmali anlayışla karşılayamayacağını ve onu affetmeyeceklerini düşündüğü anneyle babaya bunu söylerken gergin ve mahcuptu. Zaten evlerine benim sevgilim olarak gelmiş olması bile tek başına küçük düşürücüydü.

"Benim için şaşırtıcı bir ziyaretti, bunun bir nedeni de Ron üzerinde yarattığı etkiydi. Birdenbire, ilk defa geçmişinden bazı şeylerle ve gerçek kimliğiyle bağlantı kurmaya başladı. Fakat bu berraklık birden psikotik atağa çeviren bir kafa karışıklığına dönüştü. Ronnie çığlık atmaya başladı, kendini tuvalete kilitledi, çıldırdı. Üzgünüm size bunu anlatıyorum ama ne bekleyeceğinizi bilmeniz gerek. Hemşiresi ona sakinleştirici bir iğne yaptıktan sonra benim için görmesi çok güç olan bir hale geçti," dedi Niki ve boğazı düğümlendi.

"Ben devam edeyim çünkü ben de onunla birlikte oradaydım," dedi Udi. "Psikiyatrist bize Niki'nin ziyaretinin ve Ron'un kimliğiyle yeniden bağlantı kurmasının tedavisinde bir dönüm noktası yarattığını söyledi.

Onun durumunda uyuşturucular yüzünden –üstelik hangi uyuşturucuları kullandığı ve başından ne geçtiğine dair bir bilgi olmadığından– iyileşmesi uzun zaman alabilirdi. Niki'yi görmek geçmişiyle bağını tazelemiş fakat aynı zamanda bütünleyici olmayan bir tecrübeye de yol açmıştı, yavaş ve dikkatli ilerlemeleri gerekiyordu. Tomer'in ziyaretinden sonra psikiyatrist daha da iyimserdi."

Herkes kendi dilinde ve üslubunda, "Neden sonra?" derken, hepimiz yerimizden sıçradık.

"Deli doktoru tedavinin aşama aşama yapılması gerektiğini söyledi. Bir sonraki aşamadan önce en azından iki hafta beklemek istedi. Niki'nin o süreçte onu ziyaret edemeyeceğini biliyorduk ve ayrıca ziyaretinin tetiklediği atak yüzünden Niki'nin olmasını istemedi. Sonrasında Tomer'i resme dahil etme fikri geldi. Doktor bunun Ron'un aklını daha da karıştırabileceğini düşündü fakat müzakere ettikten sonra denemeye değer olduğuna karar verdi."

"Ya Tomer nasıl tepki verdi?" diye sordu Leo.

"Birkaç hafta önce onu görmeye gittim. Kendimi Miki'nin amiri olarak tanıttım ve Tomer tüm hayatı boyunca oğlundan bile sakladığı aile hikâyesini bilmeme şaşırdı. 'Muhtemelen orada herkes hakkında her şeyi biliyorsunuzdur,' dedi sonra. Durumu izah ettim ve doktorun aileden birinin ziyarete gelmesi konusunda istekli olduğunu söyledim. Miki'nin yakın zamanda bunu yapmaya müsait olmayacağını, yurtdışında bir seyahate çıkacağımız için Niki'nin ya da benim de yapamayacağımızı söyledim. Ve sizin, Ron'un anne babasının neler olup bittiğinden tamamen habersiz olduğunu ve o an için sizi resme dahil edemeyeceğimizi söyledim. Tomer bir an olsun tereddüt etmedi."

"Ama ne dedi?" diye ısrar etti Leo.

"Aile ailedir," diye yanıtladı Udi ve tekrar ağır bir sessizlik oldu.

Benim de İbranice sormayı tercih ettiğim bir sorum vardı: "Söyle bana, kendini annemle babama tanıtırken, babam söylediği şeyleri söylerken... Sergilerim vesaire hakkında, sen bilirsin, ne düşünüyorlar?"

"Çocukluk yapma," dedi Udi. "Tam olarak bilmiyorlarsa bile aşağı yukarı tahmin ediyorlardır. Eğer bunu anlamasaydı baban yurtdışında bu kadar zaman geçirmene sessiz kalır mıydı?"

Bana bu şekilde lafı sokar sokmaz tekrar Friedlichlere döndü Udi.

"Evvelki gün psikiyatristle konuştum. Tomer'in ziyaretinin iyi geçtiğini söyledi. Ron babasının İsrail'de bir ikiz kardeşi olduğunu

hatırlamış ve Tomer'in amcası olduğunu anlamış. Doktor yakın akrabaların resme dahil edilme zamanının geldiğini söyledi. Örneğin geçmişte Ron'un sara nöbeti geçirip geçirmediğini ya da depresyon ya da manik davranış ya da hafıza kaybı belirtileri gösterip göstermediğini bilmesi gerekiyor. Bu ona kesin bir teşhis koymasında ve elbette ki onu bu durumdan çıkaracak doğru tedaviyi uygulamasında yardımcı olacaktır.

"Dün de söylediğim gibi İsrail Devleti yol ve ülkede konaklama masraflarınızı karşılayacak. Eğer sizin için de uygunsa yarınki bir uçağa rezervasyonlarınız yapıldı."

"Hemen toplanmaya başlarız, değil mi?" dedi Leo Diane'e dönerek. "Ve devletinize çok ama çok müteşekkir olduğumuzu söyleyebilirsiniz."

"Şükran duyması gereken biziz. Ve ayrıca bize sandığınız kadar büyük bir maliyeti olmayacak. Tomer'le konuştum, Hayfa'daki evlerinin misafir odasının sizin için hazır olduğunu söylüyor."

***

Ayağa kalktığımızda etrafımdaki Amerikan bolluğuna, özel tasarım mobilyalara, kalın beyaz halıya göz gezdirdim; annemlerin "misafir odası"nda, yani içinde bir yatak, bir genç masası ve sunta bir dolapla benim veya kız kardeşimin odası olmuş üç metreye iki buçuk metrelik bir odada bulacaklarından çok farklı bir tabloydu.

O sırada gözüm dolaptaki şiir kitabına takıldı. Yanına gittim ve sanki bu onu ilk görüşümmüş gibi elime aldım. Arkada Udi'nin taksi çağırdığını işittim.

"Bu kimin şiir kitabı?"

Leo kıkırdadı. "Bir zamanlar, yıllar önce, biz çocukken, ben şair olacağımı düşünürdüm, baban mucit olmak isterdi. Okulda çeşit çeşit uzay gemisi tasarlardı. Ben diş doktoru oldum, o da ormancı. Ah tabii, benim bütün yazdığım kızlara birkaç şiirdi. Fakat İsrail'deki travmalardan sonra, Yom Kippur Savaşı, Körfez Savaşı, Lübnan Savaşı – şiirler akmaya başladı. Bütün korkular ve iblislerle birlikte. Ve korku kaçmama sebep olduktan sonra o kitap burada ortaya çıktı. Orada umut olmadığını gördükten sonra. Her bir travmanın ardından birkaç şiir yazdım ve yaklaşık bir buçuk yıl sonra onları bastırdım ve ciltlettim. Son anda barışla ilgili bir şiir eklemeye karar verdim. Rabin ve Hüseyin

barış yaptıktan ya da Arafat'la Beyaz Saray'da antlaşma imzalandıktan sonra yazdım, hangisi olduğunu hatırlamıyorum."

Barış hakkında bir şiir mi? Böyle bir şey hatırlamıyordum. Kitabın arka kısmını çevirdim, oldukça küçük harflerle kitabın arka kapağındaydı. Çok orijinal olmayan ismi "Ve Belki" idi. Şiir şöyleydi:

"Barışın ayak sesleri susturulmuş.
Gizlice giriyor kalbe,
Şaşkın, tereddütlü,
Kendini geri planda tutarak.
Tören boruları olmadan,
Trampetler çalmadan.
Sanki vazgeçmekten utanmış gibi:
Kahramanlıktan vazgeçmek,
Fetihlerden vazgeçmek,
İntikamdan vazgeçmek
Nesiller boyu adaletsizlikten.
Vazgeçti
Adaletten ve gerçeklikten bile
Ve haklı olarak bizim olandan bile."

"Alabilirsin, benden bir hediye," diyerek okumamı böldü Leo. "Zaten belki beni anlar diye onu babana göstermenin hayalini kurardım. İçinde senden ve Ronnie'den de bahsediliyor. İsmen değil," dedi kaşımı şaşkınlıkla çattığımı görünce. "Fakat oğullarım hakkında bir şiir olduğunu göreceksin, şairin o son savaşta savaşan oğulları. Onu yazdığımda sizin ikinizi düşünüyordum. Büyük olan sensin, genç olan o. Her şey benim için o kadar somuttu. İstediğinde, gitmesine nasıl izin verebilirdim? Ve bakın sonu ne oldu."

Ve yine orada duruyordu, çaresizlik içinde. Tekrar tekrar öpüştük ve sarıldık. Leo ayrılmak istemedi. Udi, Leo ve Diane birbirlerine teşekkür ettiler ve ayrıldık.

Kapı arkamızdan kapandığında Udi bir elini benim diğerini Niki'nin omzuna koydu ve bizi bir araya çekti. "Bunu söylemek için doğru yer ya da doğru zaman olmayabilir fakat vermeniz gereken kararı vermeniz için ihtiyacınız olan tüm bilgiye sahip olmanızı istiyorum. Bu pasaport halen geçerli çünkü Leo'yla Diane muhtemelen onu kullanmamıza izin

verecekler ve Ron'un yakın zamanda ona ihtiyacı olmayacak. Fakat son birkaç gündür Genel Merkez'de tartışma konusuydunuz. Üçümüzün ifşa olduğu gerçeğine dair tüm çıkarımları değerlendirdik. Çoğu hedef ülke için, özellikle de İran'la doğrudan ya da dolaylı olarak bağlantılı ülkelerde yandık."

"Yani?"

"Arap ülkeleri bakımından Cezayir bizim son durağımızdı," dedi ve tepkimizi izledi. "Görünen o ki görev alabileceksiniz fakat Arap ülkelerinde değil. Çok yazık fakat dünya büyük bir yer ve her yerde düşmanlarımız var. İş hiç eksik olmuyor. Ancak hepsi bu değil."

"Başka ne var?" diye sordum. Mossad'a geri dönmeye niyetli olmamama rağmen bizim için planladığı kariyerin uçup gittiği ve hatta Udi'nin kendisinin bile birçok açıdan oyunun dışında kaldığı gerçeğinden daha önemli olanı duymakla ilgileniyordum.

"Napoléon zeki ya da cesur değil, şanslı generaller istediğini söylemiş. Hem zeki hem cesursunuz, fakat Miki, son iki görevinde de tutuklandığın gerçeği senin şanslı olmadığını gösteriyor. Senin operasyon görevlerinden muaf tutulmana karar verildi. Dilersen Genel Merkez'de senin için çok seçenek var."

"Ya Niki?" diye sordum, titreyen bir sesle.

"Niki ve sen paket anlaşmasınız." Ona bakarak ekledi: "Senin de gözaltına alındığın gerçeğiyle bir bağlantısı olmaksızın, ayrıca bundan hoşlanmıyoruz da, eğer Miki yoksa, sen de yoksun."

İşe alındığı sırada bana Niki'nin ancak benimle beraber olduğu sürece Mossad'da kalabileceği söylenmişti fakat bunu geçirdiğimiz kriz sırasında unutmuştum ve Udi'nin partneri olarak kalmaya devam edebileceği ihtimalinden biraz tedirgindim. Niki'nin Cezayir havaalanında söylediği gibi tüm korkularım gerçekten yersiz miydi?

Udi konuşmaya başladığında üstüme bir kova soğuk su boşaltılmış gibi hissettim fakat bitirdiğinde kupkuru olduğumu hissettim. Önümde milyonlarca seçenek vardı. Artık kaderimden kaçmak zorunda değildim – kaderim kâbusum olmaktan çıkmıştı. Niki'ye baktım. Sempatik fakat şaşkınlık belirtmeyen ifadesi tüm bunları bildiğini ima ediyordu ve endişeyle tepkimi bekliyordu. Yüzümde rahatlamayı gördükten sonra gözlerinin ışıltısı geri döndü.

"Eğer aile kutlamasını kaçırmak istemediğinize karar verirseniz sizin için de yer ayırttım," dedi Udi.

Niki'yi kucakladım ve cevap verdim: "Hayatta kaçırmayız."

***

Niki bizi şehre geri götürürken düşüncelerin ve görüntülerin zihnimde gezinmesine izin verdim. Mossad kirayı ödemeyi bıraktığı anda bu daire bizim yuvamız mı olacaktı? Hepimiz Hayfa'da buluştuğumuzda ne olacaktı? Ya ondan sonra? Kendime sorular sormayı bıraktım ve Leo'nun kitabının arka kapağındaki barış şiirinin geri kalanını okudum:

"Barışın ayak sesleri sessizdir.
Birisi karşı çıkmasın diye,
Birisi silahını çekmesin diye,
Barış yerini bulmadan
Kalplerimizin içinde,
Oraya kurulur ve büyür
Ve her tarafa bakar
O zaman ışıyacak büyük ışığa

Ve o zaman hissedeceğiz
Yenildiğimizi
Sanki ilk aşka
Büyük bir umuda
Yeni bir hayata.

Barış gizlice gelir
Ve merak ederiz
Nasıl oldu da bilemedik
Yaklaştığı günü?
Ve neşeleniriz
Ve inanmayı reddederiz."

Gözlerim şiirin ismine geri gitti: "Ve Belki." Amcamın şiiri yazarken beslediği küçük bir umut parçası yüreğime girdi. Ve belki.

Niki sessizce, düşüncelerime sokulmadan sürmeye devam etti. Hayalimde bir resim canlandı:

Babam ve amcam, Diane ve annem, Niki ve ben küçük bir çardağın

başında duruyoruz. Bize dönük bir bankta sıska, aklı karışmış ve gülümseyerek kuzenim ve ikizim Ronnie oturuyor. Çardak beyaza boyanmış ve denizden gelen rüzgârlar ve tuz üst katmanlarını soymuş. Etrafında tüm bakım ve koruma çabalarının canlandırmayı başaramadığı kurumuş bir çimenlik var fakat öyle görünüyor ki burada yaşayan insanlar çimenleri büyütebilecekleri umudunu kaybetmemişler. Sırtımıza sıcak bir güneş vuruyor fakat ferah bir esinti bizi serin tutuyor. Güneş Ronnie'nin gözlerinin içinde ve onu uzak tutmak için gözlerini kısıyor. Benden biraz uzakta Niki, narin vücudu yüzünü gölgeleyecek şekilde ayakta duruyor. Babam kolunu Leo'nun omzuna atıyor. Annemle Diane'in gözlerinde yaşlar vardı. Montumun cebinden küçük deri bir kese alıyorum ve içinden bir zamanlar siyah olan, yıpranmış kabının üstünde kraliyet armasıyla bir Kanada pasaportu çıkartıyorum. İçindeki güçlü yüzü ve kare çenesiyle gülümseyen, uzun saçlı genç adamın fotoğrafına son kez bakıyorum ve onu Ronnie'ye veriyorum. "Artık buna benden çok ihtiyacın var," diyorum ona. "Teşekkürler."

"Umut Köyü" tabelasının dibinde Udi'nin dikildiğini ve bizi izlediğini görmemek için resmi aklımdan sildim.

Bu kitap, burada söz edilen ve edilmeyen birçok terör saldırısında ölen ve yaralananan fakat unutulmayan kurbanlara, kurbanların ailelerine ve aynı zamanda terörü durdurmak ve yine burada faaliyetlerinin yalnızca ufak bir kısmından bahsedilen İran'ın kitle imha silahlarına ulaşmasını engellemek için nafile çabalayan insanlara ithaf edilmiştir.

Kitapta sözü geçen terör saldırıları şunlardır:

Dolphinarium Gece Kulübü, Tel Aviv, 21 Haziran 2001; 21 ölü
Park Oteli, Netanya, 24 Mart 2002; 30 ölü
Matza Restoran, Hayfa, 31 Mart 2002; 16 ölü
İbrani Üniversitesi kafeteryası, Kudüs, 31 Temmuz 2002; 7 ölü
4 numaralı otobüs, Allenby Sokağı, Tel Aviv, 19 Eylül 2002; 5 ölü
37 numaralı otobüs, Hayfa, 5 Mart 2003; 17 ölü
Maxim Restoran, Hayfa, 4 Ekim 2003; 21 ölü
19 numaralı otobüs, Rehavia, Kudüs, 29 Ocak 2004; 22 ölü
14 numaralı otobüs, Liberty Bell Parkı, Kudüs, 22 Şubat 2004; 8 ölü
Ashdod Limanı, 14 Mart 2004; 10 ölü
7 ve 12 numaralı otobüsler, Beersheba, 31 Ağustos 2004; 16 ölü
Stage Club, Tel Aviv Kordon, 5 Şubat 2005; 5 ölü

Bahsi geçen diğerleri:

2001'de: Sbarro Restoran, Kudüs; Netanya; Nahariya; Hadera

2002'de: Rishon Lezion Gece Kulübü; Patt Kavşağı, Kudüs; Hadera, Megiddo

2003'te: Eski otobüs garı, Tel Aviv; Moment Café, Kudüs; Café Hillel, Kudüs; Mike's Place, Tel Aviv; Tsriffin; Geha

Resim konusu tavsiyesi için Yohanan Lakicevic'e; füj durumu konusunda tavsiyesi için kızım Dr. Shiri Ben-Naim'e; Japonya'daki konsomatrisler konusunda tavsiyesi için Irit Cohen'e; yorumları için Ammon Jackont'a, Mattat Eshet'e ve Hava Lustg'e; okumaları ve yüreklendirmeleri için karım Shaina'ya, Eitan Even'a ve Kobi ve Ada Avshalom'a teşekkürü borç bilirim.

mishkabd@gmail.com

Fotoğraf: Boris Dikerman

Mishka Ben-David 1952'de İsrail'de doğdu. Wisconsin Üniversitesi'nden Karşılaştırmalı Edebiyat dalında yüksek lisans ve Kudüs İbrani Üniversitesi'nden İbrani Edebiyatı dalında doktora derecelerine sahip.
12 yıl Mossad'da çalıştı; ayrıca Kudüs'te bir lisede müdürlük ve bir sosyal merkezde yöneticilik yaptı, Açık Üniversite'de dersler verdi. Artık bütün vaktini yazarak geçiriyor. Ben-David dört çok satan casus romanından başka, romanlar, kısa hikâyeler ve araştırma yazıları yayımladı. Harrey Harshon Ödülü (1976; 1977), Rabinovich Foundation Ödülü (1984), casus romanlarının her biri için Kitap Yayıncıları Birliği Altın Ödülü ve Başbakanlık Ödülü'nü aldı (2002).

St. Petersburg'da Yasak Aşk ve *Beyrut'ta Düet*'in yazarından

cezayir son durak

Mishka Ben-David

Nefes kesici bir casus romanı, etkileyici bir hayat dramı ve Mossad tarafından dünyanın her yerinde sürdürülen tehlikeli operasyonların gerisinde yaşanan büyük bir aşkın hikâyesi.

Ressam Miki Simhoni, Tel Aviv'de ilk kişisel sergisinin açılış gününde bir terörist saldırıda kız arkadaşını kaybeder. Kısa bir süre sonra Mossad'dan gelen teklifi kabul eden Miki, terör saldırılarını önlemek ve İran'ın nükleer projesini durdurmak üzere Avrupa ve Ortadoğu'da faaliyet gösteren bir ekibe seçilir. Artık ülkesinin güvenliği için çalışmakla yazgısı olduğuna inandığı resim sanatında ilerlemek ve gerçek aşkı bulduğu Niki'yle mutlu bir hayat sürmek arasında büyük bir açmazla karşı karşıyadır.

12 yıl Mossad'da görev yapan Mishka Ben-David, öteki romanlarında olduğu gibi *Cezayir Son Durak*'ta da gerçek hayattan esinlenerek operasyonları büyük bir ustalıkla kurgularken iyiyle kötüyü, insani duyguları ve etik değerleri sorgulamaktan geri kalmıyor.

₺ 30

9 786058 356757

instagram.com/kotonkitap
twitter.com/KotonKitap
facebook.com/KotonKitap

%100 Koton Kitap

%100 OKUNAN KİTAPLAR
www.kotonkitap.com